

אבי וולף מחול הכדורים

גיא גולן גבר חכם, עצלן ושרמנטי, מהנדס אלקטרוניקה בן 30, חיפש את הנוסחה ש"תסדר" אותו בחיים. עלה על רעיון מבריק: לשתול במכונת ההגרלה של חברת הלוטו חומרה ותוכנה, בה ניתן לשלוט על מספרי הזכייה, לאסוף את הפרס הראשון מדי שבוע ולהתענג על החיים המתוקים המוצעים לאיש שאין לו מגבלות כספיות.
סיפור דמיוני ??? לא בהכרח, לאחר שתקראו את הספר תחשבו אחרת !!!

מחול הכדורים הוא רומן המתח הישראלי הראשון על מה שמסתתר מאחורי תעשיית ההימורים, חיי הזוהר והאופל של העוסקים בה.

אבי וולף, (סא"ל מיל.) שזה לו ספרו הראשון והוא, מרתק, מבריק, שנון ומפתיע.

www.wolfavi.com

38026 69125

מחיר 79 ש"ח

אבי וולף

מ.ס.ר.מ.ח.ל.א.ב.י. ו.ל.ף. א.ב.י.

מחול הכדורים

The Dance of the Balls

Avi Wolf

© כל הזכויות שמורות למחבר אבי וולף
ת.ד. 6833 רמת-גן מיקוד 52167
טל. 03-6749428, פקס 03-6747952

דואר אלקטרוני: wolfavi@zahav.net.il
האתר: www.wolfavi.com

Copyright©2006 by Avi Wolf
Hebrew translation rights
Reserved by Wolf Avi
www.wolfavi.com

עריכה ועימוד: מ. יקיר
עיצוב העטיפה: אילן גלעד
הדפסה: "הדס" – תרגומים והוצאה לאור ת"א בע"מ

אין להקליט, לשכפל, להעתיק, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט, להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני, אופטי או מכני (לרבות צילום, הקלטה, אינטרנט ודואר אלקטרוני), כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

עלילת הספר, המוסדות, המפעלים והדמויות הנזכרות בו ושמותיהן, הן כולן פרי דמיונו של המחבר. כל קשר בין עלילת הספר, לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים - מקרי בהחלט.

Printed in Israel נובמבר 2006

מסח"ב: 965-91037-0-0 ISBN

אבי וולף

מחול הכדורים

הקדמה

בחיל ורעדה ניגשתי לעשות את הבלתי ייאמן - לכתוב. לכתוב ספר, שמבחינתי, עד כה, היה בגדר מדע בדיוני בלבד.

לאחר שהתגברתי על מחסום הכתיבה, אזרתי אומץ וניגשתי אל המקלדת. נסחפתי אל עולם חדש, בו האותיות והמילים שהיו לי כתווי נגינה בידו של המלחין, התאחדו למשפטים, והשורות החלו למלא פרק אחר פרק.

הלכתי עם דמיוני עד קצה גבול יכולתו והוא זה, שסיפק לי רעיונות עשירים, אשר הפתיעו גם אותי.

אט אט נוצר סיפור, אשר עורר בי את חדוות היצירה והנחה אותי אל משמעויות, שמעבר למילים ולתמונות היפות, בהן, מבקש אני לשתף אתכם, הקוראים - קהל מאזיני, לסימפוניה שהלחנתי ולהקדיש לכם את ספרי, בצירוף הערכתי והוקרתי.

אבי וולף

1. ההגרלה הגדולה

מחוגי השעון נעו באיטיות אל השעה 23:00, מועד ההגרלה הגדולה, שכה רבים ברחבי הארץ ציפו לה. לאורך כל השבוע, שקדם להגרלה, זעקו כותרות ענק בפרסום חוצות ובעיתונים: "50 מיליון שקלים - הגרלת היובל".

ברדיו ובטלוויזיה שידרו סרטוני פרסומת קצרים, בהם כיכבו זוג דוגמנים בתוך גופים קסומים, כשהם מפזרים את הכסף בו זכו ונהנים מהחיים המתוקים. אין ספק, שמחלקת הפרסום בחברת הלוטו עושה עבודה מושלמת, המקרינה אשליה שאומרת, כי כל אשר יש לעשות הוא לרכוש כרטיס הגרלה ולהזמין נופש בקריביים. החלום הזה נמוג, כמובן, מיד בתום ההגרלה. אז מתרחשת החזרה למציאות ואיתה ההמתנה לסיבוב הבא, שבו שוב מנסים את המזל שאולי יאיר פנים.

גיא גולן ישב בשקט, מתוח, בשורה הרביעית שבאולם ההגרלות הקטן, אשר בבניין המרכזי של חברת הלוטו בתל אביב. זו לא הפעם הראשונה שהוא נמצא במקום הזה. לפני יומיים הוא עבד כאן בקדחתנות, לבדו, וביצע את שלב א' בתוכניתו. עתה הגיע הזמן לקצור את הפירות.

באולם שררה המולה. הצופים הנלהבים הציגו זה לזה את השיטות והטפסים הרבים ששלחו. היו בהם שסיפרו בהתלהבות על תוכניותיהם וכיצד יגשימו את חלומם.

גיא ישב מכונס בעצמו, חש את הלמות לבו, את כפות ידיו המזיעות, את הבטן המתכווצת. מדי פעם הציץ בשעונו. הוא ידע שהזכייה הזו היא שלו. כל שנותר לו לבדוק הוא, האם יצטרף שותף בר מזל לזכייתו, או שיגרוף את כל הקופה לעצמו.

מנשה כהן, מנהל מחלקת הגרלות וזכיות בחברת הלוטו, ישב עצבני ונרגש בקדמת האולם, בשורה המיועדת לחברי הוועדה המפקחת. מדי פעם הפנה את מבטו לאחור, לעבר גיא, שעשה ככל יכולתו, כדי שמבטיהם לא יצטלבו.

לפתע נדלקו גופי התאורה הרבים, אשר הוצבו באולם. צלמי הטלוויזיה נדרכו, מנהל הבמה, החמוש באוזניות ובמיקרופון זעיר, נתן הוראות קצרות למנחה הנאָה, אשר אחז בידו הימנית במיקרופון אלחוטי שחור. הוא ידע

היטב את תפקידו ובכל זאת, הוצב מולו לוח קרטון לבן, בו כתובים ראשי הפרקים שיהיה עליו לקרוא בפני הקהל. הוא היה בעל ניסיון שעשה זאת מדי שבוע, אך הפעם התרגש מעט, בגלל סכום הזכייה הגבוה והתכונה הרבה ששררה באולם.

בדיק בשעה 23:00, הרים מנהל הבמה את ידו הימנית. הס השתרר באולם. כשהוא הוריד את ידו, נדלקו נורות אדומות מעל למצלמות הטלוויזיה הכבדות ושלט אדום האיר בכותרת: "שידור חי באוויר". המנחה התקדם לעבר המכונות המבהיקות ובחיוך קל פתח והכריז: "ערב טוב גבירותיי ורבותיי, ברוכים הבאים, צופות וצופים יקרים, להגרלת היובל של הלוטו. היום, סכום הפרס הינו 50 מיליון. אני חוזר ואומר 50 מיליון שקלים. אני משוכנע, שכל אחת ואחד מכם, כבר עשה את כל התוכניות מה יעשה בכסף הגדול שייפול בחלקו." תוך כדי כך הוא העלה על פניו הבעה בת משמעויות רבות.

מכאן, עבר המנחה לדבר בזכות פועלה של חברת הלוטו למען הקהילה, החינוך, התרבות והספורט. בלבו חשב: 'שטויות ואחזיות עיניים', אבל זה לא היה הזמן להסיח את דעתו מהעבודה המוטלת עליו. והמשיך בהנחיה: "אני מברך את חברי הוועדה המפקחת..." ובלבו קינא בקבוצת המאושרים, אשר מקבלים מאות אלפי שקלים בשנה על נוכחותם בכל הגרלה שבועית, הנמשכת לא יותר מחמש דקות וזאת רק בזכות קרבתם ליו"ר מרכז השלטון המקומי וקשריהם הפוליטיים.

הקהל באולם האזין חסר סבלנות לדברי הלהג וההבל שנאמרו בהתלהבות על ידי המנחה. הצופים בבית קיללו אותו, על כך שהוא מעכב את ביצוע ההגרלה להם מצפים בקוצר רוח.

"ונעבור להגרלה", אמר ולחץ על הלחצן האדום, המותקן בדופן המכונה כדי לשחרר מהמכל הכדורי והשקוף, את 34 הכדורים הצבעוניים, שעל כל אחד מהם הוטבע מספר מ-1 ועד 34. הכדורים נפלו לתחתית המכל. המפוח, הממוקם והמוסתר בתחתית המכונה, פלט זרם אוויר לתוך המכל. הכדורים החלו להסתחרר ולנוע במהירות, כאילו יצאו במחול. כל העיניים התרכזו בהם.

גיא החל להזיע וציפה לכדור הראשון, מתוך שישה הכדורים, שייכנס דרך

המשפך והצינור השקוף, המוצבים בחלקו העליון של המכל. ליתר ביטחון, הוציא מכיסו את הטופס השיטתי, שבו סומנו שנים עשר מספרים, שבהם אמורים להימצא שישה המספרים הזוכים. הוא ידע, שאם המספר שעל הכדור הראשון יהיה בין המספרים שבטופס שבידו - ההצלחה מובטחת. עוד שנייה... עוד שנייה... והנה נכנס הכדור הראשון, בצבע אדמדם, ועליו מתנוסס המספר 25.

"הנה המספר הראשון והוא 25!" קרא המנחה בקול, והמשיך: "רשמו לפניכם, גברותי ורבותי, 25".

אנחת רווחה נשמעה מפיו של גיא וחיוך קל עלה על פניו.

"אחד, גברותי ורבותי, אחד הוא המספר השני שעלה בגורל", הכריז המנחה. החיוך על פניו של גיא התרחב מעט ולפתע פגש את מבטו של מנשה, אשר הסתובב לעברו, בניסיון לזהות את הבעות פניו. גיא מחק את חיוכו והפנה מבטו לעבר המכונה, אשר פלטה מדי פעם כדור לעבר המשפך, בעוד המנחה מכריז על המספרים הבאים, עד המספר השישי והאחרון, שעלו בגורל וחזר עליהם שוב ושוב.

באולם נשמעו קולות אנחה מגרונותיהם של המהמרים המאוכזבים, אשר השקיעו ממיטב כספם בניסיון המי יודע כמה, להרוויח כסף קל ומהיר, אך לשווא. היו כאלה באולם, שקיפלו בכעס את הטופס שבידיהם ותוך פליטת קללה עסיסית, זרקו אותו לפח. אותם אנשים, הם אלה, שנכר על פניהם, כי למחרת יחזרו אל הדוכן הקרוב, על מנת להתחיל את היום עם חלום ותקוות מחדשים.

מנשה הסתובב בכיסאו. ניסה לקרוא את הבעת פניו הקפואות של גיא. הפעם גיא חסך ממנו את המתח והניד קלות בראשו, כמו סימן "כן" למנשה. מנשה התרפק על כיסאו בניחותא ופלט מלוא אוויר של לחץ מריאותיו.

"עדיין לא סיימנו גברותי ורבותי, כעת נעבור למספר החזק", אמר המנחה בקול רם והפנה את מבטו לעבר מצלמות הטלוויזיה. הוא ניגש למכונה נוספת, שעמדה בסמוך ולחץ על הלחצן האדום, המותקן בחזית המכונה. ושוב חזר התהליך על עצמו. 10 כדורים החלו לנוע במכל, עד שאחד מהם נשאב דרך המשפך אל הצינור השקוף ונעצר בתא קטן.

גיא לא התעניין במספר החזק, הוא דאג למלא "טופס חזק", הכולל בתוכו את

כל הצרופים האפשריים של המספרים החזקים. אמנם הטופס הזה העלה את סכום ההשקעה הכספית שלו, אך ההשקעה הייתה כדאית, כאשר הוא ידע מראש את התמורה שיקבל.

"גברותי ורבותי, 8 הוא המספר החזק שלנו", הכריז המנחה בנימה נרגשת וחזר על כל המספרים, אשר עלו בגורל בערב זה. הוא המשיך להלל את פעילותה של חברת הלוטו למען החברה בכלל והקהילה בפרט, אך את הנוכחים באולם, ההרצאה הזו חדלה לעניין והם החלו להתפזר. סביר להניח, שגם הצופים בבית כבר לחצו על השלט ועברו לתוכנית אחרת ומשעשעת, שתיקח אותם למחוזות אחרים ותשכיח מלבם את האכזבה הסדרתית.

הפנסים כבו ועוצמת האור באולם חזרה לשגרה. הטכנאים והצלמים החלו לפרק את הציוד ו"התקלפו" מהאוזניות והמיקרופונים, שהוצמדו לגופם. האנשים הממורמרים, שזה עתה יצאו מן האולם הקטן שבמרתף, התהלכו לאיטם ומלמלו תלונות על היותם קרובים כל כך, רק בשניים או שלושה מספרים מסכום הזכייה ורטנו בקול על סיכוייהם הנמוכים לזכות. הם נשבעו שלא יחזרו למקום הארור הזה בשנית. היו גם כאלה, שהתעודדו מעט מן ההחזר החלקי, שיקבלו בעבור השקעתם. הם התעכבו ליד הדלפק הארוך שבלובי וביקשו להמיר את טופסי הזכיות הנמוכות במזומנים, מה שאמור היה לשפר מעט את מצב רוחם, אך התבקשו להתאזר בסבלנות עד למחרת היום, בו המחשב המרכזי יעבד את נתוני הזכייה ויזרים אותם אל דוכני המכירה של הלוטו.

ביציאתו מהאולם הדחוס והמחניק, נשם גיא נשימות של רווחה ושאף את האוויר הטרי והצונן אל תכולת ריאותיו. הוא פסע במהירות אל מגרש החניה הסמוך, בו חנה רכבו הישן. נכנס, התיישב במושב הנהג, עצם את עיניו וניסה להירגע מעט, אך ללא הצלחה. תחושת עוצמה אדירה ובלתי ניתנת לערעור הציפה אותו. החיוך הרחב על פניו והדופק המואץ, העידו על התרגשות לקראת חיי האושר המצפים לו.

רק לאחר מספר ניסיונות עלה בידו להתניע את הרכב הישן, שנדמה היה, כי הרכב מזכיר לו, שהנה, הגיעה השעה להחליף רכב. הוא הביט בהגה של ה"סובאר" הישנה, ליטף אותו ולחש אל עצמו: 'תודה לך, יקירתי, על שהבאת אותי אל מחוז חפצי, בקרוב אנו נפרדים, יקירה'. הוא חשב על הג'יפ

במבחן הייתה חשובה לו יותר מכל.
"סוף סוף הגעת, תראה מה קרה, גיא," נשמעה קריאתה הנואשת של דניאל מכיוון המטבח. "המקרר הפסיק לפעול. כל האוכל התקלקל! הבשר מסריח, ואני כבר חצי שעה מנגבת את שלוליות המים, האין סופיות מהרצפה. ד', נמאס לי," פרצה בבכי ושאלה: "מה יהיה איתנו, גיא?"
הוא ניגש אליה. חיבק אותה בחום. הצמיד את ראשה לחזהו, ליטף את שיערה ולחש לה דברי רוגע ונועם: "אל תבכי, ילדה. מחר בבוקר אלך לקנות מקרר חדש," אמר כמנסה לפייס אותה.
"אין לנו כסף, שכחת, גיא?" קטעה את דבריו והשתחררה מחיבוקו.
"יהיה בסדר," הבטיח לה בניסיון נוסף להרגיעה וכמעט התפתה לספר לה על ההגרלה, אך התגבר מיד על הדחף הזה, שבעצם נראה לו הכי טבעי לשתף אותה בסודו.
"עזבי הכול ובואי לישון. את תשושה והמבחן הקובע מצפה לך מחר בבוקר." אמר ואחז במותניה הצרות. הוא נשא אותה עימו אל חדר השינה, אל מקדש האהבה שלהם. האופן בו נענתה לאחזתו, בישר לו, שהצליח במשימתו להרגיעה. הוא הבין, שהיא חשה מוגנת בחיקו.
כאשר שמע את צלילי ריקוד הטנגו, שבקע ממכשיר הרדיו-טייפ, החל לרקוד. תחילה התנגדה דניאל וסירבה לשתף עימו פעולה, אך הקסם שלו, גרם לה להתרכך. כך מצאה עצמה מובלת בין צעדי הריקוד ובזרועותיו. הם רקדו בתאום מושלם. זרמו כגוף אחד. דניאל התמסרה לו וביחד הסתחררו במחול סוחף ונאלם...

היוקרתי שבכוונתו לרכוש. לאחרונה, לא אחת שקע במחשבות על החיים המצפים לו לאחר מוצאי שבת הגדול והחל לתכנן את המהלכים שישנו את חייו. תחילה רכב, ניידות. הוא ניזכר שלפני יומיים ראה ברח' דיזינגוף ג'פ "האמר" יוקרתי צהוב ונוצץ, ואמר לעצמו: 'עוד מעט גם אנחנו נעלה לליגת העל, חביבי, גם לנו מגיע לטעום קצת מהקצפת.'

גשם קל החל לרדת. טיפות קטנטנות טפטפו על השמשה. הוא הפעיל את המגבים הישנים, אך הם לא עמדו במשימה ויצרו שדה ראייה מוגבל, אך עבור גיא, המגבלה הזו לא היוותה מכשול, מכיוון שהיה מנוסה מאוד בנהיגת שטח קשה ובאפלה כמעט מוחלטת, עוד מתקופת שרותו הצבאי בסיירת. הוא החל בנסיעה איטית לכיוון דירתו השכורה במרכז תל-אביב. דירתו המוזנחת, הייתה ממוקמת בקומה רביעית, ללא מעלית, בבניין אפור ולא מתוחזק. חלקי טיח התקלפו כמעט מכל קיר. מעבר למראה העלוב של הבניין, חשב גיא על הסכנה, שמהווים המגורים בבניין כזה והחל לדמיין את הדירה החדשה שלו. דירת גג גדולה ויוקרתית בבניין מפואר בטיילת התל-אביבית, בסמוך לים. הוא נתקל לאחרונה במודעה על שני עמודי כרומו צבעוניים בירחון "בלייזר", שבה פורסם על דירת גג, בקומה השלושים וחמש, המוצעת למכירה. דירה בעלת מפרט עשיר במיוחד ומאובזרת במיטב החידושים והשכלולים. לרווחת הדיירים, הוסבה קומה נפרדת לספא מפואר, הכולל בריכת שחייה, חדר כושר, סאונה, ג'קוזי ועוד מיני עינוגים ופינוקים. תמורה הולמת למחירה הגבוה של הדירה. 'אין ספק, שתנאים אלה יאפשרו לי לממש את חלומי', לחש לעצמו והמשיך בנסיעתו.

למרות החשיכה, הבניינים והעולם סביבו נראו לו, לגיא, בהירים, כאילו הרכיב משקפיים בעלות עדשות וורודות. הוא נהנה לחשוב על חברתו היפיפיה, דניאל, שכה אהב. הוא ידע, שהיא מצפה לו בבית וחישב איך להסתיר מפניה את ההתרגשות והסערה המתחוללות בנפשו.

כאשר הגיע לדירה, עמד לפני הדלת, שאף "מנת יתר" של אוויר ונשף אותו אט אט החוצה, על מנת להסדיר את נשימתו ולהרגיעה, לבל תבחין דניאל בסערת לבו, מן האירועים הדרמטיים שחווה אך לפני זמן קצר כל כך. הוא הכניס את המפתח לחור המנעול ופתח את הדלת בשקט. הוא לא רצה להעיר אותה, כי ידע, שביום למחרת מצפה לה מבחן חשוב באוניברסיטה, והצלחתה

2. המסיבה

צלצל טלפון מתמשך וטורדני, אילץ את גיא לענות לשיחה במהלך נסיעתו ממקום עבודתו לביתו. "הלו..."

"אני זקוק לך נואשות ובדחיפות, גיא!" אמר יוני חברו הטוב.

"מה קרה?" שאל גיא בנימה של דאגה.

"אשתי הנחיתה עלי משימה ובלעדיך לא אעמוד בה, אתה חייב לסייע לי."

"מה המשימה?"

"לארגן מסיבת הפתעה. הערב, אצלי. למירי, חברת נעורים שלה."

"נו, מה הבעיה? צלצל לקייטרינג ונושא המזון סגור, צלצל לתקליטן והרי יש לך מוסיקה. צלצל להפקות ותקבל תאורה ודקורציה. מה שנשאר לך זה, להתלבש ולבוא למסיבה שלך."

"חכם גדול שכמוך. אתה רווק, בלי חברה, בלי ילדים, בלי דאגות על הראש. אני מגיע עוד חמש דקות הביתה, שם ממתנות לי שלוש בנות, שדורשות תשומת לב וזמן איכות. את נוי הקטנה, רק בת שנה וחצי, לא מעניינת מסיבה ובוודאי לא עבודה, היא רוצה את אבא שלה! שיהיה רק שלה! כשתתחתן, תבין על מה אני מדבר..." אמר יוני ולפתע צץ רעיון במוחו. הוא קלט, כיצד יצליח לרתום את גיא למשימה ואמר לו: "לפני שאתה מסרב לי, דע לך, שכל חברותיה של אשתי, הן דוגמניות מסלול. חלקן מהמפורסמות בארץ. צפויה מסיבה, פיצוץ! וכבונוס אולי נמצא לך כלה..."

גיא חייך ואמר: "מזמר שכמוך, אתה יודע היטב, שהייתי מגיע לעזור, גם אם הייתה זו מסיבת יום הולדת של סבתא שלך וחברותיה, אז מתי להתייצב?"

"עכשיו!"

"אני מטונף מהעבודה, תן להתקלח ולהתלבש כראות."

"כשתסיים את ההכנות תזרוק עליך משהו משלי," אמר יוני וניתק.

גיא שינה כיוון ונסע, ממילא לא היה מי שיחכה לו בבית. אחד מיתרונות הרווקות, שאין צורך לדווח ולתת הסברים לאף אחד. סדר יום ללא גבולות.

כבר בדרכו להרצליה פיתוח, בו שוכנת הווילה הגדולה והמפוארת של יוני, צלצל הוא לבני התקליטן, אשר החל לא מכבר להפיק אירועים ורכש ציוד

הגברה איכותי ומערכת תאורה מודרנית עם אפקטים מיוחדים. על כולם הוא שלט בעזרת מחשב נייד, המסייע לו להפיק מסיבות ואירועים באופן מקצועי וברמה גבוהה. בני צלצל לחברו, בעל חברת "הבלון האדום" והזמינו לעצב את התאורה, עם בלונים מסוגים, גדלים וצבעים שונים ובמיוחד את הגינה המטופחת, שתוכננה בידי אדריכל גינון מדופלם. כל צמח ופרח נשתלו באזור, שנבחר בקפידה, על מנת להשרות על דיירי הבית תחושה של שקט ושלווה, של יופי עדין ומענג. הדשא נקצץ דק, כאילו עבר תספורת אצל מעצב דשא מקצועי. הצמחים כולם יובאו מארצות טרופיות, צבעם העז של הפרחים בערוגות, העיד על טיפול פרטני בכול פרח בנפרד.

במיוחד בלטה בריכת השחייה היפיפייה, בעלת התאורה הפנימית. והריצוף מסביבה שהיה עשוי כולו קרמיקה איטלקית משובחת. מדרגות אבן אליפטיות עטורות תבליטים עתיקים, המוליכות את המתרחצים אל המים הצלולים, כאילו היו הם קיסרי רומי העתיקה, שבאו לטבול במי מעיין קדושים. מזרקות מים פלטו וירקו סילוני מים, במקבץ מוסיקה תואם. כְּדִי חרס היו מוצבים על בסיסי נחושת ובתוכם אלומות קש וחיטה יבשה. גיא צלצל לחבר בעל חברת קייטרינג ובקשתו נענתה בשלילה. עקב התחייבות קודמת. הוא ניסה את מזלו במסעדה יפנית חדשה ונענה בחיוב. הוא הזמין קייטרינג בר יפני, בעלות של שמונים דולר למנה והזמינם לביצוע מיידי.

'שישלים', חשב גיא לעצמו. 'מי שרוצה אירוע מעכשיו לעכשיו, חייב לקחת זאת בחשבון'. כאשר הגיע, הוא החל לפנות את ריהוט הגן ולהכשיר רחבת ריקודים ארעית בסמוך לבריכה. הוא משך כבל חשמל מאריך עבור מערכות ההגברה והתאורה. חברת הקייטרינג שלחה חלוץ, כדי למקם את שולחנות הבר הפתוח למזון ואת בר המשקאות הנייד, שצויד במיטב המשקאות החריפים מתוצרת חוץ ומשקאות קלים, בתוספת פונץ' צבעוני ומעניין. אט אט החלה עבודתו לשאת פירות והתוצאות נראו בשטח. לקראת השעה תשע בערב, המקום היה ערוך ומוכן לקליטת האורחים.

"יוצא מן הכלל! כל הכבוד, גיא," התפעלו יוני ורחל רעייתו. הם היו לבושים במיטב בגדיהם. נישקו וחיבקו את גיא, תוך פיזור מחמאות על יכולת הארגון והביצוע המהיר.

"נשארו לי עוד כמה דקות עבודה ואז אסע לדירתי להתקלח ולהתארגן, למתם הזמנתם את האורחים?" שאל גיא.

"הם כבר כאן", השיבו ולפתע הופיעו ארבעה זוגות אנשים יפים במיוחד. הגברים היו לבושים בחליפות מחויטות, מעונבים ומגולחים למשעי. כאשר חלפו על פניו, הוא נשם את ריחו של הבושם היוקרתי, שנדף מהם. כל הופעתם הקרינה עושר וביטחון. הנשים שהתלוו אליהם, היו יפיפיות ומטופחות, אשר הקדישו את עצמן, להופעה בחברת בני זוגן העשירים.

גיא חש במבטיהם המזלזלים כלפיו למרות שהיה יפה מהם עשרות מונים. הופעתו הדלה והעלובה, בצירוף זיפי הזקן והזיעה, שדבקה בג'ינס הכחול ובחולצת הטי הלבנה שלו, בשילוב נעלי הספורט, הקצינו את השינוי בינו לבין שאר הגברים היהירים. זרם האורחים גבר ובתוך כמחצית השעה, היו ברחבה כעשרים זוגות, אשר חלקם התקבצו לקבוצות קטנות ושוחחו על נושאים שונים. מדי פעם הם לגמו משקה אלכוהולי איכותי וקינחו בכריכים זעירים של מעדני דגים ופרוסות סושי דקות. ברחבה, אל מול הרמקולים, שהוצבו על עמודי תאורה בצבעים שונים, רקדו חמישה זוגות בקצב ההאוס והדיסקו. עד לרגע הדרמטי והמכריע, שבעקבותיו כל המסיבה השתנתה.

עם כניסתה של דניאל לווילה המרווחת, משער הכניסה אל הרחבה, כאילו הכל עצר מלכת. אמנם המוסיקה המשיכה להתנגן, אך מלוא תשומת הלב ועיני כל הנוכחים, הופנו לכיוונה של המלכה. הייתה זו כניסה מלכותית, שכן לפתע, הופיעו במלוא הדרם, מאה שמונים סנטימטרים של יופי. יופי אלוהי שובה לב. יופי עד כאב. ונוס, אלילת היופי והאהבה בכבודה ובעצמה. כל תיאור רק יפגע בשלמות הנראית לעין. גומת חן עיטרה את לחיה הימנית. הירוק שבעיניה הבהיק למרחקים. איפור עדין, מדויק. חיוך מתוק. שפתיים אדומות, חושניות ומלאות. אף קטן וסולד. צוואר ברבורי גאה. שיער בלונדי ארוך, חלק ושופע, שנעשו בו תלתלי זהב על ידי ספר צמרת. גוף חטוב ומושלם, מתנת אל, נתון בתוך שמלה קצרה ופרחוניית, איכותית ויקרה, שצבעי חום כתום לה, כצבעי האדמה ובעלת מחשוף עמוק, שכל כך הלמה את גופה. ניתן היה להבחין בנקל, לא רק בשדיה הבולטים, הצעירים והזקורים, אלא גם בזוג הפטמות, שעוקציהן בולטים מרחוק. גיא שם לב, עד כמה עדינות כפות ידה. כמו של נסיכה באגדות. כל היופי הזה, התנשא על

זוג רגליים ארוכות וחסרות מקצה הישבן ועד אין סוף, כאשר הסוף, נגמר בתוך זוג נעלי עקב דק וגבוה, אשר ענדה על רגליה. כן, ענדה, שכן הנעלים נדמו לו כתכשיט לרגליה. העקבים הבהקים כאבני אודם, כמו נועדו להדגיש את חנינם של קרסוליה.

גיא, יחד עם כל באי המסיבה, עקב אחר תנועותיה והליכתה המלכותית. הביט בגופה ובעכוזיה, שבלטו מבעד לשמלה הצמודה ותהה, כיצד ייראו הם, ללא הכיסוי הפרחוני. 'אני רוצה אותה', מלמל גיא לעצמו. הוא פשוט הביט בה, בפניה, בשיערה ובשדיה החצופים. ברגליה המושלמות, בכפות רגליה הסקסיות, בכל חלק ממנה בנפרד ובכולה, ככליל של יופי ושלימות. כה מושכת הייתה, עד שהמילה מיניות חטאה לה, באשר אין היא מתארת, ולו מחצית מיפעת התשוקה שעוררה בו. 'לא אתכחש, אני מת לשכב איתה. להעניק לה את כל שאוכל'.

רחל צעדה לקראתה. היא אחזה בידיה, נשקה לה על לחיה, החמיאה לה על הופעתה המהממת והובילה אותה אל קבוצת נשים, שעמדה ובחנה בקנאה כל סנטימטר בגופה. אחר כך הוצגה היא על ידי יוני בפני שאר האורחים. כשהגיעו אל גיא, הושיט הוא את ידו לעברה ואמר: "נעים מאוד, שמי גיא. סליחה על הופעתך, אך הוא אשם בכך", הצביע בידו על יוני בכעס ובחיוך גם יחד וסינן לעברו: "אתה תשלם עבור הבושות שעשית לי".

יוני התנדב להסביר, שהטיל על גיא את משימת ארגון המסיבה ומנע ממנו להיערך כראות.

דניאל חייכה והביטה בו במבט ארוך וממושך, גם אחרי שנגררה משם אל שאר האורחים. גיא חש, שפספס הזדמנות לכבוש את לבה של נערת חלומותיו, עקב הופעתו אל מול מבחר הגברים, שנערכו בהתאם. הופעתו הלא "מבריקה", מנעה ממנו להזמינה לרקוד. בצר לו, הוא ניגש לבר המשקאות ומזג לעצמו כוס יין אדום. דניאל היפה, הזמנה לרקוד ללא הפסקה, לא ניתן היה להגיע אליה. היא הוקפה בגברים, שניסו ללא הרף להרשימה ולזכות בתשומת לבה ואולי גם בחסדיה.

לפתע, פילחה זעקה את רחבת הריקודים. צעקה מקפיאת דם של אחת האורחות, אשר שאגה בכל כוחותיה: "הצילו! הצילו! הילדה נפלה למים!"

שלושה גברים מחויטים בחליפות מהודרות, הצטרפו אליה וצעקו גם הם: "הילדה רצה אחרי הבלון ונפלה למים!"

גיא שמט את הכוס מידו, ניתר שני צעדים וזינק למים, לעבר המקום, עליו הצביעו האורחים. המוסיקה פסקה. כל הנוכחים הפסיקו מיד לרקוד והתקבצו סביב הבריכה, כשהם מלווים במבטיהם את תנועות צלילתו של גיא, לעבר צלילת גופה הזעיר של הילדה, שהיה מוטל ללא ניע.

"תצילו את הילדה שלי, נוי שלי, איך היא הגיעה למים?" נשמעו זעקותיה של רחל.

"כנראה התעוררה בגלל המוסיקה ויצאה בעקבות הבלונים לעבר הבריכה," ענתה חברתה המודאגת.

כל שנייה נמשכה כנצח. לפתע הופיע גיא מעל פני המים כשהוא חובק בזרועותיו את נוי הקטנה. בעודו בתוך הבריכה, החל בתהליך הנשמה והחייאה, כפי שלמד בשרותו הצבאי. אחרי מספר שניות, פלטה היא מפייה סילון מים מעורב בקיא. גיא לא התייחס לכל העצות וההוראות, שקיבל מכל הכיוונים סביבו. הוא הרים מעט את ראשה ויצר נתיב פתוח לנשימה סדירה. פתח את פיה, סגר באצבעותיו את נחיריה ונשף שתי נשיפות חזקות. הילדה החלה לגלות סימני חיים ופרצה בבכי חזק. כל האורחים החלו למחוא כפיים וחלקם בכה מהתרגשות, על התושייה של גיא, שהצילה את חייה של הילדה. הוא הצמיד אותה לחזהו וצעד לעבר רחל הנרגשת והבוכייה, אשר ירדה במדרגות אל תוך המים לעברו. הוא מסר לה את נוי והיא עטפה אותה בנשיקות ובחום. יוני הניח מגבת על גופה הרטוב. כאשר השמיעה נוי את המילה "בלון", נשמו כולם לרווחה ובכו יחד איתה, כאילו סיפרה היא איזה סיפור מרגש. כל האורחים התקבצו סביבן. ליטפו אותן והביעו את שמחתם. יוני חזר לבריכה. הוא ניגש אל גיא, חיבק אותו חיבוק ארוך בחום ולחש בהתרגשות: "תודה, חבר", והניח מגבת יבשה על כתפו.

"התרחצתי, למרות הכול," אמר גיא בחיוך ובחן את המים שניגרו מבגדיו.

דניאל היפה, שהביטה בהם מהצד, התקרבה נרגשת לעברם ובדמעות בעיניה, אמרה לגיא: "כל הכבוד על התושייה והביצוע המושלם. מבין כל הדוגמנים הממורקים, לא נמצא האחד, שיעז להרטיב את החליפה העוטפת אותו. נמושות. מזל שיש גבר אמיתי בסביבה."

"תודה על המחמאה," אמר גיא.

"התואיל להציל גם אותי מהשעמום הגדול בו אני נמצאת בעת האחרונה?"

גיא לא האמין למשמע אוזניו, הוא הסתכל על יוני, חייך ואמר: "זה נכון מה ששמעתי? או שהמים באוזניים גורמים לי לשמוע קולות דמיוניים?"

"על מעשים טובים, אלוהים משלם מיד ובמזומן. דניאל היא המלאך, אשר נשלח אליך משמים. אל תאבד אותה!" ענה יוני ועזב אותם לנפשם. דניאל ניגבה את שיער ראשו הרטוב, את פניו וגם את צווארו. הוא חש במבטי הקנאה של הגברים הזוממים, שעמדו בצד והמתינו לבואה.

"כנס לבית ותחליף בגדים, אתה עלול להצטנן" אמרה.

"אין כאן בגדים במידה שלי, לא נורא. בכוונתי לפרוש מוקדם. את שלי כבר עשיתי היום, כך שכלל לא זינק לי לנוח מעט ולהירגע מהאירוע הדרמטי שחווינו."

דניאל התאכזבה על כוונתו לפרוש והנהנה בראשה בלי הסכמה. גיא אזר אומץ, שאף אוויר לריאותיו ואמר: "אני מבקש להזמין לדירת הקטנה והחמודה בתל-אביב. מחר בערב. בזאת אני לוקח על עצמי משימה לא קלה, אך מאתגרת... לבשל בעצמי ארוחת ערב אינטימית. אגב, מעולם לא עשיתי זאת." הוא בחן את תגובתיה ואת שפת גופה והמשיך: "את מוכנה לקחת את הסיכון? על כל מקרה, אכין מראש שקיות הקאה, במידה ויהיה צורך בהן," חייך וניסה לתבל מעט הומור, על מנת להפיג את המתח.

דניאל צחקה צחוק גדול ובקול רם. ולאחר שנרגעה מעט, נישקה קלות על לחיו ולחשה לו חזרה: "כבר חששתי, שלא תציע, גיא."

"יותר קשה לומר את זה, מאשר לקפוץ למים," אמר והוסיף בחיוך: "לפני שאלך, אולי כדאי שארסס עלייך K-300 של "סנו", על מנת להרחיק את כל הטפילים מסביבך?"

דניאל חייכה ואמרה: "בגדים יפים לא עושים עלי רושם!" היא נשקה על לחיו והוסיפה: "אני כבר מתגעגעת לראותך מחר."

הוא ניגש להיפרד מרחל ומיוני. הם הודו לו שוב ושוב, על שהציל את בתם הקטנה. הם נפרדו ממנו בנשיקה. ראשו היה נתון במשימה, שלקח על עצמו. 'כיצד הכנסתי עצמי לדרך ללא מוצא? זה כישלון ידוע מראש, במיוחד לאור העובדה, שמעולם לא טיגנתי אפילו ביצה'. בדרכו החוצה, ניגש אל דניאל

להיפרד שוב, במטרה לנסות ולשנות את התוכנית למחר בהצגה או סרט, אך היא סירבה. הרעיון של ארוחת ערב אישית, באווירה רומנטית, דווקא קסם לה. הם החליפו ביניהם מספרי טלפון. הוא מסר לה את כתובתו ונפרד ממנה בנשיקה קלילה על שפתייה החושניות והמתין מעט, כדי לשאוף מניחוח הבושם הנעים, שאפף אותה. התחושות והלמות הלב, שמעולם לא חש כמותם, רק המחישו לו את הנתיב לאהבה האמיתית.

3. משרה פנויה

בגיל ארבעים וחמש, השתחרר מנשה כהן משרות קבע בצה"ל, לאחר שרות של עשרים ושבע שנים בחיל הלוגיסטיקה. עיקר שרותו היה ביחידות שדה, אך כחמש שנים לפני תום השרות, הוא נפגע בתאונת דרכים קשה. הפגיעה גרמה לו נכות בינונית, אך מכריעה מבחינתו, שבה נפגעה יכולתו לתפקד מינית. בעקבות כך, גם ירד הדימוי העצמי שלו לשפל המדרגה. המצב ערער את ביטחונו האישי ושינה לחלוטין את התנהגותו ואורח חייו.

בצעירותו היה מנשה "תותח" לא קטן וזאת בזכות יתרון בולט שהיה לו על פני חבריו. לא סתם בולט. למעשה היה זה פין אדיר, הבנוי לתפארת, שלא ניתן היה להסתירו ולהתעלם ממנו. יתרונו הגדול בלט בעיקר בתקופת שרותו הצבאי ביחידות הקרביות המרוחקות, שם הרחצה המשותפת במקלחת הצבאית, הייתה מעין מקום מפגש לשחרור לחצים. בגמר פעילות מבצעית או גופנית, המקלחת התמלאה בחיילים, אשר נכנסו הן על מנת להתקלח והן כדי לשחרר קיטור וחוויות ולעתים גם את פירקם.

מנשה, ללא ספק, היה "מלך המקלחת". שמו, או יותר נכון המה-שמו שלו, הלך לפניו... תרתי משמע... חיילי הבסיס באו לראות את המראה הבלתי שיגרתי, אשר השתלשל לו בין רגליו ויצאו מתוסכלים מקנאה, בעבור הפער העצום, שהיה לרעתם. החבר'ה סיפרו בדיחות, צחוקים התגלגלו במקלחת. על כך זכה מנשה להערכה רבה ולהערצה מעורבת בקנאה. הוא הפך לשיחת היום! הידיעה על נתוניו המרשימים, פשטה בבסיס, כאש בשדה קוצים. הבנות, ששמעו על כך, התלחשו בינן לבין עצמן: 'אמנם הגודל לא קובע', אך בתוכן, התעצמה סקרנותן וגברה על כל בושה. הן הרגיעו את עצמן במחשבה, שהריחוק מהבית, המשפחה והחברים, לא ישאירו עקבות של זימה על גופן ולא החמיצו את ההזדמנות החד-פעמית, שאולי אף לא תיקרה בדרכן שוב. המחשבות האלה, על הגודל המיוחד, חרצו בהן איזה רצון בלתי נשלט, לחוות משהו אחר. משהו גדול בעוצמתו. משהו שיסאאו אותו בזיכרוןן זמן רב. בבסיס הייתה תחרות סמויה בין הבנות, מי תלכוד, או יותר נכון, מי תהיה הראשונה, אשר תלכוד את מנשה ברשתה, במיטתה. הפיתוי היה כה גדול

והדמיונות עוד יותר, כאשר כל אחת מהן החלה לדמיין, כיצד היא יכולה לממש את הפנטזיה האישית שלה עם האיבר המפורסם ביותר בבסיס.

מיד בתחילת כל מפגש, ניסו מנשה ובת זוגו הצעירה להתגבר על המבוכה, בעזרת כיבוי נורת הליבון, שדלקה בתקרת החדר הצבאי. כתחליף, הדליקו נר קטן, המשמש לברכת קבלת שבת. למרות האפלולית ששררה בחדר, כאשר הופשלו מכנסי הדגמ"ח של מנשה, בלט מיד גוש אימתני, הכלוא בתחתוני כותנה חומים. גוש, שהתכרבל סביב האגן, כנחש "אנקונדה", הנתון בתוך שק ומאיים לקרוע את הבד הדק ולפרוץ דרכו, על מנת להכיש את קורבנו.

לאחר התדהמה הראשונית ומבטי הפליאה, על הזין האדיר שנתגלה להם זה עתה, הבינו שני הצדדים שיתרונו הגדול של מנשה הוא למעשה חסרון גדול עוד יותר, עקב אי יכולתו להחדירו לפתח כל שהוא בגופה של בת זוגתו. כל הניסיונות של הבנות לספוג אל תוכן את איברו העצום עלו בתוהו... דבר שגרם להם תסכול רב ואכזבה, שבעקבותיה, נאלצו מנשה ושותפתו לוותר על האקט המיני. כך הסתיימו להן הפנטזיות הבלתי ממומשות בטעם של החמצה גדולה.

באותה שיגרה, העביר מנשה את תקופת שרותו הצבאי, עד לאותו היום, בו היה מעורב בתאונת הדרכים, שכאמור, שינתה את חייו ללא הכר.

יום שישי בצהריים. יום חורפי וגשום. הכביש היה רטוב וחלק. בתום שבוע עבודה מתיש, נסע מנשה לביתו בכביש חוצה שומרון. הוא עצר באדום והמתין ברמזור. נהג צעיר, בטנדר צבאי, שנרדם על ההגה, התנגש מאחור ברכבו בחבטה אדירה. הוא זיהה, שהוא מתחיל לאבד תחושה בפלג גופו התחתון. הוא לא הצליח להזיז את אגנו ולא את רגליו. אמבולנס פינה אותו לבית החולים ושם התבררה מידת ועוצמת הפגיעה: "נזק בלתי הפיך בעמוד השדרה התחתון", כך בישר לו הרופא. הפגיעה גרמה לו לשיתוק חלקי ומקומי באגן הירכיים ולהיעדר יכולת לתפקד מינית.

כל ניסיונות הרופאים לטפל בבעיה ולעזור לו העלו אך חרס באונו וגרמו לו לתסכול רב.

אשתו, גלית, אהבה אותו והעריכה אותו על היותו אב למופת לשתי בנותיהם. היא הייתה נאמנה לו, למרות המגבלה, שמנעה ממנה את העונג, אשר העניק לה מנשה בעבר. היא הייתה בעלת בית האופנה המפורסם "גלית

כהן", שהיה ממוקם בין שורת החנויות של המעצבים היוקרתיים, שברחוב דיזינגוף בתל אביב. למעשה, היא הייתה טרודה כל כולה בבית האופנה. עסקה בהזמנת הבדים, בחירת הדגמים וקביעת קולקציית העונה הבאה, שמילאו את כל יומה. כאשר הגיעה בערב לביתה, הייתה צונחת באפיסת כוחות על הספה בסלון ותוך כדי צפייה בטלוויזיה נרדמה היא לפעמים עד הבוקר.

מנשה שרת עוד כ- 5 שנים בקריה בתל אביב, בתפקיד מינהלי. הוא ישב במשרד מרווח וממוגז, עד שפרש לגמלאות. עם פרישתו מצה"ל, חשב שיוכל להתעסק בדברים שבנפש. פעילות שאינה מותנית בהכנסה כספית. הוא היה בטוח, שבית האופנה ישלים את ההכנסה הנדרשת לקיום אורח חיים ברווחה וללא לחצים, אך טעות הייתה בידו. בית האופנה לא הביא הביתה, אפילו לא שקל אחד בודד, מזה זמן רב. למעשה מאז שגלית החליטה להתפתח מחנות קטנה ומצליחה לבית אופנה מפואר בשטח עצום, שחייב העסקתו של צוות עובדים גדול, תשלומי אחזקה וארנונה גבוהים, רכישת בדים משובחים מחו"ל וקיום תצוגות אופנה תכופות ויוקרתיות, גרמו להוצאות אדירות, שעלו על ההכנסות וגרמו להפסדים כבדים. למזלם, עוד לפני שביצעו את השינוי הגדול בעסק, הצליחה גלית לחסוך סכום מכובד מהכספים הרבים, שקיבלה מלקוחות קבועים, אשר שילמו במזומן ובמחיר מופחת ללא חשבוניות או קבלות. בכסף זה, הם רכשו דירה מפוארת בשכונת רמת אביב ג' והצליחו אף לסייע במימון נישואי שתי בנותיהן.

הימים חלפו והחודשים רדפו אחרי השבועות, מאז השתחרר מנשה מצה"ל. תשלומי הפנסיה וקצבת הנכות, שהופקדו ב- 1 בכל חודש בחשבון הבנק שלו, אפשרו לו לגמור אך בקושי את החודש. כל פנייתו לאנשי המילואים, אשר שירתו ביחידתו והבטיחו לו לעבוד בעסקיהם לכשישתחרר, הושבו ריקם. הוא החל לחפש משרה ההולמת את כישוריו. פנה לחברות כוח אדם ולהשמה, שלח קורות חיים לחברות ומפעלים, שפרסמו מודעות דרושים בעיתונים היומיים וחיפש אף באתרי האינטרנט השונים. הוא זומן למספר ראינות ופגישות היכרות בעבור הצעות שמאוד חפץ לקבלן, אך לאחר ראיון אישי, נדחה בנימוס. מצד אחד, נוכח הוא לדעת, שכבר איננו 'שווה הרבה'

גילה את אמריקה... עולם חדש'.
תחושות שלא חש כמותן זה זמן רב, שבו והציפו את גופו. דקות ארוכות עוד התמקד הוא בפרטי גופה הערום של העלמה שממול, והבין, שזה לו גרעין בודד מתוך שדה החמניות הפרוש לרגליו והחל לסרוק את הבניינים הסמוכים באזור. לרוב, ראה תמונות שגרתיות של פעילות יום יומית בתוך דירות המגורים, אך ידע שעיקר הפעילות המעניינת, מתבצעת בשעות הערב והלילה. וכך עשה והמתין לשעת כושר.
הלילה ירד כקטיפה כחולה-אדומה, המשחירה את גגות הבתים וחלונותיהם, ורק בטון וזכוכית מבדילים בין חושך לחושך.
קורים דקים של תאווה נארגו מתוך האפילה המתהווה, והם הבדילו בין מה שנראה לבין מה שסמוי מן העין. אך לא מעינו של מנשה. מדי פעם, כאשר סרק את האזור, ראה אנשים מתלבשים ומתפשטים בחדרי האמבטיה ובחדרי הארונות. את חלקם, בהחלט העדיף למחוק מזיכרונו. הוא הצליח ללא קושי ובבהירות רבה, לראות דרך חלונות ודלתות חדרים המגורים, את האנשים, אשר הסתובבו חופשיים בביתם שלהם, אשר לא העלו על דעתם, שהם מכבים במרכז הבמה של "תיאטרון מנשה". כמובן ש"שחקניו" לא שמעו את מחיאות הכפיים שלו על ביצועיהם המרשימים.
הוא מצא עיסוק אתגרי ומהנה, אשר כל יום צפן בחובו תמונות חדשות וריגושים, שחסרו לו מזה זמן רב.
לפתע, ביום סתווי, צלצל הטלפון בבית משפחת כהן. על הקו היה דוד שרעבי.
"הלו, משפחת כהן?" שאל דוד.
"כן, מי מדבר?" ענה מנשה, שלא זיהה את הדובר בצדו השני של הקו.
"מדבר דוד שרעבי, הרס"ר מהבסיס בטירה."
"שלום לך ידידי, דוד", ענה מנשה ופרץ בצחוק אדיר תוך שהוא מזכיר את המשפט: "חייל מצטיין" ונזכר באירוע, שקרה לפני עשור שנים בחיפה:
דוד היה נהג צבאי, לא מוכשר במיוחד שסבל מחוסר קואורדינציה, בעיקר בין המוח לשאר חלקי הגוף השונים. הוא היה מעין ליצן חצר הלבוש ברישול, אך שאף להוכיח למפקדיו את רצינותו ונחיצותו למערכת הצבאית, למרות מגבלותיו. האירוע הבלתי נשכח היה ביום חמישי, ערב חג הפסח. כל עם ישראל היה עסוק בהכנות לחג. הכבישים היו עמוסים לעיפה. התחבורה

כפי שחשב. הוא חש, שאין הכרה ביכולותיו ושאינן זקוקים לו ולשרותיו, אך במקביל, התחיל ליהנות מהזמן, אשר התפנה לו. פנאי, שאפשר לו לעשות דברים רבים, אשר נמנעו ממנו בעת שרותו הצבאי. הוא אפילו החל להתעניין בחוג לציור ופיסול. בעיקר נהנה בפגישת ההיכרות ב"סטודיו D". אולם קטן, בו הייתה מוצבת במה קטנה במרכז ועל הבמה שכבה עירומה, בתנוחה פרובוקטיבית, בחורה שמנה ומכוערת. היא הבלטה את חמוקה הדשנים והשופעים, כשמסביב עסקו כ- 20 נשים וגברים בניסיונות לצייר ולרשום על גבי גיליונות נייר לבן המהודקים לפן ציור מעץ.
שיגרת יומו החלה במקלחת צוננת, שלאחריה לגם את קפה הבוקר שלו, תוך עיון בכותרותיו של עיתון הספורט, אשר הונח כל בוקר על מפתן דלתו.
בוקר אחד, בצאתו מן המקלחת הצוננת, גילה במקריות מפתיעה, "אוצר רגשי", שלא חש כמותו מזה זמן רב. בדרכו אל מכונת הכביסה, המוצבת במרפסת הצמודה למקלחת, פתח מעט את שלבי התריס, ולפתע קלט בזווית עינו תנועה מהחלון של הבניין ממול, אשר הסבה את תשומת לבו. הוא הסתכל ולא האמין למראה עיניו. בקומה החמישית, בבניין שבחזית, בחדר השינה של הדירה הנשקפת, על מיטה בעלת מצעים לבנים, שכבה אישה נאה, כשהיא עירומה כביום היוולדה ואוננה להנאתה. הוא קפא על מקומו וצפה בשקט. הביט ימינה ושמאלה מחשש להיתפס, אך נזכר שהוא לבד בבית, ונרגע. הוא ניסה לשפר עמדה, 'אולי ניתן לראות טוב יותר מזווית אחרת', הרהר לעצמו. הוא פסע מספר צעדים הצידה, והתמונה, אשר נשקפה כעת לנגד עיניו מבעד לחלון, הייתה רחבה יותר. גם קרן השמש, שחדרה לשולי החדר ושפכה אור טבעי על המראה הבלתי שיגרתני שנחשף לעיניו, סייעה לו בכך. הוא ראה בברור את תנועות ידיה המחליקות באיטיות לאורך גופה ומתמקדות באגן הירכיים, שהוגבה מעט בעזרת כרית, שהונחה תחת ישבנה. שקט שרר באזור. מנשה לא היה יכול לשמוע את נשימותיה וגניחותיה, אך מוחו החל ליצור את הצלילים. הוא שמע קולות מן השמים, שתאמו להפליא את תנועות גופה המתענג. הריגוש הזה, שכאמור זמן רב מנשה לא חש אותו, הביא אותו להחלטה, לנצל את המיקום המעולה של דירתו ולהפוך את סטיית המציצנות, שכה גירתה אותו, לדרגת אומנות.
ז'ה עתה גיליתי את תל אביב', חשב לעצמו. 'כך כנראה חש קולומבוס, כאשר

התנהלה לאיטה, במיוחד בציר הנסיעה העיקרי, המחבר את כביש ת"א-חיפה עם הקריות, ועובר בעיר התחתית. באותה תקופה, היו רק שני נתיבים בתנועה דו סטרית, שגרמו לעומס כבד, במיוחד בימי חמישי, בשעות אחר הצהרים המאוחרות. דוד קיבל פקודה לגרור זחל"מ עם תקלת גיר קשה, מבסיס האימונים בצפון, לסדנת הטיפולים בטירה, שמדרום לחיפה. הוא רתם את הרק"מ הכבד לזחל"מ תקין בעזרת מוט גרירה ויצא לדרך. כאשר הגיע לצוואר הבקבוק, למרכז הלחץ בכביש, באזור המזללות, בו התנועה כבדה במיוחד, ניתק מוט הגרירה מהזחל"מ בו נסע.

דוד המשיך בנסיעתו ללא הכלי שגרר. הוא לא הבחין כלל, שהוא משאיר במרכז הכביש מפלצת ברזל כבדה ובכך חסם את ציר התחבורה הראשי בצפון הארץ. מיד החלו להגיע דיווחים, ברשתות הקשר של ניידות משטרת התנועה, על המפגע התחבורתי הכבד. כל הניסיונות לדחוף, לגרור ולהסיר את המפגע נכשלו. רק כלי רק"מ ייעודי יכול לבצע את המשימה המסובכת. מה גם, שלא הייתה אפשרות להגיע לאזור, עקב הפקקים האדירים שנוצרו.

דוד המשיך בנסיעתו, תוך שהוא מזמזם לעצמו שירים שהנעימו את זמנו. לפתע עקפה אותו ניידת משטרה אזרחית, כשאורות אדומים וכחולים הבהבו והסירנה ייללה בקול רם. הניידת עצרה במרכז הכביש. השוטר יצא בריצה לעבר דוד ובתנועות ידיים הורה לו לעצור. דוד בלם וחיכה לשמוע מדוע עצר אותו השוטר בדרמטיות שכזו.

"מה עשיתי?" שאל דוד את השוטר וחיכה לד"ח תנועה, שיסבך אותו עם מפקדיו.

"תשמע, חייל", אמר השוטר בהתרגשות: "אתה חייב להציל אותנו, איזה זחל"מ נתקע במבואות הדרומיים של חיפה, ו"תקע" את כל הכבישים בצפון. רק אתה יכול לחלץ אותנו מהבעיה."

דוד לא רצה להאמין שזה נכון, אבל ליתר ביטחון הוא יצא מהזחל"מ, ניגש אל מאחוריו וראה שהנגרר אינו בנמצא ואמר לשוטר: "תראה, יש לי משימה אחרת, אבל בשבילך אני אשנה את תוכניותיי."

השוטר נישק על לחיו של דוד, הודה לו על כך והורה לו לנסוע אחריו חזרה, תוך שהוא מפנה לו דרך באמצעות הסירנה המייללת בצפירות עולות ויורדות. לאחר כ 20 דקות הגיע סוף סוף רכב החילוץ וחילץ את הזחל"מ התקוע וציר

התחבורה נפתח לתנועה.

למחרת נקרא דוד למפקד משטרת חיפה, ניצב משנה יואל הכט, לקבלת אות הוקרה על ביצוע מעשה טוב למען הציבור. תמונות מהאירוע שהתפרסמו במקומונים, קישטו לאחר מכן את חדרו של דוד תקופה ממושכת. הוא זכה לדברי שבח והלל ממפקדיו וזכה בתואר "חייל מצטיין" אשר הוענק לו ביום העצמאות, במשכן נשיא המדינה בירושלים.

דוד ומנשה צחקו ושוחחו על חוויות מתקופת שרותם המשותפת. לבסוף הגיע דוד לעיקר, שבגללו התקשר אל מנשה. "קרוב משפחתי, הוא אישיות בכירה באוצר השלטון המקומי, שהם הבעלים והמפעילים של חברת הלוטו הארצית. נודע לי, שמחפשים מנהל אגף הגרלות וזכיות לחברת הלוטו בת"א, משרה שהולמת אותך, אז צלצלתי."

"יפה מצדך שזכרת אותי, אני מחפש עבודה כבר שלושה חודשים, אך ללא הצלחה", השיב מנשה בשמחה והוסיף: "מתי נראה אותך, דוד, אתה מגיע לתל-אביב? בוא נשתה קפה יחד."

"בסדר, ניפגש ב"קפה פילדלפיה" במרכז "עזריאל", מחר 10 בבוקר, זה בסדר?"

"בסדר גמור, אביא איתי קורות חיים, חוות דעת והמלצות מפקדים." "שטויות, מנשה", קטע אותו דוד והמשיך: "המשרה שלך. תבין, ככה זה עובד במערכת. אתה מקושר נכון? אזי תקבל הכל. להתראות מחר", וניתק. תחושת אושר וסיפוק מילאו את מנשה, שהתקשר מיד לאשתו גלית ובישר לה את הבשורה המשמחת.

4. עסקים כושלים

ג'יפ BMW כסוף מסדרה X5, הדור ויוקרתי, עלה בגסות על המדרכה ברחוב דיזינגוף ונעצר בחריקת בלמים בסמוך לחלון הראווה המואר והמעוצב של בית האופנה המפורסם "גלית כהן".

לעוברי האורח ברחוב, נראה הדבר כסצנה מסרט פעולה טוב. חמישה גברים חסונים, חמושים באלות בייסבול כבדות, יצאו במהירות מהרכב, שמנועו המשיך לפעום. כולם היו לבושים בשחור וארשת פניהם, הלא מגולחות, הביעה כעס וחוסר סבלנות. הם הדפו בגסות את דלת הזכוכית הכבדה בכניסה הראשית לאולם המבוא בקומת הקרקע. כתוצאה מההדיפה החזקה, הועף אגרטל הזכוכית הגדול והמיוחד, שנקנה בממון רב בחו"ל, ע"י האדריכל, אשר עיצב את בית האופנה בטוב טעם. הוא הוצב בכניסה, על מנת לשדר לקהל הלקוחות, פאר, יוקרה ואיכות בלתי מתפשרת. הוא התנפץ לרסיסים בקול רעם אדיר והיווה ניגוד מוחלט לאווירה הנינוחה, ששררה במקום ולמוסיקה הקלאסית השקטה, שבקעה מרמקולים קטנים בתקרת האולם. הבריונים אפילו לא טרחו להביט בנזק שגרמו והלכו היישר לכוון משרדה של המנהלת. כל הנוכחים באולם, מוכרים וקונים כאחד, קפאו על מקומם. אחד הבריונים קיבל סימן ונעמד בכניסה, לשמירה, תצפית והתראה. ליד דלת הכניסה למשרד, הוצב שלט מזהב ובאותיות שחורות, שנחצבו בעיצוב מיוחד: "גלית כהן-מנהלת". הבריונים בעטו בחוזקה בדלת, שנפתחה כאילו הייתה מקרטון.

גלית ישבה כפופה בכסא מנהלים גבוה, המרופד בעור משובח, מאחורי שולחן עץ מהגוני גדול. היא הייתה המומה והחלה להזיע. העוזרת האישית שלה, שבחנה עימה סוגי בד שונים, קמה במהירות מהכיסא המהודר לאורחים, שהוצב לפני השולחן, ויצאה בריצה מהחדר כל עוד נפשה בה.

ניסים, המכונה ה"עקרב", שהיה היחיד שלא נשא אלה בידו, אלא אחז בידו שרשרת חרוזים צבעונית, תוך שהוא בורר את החרוזים בין אצבעותיו, שאל בגסות: "איפה הכסף?"

גלית נעה בחוסר נוחות בכורסא. למרות שציפתה לבואו, התקשתה להוציא

הגה מפיה. לאחר שנייה אמרה: "אין לי כסף, אתה יכול לקחת את כל החנות."

התשובה הרתיחה את דמו של ניסים. הוא לא האמין למשמע אוזניו ואחז בכוס השתייה הקריסטלית, שהייתה מונחת על השולחן וזרק אותה בכוח על מסך הטלוויזיה, שבפינת המשרד, אשר שידרה ללא הרף תמונות וסרטונים מתצוגות של בית האופנה. חוקי הפיזיקה לא הותירו ספק לתוצאות הפגיעה בין שני הגופים הנעים זה אל זה במהירות, שניהם התנפצו לרסיסים תוך רעש חזק. עשן החל לעלות מהמכשיר עקב הקצר החשמלי, שגרם הנוזל, שנשפך יחד עימו.

"מה את מנסה למכור לי את הסמרטוטים האלה," סינן ניסים מבין שיניו. הוא אחז בשמלה איכותית והשליכה לרצפה בזלזול מופגן ומיד המשיך בקול גבוה: "אני רוצה כסף!! כסף, את מבינה?" הוא הצביע לכיוונה והוסיף לסנן: "יש לך שבועיים בלבד לארגן את כל הכסף ב מ ז ו מ ן !!!" והדגיש כל אות במילה האחרונה. "בפעם הבאה, הראש שלך יעוף במקום הכוס." איים ויצא. אחריו יצאו ארבעת הבריונים האחרים, שהביטו אף הם באיום על פניה ההמומות של גלית. הם נכנסו במהירות לרכב ובחריקת צמיגים חזקה ומכוונת, הפליגו לדרכם.

הלקוחות מיהרו ואספו את חפציהם ויצאו במהירות מבית האופנה, פרט לאחת, אשר הגיעה לבקר את גלית, שהייתה עסוקה במשרדה. בזמן שהמתינה, מדדה שמלה אדומה בעלת גזרה נועזת, אך מרהיבה שהחמיאה לגוף המושלם של דניאל. המוכרות במדים המחויטים לא ידעו כיצד לנהוג, והסתכלו זו בזו. דווקא דניאל התעשתה ראשונה ורצה במהירות למשרד המנהלת. פתחה את הדלת וראתה את גלית כשראשה חפון בין ידיה וממרת בבכי קורע לב.

"מה קרה?" ניגשה דניאל לגלית וניסתה לחשוף את פניה על מנת לראות באם נפגעה ושאלה שוב: "מה קרה, גלית? נפגעת? תני לי לראות, זו אני דניאל, אל תפחדי, הם עזבו."

גלית בכתה בקול רם. הדבר האחרון שרצתה הוא, שיראו אותה במצבה הנוכחי. היא לחשה בקול: "לכו מכאן, אני לא רוצה לראות אף אחד." העוזרת האישית שנכנסה למשרד, אמרה: "אני אשלח את העובדים הביתה, מספיק

להיום.

השעה הייתה 18:50 ובעוד כ- 10 דקות ממילא נועלים את הדלתות, חשבה העוזרת ויצאה מבלי לחכות לתשובה. היא הודיעה בקול רם: "בנות, אנחנו מסיימות היום מוקדם יותר, לא נורא, נפתור את הבעיה, תופיעו מחר בבוקר לעבודה כרגיל."

דניאל ניגשה למתקן בו מוצב מכל המים המינרליים. מזגה בכוס חד-פעמית, ניגשה לגלית והגישה לה את הכוס תוך שהיא מלטפת את ראשה ולחשה: "שתי קצת מים ותירגעי, את עדיין בחיים וכל עוד זה כך, אני אעזור לך, אל תפחדי."

גלית נרגעה קמעה, ולגמה מהמים. "אולי עדיף שהיה הורג אותי," אמרה תוך כדי בכי מר, כשדמעות זלגו מעיניה על לחייה והותירו בעקבותיהן שבילים אפורים של איפור כבד, כמו הייתה ליצן עצוב. היא ביקשה מהעוזרת לצאת הביתה, לנעול אחריה את הדלת ולהשאיר עם דניאל לבדן במשרד.

העוזרת כיבתה את האורות באולם המבוא, הותירה את גופי התאורה בחלון הראווה דולקים ויצאה לביתה. תחושת חוסר אונים מול המצב שנקלעה אליו, הציפה את גלית. היא ניסתה להתאושש מהטראומה שעברה לפני דקות אחדות. הבושה שנחשפה בחולשתה והוצגה כגרגר אבק לעיני העובדות והלקוחות בבית האופנה היוקרתי, שהקימה במו ידה, אשר עומד לקרוס בקרוב, גרמו לה להצטער על החלטתה להיכנס למגרש של הגדולים והחזקים. דניאל הגישה לה עוד כוס מים מינרליים, ושמעה מגלית את שרשרת האירועים, שהביאו להתדרדרות הכספית והצורך בנטילת הלוואות רבות בשוק האפור.

"גם אם אמכור את העסק חי, לא אקבל את הסכומים אשר אמורים לכסות את הגירעונות וההתחייבויות הכספיות שלקחתי על עצמי," אמרה גלית בשקט לדניאל והמשיכה: "אני זקוקה דחוף למיליון שקל, אחרת חיי בסכנה."

"מה אומר מנשה, בעלך? אולי יוכל לסייע לך כספית?" שאלה דניאל.

"הוא לא יודע, אני מסתירה ממנו את העובדות. וחוף מזה הוא שכיר בחברת הלוטו," אמרה ולאחר מספר שניות של שקט הוסיפה: "הפיתרון היחידי הוא התאבדות. כספי הביטוח יכסו את הגירעונות."

דניאל נרעשה מהיאוש שאחז בגלית. היא ניגשה וליטפה את שיערה ועודדה

אותה. "תני לי את מספר הטלפון של הגבר שמאיים עלייך, גיא חברי היה

לוחם בסיירת מטכ"ל, הוא יסיר מעלייך את האיום."

"לא רוצה לערב אנשים אחרים בבעיה שלי, אני אתמודד לבד," אמרה גלית והחלה לבדוק בספרי החשבונות נתונים כספיים.

"אוקי, אני מכבדת את החלטתך, אך בלי שטויות, מבטיחה?" שאלה דניאל וקיבלה תשובה חיובית בהנהון ראש מאת גלית. היא הביטה באישה הגדולה, המצליחה, אשר לפתע הפכה להיות שבר כלי והתעקשה: "תני לי את ההזדמנות לסייע לך, אני מאמינה שנמצא מוצא."

למרות פער הגילים ביניהן, הייתה ידידות עמוקה, כנה ואמינית בין שתי הנשים. גלית התעודדה מעט, האמינה ביכולתה ובכוונותיה של דניאל לסייע לה ונאותה לשוב לביתה.

הן יצאו חבוקות מהחנות. גופי התאורה שפכו אור חזק בתוך חלון התצוגה, שבחזית בית האופנה, בה הוצגו דגמים מרהיבים של ביגוד אופנתי ויוקרתי.

החיוך על פניהן הקפואות של הבובות בחלון הראווה, לא העידו על הדרמה שהתרחשה במקום, לפני דקות ספורות.

5. ילדות יפה

"ספרי לי בבקשה על בנך, גב' חנה", ביקשה היועצת הפסיכולוגית בבית סיפרו של גיא.

חנה הוזמנה תכופות לבית הספר, כדי לתת הסברים על מעלליו של בנה. היא הייתה נבוכה והתנצלה: "אינני יודעת להסביר את התנהגותו בבית הספר. בבית הכול בסדר. רגיל. אין אירועים חריגים, שיכולים להסביר את המקרים שאת מדברת עליהם."

"אז כיצד את מסבירה את העובדה, שכבר ביומו הראשון בבית הספר, הוא כל כך בלט? כשכול ילדי הכתה חגגו את יומם הראשון ללימודים, עמד גיא על כסא וזרק, מבעד לחלון, פרוסות עוגה וכדורי שוקולד, על ילדים ששיחקו בחצר, כאילו היה במטבח? או כאשר הפריע בשיעור, נדרש על ידי המורה לכתוב על עשרים עמודים "לא להפריע בשיעור". גיא עשה בדיוק כלשונה: לקח עשרים עמודים ועל כל עמוד כתב פעם אחת במרכז העמוד: "לא להפריע בשיעור". זה מראה, שבנך נער שובב וחכם, אך עצלן גדול. יעיד על כך האירוע שהזמנתי אותך בגללו... מבדיקה שערכנו בין המורים, ציוני המבחנים של גיא לא עולים על ארבעים וחמישים. באסיפות ההורים אתם מופתעים מכך ומדווחים לנו, שאת המבחנים עבר בהצלחה. להפתעתנו, גילינו בתיקו מבחנים, אותם ערך מחדש, נתן לעצמו ציון שמונים ולא שכח לכתוב זאת בדיו אדומה. לאחר שהחתים אתכם, קיבל מכם את המחמאות על הצלחותיו והחזיר לנו את המבחנים הכושלים עם חתימתכם המזויפת. אין ספק, שהילד בעל דמיון רב ומעוף, שיכול להגיע רחוק לכיוונים חיוביים או שליליים. צריך לנתב אותו לכיוון החיובי, על מנת שנפיק ממנו את הפוטנציאל הטמון בו. אני אישית אוהבת את גיא ואספר לך את ששמעתי מחברתו לכיתה, שהציעה לו חברות. משנשאל על ידה בעקבות דרישתה של אימה: "מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?" ענה לה: "תני לי לחשוב שעה", ורץ ליהודה עוזרי, חברו החרוץ בכתה ושאל: "יהודה, מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?" "מדען טילים", ענה יהודה ללא היסוס, כמי שידע את ייעודו בחיים. "טוב מאוד", ענה לו גיא וזינק כחץ לכיתתה של המלכה. הוא יידע

אותה על החלטתו להיות מדען טילים בסוכנות החלל הישראלית לכשיגדל. המלכה הבטיחה להעביר את הידיעה לאימה ולהכשיר את יחסי החברות עימה. האם קיבלה את ההודעה בשמחה ואמרה: "מי שמכוון לירח, גם אם יפספס, ימצא עצמו בין כוכבים!" ונתנה את הסכמתה ליחסי החברות, שהובילו אותם הישר לספסלי הגן הציבורי, ממתנים לשקיעת החמה ורדת החשיכה. אז, יכול היה גיא לגשש באצבעותיו הקטנות במפשעתה לחפש את המטמון."

חנה, חייכה אך הייתה מוטרדת מבנה השובב. היא הבטיחה לעקוב מקרוב אחר התנהלותו והתפתחותו.

בלימודיו בתיכון השקיע גיא אך ורק את הנדרש, לא מעבר לכך. הוא הסתפק בציון "עובר" ומעולם לא ראה ציון שמונים ומעלה. גם כשידע את כל החומר על בוריו, סיים את המבחן ראשון ורץ לחצר לשחק כדורגל עם חבריו. מאידך, השקיע גם השקיע בהופעתו, בניסיונות חיזור בלתי נלאים לספק את הטסטוסטרון, הורמון המין הגברי, שכנראה דלף ממוחו אל אשכיו בצורה בלתי מבוקרת.

אחד מהמקומות החביבים עליו, בנוסף לספסלי הגן הציבורי, היו מסיבות הריקודים של ערבי שבת. קשה לשכוח את אותו יום שישי, יום סיום הלימודים ותחילת חופשת הקיץ. יום המסיבות הגדול, בו הנערים ובעיקר הנערות פורקים את המתח, שהצטבר בשנת הלימודים. זו אמורה להיות "אם כל המסיבות" וגיא רצה להיות ערוך ומוכן לאתגר, למצוא את האחת, המיוחדת, שיוכל לרוקן בה את אשכיו הגדושים. 'באמת הגיע הזמן, שאשקיע קצת בעצמי ובהופעה החיצונית שלי', אמר לעצמו והחל לתכנן את הופעתו במסיבה. לאחר מספר שיחות טלפון עם חבריו. הוא נכנס למקלחת, חפף את שיער ראשו ובעזרת הפן, ייבש והבריח את שיערו החלק, הארוך והבהיר. הוא התגלח למשעי וריסס בהגזמה על פניו וצווארו בושם גברי, שקיבל במתנה מהוריו. הפעם הוא בחר בזוג תחתונים אדומים כהים, אשר גרמו ל"חבילה" שלו להיראות בהבלטה וחולצת טריקו כהה ואיכותית, אשר לא הסתירה את חיטובי גופו, פרי עבודתו הקשה והאינטנסיבית בשעורי הספורט ובמגרשי הכדור, על חשבון שיעורי הבית המתשישים. את ישבנו השרירי והמורם, ארז בתוך ג'ינס כחולים ומשופשפים, אשר הקנו לו מראה של גבר חתיך, דוגמן

צמרת. הוא נראה כאילו יצא מקטלוג אופנה של חברת על, המתמחה בייצור של ביגוד איכותי ויקר לגברים. הוא קבע עם חבריו, אלי ויוני, וביחד עצרו מונית ויצאו ל"ציד".

המסיבה התקיימה בביתו היוקרתי והגדול של גיל, חברו לכיתה. אביו היה אחד היהלומנים העשירים בארץ. כבר בחצר המטופחת, קידמו את פני האורחים כרזות ובלונים וכן על דלת הכניסה המגולפת. בחדר המגורים הרחב, היו תלויות שרשראות צבעוניות. בפניות החדר הותקנו מערכות אור צבעוני מהבהב ורמקולים להגברת עוצמת המוסיקה. על שולחן המשקאות היו מספר בקבוקי וודקה איכותיים, יינות אדומים ולבנים ומשקאות קלים. בשולחן השני היה מגוון עשיר של סלטים, בורקסים בטעמים שונים, חומוס ופיתות. אלי התנדב לשמש כתקליטן והשמיע בתחילת הערב מוסיקת רקע ונעימות, עד להתכנסותם של רוב האורחים. אט אט נוספו לרחבת הריקודים זוגות ובודדים, שהציגו את כישוריהם במחול. אל דפנה, הג'ינג'ית השמנממנת, נלוותה אורחת בלתי מוכרת, אשר מיניותה הפגינה נוכחות חזקה והרשימה את החוגגים. היה לה גוף, כשל דוגמנית צמרת. מאה שבעים ושישה סנטימטרים מעוצבים בגון של צבע המוקה. חֶזָה השופע, חנוט היה בגופייה שחורה. עיניה הכהות שידרו מסתוריות ורעננות. פיה חשף זוג שפתי אודם בשרניות וחושניות עם חיוך מפתה ושיערה השחור גלש כמעט עד מותניה. 'פשוט לטרוף אותה...' הרהר גופם של גבררי המסיבה, שפענחו את אותות שידוריה, במובן של: "אז למה אתם מחכים?" הנוכחים לא היו מוכנים לעוצמת הסקסיות, שבהקה בחדר. הם הופנטו מהקסם הזה, שניצב זה עתה ברחבה. הבנות המתוסכלות, מכליל השלמות שלה, החלו לערוך השוואות. הן הגיעו למסקנה, שעבורן המסיבה הסתיימה עוד לפני שהחלה. גיא סימן את היעד והחל לרקום תוכנית אסטרטגית לכיבוש נועז. הוא ראה איך בכל רגע ניגש אליה גברבר מיוחם אחר, אשר הזמין אותה לרקוד, בתקווה לזכות בחסדיה. הוא הבין, שהזמן רץ והמלאכה מרובה, לכן ניגש אל אלי וביקש ממנו להשמיע את השיר "בית השמש העולה" של להקת ה"חיות" משנות השישים. הוא צעד לכיוונה של מלכת המסיבה, שבעת המתנתה לצליליו של השיר הבא, שוחחה עם חברתה. הוא הושיט את ידו לעברה ושאל: "אפשר להזמין לריקוד?"

"ברצון", השיבה לו בחיוך שובה לב והוסיפה: "שמי אור." בתיאום מושלם, כמתוכנן עם אלי, החל השיר להתנגן והאורות עומעמו. "שמי גיא, נעים מאוד," ענה וכרך את ידיו סביב מותניה הצרות. הוא קיווה להצמידה אל גופו, כדי לחוש את החזה שבלט מבעד לגופייה בעלת המחשוף הנדיב, אשר גילה את קימוריו של זוג שדיים שחומים וחסובים, אשר נידמו לו כזוג אגוזי קוקוס בשלים והציתו את דמיונו.

גם היא הבחינה בו מיד עם כניסתה למסיבה. לעיניה ניגלה נער חתיך, גבוה וחסוב. הוא היה עסוק בשיחות בטלות עם חבריו ליד דלפק המשקאות, אך היא עקבה במבטיה, בחשש, שמא תצוד אותו אחת הפרגיות הצעירות, שלא התביישו להישיר אליו מבט מתחנן לתשומת לב. היא שאלה עצמה: 'מתי כבר יזמין אותי לרקוד? אולי הוא חסר ביטחון ופחד מכישלון?' שעתיים המתינה לרגע המיוחל. למרות שניסתה להסתיר את התרגשותה, ליבה פעם בחוזקה ונענתה ברצון להזמנתו. היא רצתה אותו יותר מאשר רצה הוא אותה וכשהיה כבר בין זרועותיה לא רצתה יותר להרפות. כמו עכביש החובק את טרפו, כך חיבקה אותו בחוזקה ובעוצמה, עד שלא יכול היה לנשום. גיא, במקום ליהנות ממגען של פטמותיה הזקורות ובמקום לממש את הפנטזיה, שכה ציפה לה, כל שחיפש הוא ברגע זה, היה אוויר לנשימה. לאחר דקה שנמשכה כנצח, הוריד גיא את ידיו ממותניה. היא קלטה את הרמז, הרפתה מחניקתה והורידה את ידיה אל מותניו. הוא כרך את ידיו סביב צווארה ולאחר שהסדיר את נשימותיו, לחש באוזניה: "קשה מאוד להגיע אלייך. נאלצתי להכין תוכנית מבצעית מורכבת, על מנת לזכות בריקוד הנכסף. תודה לך מראש, על שהענקת לי דקות מאושרות אשר כנראה, ילוו אותי עוד זמן רב."

אור חייכה לשמע דבריו, אשר היו שונים מהמחמאות החוזרות על עצמן, אשר קיבלה על הופעתה. בתום הריקוד המרגש, אותו ליוו עשרות זוגות עיניים, גבריות ונשיות כאחת, אחז גיא בידה וגרר אותה אל שולחן המשקאות. הוא מזג להם קוקטיל "טקילה סאן רייז", הרים את כוסו, נקש בכוסה ובירך: "לחיים." אור קרנה מאושר והשיבה, "לחיים."

"בואי נתאוורר קצת בחוץ, ממש מחניק כאן," ניסה גיא את מזלו, על מנת להרחיקה מה"טפילים", שהתקבצו סביבה ולא חדלו לנסות את מזלם.

"מה השעה, גיא?"

"אחת וחמישה."

"אוי, אבא שלי ממתין לי בחוץ. אני חייבת לרוץ," פלטה לעברו ורצה אל היציאה.

הוא קרא לעברה: "אין לי את מספר הטלפון שלך," אך מילותיו נבלעו בין צלילי המוסיקה הרועשת.

הבנות ובעיקר הבנים, ליוו אותה במבט כואב. חלקם לא הבחינו בלשונם היבשה, שהשתרבה החוצה, כמו כלבלב, שנטלו ממנו את קערית החלב. מסכת קור פשטה על פניו של גיא ובתחושה של החמצה חזר אל ביתו.

"בוקר טוב, גיא. מדברת אור, זוכר...? מאתמול בערב...?"

הוא לא האמין למשמע אוזניו. לקח לו נשימה ארוכה, התעשת וענה: "לא כל כך מהר שוכחים בחורה כמוך. כיצד השגת את מספר הטלפון שלי?"

"גיל, חברך לכיתה התנדב לתת לי את מספרך. אני מקווה שאתה לא כועס עליו?"

"להיפך, אני שמח ומופתע שחזרת אלי אחרי המנוסה שלך אתמול."

"הורים דואגים, אתה יודע. כיצד אתה מעביר את הזמן בחופשת הקיץ?"

"מסתלבט במיטה, פעם על צד ימין ופעם על צד שמאל. מה דעתך שנלך לסרט עכשיו?"

"כל הזמן אתה מחפש להיות איתי בחושך... מה, אתה מתבייש בי לצידך?"

"להיפך, בית קולנוע הוא מקום ציבורי, שאליו באים מאות אנשים ואני רוצה, שכמה שיותר אנשים יראו אותך לצידך," הצליח איך שהוא, לצאת מהמבוכה.

"אבא שלי אומר שהאופי יותר חשוב מהיופי."

"הוא צודק," אמר וכלל לא התכוון לכך.

"בוא נלך לבריכה," הציעה.

"ניפגש בעוד שעה בכניסה לבריכה שבכפר המכבייה, זה בסדר?"

"אוקי," השיבה בחרדת התרגשות.

גיא בדק מול המראה כיצד ארוזה כל ה"חבילה" שלו בבגד הים החדש, שקנה לכבוד הקיץ ושם על עצמו מכנסי גלישה שחורים וגופייה צהובה, שהבליטה את גופו החטוב והשזוף ויצא ל"דייג" במים הרדודים.

אור ביקשה כל העת לשכב על מיטת השיזוף ולתפוס צבע, אך בעיקר את מבטם של הגברים המיוחמים, שעברו לידה הלך ושוב, כדי לראות את גופה המושלם. גיא ניסה למשוך אותה למים, על מנת להשתעשע, לצלול סביבה, להטיל אותה מכתפיו למים. לגעת, להתחכך, לחוש את עורה החלק. התשוקה גברה בו ו"החבילה" החלה לגדול למימדים, שלא ניתן להסתירם עוד. גם לא מעיניה של אור והדבר גרם לה סיפוק רב, כאילו החזיקה שלט רחוק שבאמצעותו יכלה ל"נפח" בגדי ים על פי רצונה.

"בשעה שתיים אבא שלי מגיע לאסוף אותי. תודיע לי חמש דקות לפני, על מנת שאתארגן."

"את כבר בת שבע עשרה, אור. את בגיל, שבו האבא כבר לא צריך להתערב."

"ההורים שלי עלו מגרוזיה ומנהגי העדה מחייבים את הכלה להגיע לחופה בתולה כשרה."

גיא גרד את ראשו. היה ברור לו, שאף הפות אין סיכוי להגיע. אפילו לא לביקור פתע. אולי רק בסביבה הקרובה. 'אם כך', חשב לעצמו, 'אז נלך על שתי החלופות המתבקשות: הגרסה האוראלית והגרסה האנאלית, ובכך כולם יבואו על סיפוקם'.

מוחו החל לפעול כטורבו. הוא תכנן כיצד לנטרל את האב שעמד על משמרתו. לפתע צץ בראשו רעיון מעניין. הוא שינה כיוון בגישתו כלפיה ואמר: "גם אני דוגל בעמדה המיושנת, כביכול, שזוג צריך להתחתן מוקדם ככל האפשר ולקיים יחסי מין רק לאחר החתונה," אמר ובלבו ידע, שהמשפט יועבר כלשונו ישירות לאביה, שללא ספק ינעם לאוזניו. אולי כך, הוא ישחרר מעט את הרצועה מצווארה של ה"חתולה". ואז כשתהיה בזרועותיו, גופה ותשוקותיה יגברו על כבלי האיסור שהוטלו עליה.

"בא לי לראות את הסרט 'רומיאו ויוליה', אתה רוצה ללכת?" שאלה אור לקראת יציאתה מתחומי כפר הנופש.

"נתראה בקולנוע 'רב-גן' בקניון."

"להתראות בשמונה," אמרה ויצאה בריצה אל השער.

גיא התכונן שוב לערב הגדול. 'אולי הפעם זה יהיה בפנים', אמר לעצמו ולבש זוג תחתונים חדש. הוא קיווה, שהתחתונים יהיו אריזה נאה למתנה המקורית, שעל אור לפתוח במו ידה.

"התקלחת במי בושם?" שאלה אמו, כשעבר ליד הדלת והשאיר אחריו שובל ניחוחות מעורבים של סבון נוזלי בריח וורדים, שמפו ווניל, דאודורנט ובושם איכותי, שיפיל כל נערה ברשתו, אפילו אם סובלת היא מהיעדר בלוטות ריח באפה.

כעשר דקות לפני תחילת הסרט, הגיעה אור לקניון. היא הייתה חטובה ומושכת. סקסית כל כך.

"ערב טוב, גיא," שמע לפתע קול גברי, בניגוד לקול הנשי שציפה לשמוע.

"ערב טוב," ענה וראה את אור בלוויית אביה הגבוה, עטור שפם סמיק, שהגיע לראות את "אויבו הגדול", המבקש לכבוש את בתו החסודה.

"זה אבא שלי, קוראים לו ביז'ו, תכיר."

"נעים לי מאוד. אני גיא," אמר ולחץ את ידו. הוא הוסיף בנימת התנצלות

כביכול: "קניתי רק שני כרטיסים, אולי נשארו עוד בקופות."

"לא, אין צורך. רק רציתי להכיר אותך, בעקבות התלהבותה של אור ממך."

בתשובה הושיט גיא את ידו השמאלית ואמר: "זה בשבילך."

אור המופתעת החלה לפתוח את שקית האריזה המהודרת ושלפה מתוכה גביע גדול, כאילו עומדת היא על ה"פודיום" באצטדיון, כקפטן נבחרת ישראל בכדורגל. בתחתית הגביע, נחרטו על לוחית מוזהבת באותיות גדולות המילים:

"ברכות לבביות עם זכייתך בתואר:

"מלכת האופי הצולמית"

מחברך האהוב, גיא גולן. יולי, 1984.

אור והאב הדואג, אהבו את המחווה והיוזמה המקורית של גיא ולחצו את ידיו בחום. "אבא, קח בבקשה את הגביע איתך הביתה, אני לא רוצה להיסחב עם חבילות בקולנוע."

"בילוי נעים", אמר האב. נטל את השקית ושחרר אותם מנוכחותו.

גיא המתין, שיגיע כבר ידידו הטוב, החושך. עבורו זה יהיה האות לפתוח בהתקפה השקטה, במיוחד כאשר לצדו פצצה סקסית, שמטריפה את דעתו המגובשת. מיד עם כיווי האורות זחלה ידו אל ידה. בחנה, גישה ונענתה בחום. ידו השנייה חיבקה וליטפה את כתפה החשופה, החלקה והשזופה. 'אין ספק, שהשקעה של מאה ועשרה שקלים בצירוף מלים יפות, עושה פלאים בלבה של כל אישה, במיוחד אישה יפה, שמורגלת לקבל מחמאות על יופייה. אך גבר, ששם לב לאופייה, הוא כבר דבר אחר. דבר מיוחד. דבר שפותח ניצרה, פותח כפתור בחולצה, והרי בדיוק לשם כך אני כאן,' אמר לעצמו. ידו החלה לשוטט והחליקה אל החזה הזקור. נשימתה של אור נעתקה ועפעפיה צנחו מעט. עקצוצי עונג ריצדו בה מכף רגל ועד ראש. ידו טיילה לה בעמק שבין שדיה ושלחה גל חדש של ריגוש בגופה. הוא קרב את ראשו לכתפה. הרצון לחוש את פעימותיה בער בו. אור נאבקה בייצרה, כדי שלא יגבר. 'גרזינית גרוזינית, אבל היא בשר ודם, היא אישה,' עודד גיא את עצמו. את הצפייה בסרט, השאירו לאחרים. הם התרכזו זה בזו ולא שמו לב לגבר, שהתקרב ובחן אותם מקרוב.

"אאאאאאאאאאאאאאאא נפלטה צרחה חזקה מפיה של אור, שסטירה מצלצלת "התלבשה" כהוגן על פניה היפות של אור ההמומה.

"מופקרת, זונה, למה את לא שומעת בקולו של אבא שלך?" פילחה שאגה את האולם החשוך. מהומה השתררה סביב הזוג הלוהט.

גיא ההמום שזיהה את אביה על פי שפמו, לא רצה להתערב. הוא עמד קפוא ושתק. לאחר שסיים האב את סדרת החינוך לבתו, השליך על גיא את השקית ובה הגביע העולמי, שהעניק לאור והזהיר אותו, לבל יתקרב אליה עוד, פן יאלץ להיפרד מאשכיו. נפיחות הייחום במפשעתו ירדה, כאילו נפל לתוך בור, שנפער בשדות הקרח של הקוטב הצפוני. התוכניות שרקם, התקוות והחלומות התנפצו לרסיסים. הוא ישב עוד שתי דקות במושב, הסתכל ברומיאו ויוליה, אך מה שבאמת ראה על כל המסך שלפניו, היה שפם גדול ושחור.

למחרת ניגש גיא לחנות בה קנה את הגביע והחליף על הלוח את שמה של אור, בשמה של הזוכה החדשה, לי.

"מה זה? אתמול זכתה אור בגביע העולמי והיום לי?" תמהה אמו.

"אבא של אור התנגד לזכייתה והחזיר לי את הגביע, על כן הוא יועבר הערב לזוכה אחרת, נערה חדשה בשם לי, שהכרתי באוטובוס. והגביע, יהיה גביע נודד..."

6. ההתדרדרות

מכונת "הונדה" חדשה, בה זוג מבוגרים, נסעה לאיטה בכביש המשובש המוביל לשכונה ד' בבאר שבע. שכונה ד' הייתה ידועה לשמצה, בזכות פרסום מעלליהם של עבריינים מן השורה הראשונה, ש"טיפחה" בשוק המקומי. שכונה, שכל תושביה סבלו ממצוקה קשה מאוד. שכונה, שקלטה במשך דורות רבים עולים חדשים מיעוטי יכולת. תהליך הקליטה החל מעולי צפון אפריקה בשנות ה-50 וה-60 ובהמשך, עולים ממדינות חבר העמים בשנות ה-80 וכלה בעולי אתיופיה בשנות התשעים. הליכי הקליטה נועדו מראש לכישלון, עקב ריכוז עולים חדשים במקום זול ומוזנח, שכול דייריו אינם שולטים בשפה העברית, אינם עובדים, בעלי השכלה נמוכה אם בכלל, והדרך היחידה להתפרנס, הייתה הפשיעה. אילו הייתה אינטגרציה, כפי שמומחים הציעו למשרד הקליטה, אולי היה סיכוי כלשהו לילדים, אך מי יכול היה לשכן את המשפחות קשות היום בשכונת בבלי, או רמת אביב ג' ואחיותיהן שבתל אביב, במחיר שנע בין 900 ל-1300 דולר בחודש, כולל דמי אחזקה וארנונה, ועוד הוצאות נוספות רבות, לעומת 150 דולר לדירה ללא דמי אחזקה וארנונה? לדיירים החדשים לא הייתה את היכולת לשלם. לילדים לא היו שכנים וחברים בעלי מחשבים משוכללים, משחקי סוני פלייסטיישן, חוגי העשרה במתנסים המפוארים, המקנים לילד כלים להתפתח, לגדול ולהיות אזרח מועיל, שבבוא היום, יחזיר למדינה לכשיגדל, תל"ג לנפש של 20,000 עד 50,000 דולר לשנה. כך בונים מדינה מפותחת. אך כאן, מי שכבר הגיע לשלטון, דואג קודם לעצמו ולביתו, תוך כדי קריאות ודיבורי סרק על הנחיצות באינטגרציה. משרד הקליטה מאשים את משרד האוצר ומשרד האוצר טוען שאין מספיק כסף, אך עוד באותו יום, מאשר ל 6 שרי ממשלה, לטוס לחו"ל לצורך עבודתם כביכול, כשכל כרטיס נסיעה לניו-יורק במחלקה ראשונה ומפנקת, עולה כ- 5,000 דולר ומלונות פאר, לימוזינות, קניות, הוצאות אבטחה ועוד. וברגע שישובו, מיד יופיעו על מסך הטלוויזיה לסיבוב בכי נוסף, עד לפגרה, ושוב יתעופפו להם ברחבי העולם. מכונת ה'הונדה' הגיעה לחזית בית מספר שבע. בשכונה לא הייתה מעולם

מצוקת חנייה, כך שללא קושי, מצאו מקום בסמוך לכניסה. זוג המבוגרים יצאו מרכבם. פניהם היו אל משפחת אזולאי, שהתגוררה בדירה מספר 6, בכניסה השלישית, בקומה השנייה של בניין "הרכבת", שנכר היה על פי מראהו, שלא בוצעו בו שיפוצים זמן רב. תיבות הדואר בכניסה היו פרוצות ופתוחות לרווחה. ללא דלתות. שמות המשפחה נכתבו בגדלים ובצבעים שונים על הטיח המתקלף בסמוך לכניסה. תמונה עגומה של הזנחה מתמשכת, שבאה לידי ביטוי גם בהיעדר דלת זכוכית ומערכת אינטרקום לזיהוי מוקדם של המבקרים.

הם עלו במדרגות ונעמדו מול הדלת. הגבר הקפיד לסדר את עניבתו. האישה בדקה את הליפטטיק שעל שפתיה בעזרת מראה קטנה, ששלפה מתיקה השחור. לחצן הפעמון לא פעל כמצופה, על כן, הקיש הגבר על הדלת הישנה מספר דפיקות בידו. הדלת נפתחה.

"שלום לך, מר אזולאי, היקר", פתח ואמר הגבר האורח.

"שמי הוא הראל וזאת אשתי חיה."

"שלום וברוכים הבאים, אני אלברט אזולאי. נעים מאד. בואו, תיכנסו", אמר אזולאי ופתח את הדלת לרווחה. הוא הזמינם לשבת על הכורסאות בסלון, שכוסו בבד כהה על מנת להסתיר את החורים, שנוצרו בבדי הריפוד, שכבר מזמן עשו את שלהם. מהתקרה השתלשל חוט חשמל לבן, שבקצהו דלקה נורה בהספק של שישים וואט, על מנת לחסוך באנרגיה ושפכה אור חיזור על החדר המוזנח.

"מה תרצו לשתות, מר וגברת הראל?" שאל אזולאי את אורחיו ופנה תחילה לאישה הכבדה, שלבשה שמלה שחורה, כאילו הוזמנה לחתונה של חבר מפלגה, מני רבים, שהכירה דרך מפגשי היכרות וארוחות ערב חגיגיות על חשבון התנועה.

"מים קרים, בבקשה", השיבה ושאלה: "היכן אשתך, מר אזולאי?"

"יצאה ללשכת העבודה. היא מחפשת עבודה. היא תחזור בעוד שעה", ענה.

בו בזמן, שנערכה השיחה בדירת משפחת אזולאי, ישבו כמה נערים על מעקה בטון אפור בפינת הרחוב, עישנו סיגריות זולות ושוחחו על משחק הכדורגל, ששודר אמש בטלוויזיה. כאשר ראו את ה"הונדה" החדשה, קפץ ניסים

אזולאי, נער שובב וכריזמטי, עמד מול חבריו ואמר: "סמל כזה עדיין אין לי." הוא ניתר לעבר הרכב הזר, שפקד את השכונה, שלף אולר איכותי ובמיומנות רבה ובתוך 3 שניות, היה הסמל, שנשא את האות H מונח בידו. הוא חזר בדילוגים אל חבריו, שהריעו לו על הביצוע, האומץ וההצלחה.

"טוב", פתח ואמר הראל, שסיים את המשקה בלגימה אחת והניח את הכוס על השולחן שלפניו. "תראה, מר אזולאי, שמעתי שאתה אדם פיקח, מנהיג בשכונה ותושבים רבים רואים בך כדוברם, הם ילכו אחרך, באם תבקש זאת מהם", אמר ועקב אחר שפת גופו ותגובתו של אזולאי, שנשארה אדישה וציפה לבאות.

"יש לי הצעה בשבילך, מר אזולאי, שלא תוכל לסרב לה. אני אמנה אותך למפקח אזורי של משרד החקלאות."

"מה?" שאל אזולאי, כאילו לא הבין את המשפט שזה עתה שמע. "אתה מציע לי להיות מפקח של משרד החקלאות?" חזר על השאלה ומיד המשיך: "מה אני מבין בחקלאות, מר הראל? כיצד אוכל להצליח בתפקידי ללא ידע וניסיון בתחום? יזרקו אותי אחרי חודש!"

"אתה לא מבין, מר אזולאי, ענה לו הראל בשקט והתקרב מעט לעברו: "אתה לא צריך להבין בחקלאות. כל שעליך לעשות הוא, לשכנע את התושבים להצביע עבור המפלגה שלנו: "מפלגת הליברלים". אתה תהיה נציג השכונה במועצת התנועה, תקבל שכר של שלושים אלף שקלים, בנוסף הוצאות אש"ל, ביגוד, נסיעות לחו"ל לך ולאשתך וכמובן שנצמיד לך רכב משפחתי."

"אבל אין לי רישיון נהיגה", קטע אותו אזולאי.

"לא צריך רישיון, תקבל נהג צמוד, שייקח אותך לכל מקום שתחפוץ", הפטיר הראל והמשיך: "אני צריך ממך ארבעת אלפים חתימות של דיירי השכונה, חבריך ובני משפחה, אשר יעניקו לנו עוצמה וכוח במרכז המפלגה וכך נוכל לחלק מינויים נוספים לבני משפחתך וידידיך הקרובים."

אזולאי חשב מעט ואמר, כאילו דיבר לעצמו: "לא האמנתי על עצמי שאהיה משרת ציבור."

"אתה משרת ציבור?" צחק הראל בקול רם והוסיף: "הציבור משרת אותך, אזולאי. תבין, כולם יעבדו קשה וממשכורותיהם ייגבו מיסים בהתאם לחוק, שינתנו לך בצורת שכר ההולם את כישוריך..." הוא עקב אחר פניו המשתאים

והמשיך, כשחיוך ממזרי על פניו: "זה מה שיפה בדמוקרטיה, לא צריך לגנוב ולעבור על החוק, פשוט מחלקים את העוגה לאנשים המתאימים, שמשחקים את המשחק הנכון. ואתה תהיה שחקן מפתח, אזולאי".

אזולאי הבין מיד, שזה "ישראלוף", כמו במערכון של הגשש החיוור, אבל הפעם זה אמיתי ומדובר בו עצמו. הוא היה נרגש מההצעה הפנטסטית, שנפלה עליו ושאל: "מה יהיה עם השכונה שלנו? עם הנוער שמסתובב בלי מעש ברחובות? תעסוקה לתושבים?"

"יהיה בסדר, אזולאי", ענה הראל ולא התכוון למה שאמר. "אנחנו נעזור להם, אל תדאג. קח את מספר הטלפון שלי. מחר אשלח לך את הטפסים, תחתיים את התושבים ותתחיל לחיות".

הראל קם ממקומו, שלף את ארנקו, הוציא כרטיס ביקור עם שמו ותפקידו הבכיר במשרד החקלאות, מסר אותו לאזולאי וסימן לאשתו לקום. הם ברכו זה את זה והזוג הראל יצא לדרכו.

בדרכם חזרה, תוך כדי הפעלת המזגן ברכב, אמרה חיה לבעלה: "לא נראה לי, שהוא מספיק חכם לקבל את ההצעה, הוא הרשים אותי כאדם ישר מדי. חשובה לו טובת התושבים על פני טובתו הוא".

"חיה", ענה לה הראל בביטחון מלא: "לכסף יש כוח, שקשה לעמוד בפניו, באם לא סרב מיד, אזי יגיע להתלבטות. במצב כזה, צריך להוסיף עוד קצת כסף והמכשול יוסר", אמר והרהר לעצמו בנסיעתם צפונה.

ניסים נהנה מהצלחתו זו כמו מקודמותיה. הוא התגאה בעצמו, בעיקר כשראה את מבטי ההערצה של חבריו, דבר שעודד אותו לצאת למסעות ציד ביום ובעיקר בלילה. מדי בוקר, בפגישתם ליד פינת הרחוב, הציג הוא את השלל מליל אמש. עם הזמן, התקדם ופרק אנטנות מתכווננות, מראות צד חשמליות, טסות לגלגלים ושאר אביזרים, אשר ניתן היה ל"קלף" אותם מהרכב. יום אחד, ראה בשכונה רכב לא נעול. הוא פתח את הדלת ופרק את מכשיר הרדיו-טייפ. באותה הזדמנות, גם רוקן את התכולה בתא הכפפות. וכך הפך את המנהג למקצוע, במיוחד, כשנוכח לדעת, שהשד אינו נורא כל כך, עד אשר הדבר הגיע לממדי מגיפה.

תלוונות רבות החלו להצטבר בתחנת המשטרה המקומית, אשר הצביעו על

כנופיה פעילה, המטילה אימתה על תושבי השכונה ורכושם. המשימה הוטלה על קצין המודיעין, שתיחקר מספר נערים, אשר כולם כאחד, הצביעו על ניסים הצעיר. למחרת בערב, כשיצא לעיסוקיו הפליליים, לא שם לב ניסים, חסר הניסיון, שהוא נצפה ומצולם ע"י שני גברים, שרכבו על קטנוע כהה, בעל לוחיות זיהוי אזרחיות. מתעדים את מעשיו מטווח רחוק, במסרטה זעירה ומשוכללת, בעלת עדשות לראיית לילה. השעון הורה כבר על שתיים לפנות בוקר. ניסים סיים להסתיר את השלל במקלט הבניין בו הוא מתגורר והתכוון לפרוש לביתו.

"אתה עצור, ניסים!" חסמו את דרכו שני הבלשים, כשהם מציגים בפניו את תעודות השוטור ובמקביל, כפתו באזיקים את ידיו ורגליו. השלל צולם ונלקח יחד עם ניסים לתחנת המשטרה בניידת, שהוזעקה מהמוקד. דרך חדשה נסללה לו, לנער, להפוך לראש ארגון פשע ול"סלבריטאי" מפורסם.

7. ארוחה אינטימית

שנתה של דניאל נדדה. גם היא התהפך במיטתו. ההתרגשות לקראת הפגישה המיועדת גברה. היא התלבטה אם להביא עמה, בקבוק בושם או חולצת טריקו איכותית, אך לבסוף החליטה, שבקבוק יין משובח, יתאים לאופי האירוע ותכננה את לבושה. היא שאפה להיראות במיטבה. היא לעומתה, לא חדל לפנטז על הזיון המצפה לו בסיום ארוחת הערב והתחיל לתכנן את הפעולות הנדרשות להשגת המטרה, כפי שטורח העכביש לטוות קורים, כדי ללכוד פרפר.

הוא היה מוטרד מן העובדה שלא בישל מעולם, פרט לפרוסת לוף, שהניח בתקופת שרותו הצבאי על מחבת וגרם לבשר להתפחם. רעיונות שונים עלו במוחו. הוא חשב אפילו על הזמנה ממסעדת יוקרה, שתגיע בסמוך למועד הארוחה על ידי שליח. או שיזעיק את חברו, אשר למד ב"תדמור" ועובד כסגן שף במלון "שרתון" בתל אביב. לבסוף החליט להמתין לבוקר ולהתייעץ עם אמו. צלצולו הטורדני העיר את אמו בשעת בוקר מוקדמת. הוא היה נרגש ומבולבל. "אימא, סיבכתי את עצמי... את חייבת לחלץ אותי מהסבך..." אמר מבלי לברכה בבוקר טוב. היא התפרצה לדבריו ושאלה בדאגה: "מה קרה, גיא... אתה בסכנה... סמים...? ספר לי, מתוק שלי. אל תסתיר ממני דבר, אני אימא שלך ורוצה רק בטובתך."

"לא, אימא. תירגעי. הכרתי עלמה יפיפיה. מהאגדות. אותה אני רוצה לאישה."

"תשובה מפתיעה למי שעל מכוניתו מודבק סטיקר: "יופסקו הנישואין בבני אדם", אמרה.

"אימא, היא יפה, אך בעיקר מאוד נבונה וחכמה. הזמנתי אותה לארוחת ערב אינטימית בדירת. אין לי כלום במקרר ובכלל, אין לי מושג מה עושים. אני פוחד מבושות. אימא, תעזרי לי."

"תירגע, גיא. תכין מנה אחת ויחידה, אבל מנה חזקה. ייחודית, טעימה ומעניינת. ומשהו אני לקינוח. תאמין לי, היא לא תשכח אותה במהרה. הנה, תרשום מתכון מעניין וקל להכנה. אפילו אתה תצליח להכין אותו. חשוב

שתדע, האוכל לא חשוב כל כך כמו התפאורה והאווירה שתיצור. הן שיקבעו את הצלחת או כישלון המפגש. על כן, קח עט ונייר ותתחיל לכתוב..."

"רגע, אימא, תני לקחת כלי כתיבה... אני מוכן, תתחילי לשדר."

"לפני שאתה רושם, זכור את האווירה," אמרה ונתנה לו כמה טיפים חשובים: "רצוי להדליק נרות ארוכים וצבעוניים בפמוטי זכוכית קטנים. יין אדום באיכות טובה מסוג "קברנה סוביניון" או "מרלו". רצוי מבציר 2003, שהוא מוצלח במיוחד. מפה לבנה על השולחן, כלים נאים ומפיות תואמות. תכין מראש את כלי ההגשה, כך שלא תתחיל לחפש דבר ולהשאירה בודדה במקום זר לה, בשלב זה. מוסיקת הרקע חייבת להיות שקטה. אמנם היא לא תהיה המרכיב הדומיננטי, אך בהחלט תעניק רוגע ועומק לאירוע. אם זה נשמע לך מורכב ומסובך מדי, אני יכולה לבוא להכין את הארוחה ולהסתלק לפני הגעתה..."

"לא ולא, אימא, גם אם אכשל, לא ארצה לשקר לה. חוץ מזה, אמרת שהארוחה לא הכי חשובה, אז אל תדאגי, יהיה בסדר."

"לקינוח, תגיש על צלחת גדולה פרוסת מוס שוקולד, שתכין ותקשט בקווי סירופ שוקולד. המנה תיראה כאילו הוכנה על ידי קונדיטור מקצועי."

"תודה, אימא. מה עם הדג?"

היא הכתיבה לו את אופן הכנת "חריימה" - דג חריף בנוסח טריפוליטאי: "כותשים בסיר שטוח, על אש נמוכה, ראש שום ומועכים בתוספת כפית מלח. על אש קטנה, כמובן.

מוסיפים 2 כפות פפריקה חריפה.

מיכל אחד קטן של רסק עגבניות.

סוחטים חצי לימון.

1/3 כוס שמן.

1/5 כפית פלפל אדום גרוס ויבש.

1/2 כוס מים.

לבשל על אש קטנה כ 20 דקות ומדי פעם לערבב.

במידה והמים התאדו, להוסיף 1/2 כוס מים נוספת.

לקראת סיום שלב זה, להוסיף כף כמון ולבשל דקה נוספת.

לסדר בסיר את פרוסות הדג. אפשר "נסיכת הנילוס" או "לוקוס" ולבשל עוד כ 30 דקות, עד שהדג מתרכך, אך חשוב שלא יתפרק ושהרוטב לא יתאדה. להגיש עם פרוסות חלה טרייה.

"אוקי, אמא, ומה עם המוס?" שאל גיא וליקק את הריר, שניגר מקצוות פיו. "תרשום" אמרה: "מוס"

"להקציף 2 גביעי שמנת מתוקה, עד לקבלת קצף יציב. להוסיף לקצף בעזרת כף ובתנועות קיפול, צנצנת קטנה של שוקולד "נוטלה" או של חברה אחרת, עד לקבלת אחידות החומרים. להוסיף כף רום או ליקר ולערבב.

ליצוק את החומר לתבנית אלומיניום מוארכת, שרופדה בניילון נצמד ולא לשכוח להשאיר שוליים בצדדים, על מנת לסייע בחילוץ המוס מהתבנית לאחר שהוצא מהמקפיא.

לאחר הוצאת המוס המוקפא, מניחים על מגש מוארך ופורסים פרוסות, בעזרת סכין שחומם בכוס מים רותחים.

את הפרוסה מניחים על צלחת שטוחה וגדולה ומעטרים אותה בקווים עם סירופ שוקולד על המוס והצלחת גם יחד.

המחמאות לא יאחרו לבוא, הוסיפה והמתינה לתגובתו.

"תודה, אמא! את ענקית!"

"בהצלחה, בני האהוב. עדכן אותי בתום ההכנות."

"בהחלט, אמא", הבטיח וניגש להכנות.

תחילה חשב, ניקיון. הפעם, הוא הוסיף למי השטיפה חומרי ניקוי, אשר הדיפו ניחוחות נעימים. החליף את מצעי המיטה וטפטף מעט בושם בעל ריח מיוחד, על מנת לגרותה להיכנס על מנת שלא לצאת משם.

הוא סרק את המרצפות הבהקות ויצא בהתרגשות לקנות את המצרכים. בהזדמנות זו, קנה ארבע צלחות חדשות, כדי ליצור הבדלה בין היומיים לבין האירוע המיוחד. כשחזר החל בהכנת המוס, אשר הצריך שהות ארוכה במקפיא. מדי פעם טעם את הקצף באצבעו ושיבב בלבו: 'אמא, את מיוחדת! מה הייתי עושה בלעדיך?' הוא הכניס את התבנית למקפיא וניגש להכנת המנה העיקרית. בסבלנות רבה ובהקפדה למופת, עקב גיא אחר הוראותיה של אמו וביצע אותן כלשונן. הוא שב וקרא כל הוראה פעמיים, שחלילה לא

תישמט מעיניו שורה או פעולה כל שהיא, אשר תשפיע על התוצר הסופי. בתום שעת פעילות יוקדת, אך בעלת חשיבות עליונה, הוצף המטבח בניחוח החריף של הרוטב, אשר הפך את הדג לסוג של מעדן. הוא שטף את הכלים, הניחם במקומם והכין שתי צלחות לבנות גדולות לקינוח. אז, נתפנה הוא לפעול ליצירת האווירה, עליה דיברה אמו.

על השולחן הוא פרש מפה לבנה מבהיקה ובמרכזו הניח אגרטל אדום ובו תשעה וורדים אדומים טריים. אל צדי הצלחות הוצמד הסכו"ם. את המפיות הוא קיפל לצורה של חולצה מיניאטורית והניח אחת בכל צלחת. גם הכפיות לקינוח וגביעי היין תפסו את מיקומם על השולחן. הוא עמעם את האורות והדליק את הנרות האדומים, שקובעו בפמוטי הזכוכית השקופה ואשר מוקמו לצידו של האגרטל. מוסיקה חרישית ונעימה התנגנה ברקע והשלימה את האווירה הרומנטית. הוא פסע שתי פסיעות לאחור והביט על השולחן החגיגי. חיכך את ידיו בהנאה וניגש לבצע את ההכנות האחרונות, כי מילותיה של אמו הדהדו באוזניו: "...תכין מראש את כלי ההגשה, כך שלא תתחיל לחפש דבר ולהשאיר בודדה במקום זר..." גיא בהחלט לא רצה להשאיר לבדה אפילו לרגע קט. הוא הוציא את המוס מהמקפיא ומהתבנית, הניח אותו על מגש קרמיקה והחזירו למקפיא. את הדג העביר לכלי זכוכית מהודר ולידו הניח כף הגשה. הצצה מהירה אל שעונו, בישרה, שנותרה לו חצי שעה בלבד להתארגנות במקלחת. אחרי גילוח למשעי ומקלחת מרעננת, בישם מעט את פניו וצווארו. חולצה לבנה, מכופתרת, הוכנסה אל תוך הג'ינס הכחול, שהודק בחגורה אל מותניו והבליט את איברו. הנעליים הוסיפו לגובהו, שממילא לא היה חסר. בחן את גופו במראה ותחושה עזה של "עוד מעט סקס", הציפה אותו. הוא ניסה להצפין את התחושה וניגש לבדוק בפעם האחרונה את השולחן. מבט חטוף הבהיר לו ששכח את המלח, הפלפל ואת הכלי דמוי הכד עם הלימון שסחט, למקרה של חריפות יתר. הוא מיקם אותם על השולחן והציץ בשעונו. השעה היעודה הגיעה. הדפיקה בדלת לא נשמעה. הוא בדק שוב את השעה במכשיר הטלפון הנייד, שמא שעונו לא היה מכוון, אך חלפו כבר חמש דקות, מעבר לשעה שנקבעה לפגישה. 'אני מקווה שאין לה כוונה להבריז לי אחרי כל ההכנות שלי...'

צלצול חזק בפעמון הדירה קטע את הרהוריו. הוא ניגש אל הדלת ופתח אותה לרווחה. לבו החסיר כמה וכמה פעימות. יפה וזוהרת, עמדה דניאל על המפתן וחיוך מלכותי נשלח אליו מבין שפתיה. בידה האחת אחזה היא בתיק שחור קטן ואופנתי ובשנייה, קופסת קרטון חומה. הוא נשק קלות על לחיה והזמינה להיכנס לחדר המגורים, שעם אור הנרות והמוסיקה, שידר אווירה נינוחה של רוגע ובמקביל, תשוקה מתפרצת. היא הגישה לו את הקופסה ובה בקבוק יין וברכה נלוותה אליו. הוא הודה לה והחמיא על הופעתה המרשימה. הוביל אותה לעבר ספת העור השחורה, שקיבל מהוריו ומזג לה "מרטיני" בכוסית קטנה. אפריטיף, כדי לעורר בה את התיאבון, כמנהג הצרפתים. הוא לא שכח לצרף למשקה צלוחית עם זיתים ירוקים ללא גלעינים וקערית של מקלות מלוחים.

"את בוודאי עייפה, כי כל היום התרוצצת במחשבות שלי..." אמר בחיוך.
"איינשטיין אמר פעם, שהכול יחסי, אך היופי שלך הוא מוחלט!" החמיאה לו בתגובה.

הם שוחחו על לימודיהם באוניברסיטה, על תנאי המגורים ושכר לימודיו של הסטודנט הישראלי. על המשפחות וגם על תקופת השרות הצבאי. לאחר חצי שעה של היכרות בסיסית, קם גיא ממקומו ולחש: "הגיע הזמן לאכול." הוא הקפיד להתנהג כג'נטלמן. הוביל אותה אל הכיסא וסייע לה לתפוס את מקומה ליד השולחן.

דניאל התפעלה מסידור השולחן. הנרות הקרינו אור נוגה ויצרו אווירה חגיגית ומיוחדת. ריח הורדים חדר לבלוטות הריח באפה ומשם אל לבה, אשר החל להלום בחוזקה, לנוכח ההשקעה הרבה, שהשקיע בעבודה. בעודה מחייכת במבוכה ומנסה להסתיר את התרגשותה, שב גיא מן המטבח ובידיו כלי הזכוכית עם הדג. כאשר פתח את המכסה, פרץ לחלל החדר ניחוח עדין של חריפות. הוא הניח את סלסילת הקש עם פרוסות החלה הטרייה וחילץ את הפקק מבקבוק היין, שהיא הביאה. הם אחזו בגביעים ובהתרגשות בלתי נשלטת, לחש גיא: "לחיים..."

בעיניים מלאות ברק, קמה דניאל ממקומה וניגשה אליו. נשקה על לחיו ואמרה: "הצלחת לרגש אותי, גיא, לחיים..." צליל נקישת הזכוכית, נשמע להם כקול פעמונים המבשר על בוא הפריחה.

הם שתו מעט מן היין ושיבחו את טעמו המעודן, העגלגל. ניכר היה בו, ששהה בחבית עץ אלון תקופת מה, עובדה שהקנתה לו ארומה ונוכחות. גיא נטל פרוסת דג בעזרת כף ההגשה והניחה בצלחת של דניאל. מזג מן הרוטב האדמדמ והחריף על הדג והגיש לה את סלסילת הקש. דניאל נטלה פרוסת חלה וחתכה ממנה חתיכה. היא טבלה אותה ברוטב וגיא המתין בציפייה דרוכה לתגובתה. לפתע משכה את ידה מהצלחת והמתנה עד אשר מזג לעצמו. "בתיאבון", אמרה ונגסה מהדג ומהחלה הטבולה ברוטב. גיא המתין בסבלנות עיקשת לתגובתה, אשר לא איחרה להגיע: "מי הכין את המנה המופלאה הזאת, גיא? אבל את האמת, בבקשה."

"אני ורק אני הכנת", ענה גיא בגאווה והוסיף: "אך את המחמאות אעביר לאמי, שהדריכה אותי כיצד לעשות זאת."

"אם אלה התוצאות של הדברים שאינך יודע לעשות, סימן שאתה מוכשר", אמרה ונגסה שוב מהדג העסיסי.

"אני חייב להתוודות, שנהייתי מאד היום, להשקיע עבורך. ואשמח לעשות זאת עוד המון פעמים", אמר ולקח פרוסת דג נוספת.

"כבר אכלתי בחיי דגים, אבל זה המוצלח שבהם. מה הכנסת לתבשיל שהוא כה טוב ומיוחד?"

"אהבה, הרבה אהבה! כשעושים משהו עם המון אהבה, זה חייב להיות טעים."

עיניה של דניאל ברקו מאושר. ההתרגשות אחזה בה. היא רצתה לחבק ולנשק אותו, אך עצרה את עצמה ורק השיבה לו מבטי תודה ואהבה. לאחר שסיימו את המנה העיקרית, ביקשה לסייע לפנות את השולחן, אך גיא מנע זאת ממנה בנימוס. הוא אסף את הצלחות ואת הסכ"ם ונכנס למטבח לדאוג לקינוח. בזמן הזה, עצמה דניאל את עיניה והקשיבה למוסיקה הנעימה שהתנגנה ברקע. היא ייחלה לא לצאת לעולם מהמקום הזה, השוקק תשוקות ורומנטיקה. גיא חזר מהמטבח ובידיו צלחות עם הקינוח. על המוס פוזרו פתיתי שוקולד ופסי סירופ גם הם משוקולד, עיטרו את הצלחת בקווים של שתי וערב. הוא הניח לפניו את הצלחת. "וואו", אמרה היא בהתפעלות והוסיפה: "אני חייבת להיכנס למטבח, כדי לבדוק אם לא מסתתר לו שם איזה טבח מקצועי, שמכין את כל המעדנים האלה..."

גיא חיך ואמר: "את מוזמנת לבדוק בכל עת, אבל קודם תטעמי את המוס, אולי הוא לא יערב לחיך?"

"רק מלהביט במנה המרשימה, אני נמסה. אני מרגישה את המתיקות בפה עוד לפני שנגעתי במוס," אמרה והכניסה לפיה כפית עמוסת מוס טבול בסירופ ובפתיתי שוקולד.

הוא נהנה לראותה מתענגת על המעדן, שהכין במיוחד עבורה. היא עצמה את עיניה ולשונה ליקקה בחושניות את שפתיה. הוא קינא באלה השפתיים. טעם אף הוא מן המוס וליקק את שפתיו שלו. כאשר התאוששה מן המתיקות, פינתה דניאל את הכלים ובדרך למטבח ביקשה: "תרשה לי לפחות להדיח את הכלים, ותביא אתך את שאר כלי ההגשה שעל השולחן." ומבלי להמתין לתשובתו, כבר זרמו המים מן הברז.

גיא הניח את שאר הכלים בכיור, כשגופו נצמד אל גופה מאחור. הוא חיבק אותה באהבה ואמר: "תרשי לי לעזור לך, אני אחזיק אותך שלא תפלי..."

"אתה מרגש אותי, גיא. אם תמשיך כך, אני באמת אפול," אמרה וכמעט שמטה מידה את הצלחת החדשה. היא הסתובבה אליו, כרכה את ידיה סביב צווארו וחיבקה אותו בחום. הם שתקו. דקות ארוכות של מגע בשתיקה חלפו, עד שאזרה אומץ: "תודה לך על הארוחה הנפלאה. אני חשה... שאני... מתאהבת בך," אמרה והצמידה את שפתיה החושניות אל שפתיו. נישקה קלות. ובלהט.

בדמיונו ראה גיא, איך היא משירה את שמלתה, אך התלהבותו הצטננה עקב התפקחותה של דניאל, אשר בעדינות ובנחישות, הדפה אותו מעליה. הוא הופתע. לא ציפה לתגובה שכזו, אך דניאל ניסתה להסביר: "אני חייבת לומר לך משהו חשוב, גיא..." היא הובילה אותו אל ספת העור השחורה. ביד אחת אחזה בכף ידו ובשנייה ליטפה את גב היד. השפילה מבטה והמשיכה: "אני חייבת להתוודות בפניך... לפני שנים חוויתי אירוע קשה. ניסיון אונס אכזרי על ידי פסיכופט מטורף. הוא התעלל בי, השפיל אותי ורמס את כבודי עד עפר. כתוצאה מהאירוע איבדתי את האימון בבני אדם בכלל ובגברים בפרט... לכן, אני מבקשת ומצפה ממך להבין אותי ולהתחשב בכך. תבין, אני כל כך רוצה אותך. אני מאוהבת בך, אך אנא, תן לי את הזמן הדרוש, להשיב לעצמי את הביטחון, שאבד אי שם בסבך הזיכרונות החשוכים."

פניו של גיא לבשו ארשת רצינית. נדמה היה כי הוא משדר אכזבה על סיום טראגי של ערב, אשר על פי תוכניותיו, היה אמור להסתיים אחרת. אמנם הייתה על פניו נימה מועטה שכזו, אך הטרגדיה, אשר חוותה דניאל, סחפה אותו אל המחשבות, מה היה עושה לאותו פסיכופט נתעב. דניאל חשה בהבעותיו והתנצלה: "אני יודעת... אני יודעת, גיא. אכזבתי אותך. אתה השקעת המון וטרחת רבות להצלחתו של הערב הקסום הזה. והצלחת במלאכת הקודש הזו. אנא, נסה להבין אותי. אתה יודע, אומרים, שהאושר ממלא את חיינו, דווקא כאשר אנו לומדים לאהוב ללא תנאים." הוא הניח שתי אצבעות על פיה. חיבק אותה בחום ונשק על לחיה. דניאל חשה לפתע, כל כך בטוחה בזרועותיו. היא חלצה נעליה, השתרעה על הספה ומשכה אותו לעברה. הם התכרבלו זו בזרועותיו של זה. פעימות לבו השתלבו בקצב זהה להלמות לבה. לבושים ואוהבים, נדדו הם במחשבות אל המחר, שזה עתה פתח בפניהם את הדרך אל עתידם המשותף.

8. קרמבו

יללות צופרי האזעקה הדהדו ברחובות גוש דן. כל ניידות הסיור באזור, הופנו על ידי קצין המבצעים של מרחב דן לעבר מתחם הבורסה, אל אזור התעשייה, הסמוך למגדלי בורסת היהלומים ברמת-גן, הגובל עם העיר תל-אביב הסמוכה. ברשתות הקשר של ניידות המשטרה, דווח על שוד המתבצע זה עתה במלטשת יהלומים ברחוב היצירה 25, על ידי רעולי פנים, שחדרו לאולם היצור, תוך שהם כופתים את בעל העסק ומאיימים על חייו באקדח, שהוצמד לראשו.

מבניין המשטרה החדש שביפו, יצאו בריצה שלושה בלשים ונכנסו במהירות ל"טויוטא" לבנה, בעלת לוחיות זיהוי אזרחיות. הם הצמידו מנורת "קוג'אק" כחולה מהבהבת על גג הרכב ויצאו בנסיעה מהירה, תוך מעבר בצמתים באור אדום ובנתיבים אסורים.

"זו עבודה של ניסים", אמר אפרים נבו, המכונה "קרמבו", שהיה המבוגר מבין השלושה. "על פי דוחות המודיעין, שהגיעו אלי, ניסים זקוק לכסף גדול, על מנת לממן את עלות האחזקה הגבוהה של צוות המאבטחים הרב, הסובב אותו 24 שעות ביממה."

קרמבו נתמנה לא מזמן לתפקיד היוקרתי "ראש מחלק מוסר" ביחידה המרכזית בתל-אביב, זאת לאחר שהוכיח עצמו, כקצין מודיעין במחלק סמים. הוא הפעיל סוכנים סמויים בקרב סוחרי הסמים וגרם למחסור גדול בשוק, דבר, שהעלה את מחירי הקוקאין וההרואין בעשרות אחוזים. קרמבו, שהיה בעל תואר בקרימינולוגיה, ידע לשלב את התורה, הכישרון והניסיון הרב שצבר, החל משרותו כחייל במשטרה הצבאית, ביחידה המרכזית של צה"ל וכלה ב"סמויה", יחידה סודית של המשטרה, הפועלת מבניין פרטי, אזרחי, ברחוב שקט בתל-אביב ועוסקת בהשגת מידע מודיעיני על ארגוני הפשיעה במחוז המרכז, תוך מעקב, האזנה ושימוש בטכנולוגיות חדישות ואמצעים מתקדמים. הוא בלט בכישרונו הנדיר לגלות את צפונות לבם ושפת גופם של העבריינים, את שיטות ודרכי פעולתם. הוא היה זה, שהמתין להם, לא אחת, במקום הפשע עוד לפני ביצועו וסבלנותו הרבה סייעה לו להגיב נכון

ולהשלים את התיק, כלומר, לצלם את ביצוע הפשע וכל שנותר הוא, להביא את העבריינים לדין, כשמיטב ההוכחות והראיות מצורפות לתיק. כאיש חכם ושאפתני, השכיל מיד להבין כיצד פועלת המערכת. לא אחת תפס עבריינים בפעולה נועזת, שבסיומה, עוד באותו ערב, שודרה בכל רשתות הטלוויזיה, בשידור ישיר מ"בית סוקולוב" בל אביב, מסיבת העיתונאים, כשעל הבמה ישבו מפקד המחוז ועוזריו, שחלקו לעצמם מחמאות על הצלחתם, תוך תקתוק מצלמות הכתבים והצלמים. למחרת התנוססו גם תמונותיהם בעמודי החדשות של כל העיתונים.

קרמבו נזכר, שיום אחד הגיע למשרדו, מוקי, הכתב הפילי של עיתון יומי גדול ואמר לו ישירות: "תראה, קרמבו, הצלחתנו בתפקידנו תלויה זה בזה." "תסביר את עצמך", ענה לו קרמבו, והפעיל ברגלו את לחצן הטייפ הדיגיטאלי הסמוי, שהוטמן בשולחן שלפניו. "כל התהילה על הצלחותיך המקצועיות, נגזלת ממך על ידי מפקדיך. מן הראוי, שגם אתה תזכה לחלק מהתהילה."

"כיצד אעשה זאת?"

"תודיע לי מראש היכן תתבצע פשיטה של המשטרה על מכוני ליווי, המעסיקים זונות שהוברחו לארץ, או על בתי קזינו ואני אדווח, שהמשטרה פועלת ללא לאות, נגד תופעות הסחר בנשים וההימורים הבלתי חוקיים. תמונתך תופיע בעמודי החדשות של העיתון. זה יועיל לך, למשטרה, ולעיתון גם יחד."

"אתה יודע, שאסור לי לעשות זאת ללא אישור דובר המשטרה."

"תשמע, קצין צעיר", אמר מוקי וחיוך ממזרי נפרש על פניו: "כולם עושים זאת, החל ממפקדיך, המפכ"ל, שר המשטרה ואפילו ראש הממשלה. כולם משתמשים בעיתונאים, כצינור להעביר ידיעות מוכוונות. אני גומל להם בכתבות תדמית חיוביות, שלא תמיד מגיעות להם. אלה הם כללי המשחק. תרצה, בבקשה... לא תרצה, אמצא מישהו אחר."

קרמבו ידע היטב, שמוקי צודק ושכך מתנהלים להם הדברים. אולי תהיה זו עבירה טכנית על התקנות, באם ישתף פעולה עם הכתב הנמרץ. אך במשוואה, "סיכון מול תועלת", התשובה המתבקשת כתובה על הקיר. כשוטר, ידע יותר מכול, שאילו לא השתמש בתרגילי הונאה והטעייה מול פושעים

מתוחכמים, שלא תמיד היו חוקיים לחלוטין, לא היה מגיע לתוצאות בחקירות סבוכות, כך שהסיכון לא היה גדול, במיוחד, שהכתב הזה, מוקי, ידוע כשומר אדוק על מקורות המידע, שניזון מהם ונמנע מלחשוף אותם. הוא הושיט את ידו אל מוקי ואמר: "עשינו עסק".

הם קמו ממקומם, פנו ליציאה ובדרך תיאמו, שלא להשתמש בטלפונים הניידים שלהם למטרה זו. מיד לאחר שיצא מוקי מהמשרד, קרמבו חזר לשולחנו, הזין את מחשב המשטרה בשם "מוקי גאה" ועל המסך הופיעו עשרה עמודים צפופים המכילים מידע על מוקי, משפחתו, חשבונות הבנק, ועוד חומר רב, שאולי יעשה בו שימוש ביום מן הימים. הדפים הודפסו ונכרכו בתיק חדש, עליו נכתב באותיות בולטות: "תיק מוקי גאה". הוא למד מניסיונו ומתחושת לבו, שעליו להכין לעצמו קלף מנצח במידה ויזדקק לו ביום מן הימים, על מנת לקבל את מבוקשו ותמיד יוכל לשלוף אותו בבוא העת.

לפתע, נשמעה ברשת הקשר המבצעית של המחוז ההודעה: "שוד מלטשת יהלומים במתחם בורסת היהלומים ברמת גן. דיווחים על שני חשודים נמלטים מהמקום, רכובים על אופנוע כבד, לבושים מעילים שחורים וקסדות כהות, רוכבים בפראות ובמהירות לכיוון גשר ההלכה, בואכה לנתיבי איילון צפון".

מפקד היחידה המרכזית במחוז ת"א, ניצב משנה חיים וייס, החל לחלק הוראות ברשת הקשר: "תנועה", כאן "צביון", רכז את כל הניידות שלך והיערך למרדף רכוב. תנו לי חסימות במייד, ביציאות הצפוניות לגני התערוכה, שדרות קק"ל, וגלילות. "מוקד", כאן "צביון", מבקש בדחיפות מסוק באוויר לאיתור השודדים. דווחו לי על קבלת ההודעה, סיים מפקד הימ"ר בקול נרגש, אך החלטי.

מפקד אגף התנועה במרחב, דיווח על הכנות לביצוע ופרישת המחסומים והעריך ב-4 דקות את תחילת הביצוע. למאזיני רשת הקשר היה ברור, שארבע דקות הם זמן רב מדי. לאופנוע כבד, שמהירותו היא 280 קמ"ש, נחוצים עשרים שניות בלבד לצאת מהמחלף הראשון, בעוד שלמסוק, דרושים דקות לא מעטות, כדי לקבל אישור מפקחי האוויר של נמל התעופה, לבצע פעולות חיוניות לבדיקת תקינות לפני ההמראה, הזנת נתונים למחשב הניווט, התנעה ועלייה לאוויר, גוזלת זמן יקר ומוציאה את העוקץ מפעילות זו.

השודדים ידעו מראש את אופן ודרכי הפעולה של המשטרה. הכינו מבעוד מועד, דרכי מילוט ורכב חלופי. השוד התבצע לפי הספר. השודדים, כשקסדות בעלות מגני רוח כהות לראשיהם הסתירו את פניהם מהעוברים והשבים ובמיוחד ממצלמות האבטחה, המותקנות במסדרון, באולם היצור ומול הכספת הכבדה שבמשרד, זאת על פי דרישות חברת הביטוח. הם היו מצוידים במידע פנימי, על הימצאות מלאי גדול של יהלומי גלם באיכות מעולה. השוד לא נראה מסובך, באם לא יקרו תקלות בלתי צפויות. בעל המלטשה, שהגיע מבורסת היהלומים הסמוכה, עם מלאי נוסף של חומר גלם, לא ידע, שהוא מהווה יעד לשוד ונצפה לכל אורך הדרך ומדווח במכשירי קשר אלחוטיים שלא מחוברים לחברות הטלפון הסלולאריים. הוא עלה במעלית, שעצרה בקומה השנייה. עם פתיחת הדלת, הוצמד לגבו אקדח בקוטר של 9 מ"מ, על פי הוראות מדויקות שקיבל, הוא פתח את דלתות הכניסה הכפולות במפתח שהיה ברשותו. הוא הבין היטב את המתרחש. פחד גדול נפל עליו, אך ידע שהוא מצולם ומתועד במצלמות האבטחה, כך שיקבל את הפיצוי על הנזק שייגרם לו. כל שביקש הוא, היה לצאת חי מהאירוע. כאשר נכנסו השודדים יחד עם בעל הבית, כשאקדח צמוד לגבו, קראו בקול רם: "שוד, לא לזוז!"

אחד השודדים, ריכז את כל העובדים בפינת האולם והורה להם לשכב עם הפנים כלפי מטה. "מי שיזוז, או יצעק, יקבל כדור בראש", צעק והחל לאסוף במהירות את ה"בריפקות", המעטפות הקטנות, המכילות עשרות אבנים, בתהליכי עיבוד שונים. הוא פתח את כל המגירות בשולחנות היצור ופרק את האבנים הבינוניות והגדולות ממכונות הליטוש, אשר היו בהליך של ליטוש "מרקיזות" מרהיבות ונוצצות. השודד השני ובעל המלטשה נכנסו למשרד. הכספת הייתה פתוחה והשודד אסף לשקית, שהוכנה מבעוד מועד, את כל קופסאות הפח והפלסטיק, שהכילו אלפי יהלומים מלוטשים וחומר גלם. לאחר שסיים, פנה השודד לבעל המלטשה ושאל לעברו: "איפה המפתחות?"

"הכספת פתוחה", ענה בעל המלטשה בפחד ובקולו הרועד. השודד הצמיד את קנה האקדח לאפו של בעל המלטשה, שריח אבק השריפה נקלט היטב בנחיריו והבהיר לו, שהמרחק בין מיקום הכדור בקנה, למוח שלו, אינו גדול ושאינו מקום לטעויות. הוא ציווה בקול בוטח והחלטי: "תוציא מיד

את מפתחות הכספת הפנימית שבתוך הכספת, אתה חושב שנולדתי היום?
או שאתה מעדיף שהמוח שלך יעוף דרך החלון ואפילו לא תרגיש בכאב?
”המפתחות בתיק שלי, בכיס הפנימי עם הרוכסן, ענה בשקט בעל המלטשה.
הוא ידע את גודל השלל שנפל לידיהם.

השודד פתח בעצבנות את התיק, הוציא צרור מפתחות, ובאחד מהם פתח את
התא העליון בכספת. בתוך התא הייתה מונחת קופסת קרטון אפורה המכונה
”סייט”, כלומר, משלוח גלם, אשר נרכש מחברת ”דה-בירס” שבלונדון,
שעלותו 4 מיליון דולר. הוא פתח את המכסה העליון וחיוך נסוך על פניו. אחז
בידיו של בעל המלטשה וצרף אותו לשאר העובדים, שבינתיים נכפתו זה לזה
באזיקונים מפלסטיק, שאמורים להשהות כל קריאה לעזרה. השודדים לא
ניתקו את הטלפונים, כי ידעו, שעם הניתוק, תידלק נורית אזהרה אדומה עם
כתובת המלטשה, במוקד חברת האבטחה. במצב זה, יקבלו מיד קריאה
טלפונית, בה הם יידרשו למסור סיסמא מוסכמת. שבלעדיה תשלח מיידית
ניידת עם מאבטחים חמושים. הם הזהירו את העובדים, שלא יזוזו עשר דקות
לאחר צאתם ויצאו בריצה מהאולם. הם ירדו במדרגות ולא השתמשו
במעלית. מהמהירות הרבה, אחד השודדים מעד בכניסה לחדר המדרגות וחלק
מהאבנים התפזרו על הרצפה. השודד האחראי על השוד, חזר לאחור, סייע
לחברו לקום. הוא צלע ונאנק מכאבים. את היהלומים הפזורים על המדרגות
לא טרחו לאסוף אחריהם.

בנסיעתו לזירת האירוע, הורה קרמבו לעוזריו, לאתר באמצעות המחשב את
סוגי כלי הרכב של ניסים ומספרי הרישוי שלהם. בינתיים, פתחו העובדים את
החלון בקומה השנייה והחלו לצעוק בקול רם: ”שוד! שוד! שדדו אותנו,
תקראו למשטרה! הנה השודדים, תתפסו אותם...!”

עוברי האורח, ברחוב, קפאו ולא רצו לסכן עצמם, אך העובדים המשיכו
לצעוק. השודד הבכיר מבין השניים, כיוון את אקדחו כלפי מעלה וירה ירייה
אחת לכיוונם. הם נכנסו פנימה והסתתרו. האנשים ברחוב תפסו מחסה
וצלצלו למשטרה. השודדים עלו על האופנוע השחור והכבד, ויצאו בדהירה
לעבר גשר ההלכה, הסמוך. הם ירדו לנתיבי איילון ולאחר כ-15 שניות, יצאו
ביציאה הקרובה לגני התערוכה. הם פנו למגרש החנייה הגדול הסמוך
וכשהגיעו אל רכב מסחרי חום, ללא חלונות, פתחו את הדלתות האחוריות,

הורידו משטח מתכת, שסייע להעלות את האופנוע, אל תוך הרכב, וסגרו
אחריהם את הדלתות. הם הסירו מעליהם את מעילי העור השחורים
והקסדות הכהות, עברו קדימה, התיישבו במושב הנהג והסמוך לו, הרכיבו
משקפי שמש ונסעו בנסיעה איטית לכיוון דרום. בדרכם ראו את ניידות
המשטרה והמחסומים שנפרשו. מסוק חג באוויר, כשכולם מחפשים אופנוע
שחור וכבד, שכבר היה מכוסה בכיסוי ברזנט אטום. כאשר עברו בסמוך
למחסום משטרת ארעי, שהוקם בחופזה וראו את פני השוטרים, אשר חיפשו
אופנוע שחור וכבד, חייכו זה אל זה והמשיכו בדרכם באיטיות ובשלווה,
כשליבם דופק מהתרגשות בחזקה ובמהירות רבה.

”ציפור”, כאן ”קרמבו”, פנה ברשת הקשר המבצעית לטייס המסוק.

”כאן ”ציפור”, רות עבור...”

”על פי דפוסי הפעולה של החשודים, אני מעריך שהם כבר ירדו מהאופנוע
השחור, על כן חפש גם וואן מסחרי מסוג GMC חום, שמספרו 85-576-34.”
”כאן ”ציפור”, קיבלתי.”

במלטשה שררה אנדרלמוסיה. צוות של המחלקה לזיהוי פלילי, לבושים
בסרבליים לבנים, נטלו טביעות אצבעות, דגימות שרידי בדים, חוטים ושיער
שפוזר בכל עבר. הקצינים הבכירים של מרחב דן והימ”ר העלו השערות
שונות אודות המבצעים, על פי העדויות, שנגבו עד כה. נציגי חברת האבטחה
נדרשו להביא עימם, לתחנת המשטרה, את סרטי הווידאו, מהמצלמות
שפעלו כהלכה. העיתונאים, שהחלו להגיע על גבי אופנועים, צילמו ושאלו
שאלות את עובדי המלטשה וקציני המשטרה, אשר מסרו הודעה לקונת,
שכעת מתבצע מרדף והחלה חקירה לפענוח המקרה: ”במידה ויהיו חדשות,
ניידע אתכם”, אמר ניצב משנה וייס לעיתונאים.

”קרמבו”, כאן ”ציפור”, אני מזהה את הGMC החום ובו שני גברים, בנתיבי
איילון לכיוון דרום, הם במחלף ”לה-גארדיה” ממש כעת, נשמע ברשת הקשר
קולו של הטייס.

ראש היחידה המרכזית הודיע לכולם, שהוא תופס פיקוד על המרדף והורה:
”ציפור”, כאן ”צביון”, תמשיך במעקב. ”תנועה”, כאן ”צביון”, שלח את כל
כוחותיך כולל אופנוענים בנתיב הבריחה על ציר איילון דרום, ובקש סיוע

נלחמים מולם בגרוטאות שלא מתניעות?"
עוזרו הצעיר הרגיע אותו ואמר בהלצה: "אני אבקש שיתקינו ברכב הזה
מגבים נוספים פנימיים, להסרת הרוק של הנהגים המתוסכלים."
רק בעזרתם של שני שוטרים, שדחפו את הרכב, הצליח קרמבו להתניע ונסע
במהירות, לראות במו עיניו את תוצאות עבודתו.

ממרחב השפלה, להציב מחסומים לכיוון לוד, רמלה, ראשל"צ ואשדוד."
"כאן "תנועה", קיבלתי, מבצע." קרמבו התקשר למספר הטלפון הנייד של
ניסים, על מנת ליצור ראייה משפטית, במידה וחשדו יתאמת, אך נענה
בהודעה לקונית: "מנוי הטלפון אינו יכול לקבל את שיחתך כרגע. אנא נסה
במועד מאוחר יותר." הוא סינן קללה עסיסית מבין שפתיו וניתק.

מפקד הימ"ר מינה את סגנו ושני קצינים נוספים, כצוות חקירה מיוחד,
והמליץ, עד לקבלת תוצאות המרדף, להתמקד בתחום המודיעיני. סגנו ושני
הקצינים, סרקו את הרחובות הסמוכים, בחיפושם אחר מצלמות טלוויזיה
במעגל סגור. הם מצאו שלושה: אחת על קיר חזית הבניין בכניסה לבנק
הסמוך, אשר תיעדה את הכביש והמדרכה שבחזית הבנק. השנייה בקיר
החיצוני של בניין בורסת היהלומים, שצילמה את הכניסה למתחם הבורסה.
והשלישית, על קיר מועדון הלילה "הבורסה", שתיעדה את הרחבה ואת
הכביש שמול המועדון, ששעות הפעילות שלו הן בלילה בלבד. הם אספו את
המחשבים שבהם אוחסנו הקבצים והתמונות שצולמו בשעה האחרונה
וקיבלו את אשר ביקשו. בשתיים מתוך השלוש, נראה האופנוע הכבד עליו
רוכבים שני השודדים. אך זיהויים אינו קביל בבית משפט עקב הסתרת
פניהם, על ידי מגני הרוח הכהים של קסדות האופנוענים. לעומת זאת,
האופנוע זוהה ככלי רכבו של עבריין כבד, היושב בכלא רמלה ומרצה עונש
של שש שנות מאסר על שוד.

"צביון", כאן "תנועה", ההערכה של קרמבו הייתה מדויקת, הרכב נלכד ובו
שני החשודים, האופנוע וכל שלל היהלומים שנשדד. האם קיבלת? עבור."
"כאן "צביון", כל הכבוד, אנו בדרכנו למקום."

הכתבים, שהיו כל העת עדים לדרמה המתרחשת לנגד עיניהם, בשידור חי,
הנציחו במצלמותיהם את האירועים ושידרו אותם ישירות למערכת.
חיים וייס, ניגש לקרמבו, לחץ את ידו ואמר: "כל הכבוד, קרמבו, על
התושייה. מזל שיש איזה קצין, שמפעיל גם את השכל שלו. צִפָּה לקידום ובוא
ניסע לראות את הסחורה." הוא טפח על גבו של קרמבו הגאה ורץ אל רכבו.
גם קרמבו רץ לרכבו שלו, אך כשניסה להתניע, המתנע דמם. קרמבו כעס
ופלט יריקה ישר לפניו על השמשה הקדמית של הרכב ושאל בקול: "איך הם
רוצים שנרדוף אחרי פושעים, שנוסעים בכלי רכב חדישים ומפוארים, ואנחנו

9. הדילמה

גיא לא הצליח להירדם כל הלילה. הוא הרבה ושיחזר את זכירתו בלוטו בחמישים מיליון שקלים, אך לפני שעה קלה. הוא הוטרד בעיקר מהמצפה לו למחרת ובימים הקרובים. למרות שעצם את עיניו, התמונות חלפו לפניו כבסרט מתח ופעולה. הוא הסתובב מצד לצד ולא מצא מרגוע לסערה המתחוללת בנפשו. הוא חשב על האפשרות לקום וליטול כדור שינה, אך ויתר מיד על הרעיון, שעלול להעיר את דניאל, שנרדמה סוף סוף. עצם המחשבה, לצאת מהמיטה החמה, הרחיקה סופית את הרעיון לקום. הוא הביט בפנייה היפות והרגועות של דניאל, לאורו הקלוש של הנר הכבד והצבעוני, שדלק בפירת החדר והפיץ ניחוח וניל מגרה. הוא היה קרוב אל פניה ונהנה ממשב נשימותיה הסדורות, שהקרינו רוגע ונעימות. גיא נקלע לקונפליקט פנימי. לספר או להסתיר מדניאל את האירוע הדרמטי המתרחש כעת. מצד אחד, לא רצה לשתף אותה בדבר המרמה והפשע שביצע. הוא ידע שהיא לא תקבל זאת ותדרוש ממנו להחזיר את הכסף, שהושג בדרכים לא כשרות.

דניאל, שגדלה בבית הוריה האמידים, בית מפואר בשכונת סביון היוקרתית, בית שמעולם לא היה בו מחסור. משרתים מילאו מיד את כל מבוקשם של בני הבית. היה בו, בבית, הכול פרט לאהבה, נאמנות ואושר. היא סיפרה לו, שלא אחת אמרה להוריה, על שפת הבריכה הפרטית, שהייתה מוכנה לוותר על כל העושר הזה, עבור קמצוץ של אושר ואהבה, כפי שראתה אצל חברותיה. הכסף הרס כל חלקה טובה במערכת היחסים בין בני המשפחה. תמורת אותו האושר, אשר חיפשה, היא החליטה, שאיננה רוצה בכסף של הוריה ולו אגורה שחוקה, ולא תיתן לכסף לשנות את חייה ותוכניותיה. זאת דניאל, חשב גיא לעצמו והעריך אותה על היותה כזאת. מצד שני, ביקש לשתף אותה בכל, לחלוק עימה את תחושותיו, כי הייתה חלק ממנו. על כף המאזניים היו מוטלים טיעונים כבדי משקל. מחשבותיו נדדו וחיפשו במצולות השכחה, האם נקלע לדילמה כזו בעבר. 'כן!' הוא ניזכר בתקופת שרותו הצבאי, כמדריך בבה"ד 1, בית ספר לקצינים של צה"ל במצפה רמון,

שבנגב.

בקורס הראשון בו הדריך, שובץ אלי גרין, חברו הטוב ביותר. שכנו בבניין מגוריו שברמת גן וחבר ילדות. הם גדלו יחדיו, חלקו את ספסל הלימודים בבית הספר ועברו חוויות משותפות בגיל ההתבגרות. רצה הגורל, והשניים נפגשו שוב בקורס הקצינים. השיבוץ הזה, העמיד את גיא במבחן ובדילמה, שלא ישכח זמן רב. אלי לא לקח את הקורס ברצינות רבה מדי. למרות שחשק להיות קצין, לא השקיע ממיטב זמנו ומרצו וחשב, שיעבור את הקורס בקלות יתרה, אך הדברים התפתחו אחרת. מפקד הקורס, רס"ן רענן, שהיה קפדן במיוחד, שקל לא פעם להדיחו מהקורס, אך המתין לשעת כושר.

אותה השעה, הגיעה בדיוק, כאשר סיומו של הקורס נראה כבר באופק. יום שישי, לפני היציאה לחופשת סוף שבוע, כשבועיים לפני מועד סיום הקורס, נקראו אלי ועוד שלושה צוערים למשרדו של מפקד הקורס. משרד צבאי טיפוסי, שעל כתליו היו תלויים מפות קוד, עליהן משורטטים חיצים אדומים וכחולים וסימנים טקטיים מסוגים שונים. מספר תמונות של בוגרי קורסים קודמים, נתלו על שארית הקירות הלבנים. גם פגנים וגביעים מתחרויות ספורט וכושר צבאי, הוצגו בגאווה על המדף שמאחורי כיסא המפקד, אשר הוצב בראש השולחן בצורת T ומסביבו כיסאות מתכת שחורים. רענן המפקד ישב בראש השולחן, ולידו ישבו שלושת המדריכים של המחלקה. ארבעה צוערים מהקורס הוכנסו בזה אחר זה לראיון אישי, כשהם מלווים על ידי הרס"פ.

אלי הוכנס ראשון. הוא הצדיע למפקד הקורס והתיישב. גיא חש מבוכה מהעומד להתרחש, אך שתק. המ"מ, בקשיחות ובאופן, שאינו משתמע לשתי פנים, פנה אליו: "אלי, אנו שוקלים באם לאפשר לך לסיים את הקורס, או להדיח אותך," אמר והביט אל תוך עיניו.

פניו של אלי כוסו באודם, כמי שבוש בפני חבריו. הוא נרעש מעצם הידיעה, אך הצליח לשלוט בעצמו. ישב בשקט והקשיב, כשמדי פעם, שלח מבט אל גיא, אשר השפיל את מבטו.

המ"מ המשיך בדבריו: "ביום א', כשתחזרו מחופשת שבת, יערך לכם מבחן סיכום ללימודים בקורס. במידה ולא תעבור את המבחן בהצלחה, תודח, ולא תהיה קצין בצה"ל, נקודה! במידה ותצליח, תוסמך כקצין ותוכל להוכיח

לעצמך ולנו, שלא טעינו בך, חופשי!"

הרס"פ סימן לאלי שהשיחה הסתיימה. הוא נעמד על הגליון, הצדיע ויצא בשקט מהחדר. משם הוא פסע במהירות לאסוף את חפציו, כדי לא לפספס את ההסעה המרוכזת הביתה. בסיום השיחה עם ארבעת הצוערים, נתן המפקד מספר הנחיות לשאר הקצינים. הוא פנה אל גיא ואמר: "לך לחדר ההוצאה לאור, תוציא את כל עותקי המבחן, תוודא שהודפסו בצורה ברורה ותנעל אותם במגירה שלך. ביום א' תערוך להם את הבחינה בכיתת הלימוד שבמתחם ה"אוניברסיטה". אנו נשהה בשטח כדי לסמן את שטחי הניווט, שיערכו בשבוע הבא, ונגיע מאוחר יותר. בסיום הבחינה, תתחיל לבדוק את הבחינות ואנו נסייע לך כשנגיע."

"הישר קודקוד", השיב גיא, במילות הקוד, אשר משמעותן: 'קלטתי, הבנתי, ואבצע מיד, המפקד'. הוא קם ממקומו, ברך את הנוכחים במשרד לשבת שלום ויצא לעבר חדר ההוצאה לאור. הוא נטל עותק אחד מהמבחן, קיפל אותו, הניחו בכיסו ויצא מהר לעבר מגרשי החנייה, לאוטובוס, שייקח אותו הביתה למשפחתו, לחברתו דאז, הדס החמודה, שציפתה כל השבוע ליום שישי, כדי לשהות במחיצתו ככל שניתן, ולפצות על החוסר שנוצר בזמן שהותו בבסיס. כמו כן, ציפה גם לחבריו החיילים, הפזורים ביחידותיהם ברחבי הארץ. הם התקבצו בסופי שבוע לשתף זה את זה בחוויות שעברו ולבלות יחדיו.

באוטובוס, נשכב גיא על הספסל האחרון. הוא רצה לישון בדרך, על מנת להשלים את שעות השינה, אשר חסרו לו. בכך צבר יותר שעות בילויים בקרב משפחתו, חברתו וחבריו. הוא עצם עת עיניו, אך בטרם נרדם, הוא ניהל עם מצפונו מאבק פנימי. 'לתת או לא לתת?' הייתה השאלה שקיננה בנפשו. מצד אחד, הצבא ראה בו איש ישר, נתן בו אמון מלא והעניק לו סמכויות ואחריות כבדה. אם ייתן את עותק המבחן לחברו אלי, הוא יבגוד באמון שניתן לו. ירגיש חוסר יושר כלפי הצבא וכלפי עצמו. מנגד, הוא שקל את ערך מבחן החברות. אם לא ייתן לו את העותק, הוא יכשיל את חברו הטוב ביותר, דווקא בשעה, בה הוא כה נזקק לעזרתו, ובשעה הזו, גיא לא רצה לנטוש את אלי. עמדו לפניו, למבחן, שני ערכים חשובים ביותר. גיא ראה בדמינונו שתי משקולות כבדות המונחות על המאזניים. הוא לא הצליח לזהות לאיזה צד

נוטה הכף. הוא חשב וחשב, עד שמצא פיתרון מניח את הדעת להבנתו, ורק אז נרדם על הספסל.

כאשר נכנס הביתה, פרצה אמו, חנה, בקריאות שמחה. היא חיבקה אותו בחום והלהיטה את לחייו בנשיקות עד שגיא נאלץ לנתק אותה ממנו. היא אחזה בידו ומשכה אותו אחריה למטבח, כדי להשלים את המלאכה, שבה החלה משעות הבוקר. היא טיגנה עבור בנה האהוב את קציצות הבשר, שכה אהב, בתוספת אורז לבן עם צימוקים ואפונה ירוקה. היא גם אפתה עוגת גבינה, עם מרקם של שמנת מתוקה ופירות יער הפזורים כקישוט מעל העוגה. את מחציתה, היה גיא מחסל לבדו בחופשה הקצרה ואת המחצית השנייה, לקח הוא עימו לחבריו בבסיס. הוא התיישב לידה וסיפר לה מחוויותיו בבסיס. מדי פעם נגס בקציצה חמה, שזה עתה הוצאה מן השמן הרוחח.

"אילו ריחות, חנה? מה את מבשלת, שזה מדיף ריח כל כך טוב?" נשמעה לפתע קולה של דפנה, השכנה ממול, אמו של אלי, שנכנסה אל ביתם בעקבות ריחות הבישול והאפייה, אשר מלאו את חלל הבית, התפשטו דרך חדר המדרגות וחדרו אל ראותיה.

הן החליפו מספר משפטי נימוסים ובסיומן פנתה דפנה אל גיא בקול רועד מהתרגשות ודאגה: "גיא, אלי סיפר לי את שקרה בבסיס. מי כמוך יודע, שאין לו כוונת ללמוד באוניברסיטה לאחר השרות. וכאיש בצבא קבע, סיכויי להתקדם אפסיים, באם יודח מקורס הקצינים", אמרה והביטה בעיניו. היא ניסתה לגעת ברגשותיו והוסיפה: "תראה, גיא, אלי ואתה חברים מיום היוולדכם. גדלתם כמו אחים, גיא. אנחנו זקוקים לך, רק אתה יכול להציל אותנו. בבקשה, ממך, עזור לו עם המבחן הזה... תן לו את השאלות... הוא חייב לעבור אותן, גיא. כל עתידו מונח בידיך."

מילותיה של דפנה החלו לנקר במצפונו. הוא הבין, שאם ייכשל אלי במבחן, כל האשמה תרבוץ עליו. בתוכו הוא ידע, שאין זה הוגן להאשימו בהדחתו של אלי מהקורס, אך בחר לשתוק לנוכח דאגתה של דפנה. הוא שינה את תנוחת ישיבתו והשיב: "תירגעי, דפנה, יהיה בסדר. רק אסיים את ארוחת הצהריים ואז אכנס אליו לדבר איתו. אני פשוט גווע ברעב."

דפנה לא הסתפקה בתשובתו הסתמית ושבחה לדבר אל מצפונו: "גיא, כל העתיד של אלי בידיך, אתה חייב לעזור לו!"

גיא קם מכיסאו, ליווה אותה אל היציאה והבטיח לה, שהכול יהיה בסדר. אחרי צאתה, הוא שב אל השולחן, אל תבשיליה המיוחדים של אמו, שכה אהבה להכין עבורו. מדי פעם, היא הציצה ונהנתה לראותו נוגס במהירות ובתיאבון באוכל שהכינה. היא חשה סיפוק רב ותמורה הולמת, להשקעה הרבה שלה, כדי לתת לו, לבנה, רגעים של חום, רגעים של "בית".

לאחר הארוחה, צלצל גיא לחברתו הדס, אשר חיכתה בקוצר רוח לטלפון המיוחל. היא נהגה לנשק את שפופרת הטלפון, כאילו היו אלה פניו השזופים והחטובים, שכה התגעגעה לראותם, אך נאלצה היא להמתין עד הערב, שבו הם יצאו לבלות ולהיות שזורים זה בזו. היא ידעה, שאת שעות הצהרים הוא יבלה בחיק בני משפחתו ובמיוחד עם אחיו רפי, המשרת בצבא הקבע, בחטיבת שריון, המוצבת ברצועת עזה ועוסקת בפעילות מבצעית מסוכנת, אך מאתגרת ומעניינת. גיא אהב מאוד את אחיו והעריץ אותו על חכמתו הרבה ואומץ ליבו. הוא נהנה לשהות במחיצתו ולהקשיב לסיפוריו על האירועים המתרחשים בעזה.

"אמא, עד שרפי יגיע, אני הולך לדבר עם אלי. מיד אחזור," אמר ויצא לחדר המדרגות. הוא הקיש על הדלת, אך כהרגלו, לא המתין לתשובה ונכנס לדירת משפחת גרין. הוריו של אלי סימנו לו בראשם, שאלי מסתגר בחדרו.

אלי ישב ליד השולחן, כשלפניו מונחים ספרים עבי קרס בנושאי שיטות לחימה, היסטוריה צבאית ועוד. הוא נראה חסר אונים מול המשימה שהוטלה עליו בשישי שבת.

"מה המצב, אלי?" שאל גיא ולחץ את ידו לשלום.

"חרא, אתה לא רואה? אין סיכוי, שבשבת אלמד את כל החומר. אתה חייב לתת לי את השאלות, זה הסיכוי היחיד שלי לעבור את המבחן," אמר וחיכה לתגובתו של גיא.

"שמע, אלי, ותקשיב היטב... אני לא יכול לתת לך את שאלות המבחן, אבל אנחה אותך במה להתמקד ומה ללמוד. יש הרבה חומר מיותר, שאין צורך להתעסק בו ולבזבז זמן יקר. אלי, אני מתכוון לעזור לך. דע לך, שאהיה נוכח בכיתה בזמן הבחינה ואעבור מדי פעם לידך, לראות אם הכול בסדר. אני גם אבדוק את המבחן שלך, ובמקרה הצורך, אנהג כ"בית הילל" במקרה שלך," הבהיר גיא. הוא הביט בעיניו של אלי והוסיף: "אני לא חושב, שאתה לא

מתאים להיות קצין. כל שעליך לעשות הוא, 'לשבת על התחת' בשבת וללמוד."

אלי לא היה כל כך מרוצה מהתשובה, אך הבין את הדילמה של חברו וכיבד אותה. גיא הסיר מהשולחן את רוב הספרים. הוא פתח שלושה מהם והנחה את אלי אל החומר הרלוונטי. 'מכאן זה נראה לא כל כך נורא', מלמל אלי לעצמו. לאחר שכל ההנחיות הובנו, עמד גיא מול אלי, הסתכל לו בעיניים ואמר: "אלי, אתה חברי הטוב ביותר, אני לא אתן לך ליפול!"

דבריו של גיא הרגיעו במעט את אלי. "תודה, גיא", אמר ונפרד ממנו בלחיצת יד גברית.

כצפוי, אלי לא הצטרף לבילוי השבועי המשותף של החברים בליל שישי. במקום לבלות, שקד הוא על לימודיו כל סוף השבוע. ביום ראשון, בשעת הצהרים, התכנסו כל צוערי מחלקה שתיים בכיתה הלימוד. הם התיישבו כל אחד בכסא נפרד, בעל מדף כתיבה אישי. גיא נכנס לכיתה, כשבידו שקית נייר חומה ובה דפי המבחן. בכיתה נשמעה קריאת 'הקשב!' כל הצוערים עמדו על רגליהם. החניך התורן הצדיע לגיא, שהחזיר הצדעה והורה להם לשבת. הוא התמקם ליד השולחן הסמוך ללוח. תוך כדי חלוקת המבחן לצוערים, הקריא והבהיר מספר הוראות והנחיות.

את השקט והמתח הרב, ששררו בכיתה, ניתן היה לחתוך בסכין. כולם היו רכונים אל מדף הכתיבה וכתבו במהירות את התשובות, כדי לסיים את המבחן בזמן הקצוב. גיא פסע בין השורות. מדי פעם הציץ בתשובות שכתב אלי. הוא היה שבע רצון ממה שראה. בתום שעתיים, מועד סיום המבחן, אסף גיא את כל טופסי הבחינה וחילק פקודות והנחיות לצוערים, איך להתכונן לפעילות הלילה המתוכננת להם. בעיקר הזכיר להם ללמוד לנווט את נתיב ותוואי הדרך, בו הם אמורים לצאת למסע לילי, שבסיומו, עליהם לבצע פשיטה על יעד מבוצר. גיא יצא מהכיתה והלך במהירות למשרדו. סקרנותו גברה על רעבונו ורצונו לאכול. כאשר התיישב ליד שולחנו, שלף את המבחן של אלי והחל לבדוק אותו. אט אט, התבררה התמונה. המתח הרב בו היה נתון, התפוגג וחיוך קל עלה על שפתיו. הוא סימן V בטוש אדום ליד רוב התשובות ולפעמים הוסיף הערה בכתב ידו. לאחר שסיים את הנקודות, כתב בראש העמוד הראשון: "78, השתפרת! המשך כך!"

בשבו של צוות המדריכים מן השטח, החלו ההכנות לפעילות הלילה. הצוערים עמדו סביב שולחן החול, המדמה בהקטנה את פני השטח הטופוגרפי, כדי לבצע סימולציה לתוכנית המבצעית המתוכננת: נתיבי התנועה אל היעד ודרכי הגישה למוצב וכן סימולציית אירועים ותגובות, במעט עלולים הלוחמים להיתקל במהלך המבצע. אלי הביט כל העת בפניו של גיא. כאשר הצטלבו מבטיהם, הוא הניד ראשו מצד לצד בשאלה: "נו... עברתי...???"

חיך דק נסוך על פניו של גיא. הנהן קלות בראשו, מעלה ומטה, אך למען הסר ספק, אף סימן הוא "יש" באגרופו הקמוץ, כשהבוהן נישאת אל על. אלי חיך, הניד ראשו לתודה והחזיר מבטו אל שולחן החול.

לפתע התעוררה דניאל. היא פקחה את עיניה היפות והבחינה, שגיא ער ועיניו פקוחות לרווחה. היא התמתחה ושאלה: "גיא, מה השעה? אני מקווה שלא איחרתי לבחינה."

"לא, מתוקה, השעה שלוש לפנות בוקר. תמשיכי לישון... אני אדאג להעיר אותך בשש", ענה גיא וליטף את פניה.

דניאל הסיירה את השמיכה, יצאה לעבר המטבח ושאלה: "אתה רוצה קולה? אני מתה מצמא." מבלי לחכות לתשובתו, היא חזרה עם שתי כוסות. לאחר שלגמה מעט, נכנסה למיטה החמה, התכרבלה בין ידי החסונות ופלטה: "נראה שלא נרדמת כלל הלילה. אתה לא עייף, גיא?"

גיא סיפר לה את סיפור הדילמה בזמן שרותו הצבאי, היא האזינה לו בקשב רב. דניאל שמחה על שעמד במבחן. היא הייתה גאה בו ונישקה קלות על שפתיו. כאשר הבחין, שהשיחה נעימה לה, שאל אותה בלחש: "כיצד היית משקיעה סכום כסף גדול, אילו נפל לידיך?"

דניאל הסתובבה לעברו, הביטה בו בעיניים פקוחות לרווחה ושאלה: "יש משהו שאני לא יודעת, גיא?"

"לא, מתוקה, רק שעשועי מחשבה... תשמעי סיפור אמיתי, ששמעתי ממונדק הזקן, השכן בבניין של הוריי. הוא עלה לארץ מפולין, יחד עם אחיו בשנת 1948. בכסף שצברו והביאו עימם, רכשו כל אחד דירת מגורים למשפחתו והחלו לעבוד כשכירים ב"תנובה" וב"דובק". את מה שנותר מהכסף, כ- 5,000

דולר, שהיה הון בתקופה ההיא הם החליטו להשקיע בהשקעה שתניב פירות בבוא היום. אם לא להם, אז לצאצאיהם. כשנפגשו שתי המשפחות בארוחת חג הפסח, שאל מנדל את מונדק אחיו: "נו, מונדק, איפה השקעת את הכסף?" מונדק לגם מעט מסירוף הלפתן ולאחר היסוס קל, ענה: "תראה, מנדל, אל תצחק עלי, אבל קניתי ארבעה דונם בשטח שמצפון לירקון. אומרים שאולי פעם זה יהיה שווה משהו." מנדל כעס וגער באחיו הצעיר: "מונדק, למה לא התייעצת איתי? מה תעשה עם החול הזה? אתה יכול עוד להתחרט ולהחזיר את הכסף?"

מונדק השפיל את ראשו וענה: "לא, אי אפשר. מה שיהיה יהיה... מה אתה קנית?" "הר", ענה מנדל בטון בטוח, כשהוא מתגאה בהשקעתו הנבונה, "אני קניתי שמונה דונם של יער בכרמל, מונדק. אתה מבין מה ההבדל? יער זה עצים. עץ זה חומר גלם לתעשיית שולחנות, רהיטים... וגם השטח כפול משלך!" מונדק היה נבוך ואמר: "נראה מה ילד יום, כל אחד עם המזל שלו." גיא חיך והמשיך: "לפני כשנה פגשתי את מונדק בחדר המדרגות ושוחחנו על הצורך בשיפוץ הבניין. באותה השיחה שאלתי אותו: "תגייד, מונדק, מה עלה בגורל ההשקעות שלך ושל אחיך?"

"אל תשאל", ענה לי בחיך רחב ומרוצה מעצמו. "אני מכרתי את המגרש לא מזמן וקיבלתי שני מיליון דולר. מיליון אחד חילקתי בין הילדים ומיליון שמרתי לעצמי לימים קשים." "יפה! כל הכבוד, מונדק, על שחזית במדויק את העתיד. תגייד, ומה עם ההשקעה של מנדל אחיך?" "הו", פלט אנחה מפיו, כשארשת של אכזבה פרושה על פניו: "השטח המיוער שקנה, הפך לריאה ירוקה! אין לו רשות לקטוף עלה מהעצים ששייכים לו. הוא מיואש וחסר אונים."

דניאל הקשיבה לסיפור בלהט. גיא הביט בה ואמר: "זו דוגמא, שיש ללמוד בבתי ספר למנהל עסקים. אמנם להערכתך, חוש עסקי הוא כישרון מולד ולראייה, מיליארדרים שלא סיימו אפילו את התיכון, תופסים עמדות מפתח בכלכלה הישראלית והעולמית. שלא לדבר על תזמון נכון וקצת מזל, שתמיד מועילים."

דניאל הייתה כבר עייפה. הסתובבה על צידה בתנוחת כפית וגיא עטף אותה תחת השמיכה וכרך את ידיו סביבה. היא עצמה את עיניה ואמרה: "מזל שאין

לנו כסף, גיא, אני מעדיפה להיות ענייה ומאושרת, מאשר עשירה ומיואשת. גיא, אתה יקר לי מכל, הלוואי, שהרגע הזה לא ייגמר לעולם." היא נישקה את ידו ונרדמה.

10. התוכנית

גיא שב מעבודתו מוקדם מהרגיל והחליט להפתיע את דניאל בארוחת ערב אינטימית, שמזה זמן רב לא אכלו בצורה מסודרת. הוא שאב את ביטחונו מהארוחה המיוחדת והמוצלחת, שהכין בביתו לאחר היכרותם ושעליה קיבל מחמאות רבות. את גחלת אהבתם הוא שימר תוך הרעפת מתנות שונות על אהובתו, אשר כללו הפתעות קטנות בצורת לבבות נייר, שהניח מתחת לכר שלה ובתיקה האישי. איורי לבבות על שמשת הרכב ובמראה שבאמבטיה. 'השגרה והשעמום הם אויב האהבה', אמר לעצמו וניגש לעבודה. הוא הפשיר שני כרעי עוף, טבל אותם לשעה קלה, במשרה העשוי מקטשופ, סויה, דבש ושום, עד לשלב האפייה. בתום שעה של אפייה בתנור, בחום בינוני, הוא הסיר את נייר האלומיניום והחזיר את התבנית לחצי שעה נוספת של אפייה/צלייה, על מנת להשחים את כרעי העוף. במקביל, יצק בסיר שטוח מעט שמן זית וטיגן בו שיני שום פרושים. הוסיף שקית שעועית ירוקה קפואה, ערבב מעט, הוסיף רבע כוס מים, פלפל, מלח, כפית אבקת מרק ומעט לימון ובישל על חום בינוני למשך 20 דקות. בזמן שהמתין, יצק לסיר קטן, שהונח על הכיריים, על אש קטנה, מעט שמן חמניות, שני שיני שום פרושים, הוסיף כוס אורז פרסי, ובחש בתנועות עדינות של ערבוב, כשלוש דקות. הוסיף כוס וחצי מים רותחים, פיזר מעט מלח ופלפל שחור וכיסה את הסיר. הוא הניח לאורז להתבשל על להבה נמוכה, כרבע שעה. המפה הלבנה נפרשה על השולחן. שני נרות ארוכים ודקים הודלקו ועיפרון דק של קטורת הוצת והפיץ ניחוח משכר של וורדים. גיא מזג את בקבוק היין אל מכל זכוכית והניח אותו על השולחן. ליד הצלחות הוא סידר את הסכום ואת גביעי היין וניגש להפעיל את הרדיו-טייפ. מוסיקה נעימה וחרישית התנגנה בחדר, שאורותיו עומעמו מעט. "מה אנו חוגגים היום?" שאלה דניאל המופתעת, כאשר נכנסה לדירה וראתה את השולחן הערוך בחגיגות. "אני פשוט אוהב אותך, סיבה מספיק טובה לארוחת ערב חגיגית..." השיב וחיך לעברה.

"מתה עליך", אמרה וחיבקה אותו בחום. היא הרעיפה על שפתיו נשיקות ושאלה: "איך ידעת שאני מתה מרעב? תכננתי לטרוף אותך, אך הודות לריח הטוב שמגיע מהמטבח, אדחה את זה לפעם אחרת", אמרה ופסעה לכיוון התנור. היא סייעה לו להגיש את האורז והשעועיית והניחה על השולחן את תבנית הזכוכית, בה היו כרעי עוף שחומים, שהדיפו ריח משגע.

המעדנים היו משובחים. הם אכלו בתיאבון רב ומדי פעם לגמו מהיין האיכותי. דניאל, שהייתה עדיין נסערת מהאירועים, שאך לפני שעה קלה חוותה בבית האופנה של גלית כהן, סיפרה לו את שקרה וביקשה את התערבותו ועזרתו.

"יש לי בכיס מליון שקל", חייך גיא והוסיף: "קחי אותם ותני לה."

"זה לא מצחיק", ענתה וארשת רצינית הציפה את פניה. "היא בסכנת חיים ואתה מתלוצץ".

"שתפנה למשטרה", הציע גיא.

"זה רק יחמיר את הבעיה", אמרה.

"מה בעלה עושה בנדון?"

"מנשה, בעלה, עובד כשכיר בחברת הלוטו, ומשם לא תבוא הישועה."

גיא החל לקדוח בדמיונו העשיר, אשר לא פעם סיפק לו רעיונות מוצלחים ביותר. הוא הרהר באמירתה של דניאל על חברת הלוטו... 'מקור בלתי נדלה של מזומנים...' אמר לעצמו. הוא הביט בדניאל בעיניים בורקות ואמר: "דווקא שם יכול להימצא הפתרון."

"אני לא מבינה כיצד שכיר, שמרוויח כמה אלפי שקלים בחודש, יכול לגייס מיליון שקלים במזומן?"

"תני לי לבדוק כמה דברים..." פלט, כשכל מחשבותיו הפליגו אל התוכנית המטורפת, שהעלה במוחו זה עתה. "תארגני לי פגישה עם מנשה, בעלה של גלית", אמר והקשיב לכל פרט, שהיה ידוע לה על המשפחה.

דניאל חייגה אל גלית. "ערב טוב, גלית, דיברתי כעת עם גיא. הוא אמר, שיוכל לסייע לך, נוכל להגיע למשרדך מחר בצהריים?"

"כן."

"תבקשי ממנשה בעלך שיצטרף."

"אוקי. הוא יהיה. ותודה מראש על עזרתכם", ענתה גלית וניתקה.

למחרת בצהריים, יצא גיא ממקום עבודתו והמתין לדניאל מול בית האופנה של גלית. לפתע, הבחין ברוכב הקטנוע, שעצר על המדרכה, בסמוך לדלת הכניסה של בית האופנה ונבלע במשרדה של גלית. הוא רשם את מספר הרישוי וצלצל לדוראל, חברו וסגנו ביחידה הצבאית המיוחדת, בה הם משרתים במילואים. המשמש כבלש במחלק הסמים ביחידה המרכזית של מחוז תל אביב. "מה שלומך דוראל ידידי, מדבר גיא?"

"גיא, החיים יפים. מה שלומך אתה?"

"בסדר גמור, רק זקוק לעזרה קטנה, מי הוא הבעלים של קטנוע מסוג "סאן

יאנג" שחור, מספר רישוי 05-443-74?"

"אני ליד המחשב, תן לי להיכנס רגע למאגר הנתונים ומיד תקבל את מבוקשך... הנה... כבר... הנה, אתה רושם? הבעלים הם "חברת ס.א. נכסים בע"מ". הם שוכנים בבניין "מכבי", בכיכר שניצר, שבמתחם בורסת היהלומים ברמת גן. הבעלים הוא ניסים אזולאי. זהו. מקווה שעזרתי לך, גיא ובתמורה אשמח לקבל שמות של ספקי וצרכני סמים בסביבתך באוניברסיטה."

"אני רואה שאין אצלך ארוחות חינם, ידידי, אבל זה הוגן ואני מבטיח להעביר את המידע, ברגע שאדע משהו. תודה, דוראל, עזרת לי מאוד! להתראות."

גיא רשם את הפרטים. עם יציאתו של השליח מבית האופנה, כשמעטפה קטנה בידו, נכנס גיא ישירות למשרדה של גלית. בדרך הוא סקר את פרטי הלבוש היפים, שהולבשו על בובות ראוה מפלסטיק, שנעו בסיבובים על במות עגולות. עלי וורדים יבשים פוזרו למרגלותיהן והעניקו לפרטי הלבוש עוצמה, יוקרה ועושר. כאשר ניכנס למשרדה, הופסק מיד הוויכוח הקולני בין שני הנוכחים במשרד המפואר. בחיך מלאכותי ומאולץ, קיבלה אותו גלית בברכה והציגה בפניו את בעלה, מנשה, שקם ממקומו והושיט את ידו לעברו. הם לחצו ידיים וישבו זה לצד זה מול גלית. "דניאל סיפרה לי על המצב הקשה, שאליו נקלעת, כשחוב של מליון שקל רובץ עליך ועלול למוטט את העסק מיידית, אך כפי שאני מבין, זה החלק הקל של הסיפור. החובות הכבדים שצברת והריבית הגבוהה שבצידם, רק מגדילים את הסכנה לחיך, הם לב הבעיה, שיש לפתור ומיד. האם שקלתם לפנות למשטרה?" שאל גיא.

"לא ולא. אינני סומכת על אף אחד ולא רוצה לערב את המשטרה. אני אמכור את החנות ואת דירת המגורים שלנו. נגור בשכירות."

מנשה הסתובב בכיסאו בחוסר מנוחה וחשב על העמל הרב, שהשקיע כל חייו, על מנת להגיע לדירה היפה, שרכשו בשכונת היוקרה. המחשבות על הבושה, ההשפלה אל מול השכנים, החברים והמשפחה, גרמו לו להזיע למרות האקלים הנוח במשרד. הוא הביט אל גיא וציפה לישועה.

"מנשה, בוא נצא לבית קפה סמוך. לא נפריע לגלית בעבודתה ונשוחח ביחידות על מציאת פתרון דחוף לבעיה שנשאבתם אל תוכה," הציע גיא. מנשה קיבל את ההצעה, הבטיח לגלית לעדכן אותה על ההתפתחויות שתהיינה ויצא יחד עם גיא מהמשרד.

לאחר שהתיישבו על כסאות הקש סביב שולחן קטן ולגמו אספרסו קצר וחזק, החל גיא לגשש אצל בן שיחו אחר האפשרויות השונות לפיתרון, שעליהן חשב. הוא הקשיב למנשה ודחה את הצעותיו אחת לאחת, החל מהאפשרויות להתנקש בחייו של ניסים ועד להתאבדותה של גלית אשתו.

"תקשיב היטב להצעה המטורפת שעולה במוחי, ובאם תדחה אותה, שכח ממנה... כאילו לא נאמרה מעולם. אוקי?"

"אוקי." אמר מנשה. הוא נדרך והטה את גופו לעברו, על מנת לאפשר לגיא לדבר בלחש.

"אני מהנדס אלקטרוניקה במקצועי ועוסק בפיתוחם של משחקי וידיאו לתעשיית ההימורים העולמית. כרגע אני מפתח מכונת משחק מסוג רולטה אלקטרונית ממוחשבת אוטומטית ומושתתת על 37 כדורי לוטו, המחליפים את גלגל הרולטה המסורתית. השחקנים אינם מאמינים עוד לתוצאות וחושדים, שיש בגלגל אפשרויות להטיית התוצאות לרעתם. על כן מצאנו שיטה, אשר תחליף את הגלגל בכדורים, המייצגים את שלושים ושש המספרים האדומים והשחורים וכן כדור אחד ירוק, שמספרו 0."

"מה זה משנה לכם גלגל או כדורים?" שאל מנשה בתום.

"בגלגל הרולטה, כמעט ואין אפשרות לשלוט בתוצאות המספרים שעלו בגורל. בנוסף לכך, אף לא בעל קזינו אחד, ירצה במכונה, שניתן לשלוט בה, כי הוא יהיה הקורבן הראשון שיפסיד מכך. לעומת זאת, אם תהיה מכונה אוטומטית, אשר מכוננת להעניק 80 עד 90 אחוזי זכייה לשחקנים, יישארו

בכיסו של בעל המכונה 20-10 אחוזים מסך מחזור המשחקים, שזה לא מעט כסף מזומן. בניגוד לגלגל הרולטה, באמצעות הכדורים, אנחנו יכולים לשלוט בתוצאות ובכך להכניס לשוק המשחקים משחק, שבו אנו קובעים את אחוזי הזכייה הרצויים לנו."

"אני נזכר בדיוני ההנהלה, עם הוועדה המפקחת, בחברת הלוטו בדבר שיטות ואפשרויות למרמה והטיית התוצאות, ע"י החלפת מספר כדורים בכדורים אחרים, שהוספו להם משקולות, אשר מונעות מהם להגיע גבוה אל עבר פתח המשפך, דרכו יוצאים הכדורים הזוכים אל עבר צינור הפלסטי האקרילי השקוף, בו מוצגים הכדורים שזכו בגורל," אמר מנשה.

"ובכן, המשחק שאנו מפתחים עתה, הוא דומה מאוד למכונה, אשר אתם משתמשים בה להגרלות, הנמצאת בחברת הלוטו..."

מנשה קלט את הרעיון המטורף. הוא החל לנוע בחוסר נוחות בכיסאו. התסריט על אפשרות של ישיבה ארוכה בכלא... תמונותיו בכלי התקשורת השונים... הפסד הפנסיה והפיצויים ובעיקר, שמו הטוב... החלו לצוף ולעלות ובכל זאת שאל: "אז מה אתה מציע?"

"עשרה מיליון שקלים במזומן, תקבל עבור ההזדמנות, שתעניק לי את האפשרות להכניס שינויים בתוכנה ובחומרה של מכונת הלוטו. הסיכון שלך לא יהיה גדול, תמיד תוכל לטעון, שלא ידעת שיש אפשרות לבצע זאת ובוודאי שלא תיתן יד לכך."

"מה נדרש ממני לעשות?" שאל מנשה.

"לגרום לתקלה טכנית במכונה, להזמין אותי כטכנאי ובעיקר לשתוק."

"כיצד אגרום לתקלה?"

"תנתק חוט פנימי, זה הכל."

"יש לי טכנאי בחברה לתיקון תקלות."

"שלח אותו להשתלמות ביפן, בחברה המייצרת את המכונה."

"נשמע לא מסובך במיוחד," לחש מנשה.

"עוד אף אחד בעולם לא קיבל כל כך הרבה עבור כל כך מעט!"

"אתה בטוח... שיש ביכולתך לבצע את התוכנית הזויה הזאת?"

"בטוח מאד."

11. הפשע משתלם

בכניסה לאולם הדיונים, בבית משפט השלום בבאר שבע, הסירו השוטרים את האזיקים מידי של ניסים הצעיר, אשר לראשונה בחייו, נקלע לנסיבות שכאלה. הוא חש השפלה, נוכח מבטיהם של באי בית המשפט ובהם חבריו מהשכונה, אשר קראו לעברו קריאות עידוד ובסימני ידיים ובקריצת עין, העבירו לו מסרים של תמיכה. יותר מכול, הרגיש הוא, שבגד באביו, אלברט אזולאי, אשר ישב באולם בעיניים מושפלות כלפי מטה ונמנע מלהביט בבנו שסרח.

"בית המשפט!" נשמעה קריאתו הרמה של פקיד בית המשפט באולם מספר 7. השופט, גלעד נאור, נכנס לאולם עטוף בגלימה שחורה, אשר העניקה לו מראה סמכותי ומכובד. הוא הביט ממרומי הבימה אל הנוכחים באולם, שקמו ממקומם והתיישבו שוב, רק כשקיבלו הנחייה לעשות זאת. הוא תפש את מקומו במרכז הבמה וישב על כורסת העור, בעלת משענת גב גבוהה. סמל המדינה ושני דגלי הלאום עיטרו את קירות האולם. לפני הבמה הוצבו 2 שולחות קצרים, אשר אוישו על ידי נציג התביעה בצידו האחד ונציגי ההגנה בצידו השני.

בראש צוות ההגנה ישב עורך הדין הידוע, אפרים קלוג, שמר אזולאי שכר את שרותיו לייצג את בנו. בצד הבמה ובסמוך לדוכן העדים, ליד שולחן וספסלי עץ בהירים, ישב ניסים, חיזור ואליו הוצמדו שני שוטרים חסונים במדים. הם ישבו משני צידי והיו בכוננות לתגובתו הבלתי צפויה.

"תיק 5734/06, מדינת ישראל נגד ניסים אזולאי," פתח השופט את הדיון ופנה לעבר התובע: "האם החשוד נוכח באולם?"

"חיובי, כבודו," השיב התובע. הוא עמד על רגליו והצביע בידו על ניסים.

"אתה הוא מר ניסים אזולאי?"

"כן," הנהן ניסים בראשו.

"עמוד על רגליך כשאתה פונה אל בית המשפט," גער בו השופט והמשיך בהקראה מכתב האישום שבתיק, אשר היה מונח לפניו. "אתה מואשם בזה, שביום 7 בינואר 2006, פרצת לכלי רכב, גנבת אביזרים וחלקי רכב וגרמת

"תראה, גיא, אינני מכיר אותך, איך אוכל להיות בטוח, שלא תתעופף לך לחו"ל עם הכסף ולא תכיר בי ביום למחרת? הרי אתה יודע, שלא אלך להתלונן במטרה, על שגזלת ממני עשרה מליון שקלים מזכייתך, כשותפך לפשע..."

"שאלה טובה. א, תבדוק את האמינות שלי. ב, אין לך ברירה אחרת... לך בעקבות התחושות שלך ותחליט."

"חוצפה ואומץ יש לך, במיוחד כשאני שומע ממך, שאדם המתכנן לגנוב חמישים מיליון שקלים, טוען שהינו ישר ואמין!"

גיא חיך ואמר: "גם אתה, מנשה, אדם ישר והגון, שהנסיבות הביאו אותו לסטות חד פעמית מדרך הישר. כך גם אני."

מנשה חשב מספר שניות, הושיט ידו לגיא ואמר: "בהצלחה."

גיא לחץ את ידו ואמר: "לא אאכזב אותך, מנשה."

מנשה התרומם ממקומו, הניח על השולחן שטר של עשרים שקלים, נפרד מגיא וחזר לעבודתו.

'דרך צלחה', אמר גיא לעצמו, עם צאת התוכנית לדרכה.

לנזק לרכוש בשווי אלפי שקלים. האם אתה מודה באמור בכתב האישום?
שאל השופט והביט לעבר ניסים.
"כן" ענה ניסים והתיישב במקומו.

הוא פנה אל התובע ואמר: "אם כך אדוני התובע, הצג נא בפני בית המשפט את טיעוני התביעה לעונש".

התובע קם ממקומו והחל לפרט את האירועים הפליליים שהתרחשו בעיר הדרומית: "מר ניסים הצעיר בחר בפשע כבדוך חיים. הוא הטיל מורא על הציבור במרחב הנגב. ראש העיר קיבל תלונות רבות מתושבי העיר, הסובלים מגל פריצות נרחב לדירותיהם ומכוניותיהם. נזק רב נגרם לרכושם. תושבים רבים, אף ביקשו למכור את דירותיהם ולעבור למקום בטוח יותר, אך בהיעדר ביקוש באזור זה, גרם הדבר לירידת מחירי הדירות בצורה ניכרת. פחד שורר בקרב התושבים, חלקם מסרב לשתף פעולה עם שלטונות החוק פן יעונה להם רע. הפעם, המשטרה בניגוד לעבר, טיפלה ברצינות יתרה במקרה זה. לאחר ביצוע עבודת שטח ומידע מודיעיני, הוחל במעקב מתועד ומצולם בסרט, בו נראה בברור, כיצד הוא מבצע את פשעיו במהירות וביעילות מקצועית. כבודו, אני מבקש מבית המשפט להקרין את הסרט לנוכחים בדיון".

השופט אישר את בקשתו והתובע ביקש לציין בפרוטוקול את הקלטת הארוזה במעטפה, כ"מוצג מספר 1" והניח אותה על שולחנו של השופט. השופט הורה לכתבנית להדפיס: "מוצג מספר 1, קלטת ווידאו, בה מוצגות ההוכחות והראיות בתיק, נמסר לבית המשפט".

התובע הוסיף עוד מספר דגשים על חומרת העבירות והצורך להרחיק את העבריין מהציבור המפוחד, אל מאחורי סורג ובריח והתיישב במקומו.

השופט הזמין את נציג ההגנה להציג את טיעוניו לעונש, כשברקע עדיין נשמעים קולות נקישות המקשים של הקלדנית המהירה.

הסנגור, מר קלוג, שתמונתו מתפרסמת מדי שבוע בעמודי החדשות בעיתונים ובמהדורות בטלוויזיה, כפרקליטם של "ליווייתי הפשע" באזור המרכז, קם ממקומו ואמר בשקט ובהכנעה: "ההגנה מוותרת על הצגת הראיות שבקלטת".

כמקצוען בתחום הפלילי, ידע מראש את תוצאות הדיון, אך בכל זאת לא אמר נואש. הוא ניסה לשכנע את בית המשפט ופתח במונולוג אקדמי: "ברצוני לידע את בית המשפט המכובד, על מחקר מקצועי, שנערך באוניברסיטת "פרינסטון" שבארה"ב. במקביל, נערך מחקר דומה על ידי פרופסור זאב שרוני, ראש החוג לקרימינולוגיה באוניברסיטת בר אילן. במחקרים אלה נמצא, שסיכויי של חשוד לצאת ממעגל הפשע קטנים בעשרות אחוזים, באם ייעצר וישהה בבית מעצר עם עבריינים בכירים. על כן, מבקש אני מבית המשפט חמלה על מרשי, שזו לו התנסות ראשונה במעצר. אני מבקש לשחררו לאלתר לביתו, בו יהיה נתון לפיקוח קצין מבחן. במידה ובית המשפט לא יקבל את בקשתנו, מובטח לחברה בישראל, עוד פושע בכיר ומסוכן, שאת שיעורו הראשון יקבל בין כותלי בית המעצר כבר היום בערב", אמר הפרקליט והגיש לשופט את דפי המחקר המלומד.

השופט בחן ועיין במסקנות המחקר. הוא ידע, שהפרקליט צודק בטענתו והכתיב את החלטתו בקול רם לכתבנית ולבאי בית המשפט:

"מול בית המשפט עומדות שתי טענות בעלות משקל רב. מחד, ניצב כאן עבריין, שרמס רמיסה קשה את אושיות החוק וגרם נזקים לרכוש ולביטחון הציבור. זכותו של אזרח תמים להגן על חירותו, רכושו וביטחונו. אך משהופרה זכות בסיסית זו, על העבריין לשאת בעונש המגיע לו על ביצוע פשע. ומאידך, הנזק כבר נעשה ואי אפשר להשיבו, אך במידה וייעצר הנער העבריין, הנזק שייגרם לחברה בעתיד, יהיה גדול בעשרות מונים". לאחר שניות של המתנה לסיום הקלדתה של הכתבנית, המשיך השופט בהחלטתו: "לאור האלימות הגואה ברחבי הארץ בכלל ובבאר שבע בפרט, ולאור החלטת משרד המשפטים, והמלצת בית המשפט העליון, להירתמות המערכת המשפטית בנגע הפשיעה הגובר, אני גוזר על הנאשם שלושה חודשי מאסר בפועל ושניים עשר חודשי מאסר על תנאי. נקודה".

"תציל את הילד שלי!" נשמעה צעקה מירכתי האולם, מפיו של מר אזולאי, שקם וצעד לעבר הבמה. "אתה תהרוס לי את הילד", המשיך לקרוא לעבר השופט ההמום, שלחץ על לחצן מצוקה בעזרת רגלו הימנית.

שני אנשי ביטחון במדים אפורים, פרצו מייד לאולם והסתערו על אזולאי, שהחל לקלל את התובע. ניסים, שראה את המראות, זינק לעבר המאבטחים

והחל להלום בהם באגרופיו. אך נעצר מיד על ידי שני השוטרים שישבו לצידו, דלקו אחריו וכבלו את ידיו באזיקים.

השופט החכם, לא רצה להוסיף שמן למדורה ופטר את מר אזולאי מעונש על המהומה שיצר באולם, והתחשב באינסטינקט הטבעי של אב, להגן על בנו, שהיה נתון במצוקה.

המריבות והויכוחים בין בני משפחתו של אזולאי לבין הנפגעים, שביקשו נקמה, נמשכו גם לאחר הוצאת הנאשם מהאולם, כשהם פונים אל הסגור: "תגידי לנו, אדוני העורך דין, איך אתה מייצג נבלה כזאת? המצפון שלך נקי?" "כן," הוא ענה ביובש, "הוא נקי כי אני לא משתמש בו."

לאחר שהורחק האב מהאולם, נלקח ניסים לבית כלא הסמוך לבאר שבע, מתקן כליאה הנחשב ל"בית הספר הגבוה לפשיעה" והחל לרצות את עונשו. ניסים, בעל כשרון ותפישה מהירה, הוכיח לעצמו ולסביבה החדשה, שהגיע כוכב חדש לעולם הפשע הישראלי. כבר בהליך קליטתו בכלא, החל ללמוד את הכללים והקודים של עולם אחר, עולם אכזר ומנוכר.

בלילה הראשון, בהיותו בודד בחדר קר ואפל, קיבל החלטה לגמול לחברה, על שהרחיקה אותו ממנה, במקום לנסות לשקם אותו. הוא אמר לעצמו בלחש: 'הם יכולים לגזול את חירותי, את זכויותי, לעצור אותי ולרמוס את כבודי, אך יש גורם חזק מהם, אותו לא יצליחו לעצור. גורם, שגם המשטרה, גם הפרקליטות ואפילו הממשלה לא יעצרו. הלא הוא: הזמן... הזמן לטובתי, תקופה זו תחלוף ובעוד חודשיים אצא לחופשי, ואז ניפגש שוב. חכו לי, בני ישראל, אני עוד אחזור, ובגדול'.

אלברט אזולאי לא יכול היה לשאת את הכאב. המחשבות על שהייתו של בנו בכורו בבית הכלא הסמוך לבאר שבע, הידוע לשמצה, גרמו לו להבין את הקושי הנפשי, שבשהות בין עבריינים קשוחים, שלא אחת מצאו בפושע צעיר קורבן לאלמוות פיזית ומינית עקב היותם כלואים זמן רב.

'אני חייב לעשות משהו למען בני', אמר לעצמו אזולאי ופשפש בכיסיו. הוא שלף כרטיס ביקור וצלצל אל מר הראל, ממשרד החקלאות. הוא עדכן אותו בפרטי האירועים הסוערים, שעברו עליו ואמר: "תעזור לי לחלץ את בני ממעצר."

"השר לביטחון פנים, נמנה עם חברי מפלגה אחרת, המרכיבה את הממשלה

ואין ביכולתי להשפיע עליו. לא נורא, אזולאי, שילמד את הלקח. אולי יחזיר לי את סמל הרכב ש"גילח" ממכוניתי," אמר מנדלוביץ בתשובה.

"אם כך, אתה מוזמן לבוא לשכונה שלנו, לעבור מדלת לדלת ולבקש שוב את חתימתם של התושבים שחתמו לי ברצון רב. את 3,600 הטפסים שהחתמתי, תוכל לאתר במשרפות אתר האשפה "רמת חובב" שבנגב, וניתק את השיחה. אזולאי היה חסר מנוחה. הוא הרגיש חוסר אונים, על שלא יכול היה לסייע לבנו בכורו.

על מנת להפיג את הכאב, החל לשתות משקאות חריפים, שרק החמירו את מצבו.

בתא המעצר, קיבל ניסים מדי פעם חבילה, שהכילה קפה, ממתקים ודברי מאפה שונים, שנשלחו על ידי בני משפחתו וחבריו.

השהות בכלא חישלה אותו. לאחר מספר תגרות, שהיה מעורב בהן כשידו על העליונה, הבין את משמעות האירועים, אשר יסייעו לו בעולם הפשע. 'החזק והאכזר הוא השולט! אין מקום לחלשים וטובים!' אמר לעצמו, כשצפה בסרט טבע בערוץ "ג'נרל ג'אוגרפיק", בו אריה בוגר טרף תאו ענק ללא רחם ובכך יצר אימה ומוניטין בין מגוון החיות בסוונה. 'ההשלכות על בני אדם הן זהות לחלוטין', קבע לעצמו והחליט לנהוג כאריה ולא כיען.

כוונת המשטרה, הייתה להענישו ולהרתיעו, על מנת ללמדו לקח ובכך למנוע את חזרתו לכלא, אך הנזק שנגרם בעת שהותו בכלא עם מיטב העבריינים, הביא בדיוק לתוצאה הפוכה שלשמה נכלא.

בהגיע המועד, שוחרר ניסים ממאסרו ונסע היישר לביתו. כשנכנס, התקבל בנשיקות וחיבוקים על ידי בני משפחתו, שציפו לו בקוצר רוח. הוא אכל ארוחה דשנה, שהוכנה במיוחד על ידי אמו, כשאלברט אביו מלווה אותו במבטו. ניסים סיפר על חוויותיו בכלא ולקראת סיום הארוחה, פנה אליו אביו והפציר בו: "ניסים, בני, אני מבקש ממך בכל לשון של בקשה, אנא, חדל ממעשיך. פתח דרך חדשה. אתה עושה בושות לכל המשפחה. האם לא למדת את הלקח? אתה רוצה לחזור לשם שוב?"

ניסים ענה בכבוד, אך בנחישות לאביו: "אבא, מה אעשה? איזה עתיד מצפה לי? אילו הייתי רופא או עורך דין, הייתי מוצא עבודה. אך מי יעסיק אותי עם תשע שנות לימוד? תראה, אבא, לאן הגעת אתה. בדרך שבחרת, אתה מובטל

שנים. אנו חיים במצוקה, שעוברת מדור לדור. אני חייב לעשות מעשה ולהוציא אותנו ממעגל העוני האין סופי. אני מבטיח לך, אבא, שהכל ישתנה ובקרוב." הוא ניגש אל אביו, חיבק ונישק אותו על לחיו ויצא מהבית.

התחנה הראשונה הייתה קו האוטובוס לכיוון תל-אביב. לאחר כשעה וחצי של נסיעה ומחשבות אין סופיות, נכנס לחנות של טלפונים ניידים ורכש מכשיר בעל קו ומספר טלפון קליט, ללא צורך להזדהות. הוא שילם במזומן והשליך את החשבונית עם השם הבדוי, שמסר בעת הרכישה. הוא קנה כרטיס לטעינת שיחות המוגבל ל- 50 שקלים בלבד. משם ניגש לבית דפוס קטן וביקש חמשת אלפים פליירים שהודפסה על גביהם מודעה על שרות מקצועי להדברת מזיקים, במחיר זול במיוחד, של כמאה שקלים לדירת מגורים. הוא הצטייד במיכל חומר הדברה זול. מהל אותו במים והניחו בארגז המטען הקטן, שהורכב על הקטנוע הישן, שרכש לאחרונה בכמה מאות שקלים מידיד. משם נסע לשכונת רמת אביב ג היוקרתית, טמן את הפליירים בתיבות הדואר של בתי הדירות הגבוהים וחזר לביתו שבנגב באוטובוס האחרון. למחרת כבר קיבל 3 הזמנות לביצוע הדברה בדירות המפוארות והמררווחות. הוא תיאם עם בעלי הדירות את מועד ביקורו ליום המחרת, בשעות הבוקר המאוחרות. הוא לא שכח לבקש מהם לפתוח לרווחה את דלתות הארונות והמגירות כולל אלה שבמטבח.

למחרת בבוקר, שכר ניסים באזור התעשייה הישן ביפו, מחסן ישן וזול, עם גישה נוחה ורמפה לפרוק משאיות. הוא הזמין מחברת הובלה באשדוד, משאית ושני סבלים לביצוע ההובלה. כשהגיע לדירה הראשונה, עלה עם המכל על גבו, כשאפו ופיו מוסתרים עם מסנן אוויר לבן ובטיחותי והודיע לבעלת הדירה: "זמן ההדברה הוא כ- 35 דקות. השהות בדירה מסוכנת ויש לאטום את הדירה למשך 3 שעות לאחר מכן."

הוא שכנע את האישה המבוגרת והאמידה, לצאת לקניות בקניון הסמוך ולחזור אחרי כ- 4 שעות. "אני אטרוק את הדלת בסיום העבודה," הבטיח וביקש 100 שקלים עבור השרות ונכנס למטבח. לאחר שווידא שבעלת הדירה יצאה, הזמין את הסבלים לעלות ורוקן את תכולת הדירה. בעיקר את מוצרי החשמל והתמונות היקרות, אשר היוו את מכלול חפצי הערך. את הרהיטים הכבדים והמסורבלים להעמסה הוא השאיר במקום ויצא מהדירה עוד לפני

שהסבלים סיימו את מלאכתם. הוא שמר את מספר הטלפון הנייד של הנהג, על מנת לעדכן אותו על מועד פירוק התכולה. כך פעל ניסים בשתי הדירות האחרות. במהירות וביעילות רבה, הוא רוקן את תכולתן ושילם למוביל במקרר חדיש, שמחירו עלה על המחיר שסוכם ביניהם. כולם באו על סיפוקם.

למחרת רכש צ'פ חדש שהורכב במכשיר הנייד שלו וקיבל מספר חדש ושונה. הפעם שילם מאה ועשרה שקלים בלבד, כמובן במזומן, עבור הקו בלבד ומיד יצא לבית הדפוס, להדפיס מודעה זהה בשינוי מספר הטלפון. הוא החל לחלק את הפליירים בשכונת "בבל" האיכותית. גם כאן דאג להזמין את ההובלה מהחברה באשדוד. בסיום יום העבודה, דאג הפעם לשלוח לבית הוריו, שבעיר הדרומית, באמצעות חברת ההובלה ששכר, מכשיר DVD ומסך "42 חדיש, מקרר 8 קוב שתי דלתות עם קיוסק חיצוני המספק קוביות קרח, מכונת כביסה גרמנית איכותית ויקרה, מייבש כביסה, מערכת רדיו-טייפ משוכללת ועוד מבחר פריטים. הוא הודיע להוריו על המשלוח שבדרך אליהם, עקב זכייתו בטוטו ורצונו לפצותם על עגמת הנפש שגרם להם. הם שמחו, אך היו בספק בקשר לאמיתות דבריו.

כך עשה במשך עשרה ימים רצופים במקומות שונים. הוא המיר את התכולה במזומנים, שקיבל מסוחרים ממולחים, שהיו קונים מכל הבא ליד ובמזומן. כאשר חש, שהמשטרה קרובה לפענוח המקרים, החל לשכלל את השיטה. במקום שרותי הדברה, עשה הסבה לשרותי הובלה. הוא פרסם מודעה בעיתונים היומיים על שרותי הובלה במחיר מגוחך של חמש מאות ש"ח במקום אלפיים כמקובל. הוא קיבל מיד הזמנות רבות, אותן ברר לפי אזורי יוקרה ונענה אך ורק לפניות האיכותיות. הביצוע היה מהיר ונקי. תכולת הדירה הועמסה בפיקוח בעלי הדירה על המשאית, אשר נדרשה לנוע בזהירות לכתובת החדשה של בעלי הדירה. כמובן שהמשאית לא הגיעה מעולם לכתובת הנכונה, אלא הישר למחסן המציאות של ניסים, אשר לא פסח על אף קרטון, עד שמצא את אשר חיפש. מצפונו לא הציק לו על הנזק הכספי, שגרם ללקוחותיו ולא על אובדן חפצי ערך רגשיים, כמו תמונות ילדות ומזכרות מבית אבא. מיתרת התכולה נפטרה במהירות. הוא השליך אותה למאגרי אשפה, על מנת לא להשאיר עקבות אחריו. וכך, בפרק זמן קצר, צבר

12. הקב"ט

"הצילו, הצילו אותי... הוא רוצח אותי... ה צ י ל ו!" נשמעו זעקותיה הנואשות, של אישה חטובה, אשר רצה עירומה כביום היוולדה, בטירוף במסדרונות בית מלון "הילטון" המפואר שבתל-אביב.

בעקבותיה דלק גבר כבד גוף, שהניף בידו סכין מטבח ארוכה וחדה וצעק לעברה: "יה זונה, שרמוטה, את הגרון אני אחתוך לך. בואי, חתיכת חרה! מזדיינת עם אחרים!" הוא היה נסער. באקסטאזה של טירוף. עיניו תרו אחר עורקי צווארה וביקש לשסף את גרונה של אשתו, שכה אהב.

הקריאה הבהולה, ברשת הקשר הפנימית של בית המלון, על האירוע הדרמטי המתחולל באגף המערבי, שינתה את תוכניותיו של גיא. הוא היה אמור לסיים את משמרת הבוקר שלו, כקצין הביטחון של המלון וללכת לאוניברסיטה, להשלים את החומר לבחינה הצפויה באלקטרוניקה. הוא קפץ למעלית הראשונה ובאמצעות מפתח מיוחד, נטל את הפיקוד לעצמו ועלה ללא עצירות ביניים עד לקומה השלוש עשרה. צעקותיה של האישה הלכו וגברו. האורחים נעלו את הדלתות בבריח. היו שהניחו רהיטים ליד דלת הכניסה, מחשש מפני הרוצח.

גבר אמיץ וסקרן, שהציץ מבעד לדלת, כיוון את גיא אל חדר המדרגות, הדרך בה נסה האישה והרוצח שבעקבותיה. גיא שלף את אקדחו, מדגם "יריחו" ורץ לעבר חדר המדרגות. האישה שכבה על הרצפה. היא ניסתה להגן על עצמה בעזרת רגליה, בבעיטות כלפי מעלה. דם זב מכפות רגליה, עקב פגיעת להב הסכין. היא נלחמה על חייה בחירוף נפש. הדבר הרתיח עוד יותר את בעלה, שניסה להגיע אל גרונה. לפני שהספיק לנעוץ את הסכין בבטנה, קפץ גיא את קפיצת חייו על גבו של הבעל הקנאי ואחז בחוזקה ביד שנשאה את הסכין. שניהם התגלגלו במורד המדרגות. הסכין התנתקה מידו ונפלה לקומה התחתונה, מבעד למעקה הבטיחות. גיא התגבר על הגבר הכבד ללא קושי. השכיבו על הבטן, סובב את ידיו לאחור ונטרל אותו לחלוטין. מיד הגיעו עוד שני אנשי ביטחון לעזרה, אך כבר לא היה צורך בכך. הוא הורה להם לכוון את השוטרים, שכבר היו בדרכם למקום בכוחות מוגברים, עקב המהומה, ששררה

לעצמו רכוש יקר וכסף מזומן, שהקנה לו ביטחון כלכלי וחיי מותרות, המלווים בתגמול בעל סיפוק מייד, למתח הרב בו נמצא בעת האחרונה. כאשר קיבל עיסוי מפנק בארבע ידיים, משתי נערות צעירות עירומות וחסובות, הוא עצם את עיניו ותחושת עונג הציפה אותו. אז הוא הבין, ולא היו בלבו שום ספקות: 'טעה מי שאמר, שהפשע אינו משתלם'.

במלון והקריאות הרבות של אורחי המלון ישירות למוקד המשטרה. כמו כן, הורה לדווח להנהלת המלון ובמשרד הקבלה, על סיום האירוע ונטרול המפגע.

אחד המאבטחים רץ לחפש את האישה הפצועה והמדממת, שהספיקה לרדת עוד שלוש קומות. הוא בישר לה, שהיא בטוחה כעת. היא התיישרה על המדרגות וגופה לא חדל לרעוד מפחד ומקור. בכייה החנוק לא פסק. כאשר הגיעו השוטרים, נכבל הבעל באזיקים והובל לניידת, שהמתינה בכניסה למלון. רופא וחובשי מגן דוד אדום, עטו את ידיהם כפפות גומי לבנות, מחשש מפני מחלת האיידס, כיסו את גופה והחלו לטפל בפצעים וחתכיה. הרופא ביצע חסימת עורקים, על מנת לעצור את זרם הדם, שזלג ללא הרף ויצר שלוליות כהות בחדר המדרגות. היא הורדה במעלית השרות המרווחת, על גבי אלונקה, לקומת הקרקע והובהלה באמבולנס לבית החולים הקרוב. השוטר שהוצמד אליה, ניסה לגבות את עדותה לנסיבות, שהביאו את בעלה למעשה המטורף הזה.

אחד השוטרים הביא את גיא לחובש. בזרועו היה חתך לא עמוק מהסכין, אך גיא, בלהט הרגע, לא חש בכך. לאחר החבישה, הוא נלקח לאחד מחדרי המלון, כדי למסור את עדותו לאירוע הסוער במלון השקט. גיא ביקש לדחות את מתן עדותו עד לאחר שובו מהאוניברסיטה. השוטר הסכים בתנאי, שגיא יספק גרסה ראשונית, שתושלם בשעות הערב בתחנת המשטרה. הוא מסר את גרסתו ודהר לכיוון האוניברסיטה, כשהוא עדיין נסער מהאירוע הדרמטי, שעבר עליו לפני דקות אחדות.

העבודה במלון כקצין ביטחון, הייתה מרתקת. למרות השכר הנמוך שקיבל, אהב גיא את הפעילות ואת האירועים הדרמטיים, שהתרחשו במסווה של השקט והשלווה, שהקרין המלון היוקרתי, אשר לא העיד כלל על המתרחש מאחורי דלתות העץ הכהות והכבדות. הוא אהב במיוחד את החוויות האישיות, שחווה מעצם היותו בולט בשטח. גבר חתיך ושרמנטי. קומתו 185 ס"מ של גוף מוצק, חטוב ושרירי. תווי פנים כמו של בן אלים. החליפה היקרה, שהייתה מדי עבודתו והעניבה התואמת, השוו לו מראה אירופאי הדור. לא הייתה נקבה ולפעמים גם זכר, שלא סובבו את ראשם אחריו, כדי לבדוק אם בן אנוש הוא, או שמא בובה, שהוצאה מחלון ראווה לבגדי גברים

יוקרתיים בכיכר המדינה. היו ימים, בעיקר לילות, בהם האמין גיא, שהגיע לגן עדן וכל שפילל הוא, שלא ייגמר לעולם. הפיתויים והחוויות שחווה, אינם נמדדים בכסף, אלא היו אלה חוויות מן הסוג, שאדם נוצר בזיכרונו ולוקח אותן איתו לעולם הבא.

באירוע אחר, נתקל הוא בתזכיר פנימי, שנשלח ממחלקת שרות חדרים ובו נמסר, שמלאי המגבות והסדינים ירד בצורה דרסטית בשלושת הימים האחרונים. גיא נזכר לפתע, בסיטואציה חריגה, בה הבחין באורחת, מן הקומה ה-19, שחלפה במסדרון וידה היו עמוסות שקיות ניילון אטומות. התזכיר והשקיות האטומות, היו עילה מספקת עבורו, כדי לפנות לקב"ט הראשי, שיצטרף אליו לבדיקת האורחת. לאחר בדיקת רשימת האורחים בקומה ה-19, עלו הם לחדר 1924, לחדרה של נטשה גולינקי. נקשו על הדלת ומשלא נענו, הוציא הקב"ט הראשי את מפתח המסטר שברשותו ופתח את הדלת. מראה החדר היה שיגרת לחלוטין. כאשר פתח גיא את הארון המיועד לאחסנת הבגדים, עמד נפעם נוכח המראה שנתגלה לעיניו. מהתחתית ועד לתקרת הארון, היו שורות שורות של מגבות וסדינים, מהחדשים שבהם, מסודרים בקפידה, כאילו היו במחסן מלאי החרום של צה"ל.

"צריך לזמן את ניסים המחסנאי, ללמוד כיצד לאחסן כלי מיטה בצורה מסודרת", אמר גיא וקרא לקב"ט לצפות בארון.

הקב"ט הראשי טפח על גבו של גיא ואמר: "בינגו!" הוא החל לצלם את הממצאים במצלמה הדיגיטאלית שהייתה ברשותו. כאשר סיים, יצא למסדרון וביקש מהחדרנית, ששאבה אבק מהשטיחים, להביא לחדר עגלת שרות.

גיא, שלא הסתפק במה שראה, פתח גם את ארבע המזוודות הגדולות שהיו מונחות בפנינת החדר ולא ממש הופתע לגלות, שגם הם היו עמוסות ודחוסות בכלי מיטה ומגבות. הם העמיסו את כל המלאי על גבי העגלות וגם את המזוודות לקחו עמם וסגרו את הדלת.

שש זוגות עיניים עקבו בדריכות אחר האורחת שפסעה בביטחון בלובי המפואר, ישירות לפקידת הקבלה לביצוע 'צ'ק אאוט' ומדי פעם סימנה בידה לשותפה, שהמתין לה בחנייה, ברכב מסחרי אטום. לאחר ששילמה עבור האירוח במזומנים, צעדה בביטחון לכיוון המעלית, כשהיא גוררת אחריה שתי מזוודות גדולות וריקות. גיא סימן בראשו לקב"ט הראשי, שעמד בסמוך

לשורת החנויות ועשה עצמו כבחון תכשיט בחלון הראווה. הם עלו במעלית לקומה תשע עשרה והמתינו ברחבה הסמוכה למעלית.

"גנבים נכנסו לחדר שלי," נשמעו הקריאות מחדר 1924. משנפתחה הדלת, הקריאות של נטשה הפכו לצרחות ובכי גם יחד, לעבר החדרנית, שעבדה בסמוך. היא אחזה בחלוק של המנקה ושאלה אותה: "מי נכנס לחדר שלי? גנבים היו בחדר שלי!"

הקב"ט וגיא הופיעו מולה. הקב"ט פנה אליה ושאל: "מה קרה, גברת? אנחנו אנשי הביטחון של המלון. מה גנבו לך, גברת?" הסתכלו שני הגברים היישר אל תוך עיניה, שהושפלו מיד.

"רגע, אני צריכה לבדוק..." אמרה בדרכם לחדרה ופתחה את הארון הריק. "אני מציע שנצלצל למטרה. השוטרים יבדקו טביעות אצבעות ומיד יגלו את הגנב ואת הרכוש שנגנב לך," אמר הקב"ט וקרץ לגיא מאחורי גבה. נטשה הסתובבה ממקום למקום בחוסר מנוחה. חשבה על המצב החדש שנוצר והחליטה לנטוש את תוכניתה. היא אמרה בלחש: "כנראה שאני מבולבלת... סליחה שהטרדתי אתכם. לא... לא חסר לי כלום." "את בטוחה, גברת? אולי תבדקי שוב?" אמר הקב"ט עם חיוך קטן של ניצחון על פניו.

"כן... כן, אני בטוחה ואני מאוד ממהרת," מלמלה היא בגמגום. נטשה והקב"ט הסתכלו זה לזה בעיניים. שניהם ידעו את האמת, אך לא הוציאו הגה מפיהם. היא הושיטה את המפתח, הניחה אותו בידו של הקב"ט והסתלקה במהירות מהמקום.

האירועים האלה, הזרימו אנדרנלין בגופו של גיא. כעצלן עם קבלות, אמר לא אחת להוריו: "למה לי להתאמץ באוניברסיטה? טוב לי במלון." על כך השיב לו, סנדר, אביו: "בני, אתה צריך חיים עם משמעות, כי בלי משמעות, אין חיים."

"אבא, יש פתגם חכם, שאומר: 'אם אביך עני, זה הגורל שלך. אבל אם אבא של אשתך עני, זו הטיפשות שלך!' וכידוע לך אני לא טיפש, אבא, רק עצלן." גיא אהב את אביו, העריך מאוד את חוכמתו ותמיד הקשיב לעצותיו. בעצם, לא תמיד. לא בכל הנוגע ב"למצוא עבודה". שלושה חודשים לאחר שחרורו מהצבא, נרשם ללימודי הנדסת אלקטרוניקה באוניברסיטה, אך עד תחילת

הלימודים, נותרו שישה חודשים. בשלב זה, גם הלימודים לא בדיוק עניינו אותו ולכן רווח לו, שהמועד עדיין רחוק. הוא ניסה לשכנע את עצמו שאין טעם ללמוד, כי 'ככל שתלמד יותר, תדע יותר. ככל שתדע יותר, תשכח יותר. ככל שתשכח יותר, תדע פחות. אז למה ללמוד?'

הוא גמר בלבו, להעביר את התקופה הזו בכיף ולהסתלבט לו במיטה, "בטן גב", עד שיופיעו פצעי לחץ, או עד שהלחץ המשפחתי יתחיל לפעול. והלחץ של אביו, לא איחר להגיע. הוא דחק בו שוב ושוב לצאת לעבוד ולהתחיל לקיים את עצמו. בתשובה, שר גיא לאביו את שירו של הזמר נסים טרוסי, "אשליות", שאומר בפזמונו:

"לא לעבוד לעולם,
לא לשרת שום אדם.
רק הראש בעננים,
מטפס שם במרומים...
א ש ל י ו ת."

13. הכנות להשתלה

סלסלת קש ובה שתי פיתות שטוחות וחמות, שזה עתה יצאו מהטבון, הונחה על שולחן עמוס לעייפה במבחר סלטים מזרחיים, במגוון צבעים ובטעמים שונים, במסעדת "אווז", שב"שכונת התקווה" בתל-אביב. סביב השולחן ישבו שלושה מעובדי חברת "סטאר גיימס", העוסקת בפיתוח, ייצור ושיווק משחקי ווידאו בתחום ההימורים. גיא, שסיים את לימודיו והיה בעל תואר, מהנדס אלקטרוניקה, יזם את המפגש עם אנטולי, מהנדס התוכנה המוכשר ועם ולדימיר, מנהל המחקר והפיתוח בחברה, על מנת להציע להם את הצעתו המתוחכמת. הוא בחר בהם, מפני שהרבו להתלונן על השכר הזעום שהשתכרו בחברה, על חוסר התמורה ההולמת את הידע וההשקעה הרבה שלהם ובשעות העבודה האין סופיות. הם לא זכו לאזון קשבת אצל בעלי החברה וכל דרישותיהם להעלאת שכר, נדחו במחי יד.

הם לא חדלו לרטון, במיוחד, כאשר הגיע אליהם מידע הזולג מחבריהם, העובדים בחברות הֶזְנָק, ומתוגמלים בשכר גבוה ובהטבות שונות, כמו רכב צמוד ונסיעות לח"ל.

כאשר הקרקע הוכנה כראוי ולאחר שחבריו שברו מעט את הרעב המציק, אמר גיא: "איתן, חברי הטוב מאטלאנטיק סיטי, ביקש ממני לפתח עבורו מכונת משחק, בינגו/לוטו, הנפוצה במדינות דרום אמריקה. אבל יש לו בקשה מאוד מיוחדת. הוא רוצה, שהמכונה תהיה בשליטה מלאה של המחשב, כך שהמספרים שיעלו בגורל, יהיו מתוכננים וידועים מראש."

ולדימיר ואנטולי הפסיקו את ניגוב החומס באחת והקשיבו בקשב רב להמשך דבריו של גיא: "חשבתי על תכנון מכונה המושתתת על מערכת אלקטרונית, הזזה למערכת זיהוי ומניעת גניבות בחנויות, המתריעות בצפצוף ואזעקה על מעבר חפץ אל מחוץ לחנות. למערכת הזו יש שלושה מרכיבים עיקריים:

א. צ'יפ אלקטרוני, המוצמד למוצר.

ב. שני גלאים, המותקנים בשער היציאה מהחנות.

ג. מערכת אלקטרונית, היוצרת את השידור הרציף בין הגלאים.

שיטת הפעולה של המערכת הינה פשוטה ויעילה. היא מבוססת על הצ'יפ, אשר מופיע גם בצורת מדבקת ברקוד, המכילה מעגל אלקטרוני מודפס ורכיבים אלקטרוניים שונים, כגון קבלים, אשר משבשים בעזרת אות אלקטרוני את רצף השידור בין הגלאים המפעילים את האזעקה. "חשבתי על רעיון לשתול את הצ'יפים בתוך כדורי הלוטו, אשר נעים במכל. שני הגלאים יותקנו במשפך הפתח העליון, אליו נשאבים ששת הכדורים שעלו בגורל."

ולדימיר ואנטולי היו סקרנים ומרותקים והמשיכו להאזין לגיא כמהופנטים. "כאשר הגלאי מזהה בסביבת פתח היניקה את אחד הכדורים, מתוך סידרת המספרים שהמחשב קבע, הוא מפעיל את פתחו השני של המפוח, השואב ויונק את הכדורים אל תוך הצינור השקוף, עד להשלמת רצף המספרים שסומן מראש ונקבע על ידי המחשב."

השניים הביטו זה בזה ולחלופין בגיא. ולדימיר, שהיה הבכיר מביניהם, אמר: "הרעיון מדהים! ומבחינה אלקטרונית הוא פשוט, אך תיווצר בעיית אמינות המכונה, עקב הקושי להביא את הכדורים הנבחרים אל המשפך, בו ממוקמים הגלאים." הוא חשב שנייה והמשיך: "ניתן להתגבר על הבעיה, על ידי הגדלת מבחר האפשרויות לשניים עשר כדורים, אשר יגיעו אל המשפך ולגלאי, שמתוכם יישאבו לצינור השקוף ששת הכדורים הראשונים מתוך שניים עשר המובחרים."

אנטולי העיר: "אני לא כל כך בטוח, שפרק הזמן הקצר, בו שוהים הכדורים המתעופפים במכל ובסמוך למשפך, יספיק למערכת היניקה לזהות ולחלץ את הכדורים הרצויים."

"נתגבר על המכשול על ידי חיבור קבוע של פתח כניסת האוויר למפוח, אשר ייצור יניקה רציפה, כך שחלקיק השנייה יספיק לפתוח את המחיצה וליצור תת לחץ, אשר ימשוך את הכדור כלפי מעלה, אל המשפך, ומשם אל הצינור השקוף, בו מוצגים הכדורים שעלו בגורל", פתר ולדימיר את הבעיה.

על פי ההתלהבות וההצעות לפתרון הבעיות הטכניות מצד חבריו, הבין גיא, שהם לא יתנגדו לשתף פעולה. הוא נעץ את המזלג בפטריית שמפניון חמה, ברוטב שום בצל ופרש בפניהם את ההצעה המפתה. "ובכן, ההצעה שקיבלתי מחברי היא, לפתח ולייצר עבור חברה אמריקאית מאטלאנטיק סיטי את

התוכנה והחומרה, עבור אב טיפוס בלבד למכונת לוטו/בינגו, שתועמד לרשותנו, ובה נעשה את ההתקנות והשינויים הנדרשים.

עבור פיתוח אב טיפוס, הם ישלמו לנו ארבעים וחמש אלף דולר במזומן. אני מציע שנחלק את הסכום בין שלושתנו, כך שלכל אחד מאיתנו ייוותרו חמישה עשר אלף דולרים. סכום נאה עבור עבודה של חודשיים. כמובן, שהדבר חייב להישמר בסוד מוחלט בינינו ושלא ידלוף לכל גורם שהוא.

הם הנהנו בראשיהם להסכמה ודחקו בגיא, לצלצל מיד לארה"ב. גיא הציץ בשעונו והשיב: "השעה בארה"ב כרגע היא חמש לפנות בוקר ואינני רוצה להעיר אותו משנתו." שהרי איתן חברו, היה אך סיפור כיסוי לתוכנית שהגה הוא עצמו, פרי מוחו הקודח.

שני המהנדסים הסכימו עימו ושאלו: "מתי מתחילים?"

"עוד היום אתן לחברי תשובה חיובית ונמתין לקבלת הכספים הדרושים לרכישת מחשב, מערכת גלאים ורכיבים שונים."

אל שולחנם הגיע המלצר עם מגש גדול ועליו שלושה שיפודי פרגיות. לידם היו שלושה שיפודי כבד אווז שחומים, שיצאו זה עתה מהגרייל. סימפוניית טעמים מגובשת, הרמונית ומרנינה. עוד בטרם הספיקו להתקרר, נבלעו שיפודי הכבד בקיבתם, כאילו היו הם גרעיני חמניות. בארוחה, הוסיפו חבריו להעלות רעיונות טכניים, כיצד לקצר את פרק הזמן לביצוע והחליטו לרכוש מערכת גלאים מוכנה.

מוס השוקולד, שהוגש עם הקפה, המתיק להם את הארוחה ואת התוכנית גם יחד. הם נפרדו בלחיצת יד ויצאו כל אחד, זה לעבודתו והאחר לעיסוקו, כשמחשבותיהם נתונות לבונוס הכספי הנדיב, אשר נפל עליהם לפתע.

'הגיע הזמן להוציא את התוכנית לפועל... אל מימושה, אני זקוק למימון כספי', אמר גיא לעצמו, בזמן שנסע לסניף "רמת יצחק" של בנק "לאומי". בסניף הייתה לו כספת אישית, בה נמצאו שתי מעטפות לבנות, שהכילו עשרת אלפים דולר כל אחת, פרי חסכוניותו מחגיגת בר המצווה. הוא נזכר, איך בילדותו חסך בעמל רב, מטבע למטבע, שקיבל מהוריו ומבני משפחתו ואיך החיסכון הזה, של שלוש עשרה שנים, נגזל ממנו באכזריות, ע"י דוקטור קרין עדי, הגניקולוג הראשון, שמצא בדפי זהב, כאשר הגיע אל מרפאתו עם חברתו דנה לספסל הלימודים. הרופא הביט ברצינות רבה בזוג הילדים

המפוחד וגער בהם: "לא שמעתם על אמצעי מניעה? הטעות הזאת תעלה לכם כסף. והרבה!"

בתום הבדיקה הגניקולוגית אמר: "תבואו מחר בבוקר עם ההורים ושלושת אלפים שקלים על מנת לבצע הפלה."

"אם אבא שלי ידע על כך, הוא... הוא יהרוג אותי," בכתה דנה.

גיא התעשת ואמר: "אנו נבוא מחר בבוקר עם הכסף. אין צורך לערב את ההורים."

הרווח הנפשי והגופני של גיא, מאותן שעות אחר צהרים מענגות, גבר על ההפסד הכספי. לאחר הלימודים, מדי יום, נהגה דנה להגיע לביתו של גיא ונכנסה בחטף לחדרו. היא כמובן, לא שכחה לנעול אחריה את הדלת.

הגיפופים, הלטיפות, החיבוקים והנשיקות הסוערות, סחפו אותם לשעתיים של טירוף חושים, מלווים בגניחות ואנחות, שגם שאר דיירי הבניין נהנו מהקולות, אשר בקעו מקן האהבה של הצעירים רוויי ההורמונים. צחוק הגורל היה, שבמסיבת הסיום של כתה י', ישבו זה לצד זה, הוריה של דנה והוריו של גיא. כאב הגאה בבתו, אמר אביה של דנה לאביו של גיא: "יש לי ילדה טובה וחסודה, שקיבלה חינוך וערכים. היא מקפידה לחזור הביתה יום יום עוד לפני רדת החשיכה. אני אהיה גאה ביום כלולותיה."

אביו של גיא הניד ראשו בהסכמה, אך בתוכו צחק על טיפשותם של ההורים הנאיביים וחשב, שהדור הצעיר, הוא בעל תחכום ומעוף, העולים עשרות מונים על הדור הקודם לו.

גם גיא לא היה חף מטעויות. רק שלושה חודשים עברו, עד שהופיעו שוב השניים במרפאת הגניקולוג לגרידה נוספת, אשר גירדה להוריו מכיסם עוד שלושת אלפים שקלים.

"אם תמשיך כך, אתה עלול למוטט את כלכלת הבית," אמר לו אביו, לאחר שנפרד מכספו בצער רב.

גיא חיך לעצמו תוך כדי נסיעה, כשהוא מתכנן במדויק את המהלכים הצפויים ורשם לעצמו את סדר הפעולות שעליו לבצע בתוכנית, שחייבת להיות חפה מטעויות ותקלות. הוא ידע, שהזדמנות שנייה לא תהיה ולכן שאף, שהתכנון יהיה מושלם.

14. עבודות מזדמנות

מנוע הג'יפ נהם במאמץ לחלץ עצמו מהדיונה הטובענית, שבחולות המדבר הצחיח והלוהט שבנגב. הצמיגים הסתובבו במהירות כשענן חול ואבק מיתמר לאחור. אך הרכב לא זז ממקומו.

גיא ירד מהרכב, והבין מיד שהם תקועים. "זו עבודה מפרכת של מספר שעות לפחות", אמר ספק לעצמו ספק לג'ניפר, שיצאה גם היא מהרכב, התכופפה מעט, בחנה כיצד גחון הג'יפ "התיישב" על החול החם ואמרה, תוך שהיא אוחזת את ראשה בשתי ידיה: "או, נואו".

החיוך הערמומי, אשר עלה על שפתיה, נמחק עוד לפני שגיא יבחין בו ושיגרה לעברו צרור שאלות: "אנו תקועים, גיא? אתה חושב שנצא מכאן? אולי כדאי שנקרא לעזרה? יש לנו מספיק מים לשהייה בלילה?"

למעשה, זו אחת החוויות להם ציפתה, כשנרשמה במשרד הנסיעות "ישראל טורס", שבניו-יורק, לטיולי שטח והכרת הארץ. היא ביקשה מהוריה האמידים, טיול שונה מכל הטיולים השגרתיים, שערכו מדי קיץ בירושלים. הוריה כמובן עודדו אותה לבקר בישראל. בתקווה למצוא שידוך יהודי מוצלח. ג'ניפר, בת 26, ג'ינג'ית גזעית, בעלת שיער קצוץ, שמנמנת ונאה, ביקשה לשנות את שיגרת חייה, שהיו סביב משרד עורכי הדין "גולדברג ושות'" המפואר של אביה, במנהטן, בו עבדה מבוקר עד ערב. כשחזרה בתום יום עבודה מפרך, כל שרצתה היה, לצפות בסדרת הטלוויזיה האהובה עליה "NYPD" ותוך כדי צפייה נרדמה על הכורסה הנוחה. הטיול הנוכחי, טיול בחיק הטבע אל מול נוף מדברי פראי, תוכנן על ידה בקפידה רבה, כשהיא דרשה את מיטב הפרטים על המדריך האישי ותמונתו.

גיא המתין באולם מקבלי הפנים, בשדה התעופה "בן גוריון". הוא אחז שלט קטן בידו, אשר נשא את שמה. הוא ציפה לתירת וקיווה שתהה נאה, אך יותר מכל היה חשוב לו, שתהיה סימפטית ונעימה, כי לא אחת יצא לו לשהות במחיצת זוג רשעים, שחשבו שקנו עבד נרצע לשרתם במשך שבעה ימים. כאשר זיהה אותה מרחוק, ידע שהפעם יהיה זה נעים ומהנה וחשב, כמה צדק כשחיפש, לאחר שחרורו משרות חובה בצה"ל, לעסוק בתפקיד,

המשלב בתוכו הנאה וחוויות, בנוסף להכנסה הנאה. מה גם, שבתפקיד זה, קיבל לא פעם תשר מכובד, שטרות מזומנים במטבע זר ואף הזמנה לביקור בחו"ל, כמובן על חשבון התייר האמיד.

ג'ניפר הגיחה משער היציאה וצעדה לכיוונו. משהבחינה בשלט שנשא את שמה, קראה בקול ובשמחה את שמו של גיא, תוך נפנוף ידה לעברו. היא ציפתה לרגע זה בקוצר רוח ולא התאכזבה נוכח מראהו של הגבר היפה והחטוב, אשר נבחר להדריכה ולחלוק עמה את שבעת ימי הטיול ואולי גם את הלילות, כפי שמסתמן בלילה הקרב ובא, על פי האירוע הנוכחי, בו נתקע הרכב.

למעשה, גיא הכיר היטב את הדרכים והצירים שעליו לעבור. זו לא הייתה תקלה מקרית, אלא אירוע מתוכנן היטב. לא אחת הוא הניח מראש מסמר בולט במקום, שסומן והוסווה היטב. אם בנזק נחל בערבה, או סמוך לנווה מדבר, שהווה רקע אופטימאלי להתפתחות רגשית, שתניב תשר בהתאם. המסמר גרם לנקרים בגלגלי הרכב, אי שם, במקום מבודד ושכוח אל. בתאום מראש עם המחלק, נאמר לו בטלפון, שרק למחרת בבוקר יזכה לשרותי חילוץ וגרירה. אירועים מסוג זה, בדרך כלל, יצרו אצל התיירים תחושות של פחד וחרדה, למרות הידיעה, שגיא לוחם ובוגר סיירת מטכ"ל ושנושא הוא עימו נשק להגנה עצמית. לא תמיד צלחו ניסיונות ההרגעה, אך זכו הם לריגושים וחוויות שילוו אותם עוד זמן רב.

גיא החל בניסיונות החילוץ, כאשר ג'ניפר לקחה חלק בעבודות החפירה והרחקת העפר. היא נטפה זיעה ולא חסה על ציפורניה המושקעות שטבעו בחול החם. כל גופה כוסה בתום כשלוש שעות, בשכבה מעורבת של זיעה וחול. היא נראתה ככורה פחם, שיצא זה עתה ממכרה פעיל. בתום החילוץ, צחקו הם והתבדחו על המראה שלהם. גיא הנציח את החוויה במספר תמונות במצלמה הדיגיטאלית, שהייתה בקביעות ברכבו. הם התיישבו על הדיונה, שתו יחדיו מבקבוק מים מינרליים קר, שהרווה את צימאונם. הם הבחינו בחשיכה המגרשת את שרידי האור האחרונים. גיא אחז בראשה והניחו בעדינות על החול החם. שניהם שכבו על גבם זה לצד זה ורק חול למראשותיהם. הם הביטו בירח המלא, שעלה ממזרח והקרין אור נעים ורוגע על הסביבה השקטה.

"הנה הדובה הגדולה", אמר גיא בשקט כשהוא מסתכל לכיוון השמים, שנראו כתקרה גבוהה, ששובצו בה מיליוני נורות זוהרות.

ג'ניפר נצמדה במהירות לגופו וחיבקה אותו, תוך שהיא שואלת בפליאה: "יש דובים בישראל?"

גיא צחק בקול רם, שהדהד במדבר הפתוח. הוא אחז בידה ואמר: "סליחה שהפחדתי אותך, ג'ניפר." הוא הצביע מעלה לעבר קבוצת כוכבים בשמים והסביר בסבלנות על מיקום הכוכבים המרכיבים את ה'דובה' או כאלה המכנים "העגלה הגדולה". "את המרחק בין שני הכוכבים המדמים את גלגליה האחוריים, יש להכפיל בחמש. ובהמשך לקו זה, מגיעים לכוכב בודד זוהר, המכונה "כוכב הצפון". כלומר, הכיוון שנמצא כוכב זה, מסמן את כיוון הצפון. ולמי ששוהה לעיתים בשטח, זה מצב לא נעים לאבד את הצפון."

היא נהנתה מכל רגע, מהידע הרב שגילה בתחום ההישרדות ומהסיפורים המרתקים שלו מתקופת שרותו הצבאי. היא חייכה אליו בחום ואמרה: "למרות שראשי מונח על החול וכל גופי מלוכלך, אני מרגישה נפלא ומשוחררת."

גיא הנהן בראשו ונהנה מהרוח המדברית החמימה והמלטפת. ג'ניפר ייחלה שערב זה לא יגמר לעולם. לאחר מספר דקות של שתיקה, כשכל אחד מהם מהרהר במחשבותיו, "עדיף לא לצאת לדרך בלילה, אלא להמתין לאור יום, על מנת שלא להיתקע שוב בדיונה הקרובה," הציע גיא.

"אוקי," קיבלה היא את הצעתו ושאלה: "היכן נישן?"

"בג'יפ," ענה גיא וקם לקפל ולפרק את המושבים האחוריים. תוך דקה נפרשו על השטיח שבתחתית הרכב, שני שקי שינה ומעליהם סדין לבן ונקי שהווה ניגוד מוחלט ללכלוך שדבק בהם.

"הייתי משלמת מיליון דולר למקלחת הגונה," אמרה ג'ניפר ובחנה את פניו של גיא, אשר היה מוכן לשאלה המתבקשת.

"המקלחת כלולה במחיר הטיוול," אמר ועשה. הוא הוציא מארגז הכלים את הטוש המחורר, שהותאם להברגה של פתח מיכל המים, הקיים באופן קבוע ברכב השטח והרכיבו בתנועות סיבוביות מהירות. את המיכל הציב על גג הרכב וזרם חזק של טיפות מים חמימים ונעימים החל לרדת על הקרקע. הוא הוציא מהרכב מגבת לבנה גדולה ויצר מעין מחיצה, שהפרידה בינו לבין זרם

המים השוטף.

"מקלחת השדה ערוכה ומוכנה לשרות הוד מעלתה," אמר גיא והמשיך: "זה אמנם לא ארמון 'בקינגהאם', אך התוצאה תהה זהה."

"בתנאי שלא תציץ," אמרה והסירה את בגדיה. היא נעמדה תחת מפל טיפות המים המאולתר, כשגיא מפנה את פניו לצד, אך מדי פעם הגניב מבט חטוף אל גופה השופע. ג'ניפר החלה להוריד את שכבות הזיעה והבוץ, שדבקו בגופה. לאחר שחפפה את שיערה, עטפה עצמה במגבת הלבנה שאחז בידיו ופקדה: "עכשיו תורך!"

גיא הוציא מגבת נוספת ומסר לידיה והיא, ברצון רב גמלה לו על הגשמת משאלתה. עיניה לא יכלו לעמוד בהבטחתה שלא להציץ בגוף החטוב, השרירי והערום שלרגליה וחייכה כשתפס אותה בקלקלתה. לאחר שניגבו זה את זה, נכנסו לרכב המוגן ונעלו את הדלתות. הם נשכבו על הסדין הלבן, שבהק מקרני אור הלבנה שחדרו מבעד לחלונות והביטו זה בזו בשתיקה.

"גיא, טוב לי איתך, מעולם לא הרגשתי כך, אני משוחררת לחלוטין כאילו אנו מכירים שנים רבות."

"גם אני מרגיש נפלא בחברתך," השיב והניח את כף ידו על לחייה הרכות וליטף ברכות את עורה החלק. אט אט, ידו החלה יורדת לכתפיה ולמותניה.

ג'ניפר לא התאפקה והחלה ללטף, בשתי ידיה, את תווי פניו החטובים והשזופים, שהקרינו חום ונועם. היא בחנה במגעה את ריסיו, פיו ואפו הסולד וחפנה בידיה את שיערו הארוך והרך. היא הייתה בשיכרון חושים. היא חשה את שפתיו נוגעות באיטיות וברכות בשפתיה, שנפשקו לקראתו וקיבלו אותו בחום ובערגה. שפתותיהם התאחדו ולשונו החלה מטיילת בפיה. התשוקה בערה בה זרמים של אותות חשמליים ולבבות אדומים זרמו בעורקיה. ידיה החלו במסע אל חזהו השרירי והחלק. משם אל ביטנו השטוחה והמחולקת לקוביות, פרי השקעתו במכון הכושר הסמוך לביתו. היא חשה את כף ידו הרכה והחמימה, שהדיפה ניחוח גברי מטריף, מגששת אחר כתפייה, צווארה, ושדייה. אצבעותיו רפרפו וליטפו את פטמותיה, שהחלו להזדקר בנוקשות ועורה הצח הצטמרר למגעו. הוא הרגיש את גופה הרועד מהתרגשות וציפייה, לרגע לו יחלה זה זמן רב. נשיקתם הפכה פראית וחושנית. נשימותיהם היו מהירות וחטופות. שפתיו התנתקו משפתיה וגלשו לפטמותיה, שציפו לו

בקוצר רוח. לשונו העדינה סבבה סביב כל פיטמה, תוך כדי יניקות קלות, שהטריפו אותה וגרמו לה להשמיע קולות גרגור פראיים. היא הצמידה אותו אליה בחיבוק חזק.

אט אט, לשונו גלשה למטה. התעכבה מעט סביב הטבור, במסעה אל גן העדן המצפה לה בטרורף חושים. גיא, בסבלנות רבה, החל להמטיר צרור נשיקות קטנטנות סביב גבעת הערווה, תוך שהוא נושף מאפו אוויר חמים על עורה המתוח, שגרם לה לרטיבות גואה בפתח הנרתיק והפיח ריח חושני, שהוביל את שניהם לעולמות רחוקים. בעזרת שתי ידיו הוא הרים מעט את ירכיה ופישק אותם קמעה. ג'ניפר סייעה לו ברצון ופישקה את רגליה, כך שראשו של גיא נבלע בין ירכיה. לשונו ושפתיו עברו על הירכיים הפנימיות, סביב פתח הגן ואט אט קרב אל המעיין. היא לא יכלה לשאת את הציפייה, אחזה בראשו ודחקה בו להגיע אל שפתיה שנפתחו אליו. הוא החדיר את לשונו הלחה אל תוכה, בתנועות איטיות ומעגליות יצר הכנה מושלמת בדרך אל נקודת השיא. משם, הדרך לכיפת הדגדגן האדמדם, שחיכה בקוצר רוח, כבר הייתה קצרה. הוא ידע היטב את מיקומו וחשיבותו של הדגדגן. בעיקר יכולתו לגרום לאובדן חושים, ותמיד שאף להעניק לבת זוגו אורגזמה איכותית, אשר בעקבותיה תחזיר לו שבעתיים. לשונו יצאה במחול איטי סביב הדגדגן, שבלט במקצת בשיפולי גבעת הערווה ועבר למציצות ושפשופים תכופים, שהחלו לשאת פרי. הגירוי היה בלתי ניתן לשליטה. נשימותיה הטרופות ואנקותיה של ג'ניפר, הגבירו את רעידות גופה. היא נכנסה לסחרור אין סופי של אורגזמות, שלא הרגישה כמותן מעולם ומגרונה נפלטה צעקה אדירה וחדה: "א, ו, י ה..."

גיא הרפה ונתן לגופה ולנשימותיה להירגע מעט. הוא נשכב לצידה על גבו וחש סיפוק רב על שגרם לה להגיע לתחושות, עוצמות ותענוגות גוף, בגבהים חוצי גבולות.

"גיא, אני מאושרת, אני רוצה שתחוש כמוני," לחשה היא על אוזנו ומבלי להמתין לתשובה, התיישבה על בטנו השרירית והחלה לגשש בשפתיה הוורודות אחר לחי, כמחפשת את שפתיו, שהיה להן טעם של מלאך מתוק. היא הרגישה פרפור בלב מרוב התרגשות. באיטיות רבה ובעונג, נישקה כל שפה בנפרד, תוך ליטוף תלתלי שערות ראשו. היא הגבירה את הקצב,

משתוקקת ונצמדת. פיו נכנע לתאוותה הגוברת והתמזג בסערה המתרחשת. היא הידקה את גופה אליו והוא כרך את זרועותיו החסונות סביב צווארה, מגרגר בהנאה. הוא עצם את עיניו ונענה לתנועותיה החושניות, שהחלו זוחלות אט אט לחזהו החטוב וביטנו השרירית. ראשו החל מסתחרר מהתרגשות והנאה, אשר גרמו לאברו להזדקר באון. היא חשה סיפוק והנאה מיכולתה לגרות אותו. מראה גופו העירום גרם לליבה להלום בטרורף. היא אחזה בשתי ידיה העדינות בפין הנוקשה והבוער והחלה ללטף את אורכו, כשלמסע הזה, צרפה גם את לשונה ושפתיה החושניות.

גיא נכנע לעונג, והחל להשמיע אנחות הנאה, אשר עודדו את ג'ניפר להמשיך ביתר שאת את המציצות הרטובות והעמוקות שכמעט וחנקו את גרונה. ג'ניפר, שכרעה על ברכיה בין רגליו, התרוממה והתיישבה על בטנו תוך שהיא אוחזת ומכוונת את אברו הנפוח והבוער אל ניקבה הרטוב והמגורה. היא החלה לנוע לסירוגין קדימה ואחורה. כשכל תנועה חודרת עמוק יותר וגורמת לה להשמיע אנקות כאב מהולות בהנאה. התנועות החלו להיות מהירות יותר. נשימותיהם וגניחותיהם הכניסו את שניהם לאקסטאזה מטורפת, שהייתה על סף פיצוץ. אי אפשר היה למנוע את העונג שגרם החיכוך בין בסיס הפין לכיפת הדגדגן, אשר הביא אותם לפורקן המיוחל. שניהם חשו בהתכווצויות ובפליטה החזקה של הזירמה, שבעקבותיה חשו ברעד שעבר בגופם. לאחר מספר שניות, נשכבו זה לצד זה, מותשים מהמגע המושלם שחוו זה עתה.

"גיא, אני לא מאמינה שדבר כזה יקרה לי עוד פעם בחיי. אני מודה לך על שהגשמת את חלומי. שנתת לי להבין את משמעותן של המילים: תשוקה ואהבה," אמרה ג'ניפר לגיא, שהיה תשוש ומנומנם מהמאמץ היומי, אשר הסתיים זה עתה בסערה גדולה.

גיא התעורר מהחום הכבד, ששרר ברכב הסגור. קרני שמש מזרחיות חמות, בישרו על תחילתו של יום חדש. הוא התרומם בזירות על מנת שלא להעיר את ג'ניפר, שעיינה היו עצומות ופתח את החלונות. משב רוח קל חדר לג'ניפר ולפתע, חש את ידה של ג'ניפר מלטפת את ישבנו המוצק והחטוב, תוך שהיא מצטטת מילות שיר מתקופת ילדותה: "בוא אלי פרפר נחמד, שב אצלי על כף היד..." ופרשה את ידה על הסדין הלבן.

גיא חייד למשמע המילים ואמר: "בוקר טוב, ילדתי, אפשר להציע לך ארוחת בוקר?"

"הדבר היחיד שאני רוצה לאכול, זה אותך," ענתה ללא היסוס ומשכה אותו אליה, מנשקת ומחבקת כהמשך לליל אמש. הם שוב תינו אהבים עד שנשכבו באפיסת כוחות.

לפתע שמעו שאון להבי רוטור מסוק צבאי מתקרב לכיוונם. המסוק חג מעליהם בסיבובים כשהטייס הצעיר מדווח בקשר על מיקומם המדויק. גיא נזכר שהם נתקעו בשטחי אימונים באש של צה"ל באזור צאלים. הוא התלבש במהירות והאיץ בג'יפ ללכת בעקבותיו, בידעו שבקרוב יגיע ג'יפ צבאי על מנת להרחיקם משטחי האש. הם שטפו את פניהם בעזרת מים מינרליים, שיצקו לתוך ידיהם מבקבוק פלסטי שקוף ויצאו בנסיעה מהירה לכביש הסמוך ומשם לחניון דרכים שממוקם במרכז נווה מדבר, המוקף עצי אשל ותמר, המטילים צילם על שולחנות וספסלי עץ הפזורים במקום.

הם פרו מפה צבעונית על השולחן, פתחו קופסאות שימורים של נתחי דג טונה וגרעיני תירס צהובים. ג'ניפר יצקה את תוכנם לתבנית אלומיניום חד-פעמית. הוסיפה קוביות משני מלפפונים ירוקים, שתי עגבניות אדומות ובצל סגול, שחתכה במקום ותיבלה במעט פלפל שחור גרוס, מלח ושמן זית. גיא הדליק את האש בגזיה הקטנה, שהייתה בג'יפ. הרתיח מים בקנקן קטן והוסיף שתי כפות גדושות של קפה שחור בעל ניחוח משובח. לפני רתיחת המים, הנמיך את הלהבה, הוסיף כף סוכר ובחש עד לרתיחה. אחר כך הסיר את הקנקן ולפני שכיבה את האש, הניח מספר פרוסות של לחם על הלהבה, שחיממה אותן והחזירה להן את הטריות המתבקשת. הוא מזג את הקפה המהביל לשתי כוסות זכוכית ולגם מעט לבדוק את הטעם. "אני מקווה שהקפה לטעמך," אמר תוך שהוא מושיט לה את אחת הכוסות.

"מה דעתך על הסלט המשובח, שהכנתי לנו?" שאלה היא.

"מעולה," השיב ואכל בתיאבון את הסלט הנפלא, שהגישה לו על צלחת פלסטיק חד פעמית.

בתום הארוחה המשיכו במסעם למכתש הגדול, לסדום וים המלח. הם רחצו במי הגופרית וירדו דרומה, לשמורת החי-בר, בואכה קיבוץ יוטבתה.

השמש שקעה לא מכבר. הם עוד הספיקו להשתעשע בחול הצבעוני שבפארק

תמנע וירדו בעקבות נצנוציהם של אלפי האורות הצבעוניים, שאיתרו את בתי המלון הגדולים, של עיר הנופש, אילת. את מרבית זמנם בעיר הנופש הדרומית, העבירו בשעשועי מים ומיטה. מפעם לפעם עשו הפסקת אוכל, ביקרו במצפה התת ימי ולא החמיצו שחייה וצלילה בחברתם של דולפינים ידידותיים.

לאחר יומיים נסעו צפונה, בדרכי עפר ונתיבי טיולים של החברה להגנת הטבע. נכנסו לנסיקים ונחלים והגיעו דרך בקעת הירדן לטבריה ולרמת הגולן. קטפו וזמרו במטעי דובדבנים, תפוחים וענבים. אכלו מפרותיהם ושתו יין ביקבי רמת הגולן.

כך עברו, חלפו, שבעה ימים מרתקים, תוך צבירת מטען חוויות בלתי נשכחות, אותם ישאו עמם עוד זמן רב.

כאשר הגיעו למסוף בשדה התעופה "בן גוריון", שאלה ג'ניפר: "קיבלת את התמורה לעבודתך מחברת הנסיעות?"

"עדיין לא, אך בסוף החודש הם יבצעו העברה בנקאית לחשבוני," ענה גיא.

ג'ניפר פתחה את ארנקא, הוציאה מעטפה לבנה שהוכנה מראש ובתוכה אלף דולר בשטרות של מאה דולר כל אחד והושיטה לו.

"מה זה?" שאל גיא.

"כסף."

"חברת הנסיעות תפקיד בחשבוני את הכסף בסוף החודש," אמר ודחה את הצעתה.

"אצלנו נהוג לתת טיפ על שרות טוב," ענתה והניחה את המעטפה בתא הכפפות שלפניה והוסיפה: "אני יודעת שאתה מקבל פרוטות עבור עבודתך הקשה והשעות החריגות שהנך משקיע. הייתי נותנת לך עשרת אלפים דולר אם היית מבקש," אמרה, כשהיא מביטה אל תוך עיניו היפות.

"הייתי עושה זאת ללא תמורה," ענה גיא מיד.

"תודה, גיא, עבור הטיול והחוויות שהענקת לי. אזכור אותך לעולם. דע לך, גיא, שקנית לך חברה בניו-יורק, רק תן אותה ואהיה לצדך בכל עת...?"

"אזכור זאת, ג'ניפר, מי יודע? אולי עוד יצטלבו דרכינו."

היא מסרה לו את כרטיס הביקור האישי שלה, נשקה לשפתיו ודמעה זלגה על לחיה.

מטוס הג'מבו של חברת "אל על" נשא אותה אל מולדתה הרחוקה, אך ליבה
נשאר בחולות הנגב הלוהטים.

15. עלייה בדרגה

קרב סכינים התחולל בחדר האוכל של בית הכלא "ניצן", שברמלה. "כבוד",
הוא שם המשחק. ניסים, אשר נידון לשלוש שנות מאסר בפועל, בגין נזקי
הרכוש שגרם לתושבים רבים, התאקלם בין כותלי הכלא. למרות גילו הצעיר,
הוא נודע בקרב האסירים כאדם חכם, אמיץ ועשוי ללא חת. הוא הפך למנהיג
כריזמטי והצליח לסחוף אחריו מספר לא קטן של אסירים, שחברו אליו נגד
אבו יוסוף משכונת הרכבת שבלוד. אבו יוסוף היה חבר בארגון פשע מקומי,
שעסק בזנות ובגביית דמי חסות מבעלי עסקים באזור.

הוא היה תוצר של זיווג בין סרסור לזונה ואכזריותו נודעה היטב בקרב
האוכלוסייה המקומית.

ניסים הצעיר הבין, שאם ברצונו להתברג בין בכירי העבריינים בארץ, עליו
להילחם כארי ואפילו לסכן את חייו ולזכות בתואר "המנהיג הבלתי מעורער"
של כלא ניצן. אם כבר עברייני, אז אהיה מהבכירים. די לגניבות קטנות של
רדיו טייפ ומכשירי DVD. הגיע הזמן לכסף הגדול, אמר לעצמו והיה מוכן
לקרב, אשר יכריע את עתידו. קרב של "הכל, או לא כלום".

הקרב היה קצר ואכזר. ניסים ידע, שעומדות לרשותו דקות בודדות, עד
שישמעו הסוהרים את קריאות העידוד של שני המחנות המשולהבים ויגיעו
להפריד בין הניצים. הוא אחז בידו הימנית סכין חדה וארוכה, אשר הוכנה
בכלא והוסתרה, עד ליום בו תידרש לשימוש. בידו השמאלית אחז במוט עץ
ועמד מול אבו יוסוף הגדול והכבד, אשר הסתפק במוט ברזל כבד, שעלול
לרוצץ גולגולת בהינף יד, כאילו הייתה ביצת הפתעה משוקולד. הוא היה
מאוד בטוח בעצמו ובכוחו, לאור כל הקרבות בהם השתתף והחללים רבים
שהשאיר אחריו. בעלי המזל מביניהם, שוכבים עמוק באדמה אי שם בחולות
אשדוד. חסרי המזל, שוכבים עדיין ב"בית לוינשטיין", בשיקום.

שני היריבים עמדו והביטו זה בעיניו של זה, דרוכים לצאת להתקפה.
כשסביב, רעש וקריאות עידוד לשני המתמודדים. ניסים נקט בתכסיס הטעייה
ידוע. הוא זרק לעבר יריבו את מוט העץ על מנת להסיח את דעתו. אבו יוסוף
פעל באינסטינקטיביות. הרים את שתי ידיו כדי להגן על ראשו ממוט העץ

שהושלך לכיוונו. לכך חיכה ניסים והסתער בחמת זעם על חזהו הרחב, שהיה חשוף לחלוטין ונעץ בו עמוק את הסכין. אבו יוסוף קפא על מקומו. עיניו נפקחו בתימהון בעקבות התרמית, שבה נקט יריבו ורצה להשיב מלחמה, אך היה זה מאוחר מדי. הוא קרס מלוא קומתו על הרצפה והחל לחרחר. מזווית פיו ניגר נחיל דם כהה וסמך.

עקב המהומה שנוצרה במקום, פרצו פנימה חמישה סוהרים ובידיהם אלות עץ. הם שרקו במשורוקיות בניסיון לפזר את ההתקהלות. ניסים השליך מידו את הסכין ורץ עם שאר האסירים לתאו, אותו חלק עם עוד שלושה אסירים. לאחר חקירה קצרה, הועמד ניסים לדין באשמת רצח. עורך דינו, מר אפרים קלוג, שהיה בעל מוניטין במשפט הפלילי, הצליח להוכיח לבית המשפט ולשכנע את השופט, שניסים פעל מתוך הגנה עצמית. ניסים נידון לשלוש שנות מאסר, חופפות לעונש אשר הוא מרצה על נזקי הרכוש. לא רק שלא נגרם לו נזק מהרצח, מאותו אירוע הוא אף זכה לכבוד והערכה בקרב האסירים והסוהרים גם יחד ולשיפור זכויות ותנאי כליאה משופרים.

עקב מנהיגותו, נקרא ניסים מדי פעם למשרדו של מפקד הכלא, אשר ניסה באמצעותו ובתיאורו, לגשר על סכסוכים בין האסירים שקיבלו את דבריו והחלטותיו ללא עוררין. המפקד ביקש לשמור על "שקט תעשייתי" בתחומי הכלא.

את התא בכלא, יחד עם ניסים, חָלַק בבר בוקובזה, גבר בשנות הארבעים לחייו. איש חכם במיוחד, שבנקל אפשר היה לגרום לו להתעצבן. הוא ריצה עונש של ארבע שנות מאסר, בגין כריתת איבר מינו של בחור צעיר, חולה מין סידרתי, שאנס את בתו הצעירה בחצר ביתו. את איבר המין הסורר, בצירוף שק האשכים של האנס, הוא ארז ושלח למשטרה. בטרם נעצר, תלה הוא שלט על שער הכניסה לחצרו, שעליו נכתב: "זהירות. כאן נכרתו איבר מינו ואשכיו של גבר לא זהיר."

בין ניסים לבבר, שהחוכמה הייתה המכנה המשותף שלהם, שררה הערכה מאוד הדדית. הזמן הרב והשהות המשותפת בתא, הביאו אותם לחלוק ביניהם מידעם ושיחות הנפש שלהם נמשכו אל תוך הלילה. באחת השיחות, השמיע בבר אמרת שפר, שניסים כינה אותה "משולש הזהב" אותה החליט לאמץ בחום: "ישנן שלוש דרכים להיפטר מכסף: נשים, שהיא הדרך המהנה

ביותר. הימורים, שהיא הדרך המהירה ביותר וריבית קצוצה, הנחשבת לדרך הבטוחה ביותר."

בהגיע העת, הגיש ניסים בקשה להפחית שליש מתקופת מאסרו בגין התנהגות טובה, כפי שהחוק מאפשר. וועדת השחרורים של נציבות בתי הסוהר, התכנסה בבית הכלא כדי לדון בבקשתו. ראש וועדת השחרורים פתח את הדיון ואמר: "ובכן, מר ניסים, חלפו כבר שנתיים. דע לך, שהעולם השתנה והתקדם. אתה דילגת על פרק זמן, בו יכולת לעשות לעצמך ולביתך. תקווה אני, שהכית על חטא ולמדת את לקח השהייה בכלא."

ניסים קם ממקומו, הישיר מבט לעבר ראש הוועדה ואמר: "סלח לי, אך אני חולק על דבריך בעניין השינוי שחל בעולם, כדברי קוהלת: "מה שהיה, הוא שיהיה. מה שנעשה, הוא שיעשה ואין חדש תחת השמש". חברי הוועדה התרשמו מציטוטי התנ"ך והקשיבו להמשך דבריו: "למדתי הרבה דברים בכלא", אמר לחברי הוועדה, אך לעצמו הזכיר, 'למדתי שיטות פשע חדשות ונועזות יותר'. "אני מודע לשגיאות שעשיתי בעבר ואדאג לא לחזור עליהן שוב." ובעצם התכוון, שבעתיד הוא יהיה זהיר הרבה יותר, כדי לא להיתפס.

חברי הוועדה נטו להאמין, שאכן למד את הלקח ושכוונותיו טהורות. גם מפקד הכלא המליץ בחום לשחררו, כשבלבו הוא ייחל להיפטר מקן הצרעות, מהר ככל האפשר. נציג המשטרה, אשר הביא עימו ידיעות מודיעיניות, המעידות שאין בכוונתו של האסיר לשנות את דרכיו. הודיע, שהמשטרה מבקשת, שלא להיענות לבקשתו. התרשמותם של חברי הוועדה, בנוסף להמלצתו של מפקד הכלא, הכריעו לבסוף את הכף לטובתו של ניסים.

עשרים וארבעה חודשי מאסר הגיעו אל קיצם. הוא שילם את חובו לחברה ויצא לדרך חדשה. האומנם חדשה? לא בדיוק. הוא חדל להתעסק בזוטות ונכנס ישר לעסקי ההימורים הבלתי חוקיים. חבריו בכלא מסרו לו כתובות של חברות בחו"ל, אשר תמורת מזומנים, ישלחו לו מלאס וגאס מכולה עמוסה ב 120 מכוונות מזל משומשות, שעל פי חוקיה של הרשות להימורים של מדינת "נוואדה", אחרי שימוש של שנתיים, חייבות המכוונות לצאת מתחומיה של ארה"ב. חברות אלה, משפצות את המכוונות ומוכרות אותן לכל המרבה במחיר. הוא שילם 100 שקלים חדשים לקבצן שיכור, שהסכים למסור

את תעודת הזהות שלו לחצי שעה ועל שמו של זה, שכר ניסים אולם תעשייה באזור מסחרי בתל אביב. באולם הותקנו מזגנים ושתיחים מקיר לקיר. ויולונות כהים הסתירו את החלונות והתריסים המוגפים. הוא רכש את הריהוט הנדרש והעניק למהמרים את מיטב התנאים להנאה מושלמת בזמן ההימורים. אפילו לכורסאות נוחות הוא דאג, עבור אלה שהפסידו מאות ואלפי שקלים. מדי פעם נשמעו צלילים של מטבעות כסף, שהשתלשלו למגשי מתכת, לצהלת הזוכים, אך כולם ידעו מראש, שהמכונות מתוכננות להחזיר של כ- 80% מסך הכנסותיהן. במחזורים גדולים הרווחים הם עצומים והפיתוי לעסוק בתחום הזה הוא גדול. מה גם שהעונשים הקבועים בחוק על עבירות מסוג זה הם זניחים, בניגוד לתחום הסמים, שהרווח בו הוא זהה, אך העונש המוטל על העוסקים בו, גבוה מאוד ומרתיע.

על מנת למשוך לקוחות, העסיק ניסים עלמות צעירות נאות מראה, לבושות בחצאיות קצרצרות ומחשוף נדיב. גורם מושך קהל, שהגביר את ההכנסות מצד אחד והטיפים שקיבלו הנערות, מצד שני. לאחר מספר ימי תפעול, נוכח ניסים לגלות, שהעסק עובד היטב, אך ידע, שלא לעולם חוסן. בכספי הרווחים הוא רכש משלוח נוסף של מכונות, למקרה של פשיטת המשטרה על המקום. בביקורת פתע של המכס, נתפסה מכולתו של ניסים והוחרמה. ניסים הפיקח, באמצעות עורך דינו הנמרץ, הגיש מסמכים שנשלחו בפקסים שונים. מסמכים שהוכנו מראש והעידו, שהמשלוח הנ"ל נשלח לישראל בטעות על ידי הספק בחו"ל, שהיה אמור לשלוח אותו ל"קוסטה ריקה", בה ההימורים מותרים על פי חוק. המכולה על תכולתה, נשלחה לחברה בלונדון וחזרה שוב לארץ, אך הפעם דרך שם ספק שונה ועל שם לקוח אחר.

הכסף הגדול החל לזרום אל כיסיו של ניסים, כאשר בצמוד לאולם ההימורים, פתח הוא מכון ליווי. הסתבר לו, שהגברים הנשואים מעדיפים לשהות במחיצתה של יפיפייה בלונדינית או שחרחרת, או עם שתיהן גם יחד, דווקא בשעות היום, על חשבון שעות העבודה ולא בערב, על חשבון הבית והמשפחה. בשעות הערב המאוחרות והלילה, הגיעו הרווקים, הגרושים והאלמנים, אשר ביקשו להפיג את השעמום והבדידות המעיקה, והזמינו נערת ליווי חטובה לפורקן חד פעמי תמורת 200 ש"ח.

את נערות הליווי, "קנה" ניסים במחיר של שבעת אלפים דולר לאחת, מחברו לתא, אשר ריצה עונש על עבירה של סחר בנשים למטרות זנות. הרווח היה אדיר. הנערות נאלצו להסתפק בסך של מאתיים שקלים ליום, כשהן מקבלות כשלושים לקוחות ביום כולל שבת וחגים. על הלכות נידה לא שמעו שם מעולם. היו ניסיונות של סחיטת דמי חסות מנערות הליווי, אך כששמעו, מי בעל המכון, הם ויתרו מיד. הצלחתו של המכון הביאה לפתיחתו של מכון נוסף באזור אחר של העיר, שכבר בהתחלה הניב פירות ורווחים לכל הצדדים, מהבעלים, דרך העובדות ועד ללקוחות, שהיו מרוצים וקיבלו בסיפוק את מבוקשם.

בעצת עורך הדין, שונה נוסח הפרסום במדור שרותי הליווי בעיתונים. "טיפול בפרוסטאטה ע"י נערות מקצועיות יפות ושופעות." הנוסח הזה ריכך את העיסוק האמיתי ונועד למנוע מעצריהם של העוסקים בזנות. על פי הנוסח הזה, עיסוקם היה טיפול רפואי אלטרנטיבי לסובלים מפרוסטאטה, הזקוקים למסג' בבסיס הפין והאשכים, כדי לשפר את מצבם, טענה זו הייתה מחוזקת במחקרים רפואיים, שפורסמו בכתבי עת מדעיים. והוצגו בפני בלשי מחלק מוסר, שערכו מדי פעם פשיטות פתע לאיתור העוסקים בזנות.

למורת רוחם של הבלשים נאלצו הם לשוב כלעומת שבאו, כי ידעו הם, שכל שופט בר דעת, ישחררם מיד ממעצר על מנת לאפשר ל"מטפלות" להמשיך בפעילותן ה"רפואית" ולדאוג לבריאותם של המטופלים.

ניסים הפיקח, העביר מידי פעם את הבנות ממכון למכון, על מנת ליצור אשליה של חידוש מבוחר "שוק הבשר", העומד לרשות הלקוחות. הלקוחות היו מאוד מרוצים ובקופתו של ניסים, הצטברו כל כך הרבה כספים, והוא נאלץ לשכור כספת גדולה בבנק הפועלים. ברבות הימים, הכילה הכספת מאות אלפי דולרים.

לאור הצלחתם של שני השלבים הראשונים ב"משולש הזהב", והצטברות מזומנים בכספת. החליט ניסים, שהגיע הזמן לנסות את השלב השלישי, הריבית הקצוצה. הוא נזכר בשאלה, ששאל אותו בכלא, ידידו בבר ה"קצב": "מהו המוצר בעל הביקוש הגדול ביותר עלי אדמות?" ניסים נכשל בתשובותיו ובבר סיפק בעצמו את התשובה: "הכסף, ידידי. לכסף יש את הביקוש הגדול ביותר ובכול מקום על פני האדמה. ולא רק..." הוסיף בבר

להלל ולשבח את המוצר הנקרא כסף: "כסף לא מתקלקל כמו מכונית, לא נרקב כמו עגבנייה ותוקפו לא פג כמו מזון או תרופות. וכנראה, שהבנקים יודעים מה הם עושים."

'הוא צודק, הברר הזה. אין להתווכח עם עובדות נכונות. אתחיל "למכור" כסף. הרי הוא ממילא נמצא אצלי בשפע. ארוויח עליו קצת, במקום שינוח בכספת', אמר לעצמו ויצא לחפש משרד פנוי במתחם בורסת היהלומים. לאחר שחתם על הסכם שכירות, הוא ריהט את המשרד על פי צורכי העסק. בחזית המשרד נתלה שלט גדול, צבעוני ומאיר פנים: "CHANGE" שרותי המרת מטבע זר." המשרד נחצה לשניים על ידי זכוכית עבה ומשורינית, כשבחלקו החיצוני נוצרה פינת המתנה ובה שולחן סלוני קטן ושני כיסאות משרד שחורים. מתחת לזכוכית נחצבה גומה ובה תא נייד להעברת השטרות ללא מגע בין שני צידי הזכוכית. מאחוריה הוצב שולחן משרדי בעל מגירות רבות עם מנעולים ומפתחות התלויים בתוכם. בפינה הותקנה כספת כבדה וגדולה, שבמרכזה מנגנון מוצפן לפתיחה וידית גדולה מצופה בניקל בוהק. בתוך המשרד הוצב שולחן משרדי גדול ומפואר ומאחוריו כיסא מנהלים, עשוי עור משובח. ליד השולחן היו כספת אישית קטנה ומגרסת נייר. על השולחן, בנוסף לטלפון קווי, היו מחשב נישא משוכלל ודק, שעל מסכו ריצדו שערי המטבע, מהאתר של "בנק ישראל".

אט אט החלו עוברים ושבים להיכנס למשרד ולהמיר את כספם למטבע זר ולהיפך, אך הכסף הגדול שעשה ניסים, הגיע אליו מגביית עמלה של ארבעה אחוזים, על ביצוע העברות בנקאיות של "כסף שחור", שהופקד במזומן לחשבוננו ומשם הועבר לבנקים בחו"ל. ניסים לקח תחת חסותו שני עבריינים צעירים שהכיר בכלא, והציע להם לעבוד במשרדו ולאייש את המחלקה למתן הלוואות אישיות, בריבית של עשרה אחוזים בחודש. הוא הציע להם שכר חודשי של עשרת אלפים שקלים. יותר מאשר שמחו עבור השכר, וודו הם על ההזדמנות שניתנה להם, לעבוד לצידו של "רב פושע" בכיר ומפורסם.

"מעכשיו לעכשיו! העמדת הלוואה של 10,000 שקלים, בהחזר יומי של 200 ש"ח בלבד, למשך 60 יום. מיידית, במזומן וללא ערבים!" היה נוסח המודעה, שפרסמו בלוחות המודעות בעיתונים היומיים, במדור "הלוואות". חשבון, לא היה הצד החזק של ניסים, אך המחשבון הראה לו, שהלווה יחזיר סך של

12,000 שקלים ושהרווח הצפוי הוא 2,000 שקלים. הוא אמר לעצמו: 'אם הבנקים לוקחים 8% ריבית שנתית ומרוויחים, אז אם אגבה 10% בחודש, בוודאי לא אפסיד', אמר ועשה.

הלווה הראשון שפנה אליו, היה בעל מוסך, שבחר לרכוש בכספי ההלוואה, חלקי חילוף רבים בלי חשבונות, בהנחה של 30% ולהעלים מעיני החוק חלק מהכנסותיו. ניסים הצדיק אותו. הוא נזכר במר מנדלביץ', שהציע לאביו משרה ללא הכשרה, שאת שכרה יקבל מכספי משלם המסים.

הוא התרגז ולפתע גבר בו הצורך לנקום במדינה. הוא חיפש דרך נאותה ואמר לעצמו: 'לא רק שלא אשלם להם, הם עוד ישלמו לי'. וניגש מיד למשרדי הביטוח הלאומי הקרובים והגיש בקשה לקצבת הבטחת הכנסה, המגיעה לו על פי חוק, כאסיר משוחרר לצורכי שיקום. הוא מילא את הטפסים וציין בהם את מספר חשבון הבנק של אביו, אליו תועבר להפקדת הקצבה. חתם והגישם לפקיד הממושקף.

עסקי ההלוואות החלו להניב פירות. בתוך זמן קצר, "רכש" ניסים שלוש מאות לקוחות, אשר קיבלו שלושה מיליוני שקלים. ההחזרים זרמו אליו מדי יום, באמצעות שליח על קטנוע, שנע בין הלקוחות ואסף את תשלומי החוזר. לניסים הסתבר שהעסק לא כל כך פשוט. שליש מבין נוטלי ההלוואות כלל לא מתכוונים להחזירם, אלא להיעלם עם הכסף. היו שטענו, שאין להם יכולת להחזיר. 'מקסימום יתבע אותי בבית המשפט. יחלפו בין שלוש לחמש שנים עד למתן גזר דין ופתיחת תיקים בהוצאה לפועל', חשבו לעצמם.

הם לא ציפו לתגובה בה נקט ניסים, שלא האמין בחוק ובדרכיו האיטיות. מיד לאחר הפיגור הראשון בתשלום, הופיעו בביתו או בעסקו של הלווה הבעייתי, קבוצת בריונים קשוחים כמושים באלות בייסבול עבות. הם הבהירו מיד לבעלי החוב את תוצאות הנזק, שעלול להיגרם במפגש בין הגולגולת לאלה.

בהתאם למעמדו של ניסים בצמרת העבריינות הישראלית, היה עליו להציג את עוצמתו ועושרו. הוא ענד על פרק ידו שעון "ברייטלינג" מקורי וענד על הזרת טבעת עם יהלום מאיכות משובחת, במשקל של קראט אחד. את עיניו כיסו משקפי שמש "פראדה" יוקרתיות ונהג בג'פ מסוג BMW X5 שחור ומאובזר בהתאם. לא אחת עשה "מכה" בשווי של כמה מאות אלפי דולרים,

המשאית הריקה יצאה אף היא באיטיות לתחנת דלק סמוכה. שם, בפונדק דרכים, סביב שולחן עמוס במטעמים, חיכה לו ניסים בלוויית כמה מחבריו. הוא הגיש לו מעטפה ובה 10,000 שקלים במזומן, עבור הביצוע המושלם של המשימה. הם הרימו כוסית לחיים לכבודו ולכבוד משטרת ישראל.

ע"י תרגילים ועוקצים שונים, לדוגמת המקרה, בו יזם לקנות בעצמו את מכונות המזל שהוחרמו על ידי המשטרה. הוא פנה בשם בדוי, על ידי עורך דינו, למשרד לביטחון פנים והציע להם, לרכוש את מכונות המזל שהוחרמו ע"י המשטרה. הוא הבטיח, שאת המכונות הוא יארוז וישלח אל מעבר לים ובכך, יחסך הכסף הרב לקופת המדינה המדולדלת, במקום להוציאו על אחסנת המכונות למשך מספר שנים וגריסתן. ממשרד לביטחון פנים הגיבו בהתלהבות, אך התנו את ההסכם: "המשטרה תהיה נוכחת בזמן המשלוח אל נמל חיפה."

ניסים הסכים. הוא הכין כשלוש מאות ארגזי מתכת, שהיוו את חלקה החיצוני של מכונת המזל. הקרביים, שהכילו את המחשב, גלגלי השיניים ומנגנוני קבלת המטבעות היקרים, הוצאו מהארגז. הוא שלח אל מחסן המשטרה צוות עובדים מיומן ובקיא, עם משאית כבדה, בעלת שתי מכולות ריקות. הצוות העמיס את שלוש מאות מכונות המזל, שחלקן היה טעון עדיין בעשרות ומאות מטבעות של עשרה שקלים, אשר נעלם מעיני השוטרים, שרוקנו מהן מטבעות לאחר הפשיטה המשטרתית על אולמות המשחקים. בגמר ההעמסה, הודיע נציג המשרד לביטחון פנים, שנציג משטרת חיפה ימתין להם בנמל לצורכי בדיקת תכולת המכולות. הנהג התבקש לנסוע ישירות לחיפה, אך הוא סטה ממסלולו ונכנס למחסן ענק, שהיה ממוקם בפאתי אחד המושבים שבשרון. בתום ארבעים דקות עבודה פיזית מאומצת, הוחלפו כל שלוש מאות המכונות היקרות באריזות הזולות אשר חיצונית, נראו זהות לחלוטין. ניסים הורה להציב מכונות אמיתיות בשורה הראשונה של כל מכולה, למקרה של ביקורת מצד השוטר המפקח, שהיה קצר רוח, עקב האיחור שנגרם. גם גערותיה של אשתו, על שהסכים לקבל על עצמו את המשימה, דווקא ביום בו הם חוגגים בר מצווה לבנם בכורם.

הוא האיץ בנהג וסייע לו לפתוח את הדלתות הכבדות של המכולה. לאחר שהוציאו מכונה אחת, ראה השוטר, שכל המכונות בשורה אחריה זהות, הוא אטם את דלתות המכולות על ידי הטבעה בעופרת, רשם את מספר ההטבעה וחתם על מסמכים הנלווים. המנופאי פרק את המכולות מהמשאית והורידן אל בטן האונייה. השוטר נכנס לרכבו, הפעיל את הסירנה ויצא משטח הנמל.

16. ההשתלה

ולדימיר ואנטולי ישבו במשרדם. נדמה כי העבודה התנהלה כסדרה, עד שגיא נכנס לשם. "הגיע הזמן להתקדם עם התוכנית שלנו", אמר והזמינם לארוחת צהרים במסעדת "אווזי" בתל אביב. תוך כדי "ניגוב" החומס וטעימות ממבחר הסלטים, שוחחו הם על עניינים שבשגרה, אך השניים היו חסרי סבלנות והשתוקקו למוצא פיו של גיא.

וכמו שקרא הוא את מבטיהם, שלף ארבע מעטפות לבנות, מסר לכל אחד מהם ולעצמו מעטפה אחת ואמר: "כל אחד מאיתנו מקבל מקדמה של חמשת אלפים דולר. במעטפה הרביעית ישנו סכום זהה, עבור רכישת מערכת הגלאים, המחשב והרכיבים הנלווים הדרושים".

השניים נטלו את המעטפות. דחקו אותם אל כיס מעילם והביטו בו במבטי התפעלות והערכה, על הגיוס המהיר של המימון. גיא דחק בהם לקחת את הפרויקט ברצינות המרבית: "הצלחת הפרויקט תביא עימה הזמנות נוספות, שמשמעותן כסף מזומן. כידוע לכם, איש עוד לא התלונן שכסף זה משהו מיותר..."

המלצר הגיש לשולחן שיפודי כבש וסטייק אנטריקוט. אנטולי העיר לגיא על העובדה, שהם מגזימים באכילת בשר ולא שומרים על בריאותם.

"מי החיה החזקה ביותר? מי הוא מלך החיות? האריה. הלא כן, אנטולי?" האם האריה צמחוני? האם האריה אוכל ירקות? לא ולא!!! אם ברצונך להיות חזק, אוכל בשר ותהיה מלך!" הסביר גיא בחיוך ונגס בבשר העסיסי.

בשש בערב, כפי שסיכמו, נפגשו השלושה במעבדות חברת "די באג", שברחוב נגבה 10 ברמת גן. הם פרטו את דרישותיהם בפני מהנדסי החברה ושילמו מראש עבור רכישתם. משם הם יצאו לחברת "צ'ק איך" ברחוב עוזיאל הסמוך, המתמחה בפיתוח יצור ושיווק מערכות מיגון אבטחה ובקרה. הם רכשו מערכת גילוי ואתראה ושמונים ציפים, בצורת מדבקות ברקוד, מסומנים בספרות מאחת והלאה, שיוצמדו לפריטים אותם יש לסמן. מהנדסי החברה הציעו להתקין את המערכת בבית הלקוח, אך נדחו בטענה שהמערכת מיועדת ליצוא לרוסיה. גיא דרש לקבל הוראות הרכבה מפורטות, על מנת

שיוכלו לבצע זאת בעצמם. הם הוזמנו להגיע מאוחר יותר, כדי ללמוד את פרטי המערכת ואת אופן תפעולה ולקבל הוראות והנחיות להתקנתה בבית העסק. הם שילמו עבורה במזומן וניגשו לבית הקפה "ניסנס" הסמוך, לדון בפרטים הטכניים, במיוחד בהתאמת תוכנת המכונה למערכת הנרכשת.

גיא ביקש מאנטולי לשתול בתוכנת המחשב לפחות אלף רצפים של שנים עשר מספרים שונים, שמתוכם תשלוף המכונה את ששת הכדורים הזוכים, שיעלו בגורל. "בעלי המכונה מבקשים להכין לעצמם כרטיסי ניקוב למשחק הבינגו ובכך, להשאיר בידם את מלוא השליטה באחוזי הזכייה של המשתתפים במשחק," הסביר ולא התכוון כלל למה שאמר. הוא לא רצה לחשוף בפניהם את הסוד הגדול שלו, שהוא האפשרות לדעת מראש, בכל הגרלה, את סידרת המספרים שיעלו בגורל באלף ההגרלות הקרובות. הוא המשיך בנינוחות: "בעלי המכונה דורשים לדעת את ה"סורס", מקור התוכנה, על מנת לשנות את רצף המספרים שכתבת למספרים שיבחרו על ידם, ובכך למנוע מעשי מרמה או דליפת המספרים לשחקנים," אמר ובעצם הבטיח שרק לו יהיה את הדף עם אלף סדרות המספרים, שמתוכם יעלו ששת המספרים הזוכים בכל הגרלה.

הם סיימו את הקפה. המשימות הובנו ובהבטחה לסודיות מוחלטת, פנה כל אחד למשימתו. אנטולי שקד כל ערב על כתיבת התוכנה והשילוב בין המערכות השונות. כל שנותר היה, להמתין למכונה ולסנכרן את התוכנה עם המערכת.

כדי למנוע מעקב אחר השיחות, ניגש גיא אל תא טלפון ציבורי. הוא חייג אל מנשה ושאל: "מתי אפשר לבוא לקחת את המכונה ש"יצאה מכלל שימוש" ולבצע בה את ה"תיקונים" הדרושים."

"בבוקר... מחר בבוקר," השיב מנשה בהיסוס, למרות שאיש מעובדי חברת הלוטו, לא חשד בו כשנכנס לפני כמה ימים לאולם ההגרלות ופתח את מכונת הלוטו, כדי לנתק את החוט המפעיל את המפוח וגרם לתקלה טכנית.

כשעה לפני כל הגרלה, המשודרת בשידור חי בטלוויזיה, נערכת בדיקה שגרתית, כדי להימנע מתקלות. מכך, למד גיא, שעליו לתכנן את המספרים שיעלו בגורל, בכל סדרה שנייה, מאחר והסדרה הראשונה תתממש בבדיקה שלפני ההגרלה. למחרת הופיע גיא במשרדי החברה ובליווי איש האבטחה,

כוסתה המכונה בברזנט והועמסה על המשאית, שהזמין גיא להובלה. הוא הנחה את המוביל אל כתובת המעבדה, אשר שכר לשלושה חודשים וכיסה את חלונותיה בנייר כהה. הסבלים מיקמו את המכונה במעבדה, קיבלו את התשלום במוזמן ועזבו את המקום. לאחר שהסיר מעליה את כל הסמלים המזהים אותה עם חברת הלוטו, צלצל גיא אל חבריו וביקש מהם להגיע למעבדה. הם בדקו את דרכי פעולתה. הוציאו את המחשב המקורי והתקינו במקומו את המחשב שרכשו, שבו הותקנה התוכנה, אשר אמורה לענות על צרכיו של גיא. במקביל, התקין ולדימיר את הגלאים הזעירים משני צדי משפך פתח היניקה, אותם כיסה בפס זהב דקורטיבי תואם. אל הגלאים חוברו שני חוטי זהב זעירים, שהוצמדו בדבק שקוף לצינור הפלסטיק האקרילי, ישירות אל המערכת האלקטרונית, אשר הורכבה בתוך ארגז העץ האטום והמוסתר מעיני הציבור. גם הכדורים זכו לטיפול המתאים, בהם שורבבו ציפים מתאימים שהוסוו היטב.

בתום שלושה ימי עבודה אינטנסיביים ובדיקות חוזרות ונשנות, פעלה המערכת ללא תקלות. הם סייעו לגיא לנקות ולצחצח את המכונה והציעו לסייע באריזה ובהעמסה, אך נדחו באמתלה, שהמוביל יגיע רק בשעות מאוחרות. גיא לקח על עצמו לדאוג לאריזה ולמילוי טופסי רשומון היצוא והביטחון הנדרשים בנמל התעופה. הם נפרדו ממנו בידיעה, שהמכונה מיועדת ליצוא לארה"ב.

לאחר לכתם, החזיר גיא את סמלי חברת הלוטו. הוא הרכיב את המקלדת והזין את המחשב באלף צירופי רצף שונים של סדרות בני שניים עשר מספרים שונים, מתוך הדף שהכין מראש. המלאכה הייתה מתישה, אך ידע שיקבל תמורה מלאה להשקעתו. לאחר ביצוע השינויים האלה, הפעיל גיא את המכונה מחדש והמתין לששת המספרים מהסדרה הראשונה, אשר כמתוכנן, הופיעו זה אחר זה. הוא חיכה כף בכף. חיך וליטף בלחישה: "תמשיכי כך. ו... אל תאכזבי אותי במוצאי שבת," אמר וכיבה אותה ואת האור במעבדה ויצא לביתו בסיפוק מלווה במתח לקראת הבאות.

בבוקר הזמין גיא את המובילים, אשר העבירו את המכונה ה"מתוקנת" אל אולם חברת הלוטו. כדי להסיר כל מכשול לקראת הזכייה המתוכננת של חמישים מיליוני השקלים, דאג מנשה להעניק בונוס על מסירות בעבודה,

17. עלה של זית

"אבא, אבא, כורתים את העצים," צרחה הילדה ורצה למיטת הוריה הישנים. היה זה לילה בהיר בישוב הבדואי "זרזיר" שבגליל. רעש המסור החשמלי קרע את קול אוושת העלים, שנעו בקצב הרוח הקלה שנשבה בחוץ. מופיד, ששרת כגשש בסיירת מטכ"ל, השתחרר משרות הקבע בצה"ל ובכספי הפיצויים, רכש נחלה, בת מאה דונם, במורדות הגבעה הצופה אל העמק. כצאצא לשבט אל-הוזייל, אשר שמרו על השטחים בישוב מזה דורות רבים, רכש ידע, ניסיון ומסורת רבת שנים בגידול זיתים וייצור שמן זית. הוא הקים בית בד קטן ומודרני בסמוך לביתו והחל להפיק שמן זית כתית מעולה בכבישה קרה. מופיד התעורר בבהלה לשמע קריאותיה של בתו הקטנה, ורץ בעקבותיה למרפסת הצופה למטע הזיתים. לאורו החלקי של הירח, זיהה שתי דמויות בפאתי החלקה, כורתים במסור נייד את העצים. מדי פעם נשמע קול נחיתת הענפים על הקרקע. הוא הורה לפטמה אשתו, שהתעוררה מפאת ההמולה שרחשה בבית, להזעיק את המשטרה. נטל מהמטבח סכין חדה ורץ החוצה כחץ. בתוך שניות הגיע לזירת האירוע. המראה שראה, עשרה גזעי עצים קטועי ענפים עמדו עירומים, כשסביבם, על הקרקע, פזורים הענפים שנכרתו בזדון וגרמו לנזק בלתי הפיך. הדבר הביאו לטירוף חושים. שני הגברים, שהיו עסוקים בהרס והשחתת המטע, היו חרדים בעלי זקן ופאות. הם חבשו כיפות לבנות וגדולות על ראשיהם וציציות השתלשלו להם מארבע כנפות בגדיהם. הם נמנו על חברי כת דתית קיצונית, הדוגלת בגירוש ערבים מאדמת הקודש ויצאו לפעולות מדי לילה על מנת לזרוע הרס ופחד שבעקבותיהם ינטשו התושבים את אדמתם.

קול המסור גבר על קולות צעדיו לעברם, למרות שבריצתו לשם, רמס ברגליו את הענפים והעלים, שנחו על האדמה. מופיד קפץ על גבו של אחד הכורתים, שדי הופתע מן ההתקפה עליו. הוא אחז בו מאחור והצמיד את הסכין לגרונו. חברו, שאחז במסור המופעל, הבחין בכך והתקרב בתנועת איום להשתמש בו ככלי נשק, העלול לקטוע את זרועו של מופיד בהנפה אחת ויחידה. מופיד, שעבר בתקופת שרותו הצבאי אימוני לוחמה זעירה והגנה עצמית, לא חשש

כלל. הוא היה מאוד בטוח בעצמו ואמר: "עוד צעד אחד וראשו של חברך יהיה מוטל על האדמה יחד עם כל הענפים שכרתתם!"

האיש עם המסור קפא במקומו. הוא לא ציפה לתגובה כזו מבן מיעוטים. מניסיונו הרב למד, שבעלי המטעים פוצחים בצעקות עד אשר מגיעה המשטרה. אך עד להגעתה, הם כבר מספיקים להעביר את המסר בדבר רצונם להניסם מאדמתם, לגרום לנזק גדול ברכוש ולהימלט על אופנוע השטח, שעיומו הגיעו.

מופיד הורה לאברך להניח את המסור מידי ולשכב על הקרקע, על בטנו. האברך ניסה לנוע קדימה. צעקה שנפלטה מפיו של חברו, אשר חש את הסכין החדה חותכת בעורו ואת הנוזל החמים שהחל לזרום במורד חזהו, הבהירה לו, שחיייו תלויים בסנטימטר אחד בלבד מהעורק הראשי, שמזרים דם למוחו המעוות. האברך פעל כדברי מופיד. הוא נשכב על בטנו, רטן ואיים שעוד יגיע אליו וינקום בו על מעשיו. מופיד לא התייחס לקשקושים שקשקש והלך יחד עם חברו לאופנוע, שעמד בסמוך. בעזרת הסכין ביצע שתי דקירות בצמיגים, על מנת למנוע מהם להימלט מהמקום. לפתע זוג פנסים סנוור את עיניו. הוא הצליח להבחין דרך מצמוץ עפעפיו בשני השוטרים שרצו לכיוונו.

"להרים ידיים, כולם, גם אתה." הורו השוטרים למופיד שאחז בסכין.

האברך השותת דם אחז בצווארו וצעק לכיוונם: "הערבי הזה ניסה לרצוח אותי עם סכין, ראיתם כמו עיניכם."

השוטרים היסו אותו והזמינו אמבולנס לבדוק את חומרת הפציעה. ידיהם של השלושה נכבלו באזיקים והם הובלו אל הניידת, שחנתה בדרך העפר, בסמוך לביתו של מופיד. הם הוכנסו לתוכה לקול מחאותיה של פטמה על מעצרו של בעלה, אשר פעל מתוך הגנה על רכושו - מפעל חייו, שנדון להשמדה על ידי שני פרחחים.

הניידת יצאה לדרכה ובתיאום נעצרה בסמוך לאמבולנס שהמתין בצומת המרומזרת הקרובה. האברך נבדק ונחבש על ידי הרופא, שהחליט לפנותו לבית חולים. אחד השוטרים הצטרף לאמבולנס ואילו השני נסע לכיוון תחנת המשטרה על מנת לחקור את האירוע. החוקר שמע את טיעוניהם, רשם את עדותם והחליט לעצור אותם עד להבאתם בפני שופט, שיחליט על גורלם.

בבוקר המחרת הובאו השלושה בפני שופט תורן, בבית משפט השלום בעפולה. הוא הורה על מעצרו לשבעה ימים לצורכי השלמת החקירה והגשת כתבי אישום.

פטמה התקשרה אל גיא. היא זכרה את המשפט, שאמר להם במסיבת סיום הפעילות המבצעית: "אנו אחים לנשק וכל אחד מאיתנו מחויב לעזור ולסייע לכל חבר שיקלע למצוקה."

"שלום, גיא, זו פטמה. אשתו של מופיד, הגשש שלך."

"שלום לך, פטמה, מה שלום מופיד ידידי?"

"לא טוב, גיא, הוא עצור במשטרה." אמרה וגוללה בפניו את אשר ארע.

"מיד אטפל בעניין, פטמה. אודיע לך באם יהיו התפתחויות." הבטיח לה וניתק. הוא צלצל אל דוראל, מי שהיה סגנו בפלוגה ואל שחר, הקשר הפלוגתי, שסיים לא מכבר את לימודיו וקיבל תואר "עורך דין" באוניברסיטת "בר אילן" ובשיחת הוועידה אמר: "חייבים לעשות מעשה, חבר שלנו במעצר!"

"יום שישי, אחר הצהריים, בתי המשפט סגורים. האפשרויות מוגבלות, מה אפשר כבר לעשות?" שאל שחר.

"מי יכול להשפיע על החלטת השופט?" שאל דוראל.

"רק נשיא המדינה" ענה שחר בגיחוך.

"אז בואו ניסע לנשיא, אמר גיא.

"נפלת על הראש? מי ידבר אתך?" שאל שחר.

"הנשיא הוא גם בשר ודם, נעמוד מול דלתו עד שיקבל אותנו וישמע על העוול שנגרם כאן." ענה גיא והוסיף: "אני יוצא לנסות לשחרר את חברי, אם אתם רוצים אז אתם מוזמנים להצטרף."

"או. קי. ניפגש בצומת גהה עוד חצי שעה," אמרו שניהם וניתקו.

יום שישי, שש בערב. הפעילות הציבורית הממלכתית בבית הנשיא הסתיימה כבר בשעות הצהריים. הנשיא ורעייתו המתינו לילדיהם ונכדיהם לארוחת ליל שבת המסורתית.

"מה מעשיכם כאן?" שאל את גיא וחבריו השוטר, המוצב בכניסה לבית הנשיא.

"אנו מבקשים לשוחח בדחיפות עם הנשיא," אמר גיא.

"ישנן דרכים מקובלות להגיש בקשה לנשיא. תשלחו בקשה בכתב ותקבלו תשובה בדואר דרך דובר הנשיא ומזכירתו."

הם סיפרו לו את העוול שנגרם לחברם היושב במעצר, בניסיונו להגן על מפעל חייו בנחלתו. השוטר הבין את מצוקתם והציע להם לפנות לבנו המשפטן של הנשיא, שה"מאזדה" שלו הגיעה זה עתה לשער.

"שבת שלום לך, מר קצב הצעיר," פנה אליו גיא ללא בושה ופרט בפניו את השתלשלות האירוע. "אנא ממך, תעביר לנשיא את בקשתנו להמיר את מעצרו במעצר בית, עד שיוכח בבית המשפט, שהוא פעל מתוך הגנה על רכושו ולא ניסיון לרצח, כפי שטענו שני האברכים."

"אני מבטיח להעביר זאת, אך אינני מתחייב על דבר," ענה הבן. הוא נכנס בשער ונעלם בחצר בית הנשיא.

לאחר חמש דקות יצא נשיא המדינה, בכבודו ובעצמו בלוויית שומר ראשו משער בית הנשיא, בידו האחת צלחת ובה דברי מאפה טריים ובידו השנייה לחץ את ידיהם ואמר: "שבת שלום לכם, בחורים צעירים. כולי כבוד והערכה אליכם על פועלכם למען חברכם העצור על לא עוול בכפו. אינני מעל לחוק ולא אוכל לעזור לכם עד יום א' בבוקר, בו היועץ המשפטי של בית הנשיא יפנה לנשיא בית המשפט בעפולה ויבקש דיון נוסף בבקשה לשחררו."

"אנו מודים לך, אדוני הנשיא, אנחנו נהיה שם ביום א'." אמר שחר הפרקליט. "תתכבדו... מעשי ידי אשת... כעת חזרו למשפחותיכם ודווחו לי באם לא יסתדר העניין." אמר הנשיא ונפרד מהם בלחיצת יד חמה.

הם דווחו לפטמה על מאמציהם לשחרר את מופיד והבטיחו לא לשקוט עד שישוחרר.

"בית המשפט" נשמעה קריאתו של הסדרן באולם בית המשפט השלום בעפולה, שדן בבקשה שהוגשה לשחררו בערבות של מופיד. כל הנוכחים באולם, כולל מופיד, השוטר הצמוד אליו ושלושת חבריו מהיחידה, קמו על רגליהם עם כניסתו של נשיא בית המשפט בעפולה, כבוד השופט מרדכי צדיק.

עטור גלימה שחורה וחמוש במשקפי ראייה דקים על חוטמו, הורה הוא בידו לנוכחים לשבת והתיישב בכורסה בעלת משענת ראש גבוהה, כשתמונות ראש הממשלה, הנשיא וסמל המדינה תלויות מאחוריו ולצידם דגל הלאום.

"תיק מספר 2578/06, משטרת ישראל נגד מופיד אל-הווייל. דיון חוזר בבקשה להערכת מעצר עד להגשת כתב אישום," פתח השופט את הדיון. "כבודו, אנו מסכימים למעצר בית של החשוד, עד להשלמת החקירה," אמר התובע, שכנראה ידע על התערבות הדרגים הגבוהים בתיק. "אני מבקש לשחרר את הנאשם לאלתר הטוען להגנה עצמית ולהגנה על רכושו," פנה שחר הפרקליט הצעיר אל השופט ופרט את השתלשלות האירוע. השופט פנה אל הכתבנית והורה לה להקליד: "פסק הדין: בית המשפט מקבל את טענת ההגנה בדבר זכותו של אזרח לשמור על רכושו וכאשר נתון הוא בסכנה, זכותו ואף חובתו לפעול מתוך הגנה עצמית. מאחר והחקירה עדיין לא הסתיימה, עקב פציעתו של אחד החשודים, אני מורה על מעצר בית של החשוד עד למועד הגשת כתב אישום, אם בכלל יוגש, וזאת עד ליום ג' הבא." מופיד חיך ויצא אל המסדרון. חבריו המתינו לו. הם לחצו ידיים והתחבקו בחום. "בואו לבקר, תרחיבו את הידע שלכם על זיתים ושמן זית. כבונסו יהיה מקצה טעימות," הפציר בהם מופיד. הוא ביקש לגמול להם על שפעלו למענו. "מחרתיים נגיע לסיור היכרות," סיכמו ונפרדו לשלום.

יום שלישי. השלושה הגיעו בחברת בנות זוגן. מופיד הוביל את אורחיו אל בית הבד המודרני, אשר הקים בסמוך לביתו. בדרך, הוא עצר ליד אחד העצים במטע ופרש בפניהם את מחזור חייו של עץ הזית. הוא קטף ענף עם אשכול זיתים וחילק בין אורחיו. הם בחנו את הזיתים בידיהם, הריחו וטעמו את טעמם העז והמריר. בדרכם אל בית הבד, סקר בפניהם את היסטוריית הזית: "מולדתו של הזית באגן הים התיכון וכאן, כבר בעת העתיקה, התפתחה תעשיית שמן הזית. מתברר כי מאז ימי קדם, חלו מעט מאוד שכלולים בתהליך הפקת השמן, השיטות הישנות המשיכו לפעול כמעט עד ימינו. העיקרון, לפיו עובר הזית את שלושת השלבים, הוא: ריסוק, כבישה והפרדה. עיקרון זה נשמר לאורך כל הדרך. הזית היה אחד משלושת אבות המזון של אבותינו. בתקופות שונות, לאורך ההיסטוריה, גידלו תושבי ארץ ישראל זיתים. המשק החקלאי התבסס בתקופה העתיקה על שלושה ענפים: דגן, תירוש ויצהר. שליש בתבואה, שליש בגפנים ושליש בזיתים."

כאשר נכנסו למבנה, אל האגף היצרני של בית הבד, פתח ואמר: "שלושה שלבים עיקריים בתהליך הפקת שמן הזית: השלב הראשון הוא שלב הריסוק, בו מרסקים את הזיתים והופכים את הפרי לרסק. השלב השני הוא שלב הסחיטה או הכבישה, בו מפעילים לחץ על רסק הזיתים וגורמים להפרדת המוצק מהנוזל. המוצק נקרא "גפת" בעוד שהחלק הנוזלי נקרא "מוהל" והוא מכיל שמן ומים.

השלב השלישי הוא שלב ההפרדה שבו מפרידים בין המים והלכלוך, לשמן. ההפרדה נעשית בשיטת המפריד הצנטריפוגלי, האנכי או האופקי." הם ראו במו עיניהם את תהליכי הפקת השמן ומשם עברו לביקור במעבדה ואחר כך לחנות, בה ניתן היה לקבל טעימות שמן זית, בתוספת פיתה טרייה וכדורי לֶבְנָה, עשויים מגבינת עיזים. בנות הזוג ביקשו עצות, איזה שמן כדאי לקנות ואיך לנהוג בו. מופיד השיב במקצועיות: "שמן הזית רגיש מאוד לאור, לכן רצוי לאחסנו בחושך, בכלים אטומים ובטמפרטורה בין 18 ל- 20 מעלות צלזיוס ולשמרו באריזת פח אטומה לאור ולאוויר או בבקבוק זכוכית כהה, כדי למנוע התחמצנות של השמן במגעו עם האוויר. מה שקובע את איכות השמן, הוא טיב הזית בזמן המסיק ותהליך הייצור. שמן שצבעו ירוק, יוצר מזיתים צעירים והוא פחות טוב משמן שצבעו צהוב בהיר, אשר יוצר מזיתים בוגרים, שצבעם סגול. רצוי לבשל ולטגן בשמן זית, גם בטיגון עמוק, כי דרגת העישון שלו, שריפתו, היא גבוהה במיוחד, (190 מעלות), ולכן גם אפשר למחזר שמן זית לטיגון. אגב, בחודשים נובמבר-דצמבר, מתקיימים פסטיבלי הזית באזורי יואב - יהודה והגליל המערבי. הפסטיבלים כוללים ביקור בבתי בד, השתתפות במסיק ואירועים שונים... כולכם מוזמנים!"

אורחיו התרשמו מהידע שהפגין. ריח המוצרים התדפק על בלוטות הטעם בפיהם, דבר שלא נעלם מעיניו וחושיו של מופיד, שאמר: "חברים יקרים, כעת הגיע הרגע המעניין בביקור. שלב הטעימות. בואו, הצטרפו לשולחן." אמר והורה להם בידו לתפוס מקום סביב שולחן העץ הכהה, המלבני והכבד, עליו הונחו ברוחב לב צלחות של זיתים מסוגים שונים, כדורי לֶבְנָה מחלב עיזים טרי, פיתות טריות, מאפה ביתי וקנקן, שהכיל בתוכו "קברנה-סוביניון", יין אדום יבש, תוצרת יקב "הבוטיק", שהקים לפני שנה שכנו

הן בעיות אישיות והן ברמה לאומית ובינלאומית, כדוגמת הסכסוך הישראלי-פלסטיני. לפעמים, כל מה שאנחנו צריכים, זה לסגת צעד אחד אחורה ולהתנתק מההנחות המקובעות שלנו. לראות את התמונה בגדול... לחפש את הגמל השמונה עשרה... אחרי שהוא יעזור לנו בפתרון הבעיה, אפשר לשחרר אותו לדרכו..."

גיא קלט את מוסר ההשכל. הוא קם מכיסאו וניגש אל מופיד. לחץ את ידו וחיבקו חיבוק של חברים, חיבוק של אחים.

לישוב. הוא יצק בצלחת שמן זית כתית מעולה והוסיף לתוכו את תבלין ה"זעתר". בצע את הפיתה, קיפל אותה וטבל בתערובת. פיו סגר על הפיתה המתובלת ובזה ניתן האות לפתיחת חגיגת הטעימות. המחמאות הרבות לא איחרו להישמע מכול עבר. בתזמון מדויק, נכנסה פטמה עם מגש גדול ועגול. הר של אורז לבן, קוביות בשר כבש ברוטב כהה וצימוקים.

"תפאדל", אמרה פטמה וניגשה אל ערימת הגחלים, לבשל קפה עם "הל".

"ספר לנו על המנהגים והמסורת הבדואית" ביקשה אחת האורחות מהמארח האדיב.

תוך כדי לגימת הקפה המהביל שנמזג לכוסות זכוכית קטנות, סיפר מופיד לאורחיו את סיפור הירושה: "היה היה פעם בדואי זקן, שבמותו הוריש לשלושת בניו ירושה של שבעה עשר גמלים. לבן הבכור הוא השאיר חצי מהגמלים. לבן השני הוריש שלישי מהגמלים ולבן השלישי, הצעיר, הוריש תשיעית מהגמלים. שלושת הבנים נפלו לתוך סחרחורת חישובים וניסו לפענח מה חלקו המדויק של כל אחד מהם. כמובן שהעניין לא עלה בידם, מאחר ושבע עשרה לא מתחלק בשניים, לא בשלוש וגם לא בתשע. חייהם הפכו קשים ומרים. איבה וכעס אחזו בהם. כל אחוות המשפחה שהייתה להם, הלכה ונעלמה. כל היום הם היו עסוקים בחישובים מכל זווית אפשרית, אך לשווא. הם לא הצליחו להגיע לתוצאה שתשביע את רצון שלושתם.

ביאושם, החליטו לפנות לעצת מומחים, שיעזרו להם להתיר את הסבך. אישה זקנה וחכמה מן הכפר, שמעה על בעייתם. היא ביקשה שיניחו לה להרהר מעט ולנסות למצוא פתרון. לאחר מחשבה ארוכה אמרה להם: "אינני יודעת אם אוכל לעזור לכם לפתור את הבעיה, אבל המעט שאני יכולה לעשות, זה לתת לכם את הגמל האחד שיש ברשותי. ככה יהיו לכם שמונה עשר גמלים." שמחו האחים מאוד. הבן הבכור קיבל את מחצית הירושה - תשעה גמלים. הבן השני קיבל את השליש שהובטח לו - שישה גמלים. השלישי קיבל את תשיעית הירושה - שני גמלים. ישבו וחיסבו, ומצאו כי 9 ועוד 6 ועוד 2, שווה בדיוק שבעה עשר גמלים. את הגמל המיותר, החזירו האחים לזקנה החכמה."

גיא נפעם מהסיפור וניסה לספור שוב, שמא טעה בספירה. מופיד המשיך ואמר: "הסיפור הזה דומה מאוד להרבה סיפורים של בעיות ומצוקות בחיינו.

18. חלוקת השלל

שש בבוקר. קול רחש מוכר נשמע ליד דלת הכניסה של דירתם. היה זה מחלק העיתונים, אשר השליך את העיתון מהקומה למטה, כדי לחסוך לעצמו טיפוס מתיש של שמונה עשרה מדרגות.

גיא קם בזהירות, כדי לא להעיר את דניאל, אך היא חשה בתנועתו. אחזה בידו ומשכה אותו חזרה אל חיקה, אל מתחת לשמיכה החמה. היא בקשה לחוש את גופו. את הביטחון, שנסך בה. את האהבה, שהעניק לה. הוא המטיר, בעדינות, צרור נשיקות קטנטנות על אפה הסולד ועל עפעפה, במטרה לרכך את התנגדותה ולחש: "העיתון".

"מה כל כך דחוף, שאתה צריך את העיתון בשש בבוקר? גם בשעה שבע יהיה כתוב אותו דבר, אז מה הדחיפות הפתאומית?" "אני סקרן לדעת את תוצאות המשחקים, שנערכו הלילה", שיקר וזינק מן המיטה אל דלת הכניסה.

קור עז שרר בחוץ, הוא הושיט את ידו אל העיתון ורץ חזרה למיטה החמה ופתח את העמוד שלפני האחרון ועיין בכותרת, אשר נכתבה באותיות גדולות: "זוכה אחד בהגרלת הלוטו הגדולה!" האותיות הקטנות בישרו לו, שייאלץ לוותר על סך של שנים עשר וחצי מיליון שקלים לטובת המדינה, מס הכנסה. עוד קרא על עצמו, כי "מנתונים שנמסרו על ידי חברת הלוטו עולה, שזוכה יחיד זכה בפרס הגדול. הזוכה עדיין לא הופיע במשרדי החברה ולא יצר קשר עם הנהלת חברת הלוטו". שאר הנתונים, אשר פורסמו בכתבה, לא עניינו אותו. הוא קיפל את העיתון, חיך חיוך רחב והתנדב להכין קפה לשניהם.

"מה קרה שאתה כזה נדיב היום?" שאלה דניאל, למרות ששמחה לקבל פינוקים קטנים מאהובה.

"אני מציע שתתקלחי ראשונה", אמר והדליק את דוד החשמל.

היא התפנקה עוד קצת במיטה עם הקפה שהכין לה ודילגה למקלחת, כדי להספיק להגיע בזמן לבחינה באוניברסיטה. התלבשה במהירות, נישקה אותו ועם ברכתו להצלחתה, יצאה לדרכה. גיא התרגש, אך שמר על איפוק. אחרי

מקלחת מרעננת, יצא לבניין חברת הלוטו. הוא שאל את איש האבטחה, שעמד בכניסה, היכן מקבלים את כספי הזכייה.

"בדרך כלל בדוכני הלוטו. תלוי בכמה זכית..." השיב לו בנימוס.

"חמישים מיליון", ענה גיא ולא האמין, שהוא עצמו אמר את המשפט הזה.

"ברצינות?" שאל האיש שוב.

"כן, בשיא הרצינות."

"בראוו", צהל האיש והנחה את גיא אל המעלית. "קומה שנייה, מחלקת זכיות והגרלות."

"מנשה כהן - מנהל מחלקת זכיות והגרלות", בישר השלט, שהיה צמוד אל דלת משרדו של שותפו. גיא היה נרגש. הוא הקיש קלות על הדלת. "כן, בבקשה..." נשמע קולו של מנשה מתוך המשרד.

גיא נכנס למשרד. מנשה היה מכורבל בכיסא המנהלים השחור, מאחורי השולחן המשרדי הגדול. מעברו השני של השולחן, הפקידה הקריאה לו נתונים, מתוך דף שאחזה בידה.

"שלום, שמי גיא. אני הוא זה שזכה בהגרלה הגדולה אתמול."

"מזל טוב, גיא", אמר מנשה. הוא קם מכיסאו וניגש ללחוץ את ידו.

הם לחצו ידיים והתנהגו כאילו לא ראו זה את זה מעולם.

"אנא ממך, בחור צעיר", אמר מנשה ומקולו הסתלסלה נימה של רעד. הוא ניסה להתגבר על התרגשותו והמשיך: "התואיל, בבקשה, להציג לי את טופס הזכייה?"

"כן, בוודאי", אמר ושלף מארנקו את הטופס הזוכה.

מנשה בחן את הטופס מכול צדדיו ואמר: "על פניו, הכל נראה כשורה. בוא איתי למשרד הסמוך, לביצוע בדיקה יסודית."

הפקידה סידרה את הופעתה. חייכה לעברו וליוותה את יציאתו במבטי ההערצה, על ששיחק לו מזלו. מנשה הגיש את הטופס לפקיד, אשר ישב ליד מחשב, המחובר למחשב המרכזי ובו מתקן להנפקת כרטיסי הגרלה. הוא היה מורגל לראות, מדי שלושה ימים, את הזוכים הנלהבים ולכן ניגש לעבודתו כמעשה שיגרה. תחילה בחן בזכוכית מגדלת את סוג הנייר ובאם אין מחיקות וסימונים על הדף. "נתקלנו גם בניסיונות כאלו", אמר מבלי להרים את ראשו והכניס את הטופס למסוף. הביט אל צג קטן עליו הופיע המספר: 50,763,484

שקלים. "מאחר ושלחת טופס שיטתי, זכית בשבע מאות שישים ושלושה אלף נוספים", אמר הפקיד ביושב והמתין להשלמת הדפסת הדף שבו הפרטים הטכניים, כמו מיקום הדוכן ממנו נשלח הטופס, המספר הסידורי שלו, מועד המשלוח וסכום הזכייה המדויק. "זה בסדר גמור, אתה יכול להמשיך בתהליך", אמר הוא למנשה.

"מזל טוב, גיא, כעת זה סופי", אמר מנשה ושמוח לא פחות ממנו, אך שמר על ארשת פנים רצינית ורשמית.

גיא גילה איפוק וביצע את כל שנדרש ממנו. מנשה הוביל אותו לחדר נוסף. "נותרו לנו עוד מספר פעולות טכניות, אותן חייבים לבצע, על פי תקנון חברת הלוטו", אמר וביחד נכנסו אל חדר הצילום, בו הוכן מראש, צ'ק ענק בגודל מטר על שניים. על הצ'ק נכתב 'באותיות קידוש לבנה': "חמישים מיליון, שבע מאות שישים ושלושה אלף, ארבע מאות שמונים וארבעה שקלים בלבד". ובמקום המיועד לרשום את שם המוטב, נרשם בגדול: "הזוכה המאושר". גיא עטה על פניו מסכה, כדי לא לחשוף את זהותו בפני טפילים ושונורדים למיניהם ועמד לצדו של מנשה בעמדת הצילום. מנשה לחץ את ידו האחת ובשנייה, הושיט לו את הצ'ק. לאחר סדרת צילומים, בה חש גיא כשחקן קולנועי, הוביל אותו מנשה למחלקת הנהלת החשבונות. הוא חתם על המסמכים, המאשרים העברת 12,690,871 שקלים למס הכנסה ואמר לפקידה: "אני מקווה שהכסף הגדול, שזה עתה תרמתי למדינה, ילך לרכישת מכשיר לבית חולים, או סלילת כביש ולא לאיזה פוליטיקאי מושחת, שייסע על חשבוננו עם משפחתו לחו"ל". הוא מסר את פרטי חשבון הבנק בו מתנהל חשבוננו, שאליו תועבר יתרת הזכייה, סך 38,072,613 שקלים בלבד.

היא הבהירה לו, שרק בעוד 10 ימים יועבר סכום הזכייה, זאת למקרה של טעות או שיופיע זוכה נוסף, אשר יערער על זכיתו. גיא מחה, אך התברר לו שאלה הנהלים הקבועים, ואינם ניתנים לחריגה. הוא נכנס למשרדו של מנשה, על מנת להודות לו ולהיפרד לשלום. מנשה סימן לו להיכנס ולסגור את הדלת אחריו. "אני מקווה שלא תאבד את הראש, גיא", אמר לו בלחש, מחשש, שמישהו מאזין לשיחה. "אני כל פעם מזהיר את הזוכים לנהוג בזהירות, להתייעץ, ולא לעשות שטויות, אך לשווא. הפעם זה נוגע לי אישית, אז אזהרתי כבדת משקל, גיא. שמור היטב על כספך, כי לא בכל שבוע תזכה

בלוטו!" אמר ולא ידע עד כמה הוא טועה...

"אל תדאג, מנשה, אינני ילד קטן. גם אם אעשה שטויות, עדיין יישארו לי כמה מיליונים, כדי להסתדר בחיים. בכל מקרה אקיים את התחייבותי. מאחר ורק בעוד עשרה ימים יופקד הכסף בחשבוננו, תבקש מגלית להודיע לניסים, שביום א', בדיוק בעוד שבועיים, יגיע למשרדה לקבל את כספו. את תשעה המיליונים המגיעים לך, תקבל לאחר מכן. אין לך ממה לחשוש."

מנשה ציפה הרבה זמן לשמוע את המשפטים האלה ופילל לראות בעיניו את חלקו בשלל הגדול. הוא קם על רגליו, הושיט לו יד ואמר: "אתה גבר לעניין, גיא. אני רואה שלא טעיתי באבחנתי, שאיתך אפשר לעשות עסקים."

גיא לחץ את ידו ויצא. משם נסע הישר לסניף בנק לאומי ברמת גן. הוא התיישב בכסא הריק מול יהודה, הפקיד שמטפל בחשבוננו ואמר לו: "יהודה, אני חייב לדבר אתך עכשיו. עזוב הכל ותקשיב לי..."

"גיא, אני מצטער מאד. הבנק לא שלי ולא אוכל עוד לאפשר לך חריגה בחשבון", קטע הוא את דבריו.

גיא החל לצחוק בקול רם, כאילו שמע זה עתה בדיחה טובה. בעזרת ידיו, ניסה להרגיע את יהודה, שלא הבין, מדוע גבר במצב כספי גרוע כל כך, יושב מולו וצוחק. "יהודה, תקשיב תחילה... מהיום לא תצטרך יותר לצלצל אלי

מדי שבוע, בדרישה להפקיד כספים ולכסות את יתרת החוב בחשבוננו."

"למה? זכית בלוטו?" שאל בלגלוג מופגן וחיכה לתשובה יותר רצינית.

גיא הביט סביבו, קרב את ראשו ולחש: "בדיוק כך, יהודה. זכיתי לבד בחמישים מיליון שקלים!"

יהודה לא האמין למשמע אוזניו וביקש לראות הוכחה. גיא הוציא מארנקו את הטופס שחברת הלוטו הנפיקה לו, עליו היה מודפס סכום הזכייה הכולל. הפקיד היה נרגש, כאילו היה שותף לזכייה ופנה אל יעקב, מנהל המחלקה, שישיב מולו ושאל: "יעקב, אתה יכול בבקשה לגשת רגע...?"

גם הוא חשב, שגיא מבקש עוד אישור חריגה והתנצל, כי איננו יכול עוד לעשות דבר בנידון, אך יהודה דרבן אותו לגשת לשולחנו. "שב, יעקב, אני לא יכול לדבר בקול רם... גיא הוא הזוכה היחיד בהגרלת החמישים מיליון!" בישר לו יהודה והגיש לו את טופס הזכייה, שהיה עדיין בידיו. הוא בחן את המספרים ואת הטופס החתום והתרגש להיות שותף לחדשות, שהופיעו היום

בדפי העיתונים.

"בואו נעלה לשמואל המנהל, הוא ישמח לשמוע את הבשורה הטובה. לשם שינוי, בשורה שונה, מהמובאות בפניו יום יום, על קריסה של לקוח זה או אחר.

כאשר ראה אותם בפתח משרדו, חש שמואל, שהם באים לבשר לו על עוד חוב אבוד. הוא חקר בעיניו את הבעות פניהם ושאל: "מה הפעם?" "הפעם באנו עם בשורות טובות", הרגיע יעקב והניח על שולחנו את הטופס. שלושתם חייכו אליו.

"זה אתה, גיא?" שאל המנהל ונשא אליו את מבטו.

גיא הנהן בראשו וחייך בפה מלא.

"אתה הזוכה היחיד בלוטו, שזה עתה קראתי עליו בעיתון?" שאל שוב כלא מאמין.

טובה, פקידה וותיקה בסניף, נכנסה למשרד כדי להחתיים את המנהל על המחאה בנקאית. היא נדחתה בהינף של יד מזלזלת, כמו הייתה איזה זבוב טורדני, שיש להרחיקו. בדרכה החוצה, נתבקשה להכין כוס קפה לאורח הנכבד. השינוי הדרמטי ביחס אליו הפתיע את גיא לחלוטין. הוא לא האמין שמנהל הבנק, יבקש שיכינו לו כוס קפה ועוד במשרדו שלו. הוא חש לפתע, שהוא הלקוח החשוב ביותר בבנק. פתאום כולם נחמדים אליו ומבקשים את קירבתו. שמואל עדיין אחז בטופס ופנה אל גיא: "אני מניח, שאין לך התנגדות, שאצלצל לחברת הלוטו, על מנת לאמת את זכייתך."

"אדרבא", השיב גיא והוסיף: הייתי נוהג בדיוק כמוך."

שמואל שלף את המספר מספר הטלפונים וחייג בעצמו. הוא הציג את עצמו וביקש לשוחח עם מנהל מחלקת זכיות והגרלות. מנשה עלה על הקו. "שלום לך, אדוני. מדבר שמואל, מנהל בנק לאומי סניף רמת יצחק שברמת גן. יושב מולי מר גיא גולן והציג בפני את טופס הזכייה הגדולה. אני מבקש לוודא, שהדבר אכן נכון."

"מאחר וחל חיסיון על שמות הזוכים, אין לי אפשרות למסור פרטים אישיים, אלא אם אקבל אישור לכך מאת הזוכה עצמו", השיב מנשה.

שמואל העביר את השיחה לגיא, שאישר למנשה למסור את הפרטים.

"אכן, מר שמואל, גיא גולן הוא הזוכה היחיד, אך קח בחשבון שינוכה

מהסכום מס בסך של כ- 13 מיליון שקל. קיבלנו הוראה ממר גיא גולן להעביר לחשבונו המתנהל בסניפכם, סך של קצת למעלה משלושים ושמונה מיליון שקלים."

"תודה לך, מר מנשה", אמר שמואל והניח את השפופרת במקומה. הוא לחץ את ידו של גיא ואמר: "אני מתכבד להודיעך, שאתה הלקוח הגדול ביותר בסניף שלנו. ככה, אתה עובר למחלקת ה-V.I.P. וגברת טובה הוותיקה תטפל בחשבונך."

"אני מבקש להישאר בטיפולו של יהודה, שהיה איתי עד היום הכי בסדר שאפשר. אין סיבה שיוחלף. רק יש לי בקשה אחת... לשמור על סודיות מוחלטת."

"אין צורך לבקש זאת, זו מחויבותנו המקצועית. כאשר סכום הזכייה יועבר לחשבונך, נתכנן יחדיו את תוכניות החיסכון וקופות הגמל, שנפתח עבורך."

גיא הקשיב, חייך ושתק. שמואל הניח לגיא לסיים את הקפה ואמר: "ראה, גיא ידידי, מאחר ואין ברשותנו שיעבוד על נכסך, שלמעשה אין לך, אז עד אשר יופקד סכום הזכייה, תשתדל להתאפק ככל האפשר. לאחר ההפקדה, השמיים הם הגבול", הסביר שמואל בהתנצלות, כדי לא לפגוע בלקוח החשוב ביותר שלו, אך היה לו גם חשוב מאוד, לא לחרוג מהנהלים הקשוחים, שהוכתבו על ידי הסניף המרכזי.

גיא הנהן בראשו בהבנה ונפרד מהם בחיוך מסופק. בצאתו משם, ריצדה מול עיניו הפרסומת על הדירה הייחודית, שב"בניין האופרה" היוקרתית.

אל משרדי חברת הבנייה ששיווקה את הדירות, הוא נכנס בפיק בירכיים, אך בנחישות, למרות, שאפילו את המקדמה הנדרשת, לא היה באפשרותו לשלם.

"היכן ניתן לרכוש את דירת הגג בבניין האופרה?" שאל גיא את הפקידה הנאה, שהייתה לבושה בחליפת עסקים כהה.

היא שלחה מבט קשוח ומזלזל אל הגבר, שנכנס לבוש בג'ינס, סווצ'ר ונעלי ספורט, הופעה, שלא העידה בהכרח על עושר גדול. "אתה יודע, בחור צעיר מה מחירה של דירה כזו? סליחה על סקרנותי, אך עבור מי אתה מתעניין בדירה?"

"עבורי, כמובן", השיב לה.

היא הרימה גבה בתמיהה ולמרות מראהו הלא עשיר, מילאה את תפקידה

כראוי: "בבקשה, בוא ניכנס למשרדו של המנכ"ל. רק הוא מוסמך לנהל משא ומתן בנושא," אמרה והציגה אותו בפני המנכ"ל.

המנכ"ל, גבר כבן שישים, נאה ומטופח, לבוש בחליפה כהה, חולצה בהירה ועניבה כחולה משובצת, הזמין את גיא להתיישב בכורסא הנוחה שמול שולחנו הגדול והמבריק. "מה תשתה, אדוני?" שאלה הפקידה את גיא והסתכלה בעיניו.

"משקה קר, אם אפשר, תודה," ענה והפנה את מבטו אל תמונות הבניין אשר עיטרו את הקירות במשרד ההנהלה.

המנכ"ל הציג בפניו אלבום תמונות גדול ומפואר. כל תמונה הייתה תצלום אחר בחללה הפנימי של הדירה. בכל אחד מחדרי השינה הגדולים, היה צמוד חדר ארונות, עשוי מעץ מהגוני משובח ואמבטיה, עם שני כיורים, ג'קוזי זוגי משוכלל, בידה ואסלה, עם כל האביזרים היוקרתיים ביותר. האמבטיה נראתה כחדר רחצה גדול ומרווח, אשר עוצב בטוב טעם על ידי מעצבי פנים מוכשרים. נדמה היה לו, לגיא, שהוא צופה במגזין פרסום, המיועד לאלפיון העליון. התמונות הבאות הראו חדרי שרותים נוספים לאורחים, מטבח ענק, שבמרכזו משטחי עבודה המוצבים על ארונות ומגירות תואמות, פלטת חימום ללא להבות ואש, שמעליה קולט אדים בעיצוב עתידי. תנורים, מיקרוגל ועוד אביזרים בנויים בתוך הארונות שמסביב. מקרר ענק בעל שתי דלתות ארוכות ושבהם מותקן "קיוסק" למים קרים ומתקן הפולט קוביות קרח אל כוס המוצמדת לעמדה שתחתיו. בסדרת התמונות האחרונה, נתגלו לעיניו של גיא אולם הלובי המפואר ועמדת השוער בכניסה לבניין, חדר הכושר והמתקנים העומדים לשימוש דיירי הבניין. הספא, בריכת השחייה, חדר הסקווש וטניס שולחן. צילומי הנוף המדהים, הים והחוף, הנשקפים ממרפסת הקומה השלושים וחמש, הצמודה לחדר המגורים הרחב בחזית הבניין. החנייה הכפולה הצמודה, הרשומה בטאבו על שם בעלי הדירה. גיא התפעל והחליט בו במקום, שזו תהיה דירתו ויהי מה.

הוא לגם מן המשקה הצונן ועלעל שוב באלבום. "נראה לא רע, מה שטח הדירה?" שאל מבלי לגלות התלהבות יתר, פן יוקפץ המחיר.

"290 מטר רבוע."

"זה נראה הרבה פחות."

"אל תשכח, ידידי הצעיר, שזה שטח ברוטו, הנטו הוא 210 מטרים רבועים. לכל משפחה מרובת ילדים לא יהיה צפוף בדירה הזו."

"ועכשיו לעיקר... מה מחירה?"

"שני מיליון דולר," אמר המנכ"ל ללא התרגשות, כאילו היה זבן במכולת ונשאל למחיר גבינת קוטג'.
"ראיתי את המודעה לפני כחודשיים במגזין כלשהו... עד כמה שזכור לי, מחירה היה, כמאתיים אלף דולר פחות..." אמר וחיכה להסבר.

"אל תשכח שזו הדירה האחרונה בבניין. הדירה עוצבה ורוהטה על ידי מעצבי על. לנוף הנשקף מהדירה אין מחיר ובעוד חודשיים המחיר יעלה במאתיים אלף נוספים," השיב המנכ"ל בביטחון ולא ציפה שגיא יתמקח על המחיר.

"אוקי, קניתי," אמר גיא והושיט את ידו למנכ"ל.

המנכ"ל היה מופתע ולמעשה לא ציפה, שהבחור הלבוש בפשטות, יהיה רציני ובתוך כמחצית השעה ירכוש את הדירה היקרה. הוא קם מכורסתו נעמד על רגליו ולחץ את ידו של גיא בחוזקה וחזר לכורסתו.

היכן וכיצד אתה משלם?" שאל המנכ"ל.

"מדוע היכן? כאן ועכשיו אני משלם!" השיב גיא.

"מרבית הדיירים הם תושבי חוץ, אשר מעבירים את הכסף מחו"ל. אני מקווה, שהכסף שבכוונתך לשלם, הינו חוקי, מאחר ואנו נדרשים לדווח למס הכנסה על פרטי הרוכשים."

"רק היום העברתי כשלושה עשר מיליון שקל למס הכנסה, כך שאין בעיה," השיב בגאווה של אזרח שומר חוק.

שני עותקי הסכם הרכישה הונחו לפניו לחתימה, אך הוא לא חתם עליהם בטענה, שעליו להתייעץ עם עורך דינו. מאידך הוציא פנקס צ'קים מכיסו וכתב באותיות ברורות את הסכום, תשעה מיליון שקלים בלבד, לפקודת חברת "אפריקה ישראל" ולתאריך דחוי של שבועיים ואמר: "רק בעוד שבועיים יתבצע התשלום. עד אז אחתום על הסכם הרכישה ואתארגן להעברה, בינתיים אמור להיכנס לחשבוני סכום הכסף הדרוש. רק לאחר התשלום יועברו הזכויות לטובתי בטאבו."

"נשמע סביר," אמר המנכ"ל ויצא יחד עם גיא לסיור בדירה על מנת לוודא שהתמונות דומות למציאות.

128

לאחר הסיור בדירה, חזר המנכ"ל למשרדו וחייג לסניף הבנק לבדוק באם מהתלים בו והאם הוא מבזבז את זמנו. שמואל, מנהל הסניף אמר לו, שנבצר ממנו למסור מידע חסוי על לקוחותיו, אך לא שלל את האפשרות, שאכן יועבר סכום כספי גדול לחשבונו של גיא. וכשזה יקרה, כנראה בעוד כעשרה ימים, יוכל לאשר את הצ'ק. המנכ"ל נרגע ושלח לדירה את המנקה על מנת לעבור ולנגב את האבק שהצטבר.

גיא הציץ בשעונו ומיהר לצלצל לדניאל שסיימה זה עתה את המבחן באוניברסיטה ולגמה מים מינרליים מבקבוק קטן שנשארה בתיקה. "איך הייתה הבחינה?" שאל מיד בפתיחת השיחה.

"נראה לי שבסדר, כנראה שעברתי."

"יופי! אני שמח בשבילך!" אמר והוסיף: "דניאל, יש לי איזו בשורה... משהו דרמטי... אולי נסעד יחד במסעדה שעל שפת הים?"

"תן רמז ואסכים," אמרה.

"38"

"קנית לי חולצה במידה שלי?"

"זה לא לטלפון, אני אמתין לך ב"קפה ארומה", בבניין האופרה."

"עוד שלושים דקות אני שם," אמרה וניתקה.

בזמן ההמתנה בבית הקפה, צלצל גיא אל ולדימיר ואמר: "שלום, ידידי, אני לא מרגיש טוב. לא אגיע היום לעבודה. אגב, חברי שבארה"ב הודיעני שהמכונה הגיעה זה עתה ולאחר שתיבדק ותיבחן, הוא ידאג להעביר את יתרת התשלום. כנראה בעוד כעשרה ימים." ולדימיר שמח לשמוע ונפרד ממנו בברכת החלמה מהירה.

דניאל הופיעה, עליזה וחייכנית. היא נשקה לו וניסתה למצוא איזה רמז לסוד הדרמטי של גיא. המלצרית הניחה על שולחנם תפריט מהודר. "בא לי ארוחת בוקר," אמרה דניאל.

"פעמיים," הזמין גיא, אך לפתע נזכר, שאין בכיסו מספיק כסף ושאל את המלצרית: "כמה עולה ארוחת בוקר?"

"54 שקלים."

"למה כל כך יקר? זו רק ארוחת בוקר?" אמר והוסיף בחיוך קל לעבר המלצרית: "את חושבת שזכיתי בלוטו, שאת נוקבת במחיר כזה?" המלצרית

המתינה לשמוע את החלטתו הסופית ולאחר שפשפש בכיסו ומצא שטר של מאה שקלים אמר: "נסתפק בארוחה אחת משותפת."

גיא חש תסכול רב ואמר לאהובתו: "אני במצב מוזר, מצד אחד אני מיליונר ומצד שני, לא יכול להזמין לעצמי ארוחת בוקר."

"מיליונר?" שאלה דניאל בתימהון והופתעה מההצהרה שזה עתה שמעה.

"בדרכי לעבודה, בדקתי את טופס הלוטו השיטתי ששלחתי. וגיליתי שאני הזוכה היחיד בפרס הראשון בהגרלת חמישים המיליון."

פיה ועיניה של דניאל נפתחו לרווחה. לאחר שקלטה את המסר, חיוך גדול התפשט על פניה. היא קפצה לפתע לגובה, תוך כדי הדיפת כיסאה לאחור ורצה סביב השולחן. הוא קם לקראתה. "יש, יש, יש!" קראה בשמחה. היא קפצה עליו, כרכה את ידיה סביב צווארו, חיבקה בחוזקה והרעיפה נשיקות על פניו.

הסועדים בבית הקפה לא הבינו את פשר הסצנה המתרחשת לנגד עיניהם. עבורם היה זה מראה מלבב ונעים, בו זוג אוהבים צעירים, מפגינים את אהבתם. במיוחד, ששניהם בעלי הופעה מדהימה.

"ספר לי עוד, שתף אותי. אני רוצה לשמוע כיצד זה קרה? בדקת כבר את הטופס בחברת הלוטו?" שאלה בהתלהבות.

גיא סיפר לה על האירועים בחברת הלוטו, את היחס והכבוד שזכה להם בבנק, לקראת העברת 38 מיליון שקלים לחשבוננו.

"עכשיו אני מבינה את המספר 38," אמרה בחיוך, אך לפתע פניה הרצינו והיא שתקה.

"מה השתיקה והרצינות שנפלו עלייך כך פתאום?" שאל גיא.

"כסף מביא צרות. זה משפט, ששמעתי פעמים רבות בחיי ונוכחתי לדעת, שהוא נכון," אמרה והסתכלה לגיא בעיניים בדאגה.

"כסף אולי מרבה דאגות, אך נוחות והקלה, מביא, גם מביא," אמר והגיש אל פיה נתח מן האומלט.

"אני כל כך אוהבת אותך, גיא," אמרה והניחה בפיו קוביית גבינה.

הם התענגו על הפינוקים ההדדיים. ידו לא הרפתה מידה ועיניה לא סרו מפניו. הם סיימו גם את סלט הירקות וקינחו בנשיקה. גיא שילם ואף השאיר תשר למלצרית.

המיוחד של הדירה. ביציאה מהחניון, הוא נדרש לשלם סך של 34 שקלים. הוא ספר את הכסף שברשותו. 32 שקלים בלבד. המבוכה תקפה אותו. הוא פשפש שוב בכיסיו הריקים. חיפש ברכב ומצא בתא הכפפות שקל נוסף. הוא הבטיח להשלים את השקל החסר במועד מאוחר יותר. השוער התלונן ומלמל: "כולם אומרים אותו דבר ואני נאלץ לשלם עבור כל התחמנים".

"אל תדאג, ידידי, קניתי היום את דירת הגג כאן למעלה. אתה תראה אותי יום יום".

"לפחות תשקר בטעם. לא עם טרנטה כזאת", אמר והצביע על הרכב הישן.

גיא הרים את כתפיו ונסע לאולם התצוגה של חברת U.M.I, שבדרך בגין בתל אביב. דיילת צעירה ונאה נצמדה אליו על מנת להציג בפניו את מבחר מוצרי החברה. הוא עבר על פני סוגי הג'יפים השונים, המבריקים והמפוארים המוצבים באולם. התרשם מכל הסוגים, שעמדו לתצוגה, עד שהגיע לדבר האמיתי.

ג'יפ "האמר" H2 ענק, צהוב ומבריק. גיא חש איך לבו פועם בחוזקה וזוכר, שכך הרגיש, כאשר ראה את דניאל לראשונה וידע שהיא מיועדת לו, כפי שהג'יפ הזה יועד לו. כנראה שגם הניסיון הטוב שעשה עם הרכב בזמן שרותו הצבאי, סייעו לו לקבל החלטה מיידית. הדגם הזה היה יצירה מקורית, אשר שילבה בצורה יוצאת דופן את הפאר, הפינוק והעוצמה ברכב פנאי-שטח הזה. הוא הצביע על הג'יפ הנוצץ ואמר לדיילת: "את זה אני רוצה!"

הדיילת חייכה, כאילו פגשה בילד עם אמו בחנות צעצועים, המבקש לקבל צעצוע חדש. "אתה רוצה לשמוע מעט פרטים טכניים על הספק ועוצמת המנוע?" שאלה הדיילת בנימוס.

"אני מכיר את הרכב ואת ביצועיו היטב", ענה וצעד לעבר ה"יצירה". פתח את הדלת לרווחה והופתע מהמראה שראה. בניגוד לגרסה הצבאית, נתגלה תא נוסעים מעוצב בסגנון חדשני, מטאלי ויוקרתי, העשוי מחומרים איכותיים כדי להבטיח שליטה, נוחות ופינוק מקסימאליים. מאחורי ההגה קיים מרחב פנימי אדיר. שישה מקומות ישיבה. כורסאות עור מפנקות, המתכווננות באופן חשמלי. מערכת שמע משובחת של "BOSS". גימור כרום יוקרתי וטכנולוגיה מתקדמת. התרגשות בלתי מוסברת אפפה אותו. זהו המותג

"בואי, אני רוצה להראות לך תמונת נוף מהממת", אמר לדניאל ולחץ במעלית, על המתג שהורה על עלייה לקומה השלושים וחמש.

"לא ידעתי שיש בבניין גלריה לאומנות", אמרה תוך כדי הנסיעה במעלית המהירה.

"התמונות שתראי עכשיו, הם כל כך קרובות למציאות, שאת עשויה לחשוב, שהם המציאות עצמה", אמר ולא פרש.

כשהגיעו לקומה, הקיש גיא על דלת הכניסה של דירה מספר 78 ומבלי להמתין לתשובה, פתח את הדלת ונכנס הישר לסלון המרווח.

"אנחנו פולשים לשטח פרטי!" אמרה דניאל.

לפתע הופיעה המנקה, אשר זיהתה את גיא, כרוכש הדירה מהבוקר.

"שלום לכם. אדוני, בעוד כשעה אסיים את עבודות הניקיון", אמרה המנקה בנימת התנצלות.

"זה בסדר, אנחנו רק עושים סיור קטן ומיד עוזבים", השיב לה והוביל את דניאל ההמומה לעבר המרפסת הגדולה. כאשר הגיעו למעקה, עמד מאחוריה, חיבק אותה ושאל: "התמונה מוצאת חן בעיניך?"

היא התרשמה עמוקות מהנוף המדהים, הנשקף מזווית ראייה זו ועצמה את עיניה. הרוח נשבה על פניה ופיזרה את שיערה לצדדים. ריאותיה נפתחו לקלוט במלואן את האוויר הצח והמרענן.

"כל זה שלנו, דניאל. את ה"תמונה" שאת רואה כעת, רכשתי הבוקר, לאחר שחזרתי מחברת הלוטו. כל בוקר, כשתתעוררי, זו התמונה שתראי לנגד עיניך".

דניאל התרגשה ודמעות זלגו מעיניה היפות. היא לא ציפתה לקצב אירועים כזה, בפרק זמן קצר כל כך. לאחר שנרגעה מעט, הוא גרר אותה לחדר הרחצה המפואר וזכה לשמוע שריקות התפעלות אפילו ממנה, שבאה מבית אמיד. משם הוביל אותה אל חדר השינה. "עדיין אין לי אפשרות לרכוש מצעים הולמים... המשימה הזו מוטלת עלייך..." אמר ונשק לשפתיה בחום.

היא הציצה בשעונה. "גיא, אני חייבת לרוץ. הבטחתי לאמי, שאלך איתה לבדיקת עיניים. נתראה בערב בבית. אוהבת אותך!" אמרה ויצאה בחופזה מהדירה המפוארת.

גיא עשה סיבוב נוסף בדירה. חשב על רעיונות שונים להשלמת המראה

19. גשש בלש

"יש וודאי דרך טובה יותר להתחיל את היום, מאשר לקום בבוקר!" ענה גיא לאמו, בניסיונה השלישי להוציאו מהמיטה החמה.

"עבודה קשה אף פעם לא הרגה אף אחד."

"אז למה לקחת סיכון? ובכלל, מי זה בטלפון? מי זה, שמצלצל כל כך מוקדם?"

"איציק מ'מודיעין 1' על הקו, יש לו סוף סוף עבודה בשבילך. קום כבר, עצלן."

על מנת לממן את לימודיו באוניברסיטה, חיפש גיא עבודה, שתסב לו סיפוק והנאה בנוסף לשכר המינימום המשולם לעובדים במשק. הוא דחה הצעות עבודה בחברות שמירה, אבטחת מוסדות, תמורת 19 שקלים לשעה. מאידך, קיבל בשמחה את הצעתו של איציק ידידו, מנכ"ל חברת "מודיעין 1", לעסוק במעקבים ותצפיות אחר יעדים שונים. הוא נשלח לקורס 'מודיעין וחקירות', שבעקבותיו קיבל את תעודת ההסמכה שלו כחוקר פרטי, הרשאי לבצע מעקבים, תצפיות והאזנות סתר, אשר ישמשו את מזמיני המידע בדיונים בבתי המשפט לענייני משפחה ובתביעות מסחריות וכלכליות שונות, בבית המשפט השלום בתל אביב.

באחד הימים זומן גיא למשרדו של איציק וקיבל לטיפולו עוד משימת מעקב, כמוה ביצע כבר רבות מטעם המשרד. הוא פתח את תיק הקרטון הצהוב ועיין בפרטיו האישיים של היעד למעקב. כאשר הביט בתמונה, היא כמעט נשמטה מידו. הוא הסתכל שוב ושוב ולא האמין למראה עיניו. היה זה, לא אחר, מאשר גידי חן, חברו לחדר ולמחלקה בקורס הקצינים בבה"ד 1. גיא לא הסגיר את הרגשות ואת הסערה המתחוללים בקרבו והתנהג, כמו היה זה עוד תיק שיגרתי. גידי היה חבר אמיתי. תמיד סייע לגיא, במיוחד במסדרי הבוקר הקפדניים. לגיא, שהיה המקלען המחלקתי בקורס, היו 12 מחסניות נוספות על פני חבריו, שחייבו השקעה נוספת בניקוי וללא עזרתו של גידי, לא היה עומד בלוח הזמנים הצפוף והתוצאה הייתה ריתוק וענישה. הוא ידע, שהוא חייב לגידי מספר

הנחשק ביותר בעולם הרכב. הוא קיבל החלטה ואמר: "אפשר לסגור עסקה!" וחזר לעמדת הקבלה להזמנת הרכב.

"כרצונך", הסתובבה הדיילת וצעדה אחריו לעבר תאה האישי, בו ישבה מול הלכות, לביצוע ההזמנה.

גיא עיין בקטלוג ובעלון המידע המפואר. תמונותיו של הג'יפ הצהוב, הבוהק בחולות, בשלג, בסלעים ובכביש, גירו אותו להיכנס לרכב ולנסוע ללא הפסקה. הוא בחר בדגם H2-SUV הגדול והמפואר ביותר והזמין תוספות ייחודיות כגון טלוויזיה "10", מערכת DVD, מחשב המחובר לאינטרנט באמצעות טלפון נייד ומסך "15" נסתר בגג, שנשלף למטה בלחיצת כפתור. בנוסף לבר המשקאות והמקרר לקירור מזון בעת סיורים וטיולי שטח אתגרי, ביקש הוא להתקין גם מערכת GPS, לניווט לוויני ואיתורו, על פי דרישת חברת הביטוח. הדיילת הבהירה לו, שמלאי הרכבים בדרכו לארץ ולאחר שיבצע מבחן רישוי והתאמות, על פי דרישת משרד התחבורה, יוכל לקבל את הרכב, בעוד אחד עשר יום בערך.

"אוקי", מלמל והשאיר צ'ק על סך של 734,000 שקלים, לתאריך שנקבה בו. הוא לקח את עלון המידע ויצא מאולם התצוגה. האגו, שהוסיף לעצמו ביום הזה, גרם לו לנפח את החזה בגאוה. הוא חש את העוצמה, שמעניק הכסף לאדם ולביטחונו העצמי.

כאשר הגיע לסובארו הישנה, יצא האוויר מריאותיו והחזירו למציאות. הוא עמד מול הרכב וצחק, כאילו עמד להיכנס לתא שרותים של פלוגת טירונים הסובלים משלשולים וקלקול קיבה.

משהבחין בדיילת, שעמדה והביטה בו מתוך אולם התצוגה, חיך לעברה והציג בידי את הטרנטה בתנועה של "זה מה יש..." לעת עתה ונעלם.

חופשות, כי ללא עזרתו, היה נשאר לשמור בבסיס. מאז הם לא היו בקשר, פרט למפגש בוגרי מחזור, שהתקיים לפני כשנתיים.

איציק הנחה את גיא לבצע תצפית ומעקב צמוד אחר גידי, שאשתו, תמר, חושדת שהוא מתרועע עם אישה אחרת.

"הוא נעדר באופן קבוע בשעות הערב. מחשבותיו נתונות לכל מקום, רק לא לביתו," התלוננה אשתו בחברת החקירות.

לולא היעד המפתיע, המשימה הייתה אמורה להיות פשוטה ושגרתית. הוא הצטייד במצלמה ובמסטרט ווידאו דיגיטאלית משוכללת בעלת עדשות רבות עוצמה, כדי לבצע את המעקב ולספק את ההוכחות הנדרשות ויצא לדרכו. כאשר נכנס לרכבו, הוציא שוב את התמונה, הביט היטב וסינן מבין שיניו: 'ממזר, הא? התחלת להשתולל, גידי?' ויצא בנסיעה לכיוון ביתו של גידי ברמת גן. כאשר הגיע למפגש הרחובות "עוזיאל-מאיר צב", הלא היא הכניסה המזרחית לשכונת תל-גנים השקטה והיוקרתית, הוא החנה את רכבו בנקודת תצפית מעולה על ה"וולוו" הלבנה, בה נסע גידי מדי יום ביומו.

גיא שלף קלטת חדשה מהתא הפנימי, שבתיק הנשיאה של המסרטה וטען אותה. הוא ישב דרוך ברכבו. עיניו עקבו אחר המתרחש במקום המסומן כ"אובייקט המעקב" והמתין בסבלנות להופעתו. חשיכה החלה לרדת על בני העיר ואורות בצבצו כבר מבעד לחלונות הבתים הסמוכים. הוא הקשיב למוסיקה חרישית, שהתנגנה ברדיו. לפתע הוא נדרך והציץ בשעונו, שהורה על השעה 19:05. הוא ראה את גידי נכנס לרכבו ואחרי התנעה מהירה, יצא גידי, בנסיעה איטית לכיוון הפרק הלאומי ברמת גן. ברמזור, בזמן שהמתין לאור הירוק, שלף גיא את דף המעקב ותיעד את תחילת המעקב: "שעה 19:05, תחילת תנועה מביתו של גידי לכיוון הפארק."

כאשר הגיע גידי לחניון הפארק, חלף בין שורות כלי הרכב החונים ונעצר בסמוך ל"מזדה" לבנה. הוא יצא מרכבו, פתח את דלת המושב שליד הנהג, נכנס בזריזות וסגר אחריו את הדלת. בני הזוג נפלו זו לזרועותיו של זה והחלו להתנשק בלהט. הם, כמובן, לא היו מודעים כלל למעקב המתנהל אחר תנועותיהם. גיא ציין את פרטי הרכב ומספר הרישוי, על מנת לאתר את בעליה במאגר המידע, הקיים בחברה. המסרטה נכנסה אף היא לתפקוד מלא. לאחר כמה דקות הם יצאו מהרכב וגידי נצפה, כשעל כתפיו הרחבות נשא שק שינה

ארוז בשקית בד. בתום הליכה מהירה אל תוככי הפארק, התמקמו הם במקום חשוך ומבודד בפאתי הדשא, הגובל בחומת ההפרדה עם ה"ספארי" הסמוך. גיא יצא בעקבותיהם והתרגש, כפי שלא קרה לו בעבר וזאת עקב היכרותו עם היעד והידיעה, שהוא עלול לגרום לחברו לנזק כבד, שמשמעותו, גרושיו מתמר אשתו. הוא התמקם על הדשא מאחורי אחד העצים. צפה ממרחק של כשישים מטרים בזוג, שהתעלס בהנאה רבה על הדשא. התפאורה הייתה מושלמת למפגש האינטימי הקבוע, שהתקיים מדי ערב.

למרות החשיכה, השמיים הבהירים היו חופה כהה, שדרכה נצנצו אורות קטנטנים. הירח המלא הקרין אור נעים, שניתן לראות באמצעותו את תווי פניהם הנאים של זוג האוהבים, שעל פי התנהגותם, בהחלט הפגינו ידע בתאוות הבשרים. הם לא שמו לב לצופה הסמוי, אשר מביט ומתעד את גישתם במסרטה ווידאו משוכללת, המאפשרת ראייה כמעט מוחלטת גם בחשיכה.

למעשה, עבור חנה וגידי, הייתה זו מן סגירת מעגל, שנפתח עוד בימי התיכון, בבית ספר המקצועי "אורט רמת-גן", בו למדו השניים במגמת האלקטרוניקה. הם התאהבו זה בזו, אך מסיבות שונות, לא מימשו את אהבתם. וכמו שרצה הגורל, ערב אחד, כשכול אחד מהם, בנפרד, עסק בהליכת הג'וגינג היומית בשבילי הפארק הלאומי ברמת גן, נפגשו מבטיהם.

"גידי?" שאלה חנה, שנעצרה בפתאומיות, אך המשיכה לדרוך במקום על מנת למנוע התכווצות שרירים.

"חנה," פלט גידי הגבוה והנאה והתקרב לעברה, על מנת לוודא שאינו הוזה. הוא הושיט את ידו לעברה ואמר תוך כדי לחיצת הידיים: "לא האמנתי שעוד אראה אותך אי פעם." הוא סרק בהתפעלות את פניה ואת גופה והוסיף: "בכלל לא השתנית, נשאת חנה החטובה, מלכת כיתה י"ב שנייה. למעשה נעשית אפילו קצת יותר סקסית ומושכת, מהו סודך?"

חנה התקרבה אליו, נישקה על לחיו ואמרה בלחש: "תודה, גידי, על המחמאות. אישה תמיד אוהבת לקבלן, גם אם הן לא תמיד נכונות. מדוע לא אמרת לי את המשפטים האלה אז, בבית הספר? כל חיי היו שונים ומוצלחים יותר." היא אחזה בידו והוסיפה: "בוא, תצטרף אלי להליכה. ספר לי מה מעשיך? היכן שרתת בצבא? נשוי? אני רוצה לדעת עליך הכול."

הם החלו לצעוד בשבילי הפארק המוקף דשא ירוק ומטופח. ברקע, ברבורים לבנים, שטו להנאתם במי האגם הכחול. ציוץ ציפורים בסבך ענפי העצים וצרצור צרצרים שנשמעו אף הם, יצרו אווירה של טבע ונוף, כאילו היו בערבות שמורת 'הקלהרי' שבאפריקה.

הם שתו בצימאון את המידע שסיפקו זה לזו. חנה סיפרה לו על שרותה הצבאי בקריה בתל אביב, כפקידה בלשכת האלוף. על נישואיה למפקדה, ראש הלשכה רס"ן שלמה, שנתגלה כגבר אלים ומסוכן. סימני הצלקות החיצוניים והנפשיים נותרו בה, אך לא פגמו בגזרתה, שבלטה גם ממרחק. לאחר גירושיה, היא הפכה להיות אם חד הורית לבנה בן הארבע. כל ניסיונותיה לשקם את חייה, עלו בתוהו.

גידי סיפר לה על שרותו בצנחנים, כמפקד פלוגת טירונים באזור שכם. על חברתו תמר הנאה והתמירה, שילדה לו שתי בנות חמודות ומוכשרות מיד לאחר חתונתם, שנערכה באולם אירועים בתל אביב. הוא גם סיפר לה בגאווה על מפעל הסלטים המצליח, אשר הקים בתל אביב ועל חייו השגרתיים, עבודה בית, עבודה בית וחוזר חלילה.

"חסרים לי הריגושים שהיו לי פעם, בעבר... אבל אני לא מתלונן".

הם לא שמו לב, כיצד רץ וחלף הזמן במהירות ופנו לכיוון חניון הרכב הסמוך, שם השתהו מעט בחניון ונפרדו בנשיקה קלה.

עם ניצוץ קל בעיניה, אמרה חנה: "להתראות מחר, גידי, אני הולכת כל ערב להנאתי, אתה מוזמן להצטרף".

"אוקי", הפטיר גידי ונכנס במהירות לרכבו.

עם הזמן, נרקמה לה מערכת יחסים סוערת בין השניים, כפיצוי על אובדן אהבה שלא מומשה, שבאה לידי ביטוי כעת, במפגשים מיניים חטופים.

בזמן שגיאה צפה בביצועים המרשימים של גידי וחנה, חשב על עתיד בנותיו, שעקב גרושיו הצפויים ופרידתו מהמשפחה והבית, לא יוכלו יותר לקום ולחבק אותן בחום, בלילה גשום וסוער, או שיימנעו מהן שעות האיכות, אשר הקדיש הוא לבנותיו. 'לך תדע איזה גבר יבוא במקומו. אולי איזה פדופיל, שיאנוס אותן', הרהר גידי לעצמו. הוא כעס על גידי והגיע להחלטה עצמית: 'אני לא אתן לזה לקרות! יש בידי להציל את המצב, עוד לפני שיגרם הנזק. אסור שזה יקרה!'

ובניגוד לכל כללי האתיקה, שלמד בקורס, הוא חדל לצלם. הוציא את הקלטת וכיבה את המסרטה. אסף את הציוד וחזר לרכבו. לאחר כשעה, הוא ראה אותם חוזרים לרכבם ונוסעים כל אחד לדרכו. הוא צלצל לטלפון הנייד של גידי, שנסע חמישים מטר לפניו והזדהה: "שלום גידי חברי, מדבר גיא גולן מקורס הקצינים, זוכר?"

"וודאי שזוכר", ענה גידי בשמחה ונזכר בתקופת שרותם במצפה רמון. "מה שלומך, גיא? מתי נראה אותך?" השיב גידי בהבעת שמחה.

"מבחינתך, אפשר עכשיו או בכל זמן שתמצא. רציתי לשוחח אתך על נושא חשוב ודחוף".

גידי התמהמה קלות וענה: "אני נמצא עכשיו באירוע חברתי, מה דעתך על מחר בבוקר במפעל בתל אביב?"

"מאה אחוז, מחר בעשר אני אצלך. להתראות". השיב גיא וניתק את הטלפון.

למחרת, בשעה עשר בדיוק, התייצב גיא בפתח משרד המנכ"ל, משרדו של גידי הממוקם בקומה השנייה של מפעל הסלטים, אשר עבד במלא הקצב ובשאון רב. הם התחבקו וטפחו זה לזה על הגב, כמנהג הלוחמים החוזרים מחופשה ארוכה. החליפו בניהם מילות נימוסים, שתו קפה שחור עם "הל", שהגישה המזכירה לאורח ולמארחו.

"מה פשר החשיבות והדחיפות הפתאומית, שביקשת לראות אותי?" שאל גידי בארשת פנים רצינית.

"נודע לי שאתה מתגרש עוד שבועיים", ירה גיא הישר בפניו של גידי, אשר הלבין, כאילו נשאב מהם כל הדם בבת אחת.

"מי סיפר לך את השטויות האלה, גיא? אני עצמי לא יודע מזה, אז כיצד אתה יודע? ועוד לפני?"

"תשמע היטב, גידי חברי, לא רק שאתה מאבד את אשתך, שתמצא ללא ספק גבר אחר... במיוחד עם כל הרכוש שאתה עומד להפסיד יחד אתה, אתה תאלץ לוותר על ביתך המפואר, מכוניתך ומחצית המפעל! שלא לדבר על ההפסד הגדול מכולם - שתי בנותיך החמודות. תתחיל לאתר ביומן, שעתים פנויות כל שבוע, למפגש מבוקר איתן, כפי שיורה לך בית הדין הרבני".

גידי החל להזיע ולא מצא את מקומו בכורסת המנהלים הנוחה. "אתה חייב לי הסבר! מה קורה כאן, לכל הרוחות?" שאל וחיכה בקוצר רוח לתשובתו של גיא.

"טוב... תראה, גידי, פתח גיא ואמר בשקט: "אשתך חושדת, שאתה מנהל רומן עם אישה אחרת. היא שכרה את שרותיה של חברת חקירות, שתעקוב אחרך. כאשר יושגו ההוכחות הדרושות, היא תיפנה באמצעות עו"ד ידוע לבית המשפט, שיפסוק ללא ספק לטובתה ולטובת הילדים." גידי נאנח ועמד ללקות בהתקף לב, נוכח העובדות והתרחיש הרע העומד להתממש. "מאיפה יש לה הוכחות?" ניסה גידי לדרבן את גיא, לספר לו את אשר הוא יודע.

"הנה ההוכחות!" אמר והניח על השולחן מעטפה, ובה כשלושים תמונות ברורות, בהן נראה גידי עם חנה בתנוחות, שלא הותירו מקום לכל דמיון. גידי התבונן בתמונות וחש בושה על שנחשף לעיני כל. "מה עושים, גיא?" שאל והשתוקק למוצא פיו.

"אתה רוצה להתגרש?"

"לא", אמר והמשיך: "אמנם, אין לי את הפרפרים בבטן, כפי שחשתי כשהכרתי את תמר, אך בהמשך, יהיה זה אותו דבר גם עם חנה. אז להפסיד את הכל בשביל פרפרים? לא נראה לי," הגיע למסקנות בעצמו. "עזור לי, גיא, התחנן הוא על נפשו." רק אתה יכול לעשות זאת!"

"אתה בטוח?" שאל גיא.

כתגובה לשאלה, שלף גידי את מכשיר הטלפון הנייד שלו והתקשר לחנה. "שלום, חנה," פתח ואמר בדרמטיות מבלי לחכות לברכתה. "תראי, חנה, אשתי תמר עלתה על הקשר שלנו ואין בכוונתי להפסיד את בנותי ומשפחתי היקרות לי מכול. אני לא מצטער על מה שהיה בנינו, אך אנו חייבים לסיים את הקשר הזה מיד. סליחה על הבהילות, אך אין מוצא אחר מניתוק חד. אני מאחל לך הצלחה בהמשך. ביי..." הבהיר לה וניתק את השיחה.

גיא השתכנע, שגידי למד את הלקח והחליט לחזור לקן משפחתו החם. הוא אסף את כל התמונות והכניסן למגרסה הקטנה, שהייתה ליד השולחן המשרדי. התמונות נגרסו לפיסות קטנות, שלא ניתן היה לעשות בהן כל שימוש. הוא הסביר לגידי את תוכנית הפעולה שתכנן וביקש את מלוא שיתוף הפעולה מצדו. גידי הסכים לכל משימה שתוטל עליו. הם קבעו להיפגש בשעה 18:00 בסמוך לבית כנסת "תפארת ישראל" ברמת גן לאחר תאום מראש עם הרב יגאל שמע, שם יחל תהליך החזרה בתשובה של גידי.

ואכן בדיוק בשעה היעודה, התייצב גידי בבית הכנסת, עם כיפה לראשו, לתפילות "מנחה" ו"ערבית", יחד עם עוד כעשרים בעלי תשובה, אשר הקימו במקום ישיבה של חוזרים בתשובה ועסקו בלימודי "גמרא" ו"משניות".

הרב שמע, היה הרב הצבאי של החטיבה, בה שרת גיא. הוא שמח לשמוע את קולו ושיבח את פעילותו הברוכה, לתיקון מעשיהם של בני ישראל, אשר סטו מדרכם, אך ישוּבו, בעזרת השם, אל חיק הבורא. כמובן שכל זמן התפילה ותהליך הלימוד בספרי הקודש צולמו ותועדו בדפי התצפית והמעקב, שמילא גיא.

גידי, כמתוכנן, החל להשמיע אמירות, שלא היו שגורות בביתו ביומיום, כמו: "בעזרת השם", "תודה לאל" ועוד. הוא ביקש מתמר אשתו להדליק נרות שבת. לאחר מספר ימים נקרא גיא עם התוצאות למשרד החקירות והגיש לאיציק, את התיק המסודר ובו תיעוד מדויק על מהלכו של גידי, בצירוף צילומים וקלטת, בה נראה גידי עם כיפה גדולה ולבנה לראשו, כשהוא מתפלל ולומד משניות עם חבריו האברכים ומתחזק אט אט בעבודת האל הקדוש.

כאשר הגיעה תמר למשרד החקירות לקבל את חומר החקירה לידיה, היא הייתה מופתעת לחלוטין מהמצאים ומהתמונות, שנפרשו לפנייה. היא שאלה את איציק: "מדוע הוא הסתיר זאת ממני? הייתי מקבלת זאת בהבנה ולא מונעת ממנו פעילות דתית, אם זה מה שעושה לו את זה." אמרה וחיכתה לתשובה.

איציק ענה ספק מידע, ספק מהיגיון: "כנראה, שהוא עדיין לא בטוח בדרך שבחר. ועד שיחליט, רצה להסתיר ממך את הלבטים, שבבחירת דרך חיים חדשה."

"טוב..." "כמה אני חייבת לך?"

"3,000 דולר פלוס מע"מ."

תמר הוציאה את פנקס הצ'קים מארנקה וכתבה את ההמחאה. היא יצאה מן המשרד עם לא מעט רגשי אשמה, על שחשדה לשווא בבעלה, אך שמחה, שמשפחתה לא הולכת להתפרק.

את המעטפה עם הדוחות הכתובים, התצלומים והקלטת, היא השליכה לפח אשפה קרוב, כשחיוך רחב נסוך על פניה.

והנוצץ. הוא היה שונה מיתר כלי הרכב, אשר היו גם הם מבין הטובים בשוק, אך בכל זאת, הוא היה מותג נחשק, מקורי, נועז, בולט ומעורר התרגשות בלתי מוסברת. כך לפחות חשו חבריו, כשנכנסו אל תא הנוסעים. הם שרקו בהתפעלות את התרשמותם ובלא מעט מבטי קנאה. האגו של גיא עמד על סף פיצוץ. בנות הזוג הצטרפו למסע, אך אותן העסיקו ענייני הדיאטות והאופנה. בדרכם דרומה, פנו מזרחה בצומת "ניצנים" ולאחר נסיעה של כמה מאות מטרים הגיעו ל"גבעה 69". המשלט ומגדל המים לא היו מרהיבים במיוחד, אך את מורשת הקרב המעניינת שהייתה במקום, שמח גיא לספר לחבריו: "במלחמת העצמאות התקדמו הכוחות המצריים צפונה, עד שנתקלו בפלוגה, אשר התמקמה על הגבעה החולשת על המרחב. הפלוגה חסמה את נתיב התקדמותו של האויב, שנע בכוחות מתוגברים במיוחד. התפתח קרב קשה במקום. לפלוגה היו נפגעים רבים. הצעקות לעזרה הלכו וגברו. תגבורת לא הגיעה והמ"פ החליט על נסיגה.

סגנו חשב אחרת ואמר למ"פ: "אם ניסוג, המצרים יגיעו עד 'יבנה' ויטבחו כל אדם שיתקלו בו בדרכם. אם ברצונך לסגת אתה יכול ללכת. אני וכל השאר נשארים להגן על המקום עד טיפת דמנו האחרונה".

המ"פ היה המום ואמר לסגנו: "הפקודה לנסיגה תסייע לנו לצבור כוח, נוכל לעמוד במתקפה, ולאחריה לצאת להתקפת נגד. ודע לך שאתה מסרב פקודה בעת מלחמה. שעל פי חוק השיפוט הצבאי, חל עליה דין מוות".

סגן המ"פ השיב: "אתה יכול לירות בי אם אתה רוצה, אני לא עוזב את המקום עד הסוף הטוב או המר".

לבסוף קיבל המ"פ את דעתו של סגנו ונשאר במקום לפקד על הקרב. אחרי מספר ימי לחימה עקובים מדם ובעזרת תגבורות, שהגיעו בסופו של דבר, הצליח הכוח להדוף את האויב ולהסב לו אבידות קשות. בתום המלחמה, הועמד הסמ"פ לדין צבאי בגין סירוב פקודה בעת מלחמה. הוא נדון להורדה לדרגת טוראי, אך בטקס חגיגי ורב כבוד, קיבל הוא למחרת את "עיטור העוז" על אומץ לב ודבקות במטרה.

גיא, שהנו מ"פ במילואים, הביט בחברו וסגנו דוראל, שפניו לבשו חיוך קל. הוא ביקש להבין, כיצד הוא היה נוהג במצב שכזה. לאורך כל הנסיעה עד ליעד הבא, שוחחו ביניהם החברים על הנושא הזה. הם המשיכו בדרכם

דרומה, אל מדבר יהודה. הם נסעו בציר בעל מרחבים ונופים פראיים ומסחררים עד "מצפה קדם". במצפה הם יצאו מכלי הרכב וצפו בנוף עוצר הנשימה. מדי פעם, מסר גיא את הרכב לחבר אחר, על מנת להעניק להם חווית נהיגה מרתקת והרגשה עילאית שאינה דומה לשום דבר שהכירו עד כה.

הם המשיכו את מסעם במרחבי המדבר הקסום, בין נחלים, מצוקים ונקיקים עמוקים, לכיוון "הרי מואב".

באחד הערוצים, בו ההד החוזר היה חזק במיוחד, כינס גיא את כל המטיילים וסיפר להם על בחור צעיר, אשר בא להתייעץ עם הטבע, מה עליו לעשות וכיצד לנהוג עם נערתו, הוא קרא בקול:

"הד יקר, מזמן רציתי להתייעץ איתך, אתה ודאי יודע על מה."

"עלמה... עלמה... עלמה..."

"צדקת, הד, פגשתי בחורה נאה."

"אהה... אהה... אהה..."

"אך עדיין לא אדע מה שאיפתה."

"אתה... אתה... אתה..."

"אמור לי, הד, מה היא רוצה כשהיא מצטבעת?"

"טבעת... טבעת... טבעת..."

"ומה היא תאמר לי אחרי שנתחתן?"

"תן... תן... תן..."

"מה היא תרצה שאביא לה?"

"וילה... וילה... וילה..."

"האם היא תכבד את בעלה, ותשמע בקולו?"

"לא... לא... לא..."

"תגיד, מה היא תרצה, את כל הרגלי לתקן?"

"כן... כן... כן..."

"וכשארצה לתת לה תכשיט, מה היא תרצה לדעתך, כסף או זהב?"

"הב... הב... הב..."

"מה צפוי לאדם כמוני?"

"עוני... עוני... עוני..."

"ומה יהיה גורלי לאחר שאת חיי על מזבח הנישואים אקריב?"

"ריב... ריב... ריב..."

"ואיך אעמוד מול כל הדרישות?"

"שוט... שוט... שוט..."

"ומה יהיה בסוף גורלי, התוכל לי לומר?"

"מר... מר... מר..."

"ובכן, הד, אם כך כדאי לי להינשא?"

"נסה... נסה... נסה..."

"ואיך יהיו חיי ללא הנערה?"

"רע... רע... רע..."

"אז איך זה להיות נשוי?"

"אוי... אוי... אוי..."

צחוק רם ומחיאיות כפיים התמזגו זה בזה. גיא ידע לשלב הומור בצד הידע, שהפגין בדיעת הארץ. לכן, כאשר הציע לחבריו טיול, לא היה משהו שסרב להשתתף בו. משם הוא הוביל אותם לתצפית "ראש צוקים". הנוף המשכר גרם להם לחוש, כאילו הם יושבים בקולנוע... תלת מימד... והתמסרו לעולם הקסום של נוף בראשית. את הטיול המתיש, אך המענג, סיימו בפונדק דרכים ב"צומת אלמוג". גיא הזמינם לארוחה לרגל זכייתו ולפני שנפרדו, הציע להם, לצאת לטיולים בתדירות גבוהה יותר.

גיא ודניאל נסעו ל"סביון", אל הוריה. שהתרשמו מן הרכב החדש והמטירו מחמאות על טעמו המשובח של גיא. הם הופתעו לשמוע, שגם דניאל נוהגת ברכב הכבד הזה. אחרי קפה ועוגה, שבו השניים לדירתם שבתל אביב. בזמן שדניאל תחבה את הבגדים למכונת הכביסה, נכנס גיא להתקלח. הוא עשה זאת בזריזות על מנת להספיק להתעלס עם אהובתו עד נץ החמה. הוא המתין לה במיטה החמה וצפה בשידור, "משחק השבת", בו נסקרו תוצאות משחקי הכדורגל. לפתע שקע בשינה עמוקה והמשגל שתכנן, התבצע רק בחלום המתוק, כשחלם, כשדניאל צמודה אל גופו. כאשר התעורר, דניאל כבר הייתה בדרך לאוניברסיטה. הוא צלצל למקום עבודתו והודיע שיאחר. אחרי מקלחת מהירה, יצא לסיפורים בבנק. בכניסה

הוא הבחין ברכב של חברת "ברניקס". הוא שיער, שברגע זה ממש, פורקים את הסחורה שהזמין.

על שולחנו של יהודה, הפקיד המטפל בחשבוננו של גיא, המתינו לחתימתו הטפסים, שהודפסו ונחתמו על ידי הבנק. יעקב, מנהל המחלקה, ניסה לשכנע אותו, לא לשאת סכום כזה במזומן, אך נענה בסירוב. הוא משך מיליון ומאה אלף שקלים, מסודרים בחמישים וחמש חבילות של מאה שטרות של מאתיים שקלים, שהוכנסו לתוך תיק גב. הוא דרש, שבכל בוקר ימתינו לו מיליון שקלים במזומן בלבד. כאשר נשאל על ידי שמואל, מנהל הסניף, לפרש המשיכות החריגות, כי חשש לעבור על חוק הלבנת הון, שנחקק לפני כשנתיים, לפיו יש לדווח לשלטונות על משיכות של מעל לשמונים אלף שקלים, השיב גיא, ואף חתם על מסמך המאשר, כי משיכת המזומנים מיועדת לחלוקה, כמעשר, לנזקקים שונים, שלא שפר עליהם גורלם. "מדוע עשרה מיליון? גם במיליון אחד יש מצווה גדולה ומבורכת", שאל שמואל.

"כאשר שלחתי את הטופס, עמד ליד הדוכן קבצן אחד והבטחתי לו, שאם אזכה בחמישים מיליון, אפריש מעשר בגובה של עשרה מיליון לנזקקים. והבטחות יש לקיים."

שמואל העריך את נדיבותו הרבה ולא יכול היה למנוע ממנו לבצע זאת, אך הפטיר: "זהירות רבה נדרשת ממך לשאת סכום כזה. ישנם הרבה אנשים, שלא יהססו לחסל אותך, גם עבור פחות מזה."

"כל זמן, שאף אחד לא יודע, שעל גבי יש מיליון שקלים, לא יאונה לי כל רע. לכן, כולנו חייבים לשמור על סודיות...". השיב גיא ובחן את פני הנוכחים, בעת שהצמיד את התיק אל גבו וקשר אותו בחגורה אל חזהו.

כאשר ישב במכוניתו הבטוחה, לחץ על מתג הנעילה המרכזית ונסע לכיוון רחוב דיזינגוף. מדי פעם העיף מבט אל המראה, כדי לוודא, שאיש אינו עוקב אחריו. הוא עצר בסמוך לבית האופנה של גלית, אשתו של מנשה. נטל את התיק ונכנס במהירות אל משרדה. "אני שמחה לראותך, גיא. מה שלום דניאל?" אמרה גלית ונשקה על לחיו.

"בסדר", השיב ועיניו שוטטו על פני המשרד.

"מה אתה מחפש?"

"הנה הכסף. מיליון שקלים במזומן. תני לי קרטון. אארוז אותו ואז תצלצלי לניסים ותודיעי לו, שהכסף ברשותך. אבל אל תמסרי לו אגורה לפני שתקבלי את כל הצ'קים ושטרות השוב, שחתמת עליהם לביטחון".

"אעשה זאת מיד", אמרה והניחה על השולחן קרטון, המיועד ליצוא מוצריה. לאחר שהקרטון נסגר ונחתם בסרט הדבקה אטום, כתבה עליו "ניסים" והניחה אותו מתחת לשולחנה. היא יצא אל רכבו במהירות, שם, מתחת למושבו השאיר את יתרת הכסף שמשך, סך של 100,000 שקלים, עבור ולדימיר ואנטולי. בדרכו למקום עבודתו, עצר ליד תא טלפון ציבורי והודיע למנשה: "המיליון הראשון נמסר לגלית, השני מחר", וניתק.

את רכבו החנה ברחוב צדדי, על מנת לא לחשוף את עושרו הפתאומי. בצהרים יצא עם חבריו לארוחה ובזמן שהמתינו למלצר, הוציא היא את חבילות המזומנים וחילק להם. השניים לא הסתירו את הפתעתם הרבה. "סוף סוף הגיע הכסף מחר", עבור המכונה שייצרנו. למעשה, יש כאן יותר מהסכום שהובטח, כי בחו"ל נהוג להעניק טיפ על שרות מושלם", אמר.

הם נטלו את הכסף והסתירו אותו עמוק בכיסיהם. הביטו בו בהערכה עמוקה ושיבחו את החבר מחר", אשר עמד בהתחייבותו ושלח את הכסף. "אני מקווה שנקבל עוד הזמנות כאלה", אמר ולדימיר בחיוך.

"אני מאמין שנקבל. כשזה יקרה, אודיע לכם".

בסיום הארוחה חזרו השלושה לעבודתם. ראשו של גיא לא היה במקום. מחשבותיו היו נתונות אל המכונה שבחברת הלוטו. הוא היה חסר סבלנות ומדי פעם הביט בשעונו, כמו שציפה הוא לסיומו המהיר של יום העבודה. למעשה, הוא לא נזקק לפרוטות שהשתכר שם. רק הריבית, שקיבל בכל חודש על יתרת הכסף בחשבוננו, הייתה בגובה של שמונים וחמישה אלף שקלים לערך. גם הסכום הזה היה זעיר לעומת חמישה מיליוני השקלים, בהם צפוי הוא לזכות פעמיים בשבוע, במועדי הגרלת הלוטו. הוא הקפיד לשלוח מדי שלושה ימים טופס שיטתי חזק והמשיך להכות בברזל, כל עוד הוא חם. לא סתם חם, לוהט! הוא נקט באמצעי זהירות והקפיד לשלוח את הטפסים מדוכנים שונים ובערים שונות, על מנת למנוע את גילוי השיטה והזכייה החוזרת על עצמה. דפי הסדרות, אשר שמר, נרשמו תחת הכותרת: "נתונים סטטיסטיים". הוא עקב אחר תוצאות ההגרלה ודאג לסמן או למחוק את

הסדרות, שפג תוקפן ולא שכח לדלג, בכל הגרלה, על סדרה אחת המיועדת לבדיקה ותרגול לפני השידור בטלוויזיה. את הטפסים הזוכים שמר במעטפה אטומה וסגורה שעל גבה כתב: "גיא - מסמכים אישיים" והצפין אותן בכך סודי בבזמנו של אמו, שהתאלמנה מבעלה לפני מספר שנים.

למחרת בבוקר, שוב התייצב גיא בסניף הבנק. ושוב סידר בתוך התיק את חבילות השטרות. שמואל שאל, ספק בצחוק ספק ברצינות, באם יוכל להיות אחד מהנזקקים בתחנת חלוקת המזומנים. גיא, בחיוך שובבי דחה אותו בנימוס ואמר, שהוא חש סיפוק עצום לחלק את הכסף למשפחות שמתקשות להביא מזון חם לילדיהם, או ילקוט איכותי לבית הספר, או נעלי ספורט. שלא לדבר על תשלום לחברת החשמל או לחברת הגז, על מנת לחדש את הזרם שנותק, מפאת אי תשלום. הוא אכן התכוון לדבריו, אך תחילה סיים את מחויבותו כלפי מנשה. וכך, במשך שמונה ימים נוספים, התייצב כל בוקר בבנק ומשם נסע לביתו של מנשה. ביום השמיני, לחץ הוא בחום את ידו של גיא ואמר: "גיא, תודה על הכול! במיוחד על שחילצת אותנו מהצרה, אשר נקלענו אליה. רק בזכותך חייה של גלית, אשתי, ניצלו. איכות חיינו וחיי בנותינו השתפרו ללא הכר. על כל אלה, אנו חבים לך המון!". הוא חיבק אותו בהתרגשות ונפרד ממנו.

את החבילה התשיעית של מיליון השקלים, תחב מנשה אך בקושי לתוך הכספת הסודית, שהותקנה בקיר חדר השינה והוסתרה היטב על ידי ארונית לאחסון נעליים. הוא עמד מתוסכל מול חבילות הכסף הדחוס בכספת הפלדה, אשר בקושי רב נסגרה וננעלה ואמר לעצמו: 'תשעה מיליון שקלים עומדים לרשותי, אך מה שווה כל זה, אם אינני יכול להשתמש בהם לבל יתגלה סודי?'

21. הכי אחי

שבוע אחרי הזכייה הגדולה שלו, החל גיא בהכנות להמשך תוכניתו, לגרוף את הפרסים בזה אחר זה עד להשלמת חמש מאות סדרות של מספרים, המיועדים לזכייה. ביום שלישי, בהפסקת הצהריים, הוא נסע במהירות להרצליה, דרך נתיבי איילון ועצר בסמוך לדוכן לוטו, שעליו התנוססו שלטים וכרזות מאירי עיניים, כשהספרה שבע בלטה במיוחד בצבע כחול, "7 מיליון לפרס הראשון". הוא חבש משקפי שמש וכובע מצחייה לראשו, כדי שלא יזוהה כזוכה הסדרתי וניגש לדוכן עם הטופס השיטתי, שהכין מבעוד מועד, שכלל שניים עשר מספרים שונים ו"חיזק" את הטופס ב"מספר החזק". הוא שילם במזומן סך של אלפיים וחמש מאות שקלים, הכניס את הטופס אל שרוול הניילון, הודה לזכייין ונסע משם. בדרכו חזרה לעבודה, עצר במזנון סמוך, קנה כריך טונה וסלט ירקות, אותו אכל בתיאבון רב, כשתחושת ניצחון מלווה אותו בדרכו.

בערב סעדו גיא ודניאל בחברת זוג חברים. הם ישבו במסעדה החלבית במרכז המסחרי, שבבניין בו התגוררו. ריחופו של גיא בלט לעיניהם. נראה היה, שמחשבותיו נדדו אל מרחבים אחרים. הם ניסו להשיבו אל הרגע, אל הארוחה, אך בראשו התרוצצו מספרי הלוטו בלבד. הוא הציץ בשעונו. מועד שידור ההגרלה הגביר את רצונו להיפרד מחבריו. הוא התנצל בפניהם על חוסר ריכוזו ועלה עם דניאל לקומה השלושים וחמש, אל דירתם. דניאל נכנסה למקלחת וגיא מיהר להדליק את הטלוויזיה. הוא נטל לידי את טופס ההגרלה והמתין. בטלוויזיה, פרסומות. בלבו, פעימות.

"בעוד דקה נעבור לשידור הישיר מבית חברת הלוטו," בישרה לו הכתובית על המסך. עוד נשימה חמקה מריאותיו ואצבעותיו תופפו ללא רחמים על השולחן. הוא אחז בעט, שלא מצא מנוח בכף ידו...

המנחה הצעיר והנאה התקדם לעבר המכונות המבהיקות ובחיוך קל הכריז על תחילת השידור: "ערב טוב, גברותי ורבותיי. ברוכים הבאים, צופות וצופים יקרים, להגרלת הלוטו השבועית. היום, סכום הפרס הינו. שבעה מיליון. אני חוזר ואומר, שבעה מיליון שקלים! אני משוכנע, שכול אחת ואחד מכם, כבר

תכנן מה יעשה בסכום הגדול שייפול בחלקו." אמר תוך הבעת פנים בעלת משמעויות רבות.

כמתבקש, הוא שיבח את מפעליה של החברה למען הקהילה וברך את חברי הוועדה המפקחת.

"נוווו כבר," פנה גיא בחוסר סבלנות אל המנחה. "תגיע כבר לעיקר!"
"ונעבור להגרלה..." אמר המנחה ולחץ על הלחצן האדום.

הכדורים החלו להסתחרר במהירות. עיניו של גיא ננעצו בהם. הוא לחש לעצמו: 'הנה "מחול הכדורים" שלי. קדימה, כדורים, הגיע תורכם!'

"גיא, בוא תצטרף אלי למקלחת," קראה לו דניאל.

"מאמי, עוד חמש דקות," השיב בלחץ וציפה לכדור הראשון שיעלה בגורל, כי ידע, שאם הוא יופיע בטופס שלו, זכייתו מובטחת.

"עוד שנייה... עוד שנייה... והנה נכנס הכדור הראשון, הכחלחל... 17! יש לנו את המספר הראשון. 17! רשמו לפניכם, גברותי ורבותיי..." קרא המנחה בנימה של התרגשות.

אנחת רווחה עלתה מגרונו של גיא. חיוך רחב נסוך על פניו.

"3, גברותי ורבותיי, 3 הוא המספר השני, שעלה בגורל," המשיך המנחה. חיוכו של גיא הפך לצחוק גדול.

"אולי תשתף אותי בבדיחה, שגורמת לך לצחוק כל כך," קראה דניאל ומרחה קרם גוף על עורה הצח והחלק.

"בדיחה מוצלחת שמעתי זה עתה," אמר גיא וחזר להתרכז במסך שלפניו.

המנחה המשיך להכריז על המספרים שעלו בגורל. כאשר ראה, גיא, שכול המספרים כלולים בטופס הזוכה, לא המתין לבדיקת המספר החזק, מפני ששלח טופס חזק, שכלל את כל הצירופים האפשריים של המספרים החזקים. הוא הניח את הטופס בארנקו ורץ מאושר למקלחת. חיבק ונישק את דניאל, שהייתה עדיין עירומה. היא הדפה אותו קלות ושאלה: "מה השמחה הגדולה שנפלה עליך? ותתקלח קודם..."

"את ממש רעה. כנראה היית מכשפה בגלגול הקודם," אמר וניסה שוב לנשקה.

"אתה מדבר ומטרטר יותר מדי. כנראה היית גנרטור בגלגול הקודם," השיבה והדפה אותו בשנית.

הוא חייך. תשוקתו אליה גאתה והבעירה את אזור חלציו. הוא הסיר את בגדיו והשליכם בפיזור על ריצפת המקלחת. נכנס למים החמים והחל לשיר את המנונו האישי, השיר "אשליות".

"אולי תספר לי את הבדיחה, שבגללה התגלגלת מצחוק...?"

"מדענים גילו, שנקודת ה G של האישה, נמצאת בסוף המילה Shopping", אמר ופרץ בצחוק גדול.

"מצחיק מאוד", אמרה ובכל זאת צחקה והוסיפה בעקיצה: "ראיתי היום מודעת פרסומת מוצלחת, של מרפאה לשיפור התפקוד המיני, לגברים כמון... תתקשר, אם לא קשה לך", אמרה וצחקה גם היא בקול רם.

"מיד נבדוק אם קשה או לא", אמר וסגר את זרם המים.

דניאל יצאה מהמקלחת. גיא הניח מגבת סביב חלציו, טפטף מי גילוח על פניו וצווארו, מרח דאודורנט ג'ל בבתי שחיו והצטרף אליה. היא המתינה לו בזרועות פתוחות ונשיקתם הרטובה, נמשכה דקות ארוכות. הם התעלסו בתשוקה רבה והעניקו זה לזו את עצמם. אהבתם הוסיפה עומק ליחסי המין שלהם, אשר הפכו אותם לזוג מושלם.

כהרגלה, יצאה דניאל בבוקר לאוניברסיטה. גיא הרשה לעצמו להתפנק במיטה ולגם מהקפה, שדניאל הניחה על השידה לידו. הוא דפדף בעיתון היומי וקרא, כי נמצא זוכה יחיד בהגרלת הלוטו מאמש. 'יש! אם לא אעשה שגיאות, אזי מצפים לי כחמש מאות זכיות של חמישה מיליון שקלים'. בחישוב מהיר, הסתבר לו, שהוא עשוי להרוויח שני מיליארד וחמש מאות מיליון שקלים. הוא חייך והתגאה בעצמו: 'אני מיליארדר! גיא, אתה שומע? אתה מיליארדר!' השעון היה לרעתו. 'אני שוב מאחר לעבודה. בעצם... לעזאזל! אני מיליארדר! מה אני צריך את הפרוטות ממקום עבודה, שממילא לא מעריכים שם את כישורי?' חשב לעצמו, אך מיד החל לחשוב בהיגיון: 'אני חייב להמשיך בשגרת חיי. אבל... לא יקרה כל אסון, אם איעדר מדי פעם מהעבודה. במקרה הכי גרוע, יפטרו אותי. ביג דיל', שכנע את עצמו וצלצל להודיע שיאחר.

הוא לקח את טופס הזכייה ונסע ליעל גיסתו, אלמנת אחיו רפי, שנפטר בחטף מדום לב. מוות, ששבר את שמחת חייה של משפחה שלמה. רפי היה הבכור

מבין שני הבנים. הם נולדו לזוג הורים ניצולי שואה, שעלו ארצה עם קום המדינה והיו ממייסדיה וממקימה. גיא ורפי היו המשכיות למשפחות הוריהם, שנגדעו על ידי הנאצים. על כן, העניקו להם חום ואהבה, תמיכה וילדות מאושרת. כילדים, שיחקו הם תמיד יחד, בשכונתם שברמת גן. בכדורגל, מחבואים, תופסת ושאר משחקי ילדות, עוד בטרם עידן המחשב. אך משחק אחד, שנחרט היטב בזיכרונו, היה "המרפאה". בכול יום, אחת מבנות השכונה שהפצירה בהם יום יום, לשחק את תפקיד הרופא והאחות, כשעדיין היו ילדים בני 11 ו-12. ה"מרפאה" הייתה ממוקמת בחדר השרותים, בביתו של אחד הילדים, שהוריו נעדרו מהבית בזמן המשחק. רפי נבחר תמיד לשמש כרופא גניקולוג ולצידו, גיא כאחות רחמנייה, אשר מכניסה את הבנות אחת אחר אחת לבדיקה גניקולוגית מקיפה. לאחר הדרכה קצרה מאחת הבנות היותר בוגרות, הם צברו ידע וניסיון רב, על מנת להבחין במחלות נשים ולתת מרשמים. מיד עם כניסתה ל"חדר הרופא", הפשילה החולה את תחתוניה, עוד בטרם נתבקשה לעשות זאת. הרופא הפסיקה והתעניין, היכן בדיוק כואב לה. ללא אומר, נשכבה החולה על השטיחון הסמוך לאמבטיה, פישקה את רגליה לרווחה וציפתה בקוצר רוח לבדיקתו של הרופא. בעזרת 2 מקלות של שלגון ארטיק, הוא החל לגשש ולמשש את אזור המפשעה, אשר היה חלק ונטול ערווה. מדי פעם, פתח את שיפתי הפות הקטן, לקול צחקוקה והנאתה של הילדה. הוא תמיד גילה מחלה קשה בשפתיים האלה, אשר חייבה אותו להגיע למחרת לבדיקה חוזרת. לאחר שהתלבשו, קיבלו הן מעט מים ושתי את ה"תרופה" לה נזקקו. מה שנחרת היטב בזיכרונו הוא, שהבנות נהנו הרבה יותר מהם. מחלתן הייתה מחלה חשוכת מרפא, הלא היא "מחלת האהבה". המרפאה, אשר פעלה כל יום בשעה 16:00, נסגרה, כאשר הגיעו הבנות לבגרותן ולפרקן.

דרכיהם של שני האחים, הצטלבו גם בתקופת השרות הצבאי. הם נפגשו באקראי לקראת משימה מעבר לקווי האויב, כאשר יחידותיהם היו אמורות להשתתף במבצע נועז. כקצין מצטיין, התקדם רפי ועלה במהירות בסולם הדרגות, עד שהחליט לפרוש מהצבא ופנה לעסקים הפרטיים. הוא למד בדרך הקשה את עולם העסקים האכזר. השקיע את כל כספו ואף נטל הלוואות לרכישת מסעדה קטנה, אשר שגשגה מאוד ובעקבותיה, הקים רפי רשת

מסעדות מצליחה ביותר. רצה הגורל וגדע באחת את כל תוכניותיו. בוקר אחד, בחמש לפנות בוקר, הוא נמצא שרוע בביתו ללא רוח חיים. לרופא, אשר הגיע בניידת טיפול נמרץ, לא נותר אלא לקבוע, כי סיבת המוות הייתה דום לב. הבוקר הרע הזה, הותיר בזיכרונו של גיא, צלקת שלעולם לא תגליד. צלצול טלפון עיקש הוציאו מהאמבטיה תוך כדי גילוח. יעל, גיסתו, בישרה לו על האסון הכבד והנוראי וביקשה ממנו להודיע לאמו, שעדיין כאבה את מותו של אביו. היא הופתעה לראותו בשעת בוקר מוקדמת זו ושאלה: "מה קרה, גיא?"

"בואי נשב, אימא, אני רוצה לדבר איתך," אמר והתיישב מולה על הספה בסלון.

הדאגה כבשה את פניה. היא לא ידעה למה לצפות. בלבה קיוותה, שהוא לא הסתבך באיזו צרה. היא נשאה את עיניה אל עיניו ובמבטים של תחינה, דובבה אותו לדבר. עיניו נצצו. הוא ניסה לחסום את הדמעות, אשר אימו לפרוץ.

"גיא, דבר אלי, בבקשה..." האיצה בו.

"אימא, זה רפי..."

"מה קרה לרפי? הוא הסתבך? ספר לי..."

"רפי... הוא מת!!!"

היא הביטה בו המומה. לא הבינה, או שלא רצתה להבין את הנאמר. הניחה את ידיה על אוזניה, כמנסה לאטום אותן בפני הבשורה המרה ולפתע פלטה מפיה זעקת שבר, שקרעה את חלל הבית. היא חבטה על פניה והחלה לזעוק: "לא! לא! לא! לא!"

גיא זינק לעברה. הוא חיבק אותה, כמו ביקש לאחד את הכאב של שניהם ובכה יחד איתה. היא התמסרה ליגונה וביקשה לדעת פרטים, כיצד קרה הדבר ובעיקר, מדוע לא הצילו אותו. הוא ניגש להביא כוס מים, כדי להרגיע אותה מעט וסיפר לה, את ששמע מייעל. השכנים, אשר שמעו את זעקות השבר והיגון של חנה, נכנסו ודיברו אל לבה, אך איש לא הצליח לנחם אותה.

ההלוויה התקיימה בו ביום. גיא נשא הספד, אשר ביטא את כאב המשפחה כולה. הוא הזכיר את מעלותיו ותכונותיו הטובות של רפי וביכה את האובדן, הריקנות והחלל הכבד שהותיר אחריו. כאח בכור, תמיד תמך בגיא. במיוחד,

בתקופה בה למד באוניברסיטה והיה חסר כל וכשנזקק למימון, להשלמת לימודיו בהנדסה. את זאת זכר גיא היטב ומותו הפתאומי, עוד בטרם הספיק להשיב לו כגמולו, השפיע עליו קשות ונשבע בלבו, לסייע ככל שרק יוכל לגיסתו ולאחיניו, שהם חלק חשוב ומשמעותי בחייו.

ובבוקר הזה, הבין גיא, שהגיעה שעת התגמול ההולם. לפני שיתגלה מעשה התרמית, או שמא, איזו תקלה בלתי צפויה במכונה, תמנע ממנו לממש את תוכניתו, נסע הוא אל ביתה. יעל הופתעה לראותו בשעת בוקר מוקדמת, אך מאוד שמחה לקראתו ובכלל, שמחה על הקשר החם עם משפחתו האוהבת של רפי, בעלה המנוח.

"יש לי הפתעה נעימה עבורך, יעל," אמר גיא.

יעל מזהה קפה לשניהם. הביטה בו בעיניים סקרניות ואמרה: "סוף סוף משהו חיובי מתרחש בשנה הקשה שנפלה עלי."

"זכיתי בלוטו... לפני עשרה ימים, ב... חמישים מיליון שקלים. אני רוצה לתת לך שי, שיסייע לך להתגבר על אובדן ההכנסות, שנגרם מאז מותו של רפי," אמר והניח על השולחן את טופס הלוטו החדש.

פניה של יעל זרחה וחיוך רחב עלה על שפתיה. "יופי, באמת מגיע לך," אמרה ולפתע, כבשה את פניה בידיה ופרצה בבכי קורע לב, מפאת המחווה. היא ניגשה אליו, חיבקה אותו ונשקה על לחיו ודמעותיה הרטיבו את פניו. מהתרגשות, הוא הצטרף לבכייתה. רפי, וזיכרונותיהם איתו, עלו וצפו לנגד עיניהם.

"אתה לא חייב, גיא, רפי אהב אותך. הוא נתן לך מכל הלב ולא ציפה שתחזיר לו. תרגיש טוב עם זה."

"אם ברצונך לתת לי להרגיש טוב, אזי קחי את אשר אני נותן לך. עבורי זה פירעון של חוב מוסרי, שאני חב לכם ובמיוחד לילדים, ליאת ובן, שרפי חסך מהם על מנת לדאוג לעתידך," עמד הוא על דעתו.

"אם אתה מתעקש, אני מקבלת זאת ואעשה כדברך," אמרה.

"אבל יש לי בקשה קטנה... בעיה, שבעזרתך נפתור אותה. המזל הגדול שוב שיחק לי והלא יאומן קרה. גם בהגרלת הלוטו, שנערכה אתמול בערב, זכיתי בפרס הראשון. זה מקרה נדיר ביותר, שלא היה כמותו בכל העולם." "אני לא מאמינה," אמרה וצחוק גדול פרץ מפיה.

22. משלוח מנות

גיא ודניאל התמקמו בדירה החדשה והמרווחת, בקומה השלושים וחמש בבניין האופרה היוקרתי על חוף ימה של תל-אביב. הנוף הנשקף ממנה הדהים ביופיו והביא את הצופה בו לערפול חושים. גיא שכר את שרותם של טובי אדריכלי הפנים, שעיצבו את הדירה בריהוט איכותי, שרכש הוא על פי המלצתם. את דירת חלומותיו אבזר וצייד במיטב המכשירים החדשים, שפלאי הטכנולוגיה הביאו אל עולמנו. מערכת קולנוע ביתית עם מכשיר DVD משוכלל. מסך LCD דק, ארבעים וששה אינץ' ומערכת שמע היקפית. חווית הצפייה הייחודית, הביאה את גיא לשהות מול המסך יותר ויותר זמן. גם הג'יפ היוקרתי, הקטנוע הגדול בעל מנוע 500CC רב עוצמה, אופנוע-ים דו מושבי, העסיקו אותו מאוד ונדמה היה, שכל אלה היו אצלו בעדיפות עליונה.

דניאל חשה, שיחסייהם הגיעו לשלב, בו גיא מתרחק ממנה. היא חששה מכל אותן הנערות הצעירות, שהפקידו את גופן בידיהם של מיטב מנתחי הפלסטיקה ושידרגו אותו לתאוות עיני הגברים. הן עיצבו את אפן, שאבו שומן מאזור אחד והוסיפו סיליקון לאזור אחר. ללא בושה, הן חשפו את נתונייהן המשופרים, כי דגלו באמרה: "אפשר לתקן היכן שהטבע התרשל". גם המרדף של גיא אחר הכסף, התחיל להדאיג אותה. היא התקשרה אליו מהאוניברסיטה ואמרה: "גיא, אנחנו חייבים לדבר."

"על מה, מתוקה שלי?"

"אתה לא יודע, או שאתה עושה את עצמך?"

"דנדוש, אין לי מושג על מה את מדברת..."

"אם כך, הבעיה גדולה משחשבת. נשוחח הערב בבית!" אמרה בדרמטיות וניתקה.

חושיו החדים הנחו אותו להקדים תרופה למכה. בדרכו הביתה, התעכב גיא בחנות תכשיטים. הוא בחן את מבחר הטבעות. אחת מהן הרשימה אותו במיוחד. טבעת זהב, שבראשה שובץ יהלום עגול ונוצץ, במשקל של קראט אחד ובצבע לבן D, שהיה בעל בהירות גבוהה וליטוש מושלם. "מה מחירה

"אף אחד לא יאמין, במיוחד לא אנשי חברת הלוטו, כאשר אבוא לפדות את כרטיס הזכייה. מאחר וממילא התכוונתי להעניק לך סכום זהה, אתן לך את טופס הזכייה. אתם תיגשו והכסף יועבר לחשבונכם בעוד כמה ימים."

"שבעה מיליון שקלים אתה רוצה לתת לי? אתה מטורף? זה הרבה מדי! גם מיליון אחד יספיק לי ויעזור לי מאד. ומי זה, אתם?" שאלה.

"אל תדאגי, הם כבר יפחיתו מחשבונך 25% למס הכנסה. על מנת שלא יקשרו בין שמות המשפחה שלך ושלי, תבקשי מליאת לגשת ולגבות את סכום הזכייה. הרי היא נישאה ושם משפחתה שונה משלנו. את תעשי שימוש בכסף כראות עיניך, אך הייתי ממליץ לך, להעניק מיליון אחד לכל ילד והשאר בשבילך. ממילא, ביום מן הימים, הכול יעבור לרשותם," אמר והגיש לה את הטופס. יעל אחזה בטופס בידיים רועדות.

גם גופה של יעל החל לרעוד. גיא חיבק אותה בהתרגשות ובעיניו צפו ועלו שוב הדמעות. היא הודתה לו בנשיקה על לחיו ועיניה לא נותרו יבשות. הוא נפרד ממנה לשלום ובמעלית, חש הקלה גדולה, על שעמד בהבטחתו להחזיר את חובו המוסרי לרפי אחיו, שאותו לא יראה שוב, אך בוודאי לא ישכח אותו לעולם.

של הטבעת?"

"חמשת אלפים דולר. לאבן מסוגה, המחיר מעולה," ענה בעל החנות.

"אוקי," אמר גיא ומסר לו את כרטיס האשראי.

המוכר ארז את הטבעת ושאל: "לכמה תשלומים לחלק את הסכום?"

"תשלום אחד," אמר וזכר, שעד לא מכבר, ביקש במרכול ובתחנת הדלק לחלק את הסכום לשישה תשלומים. 'אין ספק, שהכסף עושה את החיים נוחים יותר.' חשב.

המוכר הודה לו וגיא יצא מהחנות שמח וטוב לב. כאשר הגיע הביתה, דניאל הייתה במטבח. היא הכינה סלט חסה עם חצאי עגבניות שרי ורוטב "ויניגרט", שעליו פיזרה חלקיקי אגוזים. "שלום, מתוקה שלי," אמר ונצמד אל גופה מאחור. חיבק אותה בחום ונשק לעורפה.

היא הסתובבה, הניחה בידי את קערת הסלט ואמרה: "קח בבקשה את הסלט וסלסלת הלחם לשולחן במרפסת."

הוא הבחין במצב רוחה הירוד והחליט לסגת מעט. גם רעבונו הגובר דרבן אותו לבצע את מבוקשה. היא הגישה את פלסת הגבינות ואת פרוסת הסלמון המעושן והתיישבה לצדו. מזג האוויר היה נפלא. הים השקט וסירות הדייגים, שיצאו מיפו הסמוכה אל מתחם הדייג, מול תחנת הכוח "רידינג", השרו שלוה ורוגע והשכיחו לרגע את תלאות היום יום. גיא ניצל את האווירה ומזג יין לגביעי זכוכית. הוא אחז בגביע והמתין, שדניאל תפעל כמותו. "לחיים," אמר, על מנת לזכות בתשומת לבה.

"לחיים... אך אני מעדיפה להישאר צלולה."

הוא הבחין בארשת פניה הרציניות. לגם מעט מהיין ונטל פרוסת סלמון. הניח אותה על פרוסת לחם, שנמרחה בגבינת שמנת לבנה, עתירת שומן ונגס נגיסה הגונה. הוא הביט אל תוך עיניה היפות דקה ארוכה, כאילו חיפש תשובה למצוקתה.

"נראה לי, גיא, שהיחסים בינינו הולכים ומדרדרים."

הוא שמט את הפרוסה מידיו, הביט בה בתימהון ושאל: "מה גורם לך לחשוב כך?"

"לפני תקופה קצרה היית עסוק אך ורק בי. טיפחת את החברות שלנו, השקעת באהבה, חשתי, שאני כל עולמך. היום, אני מרגישה שאני תופסת

חלק זעיר ממנו. אני מנסה לזהות את הגורם לתשוקה האובססיבית, שדבקה בך לכסף. כאילו... כאילו נכנס בך איזה דיבוק. או אולי החינוך, או שמא פגם גנטי? ואולי נכנעת לחברה החומרנית, המאיצה את הרדיפה אחר הממון, הכוח וההצלחה. אתה עסוק כל כך בעצמך. בצעצועים הרבים, שבהם אתה מוקף. אתה הולך ומשתנה והתכונות הטובות שהיו בך, נעלמות בקצב, שאתה אפילו לא חש בו. גיא, הכסף משחית... אני מאוד מודאגת. העתיד המשותף שלנו חשוב לי מאוד."

גיא ניגש לעברה, כרע על בירכו הימנית, נישק את שפתיה ואמר: "יש לך טעות גדולה, דניאל. אני אוהב אותך, לא פחות מאז הזכייה ואולי אף יותר." הוא הוציא מכיסו קופסה קטנטנה והניחה בידה. היא לא ציפתה לתגובה מהירה כל כך.

דניאל המופתעת פתחה את הקופסה. טבעת היהלום היפיפייה הבריקה מול עיניה ונצנצה לאור קרני הירח שזרח ממעל. גיא חש בהתרגשותה מן ההפתעה הספונטאנית ושחזר לעצמו את האמרה: 'היהלומים הם ידידיה הטובים של האישה'. ואולי לאכזבתו, דניאל לא נכללה בקטגוריה הזו של הנשים. 'לא דניאל. את דניאל לא יסנוורו נוצצים ואבנים יפות'. היא סגרה את הקופסה מבלי להוציא את הטבעת, השיבה לו אותה ואמרה: "אני רוצה ממך אהבה ואושר, לא אבנים קרות ואביזרים מתוחכמים. דע לך, גיא, אני אוהבת אותך מאוד ופוחדת להפסיד אותך."

גיא נעלב עד עומקי נשמתו. הוא לא ציפה, שהיא תסרב לקבל את מתנתו. חילץ את הטבעת מהקופסה, פסע במהירות אל מעקה המרפסת וזרק אותה לכיוון הים. נצנוצי אור דקים הבליחו במעופו של היהלום, אל שפת הים ואפלתו. היא הביטה נדהמת במעשיו ולא הצליחה להניע את ידיה. הוא חזר לשולחן והמשיך לאכול מבלי להוציא הגה מפיו. דקות ארוכות של שתיקה עברו, עד שדניאל התעשתה ואמרה: "למה עשית את זה, אתה מנסה להרשים אותי? דע לך, שכסף לא עושה עלי רושם ובכלל, אני יותר עשירה ממך..."

גיא, שמיליונים רבים מופקדים בחשבון הבנק שלו, הופתע מהצהרתה ושאל: "מנין הכספים הגדולים שלא ידעתי על קיומם עד כה?"

"מישהו מאוד חכם, אפילו חכם ממך, גיא, אמר פעם: 'מיהו העשיר? השמח בחלקו!'" ואני שמחה בחלקי, טוב לי במה שיש לי ואילו אתה כבר לא מסתפק

במה שיש לך ומחפש עוד ועוד. גיא, אני מתגעגעת לימים, שהמקרר הישן דלף, לסובארו המקרטעת ולתשומת הלב שלך אלי."

מבלי לומר דבר, הוא קם ממקומו ונכנס למיטה. מחשבות ושאלות רבות החלו להדהד בראשו: 'לקחתי סיכון אדיר כדי להשיג את המטרה. האם כל זה היה לשווא? האם עלי לוותר על כל עינוגי ומנעמי החיים בעבור האהבה? האם זו אהבה אמיתית? אולי זו אהבה שעתידה אינו ידוע...'

דניאל נכנסה גם היא למיטה. היא הקפידה לשמור מרחק מגופו. נטלה ספר קריאה וניסתה להתרכז בקריאה, אך לשווא. גיא עיין במסמכים, שקיבל בדואר ועבר על המלים והמשפטים, אך לא היה מרוכז. לבסוף כיבה את מנורת הקריאה שמעליו. גם היא כיבתה את האור ומתוך השקט המעיק, אמרה: "יש נשים, שמביאות אושר בבואן ויש נשים, שמביאות אושר בלכתן! תחיליט לאיזה קבוצת נשים אתה משייך אותי."

הוא עדיין היה פגוע ולא הגיב, אך המשפט שאמרה, ליווה אותו אל תוך הלילה.

בבוקר, התעורר גיא, לשמע טריקת הדלת. דניאל יצאה ללימודיה והוא נזכר באירועי ליל אמש. לפתע קם ממיטתו וניגש לשפת המעקה, ממנו השליך את הטבעת. חישוב ומצא, שיש אפשרות, שהיא נחתה מעבר לכביש, שבין הבניין לבין החול הרך של חוף הים. הוא התלבש במהירות וירד לחוף השומם. הביט לעבר המרפסת, דמיין את מעוף הטבעת וחישוב את הכיוון והמרחק בו אמורה הייתה לנחות. תחילה סרק את הכביש והטיילת. היא לא נמצאה שם. הוא רכן על ארבע, על החול הרך וגישה בידיו. מדי פעם חלף על פניו ספורטאי, שרץ על החוף וחובבי הליכת בוקר, שצעדו במרץ על הטיילת המטופחת. הסריקה הראשונית לא העלתה דבר. הוא הרחיב מעט את מעגלי החיפוש ואמר לעצמו: 'יותר גרוע מלחפש מחט בערימת שחת'. החיפוש הפך עבורו לאתגר של ממש והתמקד באזור קטן יותר, אך מדוקדק יותר. צלצול הטלפון הנייד קטע את חיפושיו.

"גיא, אני מרגישה לא טוב. קח אותי, בבקשה, לרופא."

"תתארגני, אימא, עוד חצי שעה אני מגיע."

הוא הסיר את החול שדבק בכפות ידיו ובברכיו. הוא צעד במהירות אל הטיילת ולפתע קלטו עיניו הבזק אור חריג מתוך החול, אשר משך את

תשומת לבו. הוא ניגש בזהירות לנקודה הזעירה, שבהקה והחזירה את אור קרני השמש הזורחת. 'כנראה זה שבר זכוכית, אך שווה בדיקה', אמר לעצמו ושלף את מקור האור הזעיר. 'יש!' אמר בחיך של ניצחון. הוא שלף את הטבעת, ניקה ממנה את החול ונשף מספר פעמים, כדי להרחיק את גרגרי החול, אשר הסתתרו בשיני הכתר, האוחזים ביהלום המושלם. הוא בחן בקפידה, באם האבן לא נשברה או נסדקה. 'נראה שהחול הרך בלם את עוצמת הנפילה', אמר לעצמו. הוא טמן אותה בכיסו ונסע אל אמו.

אבחנתו של דוקטור ציון שחר, רופא המשפחה המסור, המטפל בה מזה עשרים וחמש שנים, הייתה מדויקת וחד משמעית. "גברת גולן, את נתונה במתח ובחרדה..."

"אכן, דוקטור, הבדידות ושיברון הלב בעקבות מותם של בעלי ובני רפי, מוציאים אותי מדעתי," אישרה היא את אבחנתו.

הוא המליץ על מנוחה ואזר אומץ רב, להמליץ על מעבר לבית אבות איכותי, אשר יספק לה חברה, ביטחון ואיכות חיים. חנה חששה להתנתק ממקום מגוריה. מהמקום בו גידלה ושכלה את אחד מבניה. מהמקום בו ידעה אהבה מהי עם בעלה המנוח. חששה להשאיר בידי זרים את כל הזיכרונות, החקוקים בפינות הבית. גיא קרא את חששותיה ואמר: "בואי, אימא... את הרי יודעת שלא אעזוב אותך לעולם ולא חשוב היכן תהיי. אהיה איתך עם כל הזיכרונות, עד שיימאס לך ממני," חיבק אותה בחום ובחיוך והוסיף: "ראיתי בטלוויזיה, פרסומת של מקום חדש, לבני הגיל השלישי, שנפתח ממש לאחרונה. הסטנדרטים של איכות החיים הגבוהה ותנאי המגורים, הם ברמה של מלון חמישה כוכבים. והכי חשוב, זה נמצא במרכז תל אביב. אני מציע, שניסע לשם לבדוק ולהתרשם. אם לא יראה לך, נחזור הביתה."

חנה הקשיבה לו ואמרה: אני מוכנה לבדוק מקום מניח את הדעת, שאמצא בו עניין ומרגוע."

הוא סייע לה לעלות לרכב. בדרך הוא הסביר לה, עד כמה חשוב שהיא לא תהיה לבד. היא הסכימה איתו. הפתיחות שלה הדהימה אותו, במיוחד, כאשר הבינה, שאיננה נטל ואיננה ננטשת על ידו. הם הגיעו למגדל הגבוה והמפואר שהוקם לא מכבר בסמוך לבית חולים "איכילוב". הוא החנה את רכבו ובהליכה איטית, סרקו הם את הבניין, אשר הותר רושם חיובי. הם נכנסו

למשרדה של גילה קציר, מנהלת השיווק של החברה, אשר קיבלה את פניהם בנימוס ובחיוך ושאלה: "במה אוכל לעזור לכם?" עוד בטרם הספיקו להשיב לה, מזגה היא לימונדה והגישה להם.

"אנו שוקלים מעבר למקום. עבור אמי," אמר גיא.

גילה ערכה להם סיור היכרות במקום. היא הציגה בפניהם את מגוון הפעילויות החברתיות. את תנאי המגורים, שהיו ברמה גבוהה ביותר, וסיפקה מידע אודות הפיקוח הרפואי הצמוד. כל אלה, שכנעו את חנה לחתום על המסמכים, אך לא לפני שקיבלה את הבטחתו של גיא, לבוא לבקרה לפחות פעם בשבוע. צ'ק על סך שלושה מיליון שקלים הבטיח את תנאי מגוריה עד לערוב ימיה.

"לך יש מזל וזכית בכסף. לי יש מזל, שזכיתי בך," אמרה חנה בשמחה ונישקה את בנה בחום רב והוסיפה: "שמור על עצמך, גיא, מלבדך אין לי דבר לחיות למענו."

גם הוא שמח, על שיש ביכולתו להעניק לאמו את המיטב ולגמול לה על כל שעשתה למענו. לאחר שנפרדו, הלך לעבודה. הוא הספיק להראות את פניו למספר שעות, עד לסיומו של יום העבודה.

בדרכו הביתה, קיבל גיא הודעה, שחבריו לפלוגה מתכננים לבלות את הערב במועדון באולינג ב"פתח תקווה". התירוץ שלו היה, שדניאל והוא מוזמנים לאירוע אחר ומקווים להספיק להגיע גם לבאולינג. למעשה, הוא חשש, שדניאל נטשה אותו והכין עצמו לגרוע מכול.

בצהרים יצאה דניאל מהאוניברסיטה והחליטה לשפר לעצמה במעט את מצב רוחה הירוד. היא חשבה על בגד חדש ובאופן הטבעי ביותר, הלכה אל בית האופנה של חברתה גלית. גלית חיבקה אותה בחום ונכנסה איתה למשרדה. היא הגישה לה משקה ושאלה: "מה שלומך? מה שלום גיא? אתם זוג כל כך מתאים... ממש זוג משמים. מתי החתונה?"

"זוג משמים הוא זוג, שאינו מסתדר על הארץ. וזוגות מתאימים, יש רק בחנויות נעליים," ענתה דניאל בחיוך מהול בעצב והוסיפה: "על מה את מדברת? אני בכלל שוקלת להיפרד ממנו עוד היום..."

"מה קרה? ספרי לי..."

דניאל סיפרה את קורות ליל אמש ודמעות חנקו את גרונה. גלית ליטפה את

ראשה ואמרה: "דניאל, טעות בידך. הבחור אוהב אותך והטבעת מעידה על כך יותר מכול. את חייבת להבין אותו. הוא רוצה לממש את מושא התשוקה, שכה ציפה לו ואשר היה עד כה מעבר להישג ידו. אסור לך להעמיד אותו בפני בחירה שכזו... או את או הכסף. זה כמו... שאחד משני תאומים מטיח באביו, אתה אוהב רק אותו, אז תחליט, אני או הוא. אב אחד יכול להעניק את אהבתו לשני ילדיו באותה מידה. כך גם גיא. יקירתי, את נמצאת בסערת רגשות. את... אסור לך לשפוט או להגיע להחלטות הרות גורל במצב כזה.

דניאל הקשיבה ולא אמרה דבר.

"איפה תמצאי גבר מושלם שכזה? יפה, חכם, בריא, בעל השכלה וקצין מוערך. חביב, עשיר גדול ואפילו 'עומד לו' כשצריך... אין בשוק סחורה כזו. גם אם תחפשי בנרות, הרי לא תמצאי בחצי כדור הארץ הצפוני, דבר שמתקרב לגיא. דניאל, הפעם טעית ובגדול, וזו לא בושה להתנצל, ההיפך, הוא רק יעריך זאת, האמיני לי."

דניאל ניסתה להסביר, גלית לא נתנה את ההזדמנות, עד שהתחייבה בפניה לעשות מעשה ולהתנצל.

"עכשיו, בואי איתי ואראה לך בגד שיהלום אותך," אמרה גלית. היא אחזה בידה וגררה אותה אל מחוץ למשרד. הניחה על גופה בגד מהמם, שהלם את גזרתה המושלמת ונהנתה ממעשה ידיה.

"כמה זה עולה?" שאלה דניאל.

"כלום! אל תשכחי, שאני חייבת לך ולגיא המון על העזרה שהגשתם לי! אני שמחה שיש לי הזדמנות לגמול לכם על כך. סעי מהר הביתה ועשי כדברי," אמרה גלית ושלחה את דניאל עם הבגד החדש ועם מצב רוח, שהשתפר ללא הכר.

גיא עמד בכניסה לביתו והצמיד את אוזנו על הדלת. הוא ניסה לקלוט רחשים, אך השקט המוחלט הבהיר לו, שכנראה הבית ריק. מצב רוחו היה בשפל. הוא פתח את הדלת ולהפתעתו ראה אותה עומדת מולו, יפיפייה וזוהרת בשמלה החדשה שלה. "אני רוצה לומר לך משהו," אמרה והתקרבה לעברו.

גיא חשש שפרידתם קרובה, ולמרות שהכין עצמו לכך, התרגשות גדולה אחזה בו. גופו כמעט ובגד בו, אך הוא הצליח לעמוד ולשמע אותה. היא אחזה

בידיו ולחשה: "גיא, אני אוהבת אותך מאד, אני מתנצלת על שפגעתי בך, סליחה..." היא הביטה בעיניו, אשר נעצמו וחיוך של הקלה עלה על שפתיו.

הוא חיבק אותה בחוזקה והרעיף אין ספור נשיקות על פניה.

"אני אחזיר לך את הכסף עבור היהלום שאבד" אמרה.

הוא נזכר... השתחרר מאחיזתה, הכניס את ידו לכיס מכנסיו והוציא את הטבעת הנוצצת. הוא אחז בידה, ענד את הטבעת על אצבעה ונישק את גב ידה. דניאל ההמומה לא יכלה לעצור את הדמעות, שזלגו מעיניה וחיבקה אותו בחום. הם עמדו חבוקים דקות ארוכות. ידו ליטפה את עורפה ואת גבה. היא הניחה את ראשה על חזהו והוא לחש לה: "האהבה היא עונג וכאב גם יחד. בלעדיה, אין לחיים משמעות."

23. הצייד

ג'יפ B.M.W יוקרתי, שייט לו בנתיבי איילון. מוסיקה חרישית התנגנה לה ממערכת שמע איכותית. מערכת בקרת אקלים מתוחכמת, שמרה על טמפרטורה אחידה ונוחה בחלל המכונית השחורה והנעימה את נסיעתם של ניסים ושומרי ראשו, בניגוד לרעש, הלחץ והחום, אשר שררו בחוץ. הוא נאלץ להעסיק שומרי ראש איכותיים, בשלוש משמרות. ההוצאות הגבוהות עבור האבטחה, רכישת מכוונת המזל החדשות, במקום אלה שהוחרמו על ידי המשטרה, שכר טרחת פרקליטו השנון וצוות משרדו, חייבו אותו לייצר הכנסות ורווחים נוספים.

ניסים חש, שהמשטרה "יושבת לו על הזנב". הוא ידע, שבמוקדם או במאוחר, היא תצליח לשים עליו את זרועה הארוכה ולכן, החליט למצות את החיים הטובים, שכרוגע הוא יכול להרשות לעצמו. הוא הסתכל על החיים באופן שונה. הוא דגל בהבנה, שהאתמול, הוא בעצם היסטוריה, שהמחר אינו ידוע, והיום, היום הוא מתנת החיים! ולא בכדי, ההווה נקרא באנגלית "PRESENT". לכן, מדי פעם נהג להתפנק בסוויטות מפוארות, בחברתן של שתיים או שלוש נערות ליווי, מהיפות בארץ, והיקרות שבהן. הבילוי כלל מגוון של משקאות משובחים ומנות קוק קריסטל נקי, עבור הנערות השובבות. אחרי כל לילה סוער שכזה, נפרד הוא מעוד כמה אלפי דולרים.

גיא, שנקלע במקרה לאותו כביש, עקף ברכבו המפואר את רכבו של ניסים. "סע מהר והיצמד אליו!" פקד ניסים על נהגו, אשר שעט קדימה וללא קושי נצמד אל אחורי הרכב הצהוב. ניסים רשם את מספר הרישוי של הרכב ואמר לעצמו: 'אין ברירה, אלא להיכנס לתחום ה"פרוטקשן". מה שטוב למס הכנסה, טוב גם לניסים. שלטונות המס, הגובים פרוטקשן חוקי מבעלי ההכנסות הגבוהות, אותם הם מאתרים על פי מכוניות יוקרה, יאכטות ומטוסים פרטיים ודורשים את חלקם כשותפים שווה זכויות, גם אני אדרוש את חלקי, כמס עבור ביטחון אישי, על מנת שבעלי ההון יוכלו להמשיך ולנוע כרוזנים ומלכים. למדינה יש מקורות מידע משלה, ולי יש את שלי'. הוא חייג לבלש הפרטי, המספק לו שרותי מידע תמורת מזומנים ירוקים. "שלום לך, מר שיינברגר, בלש גשש... מה שלומך היום?"

"טוב תודה, במה אוכל לעזור לך, ניסים ידידי?" שאל הבלש.

"תרשום מספר... מספר רישוי של רכב: 45-532-22. שלח לי את כל המידע על בעליו ועל עיסוקו."

"בתוך יומיים תקבל את מבוקשך בכתב בתוספת תמונות."

"תודה", אמר ניסים וניתק.

הבלש התקשר לידיו השיטור, אך זה שהה בחו"ל ולא יכול היה לספק את הסחורה בזמן. הוא פנה לחמדה, פקידה במשרד הרישוי, אשר קיבלה ממנו בקביעות סך של אלף שקלים, עבור מידע, המצוי במאגר הנתונים הממוחשב של "משרד הרישוי". סכום, אשר מימן את לימודיו של בנה במכללה ללימודי כלכלה ומנהל עסקים.

"תרשום", אמרה היא והחלה לשדר אליו את עמוד המידע, שהוצג על גבי המסך: "גיא גולן, יליד 1976, רווק. כתובתו, רחוב אלנבי 1 תל אביב, בניין האופרה, קומה שלושים וחמש. בעל רכב "האמר" צהוב שנת יצור 2006."

"עזרת לי מאד, תודה רבה, ניפגש בשבת, באחד בחודש בביתך, להתראות."

הוא נטל קלטת וידאו חדשה, רשם על דופנה "גיא גולן", טען אותה במסרטה ורכב על קטנועו אל בניין האופרה. כשחמק לחניון, מצא מיד את הרכב, שצולם והונצח בכל זווית אפשרית. גם את חדר המדרגות צילם. המבואה המפוארת, בסמוך למעליות ודלת הכניסה לדירתו של גיא, צולמו אף הן. הבלש הממולח דפק על דלת הכניסה והציג עצמו כמתווך דירות, אשר נשלח

על ידי חברת הבנייה, לצורכי פרסום ושווק. גיא לא חשד במאומה. הוא פתח בפניו את הדלת ואפשר לו לצלם כאוות נפשו.

"תודה לך", אמר הבלש, אשר במקביל הסריט במסרטה זעירה את כל הנעשה בדירתו של גיא.

"עבודה יפה ויסודית", אמר ניסים לבלש, כאשר צפה בקלטת.

מקור הכסף הרב של הזוג הצעיר לא נודע. ההערכה של הבלש הייתה, שהוריה של דניאל, המתגוררים בסביון, תומכים בילדים. לאחר שמסר לבלש מעטפה אטומה ובה שלושת אלפים דולר, נפרד ממנו לשלום ונטל את מכשיר הטלפון הנייד בו לא ניתן לאתר את מקור השיחה. "מר גיא גולן?"

"מדבר", ענה ומיד שאל: "מי מדבר?"

"אזולאי... קיבלתי את הטלפון שלך מאחד השכנים בבניין בו אתה מתגורר. אני מבקש לעניין אותך בהשקעה בפרויקט ייחודי. אשמח אם תועיל לפגוש אותי מחר בצהריים בקפה "ארומה", במרכז עזריאלי."

גיא לא חשד בדבר. הוא חשב, שהשקעה בנכס תניב תשואה נאה והסכים להצעה. בקומה השלישית, במרכז הקניות ההומה, ממוקם בית קפה שקט ומבודד, שחלקו נמצא על גג מרכז הקניות ומאפשר שיחה שקטה ואינטימית. תוך כדי לגימת אספרסו קצר, הבחין גיא לפתע, בחמישה בריונים צועדים לעברו, כששפת גופם אומרת כוח ואלומות.

"שלום, גיא", אמר ניסים והושיט את ידו לעברו.

גיא זיהה דמות מוכרת, אך קם לקראתו. "שלום לך, אזולאי", השיב ולחץ את ידו.

"שמי ניסים אזולאי. כנראה נתקלת בשמי באחד ממדורי הפלילים של העיתונים בעת האחרונה."

"אני פותח עיתון לעיתים רחוקות", שיקר גיא וציפה בדריכות לבאות.

"תראה, גיא", אמר ניסים בשקט וניגש ישירות לנושא: "יש לנו חברים בכלא רמלה. הם ומשפחותיהם במצוקה קשה וזקוקים לסיוע כספי על מנת לממן עורכי דין טובים ביותר, הדורשים כסף רב עבור שירותיהם." גיא החל להזיע ולא אמר דבר.

"שמתי לב שצברת צעצועים יפים סביבך, כמו... דירתך בקומה השלושים וחמש, הרכב הצהוב המהודר והיקר ובמיוחד, את דניאל בעלת פני המלאך.

חבל להשחית את כל הדברים היפים האלה. אנחנו בטוחים, שתוכל לעמוד, בלא כל קושי, בהוצאה חד פעמית של מאה אלף דולר, שהוא סכום פעוט ערך עבורך וכך תוכל להמשיך להתענג וליהנות ממנעמי החיים."

גיא הקשיב בקשב רב ושתק.

"בניגוד לך, לאנשים האלה אין מה להפסיד. במידה ותסרב, אתה יכול להזמין

כסא גלגלים, במקרה הטוב, או מצבה משיש משובח, במקרה הפחות טוב." גיא היה מופתע מהפתיות והאומץ של זה היושב מולו. בחן במהירות את האפשרויות העומדות בפניו והבין, שמצבו נחות ברגע זה מול כל הכוח העומד מולו. ניסים, שקלט את המתרחש במוחו של גיא אמר: "תוציא לך את כל הרעיונות הטיפשיים מראשך. למרות שאתה בוגר סירת מטכ"ל ולוחם אמיץ, עומדים מולך אנשים ללא מצפון, שקודם יורים ואחר כך מכוונים. אפילו השטן בכבודו ובעצמו פוחד מהם."

גיא נע בחוסר נוחות בכיסאו. חיפש למשוך זמן עד למציאת מוצא ואמר: "תן לי מספר ימים לארגן את הכסף."

"אם כוונתך לפנות למשטרה, קח בחשבון שיהיו לך הוצאות נוספות... לפלסטיקאי, על מנת שיחבר את פיסות עור פניה של דניאל", אמר וקם ממושב. הוא סימן לחבריו על סיום הפגישה.

גיא ישב קפוא במקומו ולגם מהלימונדה, אשר ציננה במעט את סערת נפשו. הוא ניסה לסדר את מחשבותיו. לפתע קם ממקומו, הניח שטר של חמישים שקלים על השולחן ורץ לעבר המעלית החיצונית, השקופה. הוא עקב במבט אחר החבורה, אשר ירדה במדרגות הנעות לעבר חניון המגדל. כשכולם נבלעו בתוך הג'יפ, רשם גיא על כף ידו את מספר הרישוי של הרכב.

מחשבות ושאלות רבות התרוצצו במוחו. 'האם יודע ניסים מה מקור הכסף?' דבר אחד היה ברור ומובן לו, שאם ייעתר לדרישותיו, יוביל הדבר לתביעות ודרישות נוספות, עד להתרוששותו המוחלטת. 'אין לי הרבה ברירות. עלי להילחם על חיי. או אני או הוא!' אמר לעצמו והחליט להתקשר אל חברו דוראל, לפגישה בארבע עיניים. דוראל, שעבודת הבילוש גזלה ממנו זמן רב, היה עסוק, אך הציע לקיים את המפגש בשעות הערב, לאחר סיום משמרתו. גיא הודה לו ועד לאותה הפגישה, ישב ותכנן את צעדיו. 'אני חייב זמן, כדי להתארגן ולהשיב מלחמה נטולת כללי משחק הוגנים, בדיוק על פי דרכו של

ניסים, אשר הודיע מראש, שיכניס לשדה המערכה את דניאל, שהיא "הבטן הרכה" שלי". הוא הבין, שבני משפחתו עלולים אף הם להוות מטרה, על מנת לפגוע בו פגיעה קשה וכואבת. הוא השכיל לעודד את עצמו: 'גיא, קח את עצמך בידיים. הילחם! הרי כבר ראית לא אחת את המוות מול העיניים. והתגברת... התגברת על מחבלים וטרוריסטים מזוינים בנשק חם בשטח עוין. בעזרת חבריך הלוחמים, וודאי תוכל גם לגבור על פושע בודד'. הוא שקל את מחשבותיו וקיבל על עצמו כמה החלטות, אשר החשובות ביניהן היו, ראשית, להרחיק את משפחתו ואת דניאל, כדי לנטרל מ"זירת הקרב" את החוליה החלשה בשרשרת. שנית, לתקוף ראשון! שהרי גם בצבא למד, שההגנה הטובה ביותר היא התקפה. החלטה החשובה השלישית הייתה, למצוא את נקודות התורפה של ניסים. הרי לכל אדם, ולא משנה מה עיסוקו, קיימת נקודה, בה אפשר לפגוע. הוא החליט להשיב לניסים באותו מטבע שזה הטיל למגרש ושלב את משפחתו של ניסים בהתקפה שלו.

בפגישתם, פרש גיא בפני דוראל את השתלשלות אירועי היום הסוערים, שחוה ושאל לדעתו.

"בשלב זה, אין טעם לגשת ולהתלונן במשטרה. ממילא לא נעשתה פעולה פלילית כלשהי נגדך, פרט לאיום ודרישה לסחיטת דמי חסות, שיופרח כמובן על ידי ניסים וחבריו, שיתמכו בגרסתו. כשלב ראשון, בוא נסתיר את רכבך, על מנת לצמצם את נקודות התורפה שלך, העומדות לזכותו של ניסים", השיב דוראל והציע לפעול ללא דיחוי.

גיא הוביל את הנסיעה אל ביתו של יוני חברו. שם הכניס את רכבו לחניון תת קרקעי מוגן ומוסתר. הוא הודה ליוני והצטרף אל דוראל. הם עשו דרכם לעבר בית דירות יוקרתי, בו התגורר ניסים.

בעזרת מפתח גנבים, אשר נמצא דרך קבע בכליו של דוראל, נכנסו לחניון המקורה והמאובטח מאד. דלת מסורגת, הנשלטת בשלט רחוק ונצפית בטלוויזיה במעגל סגור על ידי המאבטח, הייתה ההגנה של החניון. הם הגביהו את רכבו של ניסים בעזרת מגנֵה שהביאו עימם. הסירו את ארבעת הגלגלים והסתירו אותם בפינת החניון. באמצעות כלי פריצה, יצרו פתח צר בין שימשת החלון לדופן הדלת והשחילו דף ניר, עליו נכתב באותיות דפוס: "בפעם הבאה זה יהיה קטלני. תבחר אובייקט אחר!"

"כעת לשלב הבא", קבע דוראל ונסע לבסיס הסמוך לכפר סירקין. הם חנו ליד מחסני החירום של יחידתם. נכנסו לאחד מהם, פתחו את נגמ"ש הפיקוד של המפקד ושלפו משם רימון רסס.

גיא נהג את כל הדרך עד לבאר שבע. תוך כדי הנסיעה, טיפל דוראל ברימון. הוא חבש כפפות לידיו על מנת למנוע זיהוי של טביעת אצבעות. הוא הקפיד שהנצרה תישאר סגורה וליתר ביטחון, הידק את המנוף לגוף הרימון בעזרת איזולירבנד שחור. הוא לא הרשה לגיא לגעת ברימון או בחומר הנפץ על מנת שלא יתגלו על גופו שרידי מולקולות אבק שריפה שניתן לזהותן בנקל, על ידי גלאי משוכלל, הנמצא בשרות המשטרה.

דוראל הצמיד את הרימון על ידית דלת הכניסה של משפחת אזולאי, כשפתק מצורף אליו, שעליו נכתב: "אנו לא משלמים דמי חסות!"

בדרכם חזרה למרכז הארץ, הודה גיא לדוראל על עזרתו ואף ביקש לתגמל אותו כספית. דוראל דחה אותו ואמר: "אתה אחי לנשק, אני הסמ"פ שלך. היינו יחד במצבים לא פחות מסוכנים! לא אשכח, כיצד חילצת אותי מאש מחבלים בשכם, עד שחיסלנו אותם. אני בטוח שהיית עושה בדיוק כמוני ואני שמח שנוצרה ההזדמנות להשיב לך, ולו במעט." גיא לחץ את ידו בחוזקה והודה לו על הפנות, הניבטת מעיניו.

"גיא, עזוב. אני עושה זאת בחפץ לב!"

"אני יודע, מעריך ומוקיר זאת!"

"אתה יודע, טוב שנקטנו בצעדי מנע וזהירות לקראת מחר. למרות דאגתן וחוסר רצונם של דניאל ושל אמך לצאת ל"נופש כפוי" בצימר בצפון הארץ, הן הבינו, שכול זה נעשה לטובתן, עד לפתרון הבעיה. וכעת, שדירתך אף היא מאובטחת על ידי חברת אבטחה אמינה, סיימנו את תפקידנו והכדור עובר לניסים", אמר דוראל והחנה את רכבו ליד דירתו.

ארבע לפנות בוקר. גיא התיישב על הספה בסלון. דוראל נכנס לחדרו להביא לו מצעים, אך כשחזר, גיא כבר היה שרוע בשינה עמוקה. העייפות והמתח הרב שעבר, עשו את שלהם. הוא כיסה אותו בשמיכה והצטרף אל חברתו אפרת, אשר נמה בחדר השינה.

מחשבותיו נדדו מהתסריטים, אשר עתידים להתרחש בשעות הקרובות בתל אביב ובבאר שבע. הוא ידע, שחבריו ליחידה המרכזית יידרשו בדחיפות

לחקור ולפענח את האירועים הדרמטיים. הוא נרדם עם חיוך דק על שפתי בדיעה, שהחל מהבוקר, שנתו של ניסים לא תהיה שקטה יותר.

'כוס אעמממקקק. מי זה מבלבל לי את המוח מוקדם בבוקר?' סינן ניסים מבין שיניו לשמע צלצול הטלפון הנייד שלו, שלא חדל לצלצל. "הלו," נבח הוא אל תוך השפופרת.

"יה כלב בן כלב!" הטיח בו אביו, אלברט. "איזה בושות אתה עושה להוריד ולמשפחה כולה, יה זבל!" המשיך אלברט לקלל.

ניסים ניסה להרגיעו. "מה קרה, אבא?"

"מה קרה אתה שואל? בוא תראה מה קרה! רימון רסס הוצמד לידיה הדלת שלנו, ועל הפתק המוצמד אליו כתוב: "אנו לא משלמים דמי חסות!" חבלני המשטרה מנטרלים אותו כעת וכל השכונה צופה במחזה ומדברת במוניטין של משפחת אזולאי!" "רק בושות יש לי ממך! חבל שנוולדת בכלל!" אמר האב בקול חנוק ונייתק.

ניסים השתנק. לחלוחית הציפה את עיניו. 'הם פגעו בציפור נפשי! הם השפילו אותי! פגעו באיש האהוב והיקר לי ביותר בעולם. הם ישלמו מחיר יקר!' אמר לעצמו והתארגן ליציאה חפוזה. שומר ראשו, שעמד על משמרתו בסמוך לדלת הכניסה, הצטרף אליו למעלית ויחדיו פסעו במהירות אל עבר מכוניתו שבחניון. כעשרה מטרים מהרכב, נעצרו שניהם, כאילו פגע הברק בגופם. המראה שנגלה לעיניהם הפתיע אותם. ניסים נדהם מהאומץ והחוצפה, שנקטו יריביו והבין, שהפעם נתקל בגורם מקצועי. הרכב היה על הג'נטים, תרתי משמע. ניסים התקרב ובחן אותו סביב סביב והבחין בדף ניר, על המושב שלייד הנהג. הוא הבין, שאם הצליחו להניח את הנייר, אזי ניתן גם לטמון מטען חבלה תחת המושב, אשר יפזר ללא ספק את ישבנו לכל עבר. הייתה זו עבורו נקודת שבירה, שגרמה לו לדחות בשלב זה את ההתקפה המתוכננת למועד נוח יותר. הוא אמר לעצמו: 'חכה, גיא, הפעם ידך על העליונה, אך אתה לא תזכה ליהנות מהכסף וגם לא מדניאל. אתה תתחנן למות, על מנת להקל על הכאב והסבל שאגרום לך!' הוא דחק במאבטח להרכיב את הגלגלים.

בדרכם לבאר שבע, הבחין בכלי הרכב, העוקבים אחריו וידע, שכראש ארגון פשע, הוא מהווה יעד מודיעיני. כל צעד שלו מתועד ומצולם וכל מילה,

נשמעת ומוקלטת. כדי לא לספק ראיות מפלילות למשטרה, המנסה מזה זמן להניח עליו את ידיה, הפסיק לשוחח בטלפון הנייד. לראשונה מזה שנים, עלו במוחו רגעי חרטה, על הדרך שבחר לעצמו. כאשר הגיע לבית הוריו, עדיין נותרו סימני הביקור של המשטרה וחוקרי המחלקה לזיהוי פלילי, שלקחו דגימות של טביעת אצבעות. גם סרטי הניילון, המורים על סימון הקו שאסור לחצותו, עדיין היו שם. אלברט ישב בכורסתו בסלון. הוא היה נסער ונרגש. הבושה מנעה ממנו להוציא את חוטמו אל מעבר לדלת, מחמת מבטי השכנים. הוא התעלם מנוכחותו של ניסים, אך זה ניגש אליו ואמר: "אל תדאג, אבא, הם ישלמו ביוקר על מה שעשו לך!"

"תעוף מפה, פושע שכמוך! אתה מזהם את הבית הזה! רק לנזקים אתה גורם לנו, עוף מפה!"

"אבל, אבא..."

"צלצלי למשטרה! שייקחו אותך מפה!" צעק אלברט לאשתו, שהרחיקה את בנה ממנו ודחקה אותו אל מחוץ לדלת.

ניסים ירד במדרגות, מלווה בשומרי ראשו. השכנים התגודדו בחלונות הבתים הסמוכים וליוו במבטיהם את הגבר, המכבב בכותרות העיתונים, שצעד חזרה אל רכבו. ניידות משטרה הקיפו את הרכב. שני קצינים ניגשו אליו וביקשו ממנו להתלוות אליהם לתשאול אודות רימון הרסס. ניסים חש מושפל. מחשבות רבות התרוצצו במוחו בזמן נסיעתו בניידת המשטרה אל חדר החקירות. 'אני רודף אחר הכסף בכפייתיות ובעיוורון, שמובילים אותי להרס עצמי. סיכנתי את חיי משפחתי... רמסתי את כבודו של אבא שלי. הרחקתי את עצמי מעליו. מה אני עושה...?'

24. הבריחה

את יתרת הזמן שעוד נותר עד לטיסה, הוא ניסה "להרוג" בקפיטריה. הוא הזמין לעצמו קפה וקוראסון טרי, כפי שרק הצרפתים יודעים להכין, אך גם גובים בהתאם, 5.80 יורו.

בשעה 15:20 נקראו כל נוסעי הטיסה לעלות למטוס. גיא תפס את מקומו ליד החלון וחשב: 'היכן טעייתי בתכנון ובביצוע הפשע המושלם? זה תכנון מקורי שלי, איש אינו יודע עליו, פרט למנשה והחשוב הוא, שאיש לא נפגע ממנו ואינו יוצא נפסד. לכן גם אין מתלוננים... אז היכן טעייתי?' ארוחת הערב הוגשה וקטעה את מחשבתו. מנה, כיד המסורת הצרפתית. סלט של שרימפס זעירים. חזה עוף ברוטב ציידים, בתוספת פאסטה, שנמשחה בשמן זית ובזיליקום. ירקות מאודים. בגט זעיר, חמאה וגבינת "קממבר" איכותית. יין אדום, אשר סייע לאוכל להתעכל ולקינוח, מוס שוקולד, שעליו פוזרו נתחי פירות יבשים וקפה שחור. הארוחה האנינה ובעיקר היין, אשר התמזג עם חושיו, סחפו אותו אל תרדמה עמוקה.

קולה הערב של הדיילת הצרפתייה, אשר הודיעה על מועד הנחיתה הצפויה בגן העדן, מאוריציוס, העיר אותו משנתו. הוא הצמיד את פניו אל החלון וחלקת יער ירוקה נגלתה לעיניו. הוא שפשף אותן, על מנת לאמת את החיזיון המרהיב הזה. 'זה השקט שאני זקוק לו', אמר לעצמו.

הקברניט, בעל ההופעה המרשימה, שיצא מתא השירותים, העלה במוחו של גיא את השאלה: 'מה ההבדל בין טייס לרופא? מדוע אנו חוקרים ומבקשים מידע, חוות דעת והמלצות על רופא, אשר מיועד לנתח אותנו, ואילו כשאנו מתכננים לטוס, אין אנו מבקשים המלצות וחוות דעת על הטייס וניסיונו? גם את התשובה סיפק הוא לעצמו: 'הטייס טס איתנו ואם יעשה שגיאה, חייו, כחינו, יהיו אף הם בסכנה. לכן, לא יעלה על הדעת, שטייס עיף, או חסר ריכוז, יטיס מטוס. רופא, לעומתו, לא נמצא איתנו על שולחן הניתוחים וחייו אינם בסכנה.

מאוריציוס. שדה התעופה "מהרבורג". לאחר ביקורת הדרכונים, עצר גיא מונית מקומית, שהסיעו למלון "INDIAN RESORT" המפואר, הממוקם לאורך החוף הדרום-מערבי של האי. הוא חלף על פני מרחבים ירוקים, שדות של קנה סוכר וחופי ים אקזוטיים, שבם נצפו סירות הדייגים, השבות משדות הדייג האין סופיים. שתי פקידות קבלה אדיבות וחינניות, לבושות ב"סארי"

קצב האירועים חייב את גיא לנקוט בצעדים ולהרגיע את השטח. הוא החליט, שהפתרון הזמני הטוב ביותר, הוא היעדרות מהארץ עד יעבור זעם. בשדה התעופה "בן גוריון", ניגש למשרדי "אל על", הזמין כרטיס טיסה לפריז ולאחר ששילם 470 דולר במזומן, קיבל כרטיס לטיסת לילה.

לאחר שדרכונו הוחתם בדוכן ביקורת הגבולות, הוא נכנס לשוטט בין הדוכנים בחנות הדייטי פרי. באחת אחר חצות, נשמעה הקריאה במערכת הכריזה שבטרמינל: "נוסעי טיסה 327 לפריז, מתבקשים להגיע לשער היציאה D4, תודה."

גיא הניח את המזוודה הקטנה בתא שמעל למושב. הוא ישב ליד החלון, התכסה בשמיכה דקה והניח את ראשו על הכר הלבן שניתן לו וניסה להירדם. מזג האוויר הסוער גרם למטוס להיטלטל מצד לצד. ברגע של רגיעה, כאשר כבתה הנורית המורה על חובת הידוק החגורה, החלה תנועה של אברכים, חסידים, בעלי אמונה למיניהם וחובשי הכיפות, אל עבר ירכתי המטוס. הם אמרו פסוקי תהילים והתפללו את תפילת הדרך, בכוונה גדולה וחזקה.

למרות האפלוליות, ששררה במטוס בשעת הלילה המאוחרת, הבחין גיא בזוג שישב במושב שלפניו, זוג צעיר שהתמזמז וביצע מעשים שלא היה קשה לנחש את טיבם. ניחוח החטא עלה, למרות שהתכסו בשמיכה. הוא הבין, שהם לא בדיוק מקפידים על הלכות נידה ושאל עצמו: 'מדוע הם מעמידים את אלוהים בדילמה כה קשה? האם להעניש את החוטאים ולהפיל את המטוס, או לסלוח להם, בגלל התפילות העולות מירכתי המטוס...'

בתום 4 שעות טיסה, נחת המטוס בשלום, בשדה התעופה "שארל דה גול", שבפריס הקרה. גיא חיפש טיסת המשך למקום אקראי, על מנת להימנע ממעקב אחריו, במידה והוא קיים. הוא ראה שלט של חברה המפעילה מדי יום חבילות נופש לשבוע ב"מאוריציוס" האקזוטית. הוא נכנס למשרד הקטן וקיבל פרטים מפקידת הקבלה. לאחר בחינת האפשרויות, רכש חבילה בכפר נופש יוקרתי, בסך של 1,400 יורו ושילם במזומן, כדי לא להיחשף, בעקבות רישומים מיותרים בכרטיסי האשראי שלו.

האם את האחת שתחיה איתי לעד.
את ואני, זה כמו ברק ורעם.
בינינו שום דבר, לא יפריד לעולם.
כי בלעדייך, אהובה, אני כבר לא יכול.
מתרגש כל כך ממך ולא יודע איך לשאול.

התנשאי לי אהובה
תהיי לי לאישה
ותני לי את ידך
ולנצח אשאר לצידיך..."

גיא היה מנותק מכל העולם. שקוע בשיר המתנגן, כאילו היה בתוך בועה שקופה המרחפת מעל הקרקע. הנופשים שישבו בסמוך לו, לא הבינו את המילים המוזרות של השפה הבלתי נודעת, אך כולם היו תמימי דעים, שהגבר הנאה שקוע בעולם מתוק ונהנה מכל רגע. קלטת שירי האהבה השקטים, שערך וצרב ב MP3, לא חדלו להמחיש לו, עד כמה חסרה לו דניאל, במיוחד ברגעים אלה של בדידות. כל שיר, חיזק יותר ויותר את געגועיו אליה וכל רצונו היה, לומר לה עד כמה הוא אוהב אותה. "מי אוהב אותך יותר ממני?" של ארקדי דוכין, ביטא היטב את תחושתו:

של מי האדמה, האוויר והים?
של מי העולם?
של מי הזהב והיהלומים?
למה התן מיילל בכרמים?
איך האביב יודע שהגיע הזמן?
ולאן האניות מפליגות? לאן?

למה יש מלחמות וכאב?
למה אלוהים לא מתערב?

מסורתי, קיבלו את פניו בקוקטייל צבעוני. האחת יידעה אותו בדבר זמני הארוחות והפעילויות המגוונות, שמציע המלון לאורחיו. השנייה טיפלה בכל הדרוש לרישום. הוא חתם היכן שנתבקש והתלווה אל ה"בל-בו", שנשא את תיקו והנחה אותו אל הקומה השנייה, אל חדרו. הנער הניח את התיק על המיטה ואת התשר בכיסו ויצא מן החדר. גיא פתח את דלת המרפסת הצופה לים ולנוף המדהים ובעיקר, המרגיע. 28 מעלות. מזג אוויר נוח. הוא עמד שם דקות ארוכות. החוף היה תחום במדשאות ירוקות ומטופחות, שמרכזן שדרה של עצי דקל וקוקוס וערוגות של מגוון צמחים ופרחים צבעוניים. מבין ענפי העצים, נשמע קול ציוץ הציפורים, אשר התמזג עם קול הגלים המתנפצים לאורך החוף בעל החול הלבן. שמשיות עץ וקש טבעי ניטעו לאורך החוף. מתחתן היו מיטות שיזוף ועליהן רבצו כמה נשים נאות בבגדי ים זעירים, שהפקירו גופן לשמש הקופחת. חלקן אף הסירו בחופשיות את החלק העליון, על מנת להתמזג עם הטבע. 'גן העדן המושלם! הגעתי סוף סוף לגן העדן! כנראה, שבגלגול הקודם הייתי אדמו"ר צדיק, אלוהים קיים את הבטחתו, שבעולם הבא אזכה להגיע לגן עדן. והנה קיים. ועוד איך קיים...'

גיא מיהר ללבוש בגד ים, נטל את מכשיר ה-MP3 ופקד את הבריכה הגדולה, שבמרכזו של כפר הנופש השוקק. הוא התמקם על מיטת שיזוף לבנה בסמוך לשפת המים הצלולים, פרש מגבת ונשכב להנאתו. הצמיד לאוזניו את האוזניות, לחץ על כפתור ההפעלה ושיבח את פלאי הטכנולוגיה ואת מפתחו של המכשיר הקטן הזה, אשר גרם לחלל גולגולתו לשמש לו תיבת תהודה, ולאפשר לו ליהנות מחוויה, כאילו היה באולם קונצרטים בתנאי אקוסטיקה מושלמים. חיוך דק עלה על שפתיו, כאשר התנגן השיר הראשון, הלא הוא ההמנון שלו, "אשליות" של ניסים סרוסי.

השיר השני ברצועה היה "התנשאי לי אהובה" שיר שקט ומלודי של הזמר רגב הוד, שמילותיו העלו לנגד עיניו את דמותה של דניאל, חברתו אהובתו. המרחק הגיאוגרפי ביניהם, גרם לגעגועים להציף אותו. ראשו נע מצד לצד בקצב המוסיקה. הוא לא שם לב, שהנופשים צופים בו בחיוך, על התמסרותו הטוטאלית לשמש ולמוסיקה ובמיוחד, כאשר שר בקולו:

"מחשבות רבות מתרוצצות עכשיו.

למה כשאת כאן זה עושה לי טוב?
למה יש אנשים שחיים ברחוב?
איך האביב יודע שהגיע הזמן?
ולאן האניות מפליגות? לאן?

של מי האדמה?
של מי הזהב והיהלומים?
איך האביב יודע?

מי אוהב אותך יותר ממני?
מי מצחיק אותך כשאת עצובה?
עד מתי תהיי שלי?
ולמה את שותקת?

הוא שר את הגעגוע שלו ודמעות החלו לזלוג מזווית עיניו. הנשים מסביבו, התרגשו מעצם המראה, שגבר גברי ויפיפה שר ומזיל דמעה והחליטו להפתיעו. הן קראו לנערה המארכת במקום, שחזרה אחרי כמה דקות עם משקה בגביע זכוכית, שתחתיתו היה בצבע אדום כהה וחלקו העליון בגוונים של כתום וצהוב. פלח האננס והמטריה הזעירה, אשר הונחו על שיפתי הגביע, עיטרו את קוקטייל הפירות הטרופיים.

הנערה לא רצתה להפריע לו והמתינה עד שפסקו תנועות ראשו. הוא מחה את הדמעות, שהרטיבו את לחייו ואז לחשה לו הנערה: "סליחה, אדוני, הבנות הזמינו אותך למשקה."

גיא פקח את עיניו, כאילו קם זה עתה מחלום מתוק. ניגב את פניו באחת וחש מבוכה רבה, כאשר כל היושבים סביב הברכה, מחאו לו כפיים ובמיוחד הנשים, אשר ידעו להעריך גבר בודד, השקוע באהבתו ומזיל דמעה. הוא נטל את הגביע, הניד ראשו קלות לאות תודה ולגם בהנאה מן המשקה האקזוטי. אחת הנשים הביעה סקרנות ושאלה אותו בצרפתית: באיזו שפה אתה שר ומה עצוב כל כך?"

גיא השיב באנגלית: "אני ישראלי. הקשבתי לשיירי אהבה שקטים ונזכרתי בחברתי. געגועי צפו וגרמו לי להתרגשות. אני מתנצל באם הפרעתי..."

הם קטעו את התנצלותו וסיפרו לו, עד כמה הם נרגשים, שעדיין קיימים גברים כמוהו ובמיוחד הישראלים, שבמסכי הטלוויזיה נראים קשוחים במדים ועם כלי נשק בידיהם. המידע הזה על גיא, הועבר כאש בשדה קוצים מאחת לשנייה וכולן, ללא יוצא מן הכלל, גיבשו הסכמה, שגיא הוא הגבר האולטימטיבי. היו ששאלו את הבעל/בן הזוג, האם גם הוא היה מזיל דמעה במחשבות עליה? חלקם הנהנו בחיוב וזכו להבעת אי אמון מוחלטת. חלקם הסבירו, שגיא כנראה לא שירת בצבא הישראלי ולכן נשבר בנקל. גיא חיך לעברם ולגם מן המשקה. הצמיד שוב את האוזניות ושב אל עולם געגועיו, אל דניאל הרחוקה ממנו כעת וחש כיצד המוסיקה נושאת אותה על כנפי הצלילים. כאשר עצם את עיניו, ראה אותה מדלגת לעברו על גבי סולם ארוך, הבנוי מתווי נגינה, לצלילי השירים הנוגים.

25. משחקים בגן עדן

על מנת להפיג את זמן שהותו המאולצת באי האקזוטי, מאוריציוס, עד יעבור זעם ותתגבש תוכנית פעולה להשבת מלחמה, מפאת האיום על חייו וחיי בני משפחתו, החליט גיא לעסוק בפעילות ימית מגוונת, המוצעת לנופשים.

הוא התייצב על מזח העץ, מול כפר הנופש והצטייד בזוג מגלשיים צבעוניים. המדריך המקומי הסביר לו, באנגלית, את האופן בו אוחזים במוט המשיכה לכבל הארוך, הנמתח מסירת המנוע החדשה. את שיטת התרוממות הגולש על פני המים, קיפול הברכיים ואופן היציבה תוך כדי הגלישה. הוא צייד אותו בעוד כמה טיפים, שיקלו עליו את הביצוע. אחרי מספר ניסיונות כושלים, הצליח גיא לתפוס את הפרנציפ והחל ליהנות מכל רגע. הסקיפר הגביר את מהירות הסירה, וגיא ניסה לבצע תרגילים, שראה בתוכניות ספורט בטלוויזיה, אשר גרמו לו לרחף ולצלול שוב ושוב אל תוך המים הכחולים. לאחר שמיצה את סקי המים, הרפה את שרירי רגליו וידיו וביצע מספר יעפים ברחיפת מצנח, שנקשר לדופן האחורי של הסירה. בהפסקה הקצרה, לגם גיא מקוקטייל פירות שהוגש לו וביקש לרכוב על אופנוע ים. המדריך האדיב הסביר את הוראות הפעלת הכלי. הוא סייע לגיא לחבוש אפוד הצלה, כמתחייב בחוק ושילח אותו לדרכו. תחילה שייט ברוגע ובזהירות על מנת להכיר את האופנוע ויכולותיו. אחר כך פתח את המצערת עד תומה והאופנוע המהיר ריחף כחץ על פני המים והגביר את זרימת האדרנלין, בדמו של גיא, לרמות גבוהות והזויות.

אחר הצהרים הלך לחדר הכושר. מקום, שהיה מוכר לו מהארץ. לאחר ארבעים דקות על ההליכון, בדרגות קושי שונות, עבר לספינינג, לשלושים דקות של עבודת רגליים מאומצת, בשילוב מאמץ הלב, הריאה והסיבולת. בין פעילות אחת לשנייה, הוא לגם מים מינרליים ישירות מהמתקן. הרמת המשקולות ותרגילי עיצוב השרירים, ניכרו היטב בגופו.

בסיום יום הפעילות הגופנית מיהר אל המקלחת. על הכיור ומסביב לאמבט, פיזרה החדרנית, עלי וורדים צבעוניים. הוא מילא את האמבט והקצף הדיף ריח נעים, שסחף אותו לחצי שעה של מרגוע. בחדר האוכל הוגש תפריט על

טהרת המזון האיטלקי. צמד נגנים לבוש כ"גנדולרים" מוונציה, הנעים בנגינתו. הפיצות, הפסטות הצבעוניות, המרק המשובח והפילה על הגריל, הגבירו את תאבונו. גם על הכבש בתנור הוא לא ויתר.

בתום הארוחה הוזמן גיא עם יתר האורחים, להצטרף לבלות בקזינו שבמלון הסמוך. הוא שמח על הבילוי המיוחד ועלה עם שאר האורחים לאוטובוס המפואר, שהוביל אותם אל אולם הקזינו, שם הציג את דרכונו שפרטיו האישיים הוזנו למחשב. מאחר ולא נתקבלה אזהרה, על היותו נוכל או מהמר מקצועי, קיבל גיא ספח כניסה והתרשם מן האולם המפואר.

תחילה, הוא צפה במתרחש וכדי לספוג את האווירה, עמד ליד גברת מבוגרת, ששללה עשרות ומאות מטבעות, אל תוך מכונת משחק "סלוט משיך", המוכרת בשם, "השווד בעל הזרוע האחת". ואכן, שדדה המכונה את כל כספה של האישה, שקיללה וגידפה, ויצאה מהקזינו ללא פרוטה. אחת מאורחות המלון פנתה אליו ושאלה: "גיא, איפה אתה ממליץ לי להמר?"

"בקזינו לא ממליצים. אם תפסיד, תאשימי אותי..." השיב וניסה להתחמק.

"לא", אמרה והפצירה בו, לסייע לה להגשים חלום ולזכות בקזינו. "אנא, גיא.

רק טיפ אחד, כעובד בחברה ליצור משחקים."

הוא נכנע ושאל היכן היא מעדיפה לשחק, "ליד שולחן, או במכונות המזל?"

"במכונות המזל", השיבה ללא היסוס.

"אם כך, בואי איתי". הוא הוביל אותה למכונה שהזקנה הפסידה בה את כל כספה והורה לה לשחק אך ורק במכונה הזו. איחל לה הצלחה והלך לשולחן הרולטה. כשראה, שבגלגל נמצאת פעמיים הספרה "אפס" עם רקע ירוק, אמר לשכנו לחדר: "ברח מכאן, כי סכויך לזכות קלושים."

"דווקא עכשיו התחלתי להרוויח", אמר השכן בהתלהבות והניח ערמת ז'יטונים על האדום והמתין להשלמת הסיבוב.

הכדור הסתובב ודילג בין המספרים עד שנחת על הספרה 0. המשתתפים במשחק פלטו קללה על חוסר מזלם והמשיכו להניח את הז'יטונים שבידיהם על המספרים השונים. ושוב קללה ושוב סיבוב וכך הגלגל מסתובב לו, כשאחד זוכה ושמונה בוכים ורק הקזינו מרוויח את חלקו ודואג להנעים את זמנם של המהמרים במשקאות קלים וחרिפים, סיגריות וקפה. רק שימשיכו לשחק ולהפסיד בכיף.

גיא התרחק מהרולטה ונעמד ליד שולחן ה"בלק ג'ק". 'במשחק הזה, היתרון לקזינו על פני השחקן, הנו כמחצית האחוז בלבד. אך במידה ולמהמר זיכרון טוב והוא נוקט בשיטת ספירת הקלפים, היתרון יהפוך לטובת המהמר, חשב לעצמו והחליט להצטרף. הוא המתין לסיום הסיבוב ותפס את מקומו ליד השולחן, מול הדילר.

הוא הימר בכל פעם על 10 יורו, כשפעם הפסיד ופעם זכה, אך בינתיים, ספר בתוכו בשקט את הקלפים שחולקו, הוא עשה זאת לבל יבחינו במעשיו, על מנת שאיש הביטחון לא ירחיקו מהאולם. לאחר כמה סיבובים, בהם יצאו, באופן חריג, הרבה קלפים בעלי ערך נמוך, החליט הוא, שזה הזמן להמר בגדול. הוא הניח 200 יורו על שתי עמדות, 100 על כל אחת והמתין לחלוקה. בעמדה אחת קיבל אס ובשנייה, מלכה. כשהבחין שלדילר נפתח קלף בעל סיפרה 6, ידע שזו הזדמנות להכות וחזק.

הדילר ערך סבב חלוקה שני והקלפים שקיבל היו 2 מלכות. הדילר הכריז על עמדה אחת "בלק ג'ק" והניח 150 יורו בסמוך לעמדה בה היו אס ומלכה. ובעמדה השנייה היו שתי מלכות.

גיא ביקש לפצל את שתי המלכות לשתי עמדות נוספות וקיבל באחת מהן 8 ובשנייה 3. הצהיר שאינו מושך קלפים נוספים והמתין לתוצאות הדילר שחילק לעצמו קלפים. בראשון הופיע 10 ובשני מלך, אשר בנוסף ל – 6 הקלף הראשון, הביא אותו לסיכום סך ערך הקלפים: עשרים ושש. כלומר עבר את גבול 21 והפסיד בכל מקרה. גם אם לשחקן שמולו יש קלפים בסכום כולל של 13. בתום סיבוב זה הרוויח גיא 350 יורו. במשחקו הבא שוב שיחק על עשרה יורו בלבד.

"שחק 'חזק', כי זה היום שלך", הציע שכנו לשולחן.

"עדיף להרוויח בקטן מאשר להפסיד בגדול", השיב גיא בחיוך.

הוא המשיך להמר בסבלנות, עד שיצא מהמשחק עם סך של 1,745 יורו ועבר ליד מכונות המזל. האישה ששיחקה במכונה המומלצת על ידו, קפצה עליו, חיבקה ונישקה אותו וצעקה בהתלהבות: "אל תשאל, גיא, הרווחתי אלף חמש מאות יורו! זה היום שלי!" אמרה וחזרה למשוך בידית המכונה.

גיא הציע לה, בשקט, להפסיק לשחק ולקחת את הכסף, לפני שיתאדה שוב חזרה אל המכונה. היא לא שמעה בקולו ורצתה רק עוד חמש מאות יורו, אך

כשנותרו בידה רק חמש מאות יורו, הלכה ללא חשק לקופה לפדות את הז'יטונים. גם הבחור, שהימר ליד שולחן הרולטה, הפסיד את כל כספו.

בדרך חזרה למלון, הסביר גיא לשכנו, את העיקרון עליו מושתת משחק הרולטה מזה מאות בשנים: "כשאתה זוכה, אתה מקבל פי שלושים ושש מגובה ההימור שהשקעת. אך בגלגל הרולטה קיימים שלושים וששה מספרים ועוד אפס, קרי: שלושים ושבע. אם נניח על כל מספר שעל השולחן אחד יורו, אזי השקענו שלושים ושבעה יורו. כמובן שנזכה ולא חשוב על איזה מספר ייפול הכדור, אך נקבל רק שלושים ושש יורו. כלומר כל סיבוב נפסיד אחד יורו והקזינו ירוויח אחד יורו. אם נחשב באחוזים, אזי 37 לחלק ל 36 נותן תוצאה של 2.7%. בקזינו זה, קיימים 2 מספרי אפס אשר מכפילים את אחוזי הרווח של הקזינו ברולטה. ואם נחשב שכל סיבוב בגלגל הרולטה, הנמשך כדקה ומהמרים על 1000 יורו לסיבוב. אזי הקזינו מרוויח 54 יורו לדקה או 3,240 יורו לשעה או 38,880 יורו למשמרת של שניים עשר שעות, וכל זאת לשולחן אחד. תעשה את המכפלות בעצמך ותבין שקזינו הוא עסק מצוין לבעליו ולעיתים רחוקות גם למהמרים."

בדרך למלון, הוא ניסה להסביר להם את עקרונות הפעולה של מכונות ההימורים, אך ידע היטב, שהימורים זה סוג של התמכרות, בדיוק כמו סמים ואלכוהול, בהם יש לטפל בגמילה ולא בהסברים.

כשחזר לחדרו, עייף מהפעילות הגופנית המואצת, שעשה במשך היום ומפאת השעה המאוחרת, פשט גיא את בגדיו והניח את ריווחי ההימורים בכספת שבחדרו. גם את הדרכון רצה להכניס לשם, אך גילה שהוא נעלם. הוא שיחזר את האירועים. היה לו ברור, שהבודק, בכניסה לקזינו, החזיר לו אותו. לפתע נזכר, בדחיפה העזה, שנדחף כביכול בשגגה, על ידי זוג מקומי, שעמד בסמוך לידו, בסמוך לשולחן הרולטה. הוא הבין, שנפל קורבן לזוג נוכלים, שלא בדיוק הצליח ב"עבודתו", מכיוון שאת כספו, החזיק גיא בכיס מכנסיו ההדוקים. הוא צלצל בבהלה למרכזנית, על מנת לבקש ממנה את מספר הטלפון של הקזינו עוד לפני שישגור את שערו.

"שלום, אדוני, במה אוכל לעזור לך?" שאלה המרכזנית.

"אני חושב, שגנבו לי את הדרכון בקזינו. את יכולה לקשר אותי, בבקשה, עם פקיד הקבלה בקזינו?"

26. מאוריציוס

למרות הרוגע והשלווה, חש גיא, שהנאתו בגן העדן האקזוטי, אינה מושלמת. געגועיו אל דניאל גברו. חיוכה השובה, נשיקותיה הלוהטות, מגעה הרך וגופה המעוצב, חסרו לו מאוד. על מנת להסיח את מחשבותיו, העסיק עצמו בפעילות גופנית וימית ועם שחרו של היום השני לשהותו באי, התייצב ליד מזח העץ ועם עוד ארבעה חובבי דיג, שט בסירת מנוע לבנה וחדשה אל הים העמוק. רג'אי, הספן בעל הניסיון, הסביר להם על אופן פעולתן של חמש החכות, שהוצמדו אל הדופן האחורי של הסירה.

אל קצה ה"קונה", גוף דמוי דג, אשר שימש פיתיון לדגים, נקשר חוט דיג באורך של כמאה מטרים. אל הקונה, חוברו גם זנבות, וביניהם בלט קרס חד. הם שטו למרחק של כשלושים קילומטר מהחוף, בו עומק המים מגיע לאלף וחמש מאות מטרים. איתר רג'אי הספן להקת עופות וציפורים אשר ביקשו לשלות דג קטן מתוך להקת דגיגים שבאזור.

את הדגים הקטנים, תרים גם הדגים הגדולים, הלא הם דגי החרב, הטונה והכרישים, מכונות צייד משוכללות בעלות מהירות ועוצמה, המבקשים לעצמם ארוחת דגים הגונה ויוצאים בהתקפה מוחצת על להקות הדגיגים. כאן הם נופלים בפח שטומן להם רג'אי הסקיפר, אשר מחדיר אל תוך להקת הדגיגים את חמשת הפיתיונות. מדי פעם נשמע צליל פעמון הקשור לאחת החכות המודיע על משיכה חזקה של דג גדול. כאן נכנסו לפעולה גיא וחבריו לצייד, אשר תפקידם היה למשוך את הדג בעזרת ידית הרולר. שלב זה נמשך כחמש עשרה דקות, כשבמהלכו, משתולל הדג ומנסה לחמוק מהגורל המצפה לו. במרבית המקרים הוא נכשל.

משני צדי החוט, הדג מחד והדיג מאידך, מסיימים מותשים את המאבק בניהם. כאשר נמשה הדג עד לדופן הסירה, נעץ בו רג'אי קרס גדול, שהיה מחובר למוט ארוך והעלה אותו אל ירכתיה לקול צהלותיהם של הנופשים. כך בילה גיא על הסירה שעות ספורות. המאבק בין האדם למכונות הצייד אשר במעמקי הים, הייתה לו לחוויה יוצאת הדופן ובלתי נשכחת. הוא חש, כיצד השתחררו מעומק אישיותו, שרידי הגנים של הצייד מתקופת האדם

אתה המקרה השלישי השבוע שזה קרה לו."

"מה עלה בגורלם של קודמי?"

"הראשון פנה למשטרה, הגיש תלונה ונאלץ לפנות לנציגות מדינתו באי על מנת שתנפיק לו תעודת מעבר זמנית שיוכל לחזור הביתה. השני היה חכם יותר. הוא שילם בדלפק הקבלה סך של אלף חמש מאות יורו, כהוצאות לאדם, שיש ביכולתו למצוא ולהשיב את הדרכון, עד מחר בבוקר."

"תודה, בעוד חמש דקות ארד ואפקיד את הכסף בקבלה. זה הכסף שזכיתי בהימורים, אז אוכל לשלם," אמר לה.

"אדאג לידע את הפקיד," אמרה וניתקה.

'הבנתי את שיטת הפעולה של הכנופיה', אמר לעצמו. הוא פתח את הכספת ושלף מתוכה את הכסף, העובר מיד ליד מבלי להשאיר אחריו עקבות...

הקדמון.

אחר הצהריים יצא למרכז הטניס. הוא פנה אל המדריך המקומי, אשר צפה במשחקם של זוג נופשים גרמנים והזמינו להצטרף אליו למשחק בן שלוש מערכות. במהלך המשחק השמיע גיא קריאות שמחה ועידוד עצמי, בכל פעם שהצליח לחבוט את הכדור אל תוך מגרשו של ג'ורג'. המשחק היה מעניין, מהיר ובעל עוצמה ותבע מהשחקנים להשקיע את כל כוחם ומרצם, כדי שלא יובס, מי מהם, בבושת פנים. גיא הפסיד, אך קיבל מחמאות רבות על משחקו החזק ועל יכולתו המעולה. "לפחות הרווחתי שעה של כושר להפעלת השרירים," חייך אליו ונפרד ממנו בתודה.

אחרי מקלחת מרעננת, ירד גיא לחדר האוכל, שם קידמו את פניו מארחות נאות, מאופרות בקפידה. הן לבשו בגד סיני מסורתי, שבצווארונו החום, היו שזורים חוטי זהב. אחת מהן לוותה אותו לשולחן זוגי, באגף הלא מעשנים. סימנה לו על מושבו, הסירה את כלי האוכל המיותרים, הדליקה נר ואמרה: "הערב אנו מגישים ממטעמי המטבח הסיני. בוודאי תמצא בתפריט העשיר את המזון האהוב עליך. מבחר המטעמים מוגש במזנון הגדול." "מרשים, תודה," השיב לה.

"ערב נעים ובתיאבון," אמרה ומזגה לו יין אדום ומים מינרליים וחזרה לעמדתה.

כמנה ראשונה, בחר גיא בסושי, אגרום ובסלטים, מתוך המבחר העצום, המוצע ברוחב לב. הוא התענג על הטעם המשובח, כשצלילי המוסיקה, בסגנון המזרח הרחוק, הנעימו את שהותו בחדר האוכל. גביע היין לא נותר ריק. המלצר, ששמר על קשר עין, ניגש מדי פעם ומלא אותו מחדש. את מרק התיירס המוקרם, אכל לאיטו ונהנה מן המראה המדהים, אשר נשקף לפניו מאזור הבריכה הגדולה והמפותלת. שהוארה בפנסים תת מימיים והקרינו באור יקרות את המים הצלולים. סביב גזעי עצי הדקל והקוקוס נכרכו צינורות גומי שקופים ובתוכם אלפי נורות צבעוניות, אשר דימו נחשים צבעוניים, המטפסים אל צמרות העצים והשתקפו על פני המים הצלולים. אלה, בשילוב קולן של הציפורים המצייצות, הקנו לו תחושה של הימצאות באגף ה V.I.P של "גן עדן".

גיא ניגש אל עמדת המנה העיקרית. הטבחית הגישה לו ירקות מוקפצים

ב"ווק" והתעניינה: "כיצד אתה מבלה באי? אתה נהנה?"

"הייתי רוצה להתרשם גם מאורח חייהם של תושבי המקום, ולא רק מהמקומות המומלצים לתיירים," ענה.

"אם כך... מחר אני בחופשה. אתה מוזמן לבוא לכפר הדייגים בו אני מתגוררת ולהתרשם מקרוב."

"כיצד אגיע?"

"מחר בעשר בבוקר, תחכה לך מונית כחולה בשער המלון. הנהג הוא בני, סאן ג'אי. הוא יביא אותך אלינו."

גיא הודה לה והבטיח להמתין לו בזמן. הוא שב אל שולחנו עם הירקות ופילה דג העשוי בגריל. הוא קינה בפלחי אננס, קוביות קוקוס, רצועות מנגו, כדורי ליצי, פלחי מלון ואבטיח עסיסי, הפירות הטרופיים, אשר צומחים באי בשפע. למרות תשוקתו לדברי מאפה, הסתפק בטעימות בלבד. בלובי, התיישב ליד שולחן קטן, בסמוך לרחבה, שעל בימתה המוארת בזרקורי אור צבעונים, להקה מקומית ניגנה שירים ונעימות בסגנונות שונים. מלצר, בלבוש לבן, הגיש לו אספרסו ארוך בתוספת קוביית שוקולד מריר וכוסית מי סודה עם פלח לימון.

גיא לגם מהכוס ונהנה מהופעתה של להקת רקדנים. תחילה עלו לרחבה שש נערות נאות וחסובות בלבוש קימונו מסורתי. הן אחזו מניפות אדומות ולצלילי מוסיקה יפאנית, רקדו ריקוד עדין ויפיפה וזכו לתשואות רבות. אחריהן עלו שישה גברים צעירים, שרק אזור חלציהם כוסה בעור נמר ובידיהם היו חניתות. פניהם היו מרוחים בצבעי מלחמה של שבט אפריקני נידח והם רקדו וקיפצו לצלילי תופי הטם-טם. גם הם זכו למחיאות כפיים סוערות.

לאחר המופע המרהיב, התמלאה רחבת הריקודים, אותם ליוותה בצליליה הלהקה המקומית. אחת האורחות, שהייתה גדולת מימדים, אסרטיבית ומלאת מרץ, גררה אל הרחבה את בעלה המצומק והחלה לטלטל ולהניף אותו בקצב, כאילו היה הוא תרנגולת המובלת לשחיטה. הגבר הנבוך, חייך חיוך מאולץ בכל פעם, שנתקל במבטם של הצופים בו ובאשתו. בשלב הזה, פרש גיא לחדרו. עייפותו גברה עליו והוא נרדם ללא כל קושי, אך לא לפני שהקדיש את מחשבותיו לאהובתו הרחוקה.

בבוקר, התפנק לו במיטה עד שמונה ושלושים. התקלח, התגלח וירד אל חדר האוכל. בעשר הוא יצא אל שער הכניסה. המונית הכחולה המתינה לו. הוא הציג עצמו בפני הנהג, אשר פתח בנסיעה אל כפר הדייגים הקטן, השוכן במרחק של כחמישה קילומטרים מדרום לכפר הנופש. בדרך, סיפר סאן ג'אי, על האי הקטן השוכן באוקיינוס ההודי, בסמוך לאי "מדגסקר" שממערב, על מקור פרנסתם של התושבים המתקיימים מדייג ושרותי תיירות.

בהגיעם למבואות הכפר, הוא החנה את המונית בסמוך למבנה רעוע, שהיה בנוי מלוחות של פח חלוד. אמו, הטבחית של המלון, קיבלה אותו בחום והציגה בפניו את שאר בני המשפחה: בעלה, ראג'י, אשר הושיט את ידו השזופה והמקומטת מפגעי השמש הקופחת וברך אותו. הבת הקטנה לאקסמי והבת הבכורה, סוניטה.

עיניו לא משו כמעט מיופיה של סוניטה. היא הייתה כבת עשרים וחמש. רווקה יפיפיה, בעלת עיני שקד גדולות ובהירות, שבלטו במיוחד על רקע גוון עורה החום. גם פניה זרחו, כאשר ראתה את הגבר הזר והנאה, שהופיע בביתם. היא עשתה ככל שביכולתה, על מנת להנעים את זמנו בחברתם. בתום שלב ההיכרות, לגם גיא ממי הקוקוס, שנקטף זה עתה מחצר ביתם ונפתח לכבודו. הוא טעם גם מן העוגיות הזעירות, שנאפו לא מכבר.

"מדוע אינכם משקיעים בבניית בית יותר מאסביי?" שאל גיא את ראג'י האב. ארשת אכזבה נפלה על פני המשפחה כולה. "לפני כשנה, פקדה את החלק הדרומי של האי סערת טייפון קשה, שהרסה את כל שנקרה בדרכה. ממש ברגע האחרון, הצלחנו להתפנות למקלט הציבורי, אך אחרי יומיים, כשחזרנו... לא היה לנו לאן לחזור. הסערה השמידה באחת את כל רכושנו. מאחר ואין בידינו האפשרות להשיג את הכסף הנדרש לרכישת קרקע ובניית שלד יציב מבטון, אנו מסתפקים במה שיש ומתפללים לאל הטוב," הסביר אבי המשפחה והוביל אותו אל החצר, שם הראה והסביר לו, כיצד הם מייבשים ומשמרים את הדגים שלא הצליחו למכור, כערובה לימים קשים.

סיפורה העצוב של המשפחה, נגע ללבו של גיא. הוא ביקש לסייר בסביבה הקרובה ולהתרשם מהמקום ותושביו. האם, אשר קלטה את הברק בעיניה של סוניטה, ביקשה ממנה ללוות את האורח ולהגיע חזרה לארוחת הצהריים, שעליה כבר עמלה בשקידה רבה.

הם יצאו אל הרחוב השומם והיחיד בין הבתים והגיעו אל פאתי הכפר. בבית המרזח המרופט, תלוי היה על התקרה הדהויה, מאורר גדול, שאך בקושי הסתובב ואפילו לא הצליח להבריא את הזבובים הרבים, אשר הצטופפו בחדר האפל. שני דייגים זקנים, שאותות כתמי השמש נכרו היטב על פניהם הצרובות והכהות, ישבו בפינת החדר ושיחקו שש-בש. הם קיבלו את פניה בסבר פנים יפות ופנו אליה, בשפה הקריאולית, הנפוצה באי. היא השיבה להם והסבירה לגיא, שהם החמיאו לו. הוא חיך אליהם לאות תודה. בעל המקום מזג לשניהם כוסית "רום" מתוצרת מקומית. הם לגמו מן המשקה ונגסו בדג היבש והמלוח, להקל את הצריבה שבגרונם. משם הובילה אותו סוניטה לשפת הים.

היא הכירה היטב את המקום, עוד מתקופת ילדותה. פנתה אל נקי קטן ועברה דרכו, לעבר מפרצון יפיפה, שהתגלה כמראה הלכות מסרטוני פרסומת לחופשות אקזוטיות קסומות. הוא הוסיף משני צדדיו על ידי עצי דקל וקוקוס. רצועה של חול לבן, דק ונקי, באורך כעשרים מטר ומים כחולים ירוקים צלולים, הקנו למקום מראה קלסי של סוף העולם.

היא התיישבה על החול הרך ואתגרה את גיא בהציעה לו תחרות שחיה לאורך כמאתיים מטרים. כשחשה בהיסוסו, הבטיחה לתת לו כל שיבקש, באם ישיגה, או להיפך. גיא היה מוכן לאתגר, אך סרב, בטענה שאין ברשותו בגד ים. בתגובה, נעמדה היא על רגליה, פשטה את שמלתה ורצה אל תוך המים, כשחוטיני דק וזעיר לגופה. הוא היה המום ונפעם מהמראה המלבב, שראה זה עתה. גופה המדהים, רגליה הארוכות והחטובות התחברו בחן רב לישבן קטן, עגלגל, כדורי ומוצק. גב אתלטי, שמשני צידיו נראו קימוריהן של שדיה המושלמים.

היא קפצה אל המים הנעימים וראשה הופיע לאחר מספר שניות, ובחיוך רחב ושובה לב, הזמינה אותו להצטרף אליה. גיא נבוך, אך כגבר גאה, לא רצה ליצור בנכר, סטיגמה של נמושות לגברים הישראלים ופשט את חולצתו, חלץ את נעליו, הסיר את מכנסיו ובתחתוני הטנגה, אשר כיסו את מבושיו, רץ בסערה וקפץ למים כדולפין. כאשר הגיע אליה, הבחין בגזרתה המושלמת, דרך המים הצלולים. הוא חשש, שמא איברו יגיב בעוצמה למראה המגרה הזה והציע להתחיל מיד בתחרות. "אני סופר עד שלוש ומתחילים בתחרות.

שוחים עד לסלע השחור, נוגעים בו וחוזרים לחוף, אל הבגדים.

”אוקי, אני מוכנה.”

”אחת, שתיים, ו...שלוש!” קרא גיא ושני חצים קוצפים, יצאו בשחיית חתירה מהירה לעבר הסלע השחור, אשר בלט מעל המים. להפתעתו הייתה סוניטה מהירה ממנו. היא נגעה בידה בסלע ומיד הסתובבה חזרה בתנועות מיומנות של שחיין מקצועי. כל ניסיונותיו של גיא להדביקה עלו בתוהו. כשהגיע לנקודת ההכרעה, בה הבין שלא יוכל להשיגה, עצר את שחייתו והתקדם בתנועות מתונות של שחיית חזה, על מנת להחזיר את נשימותו לסדרן. הוא לא הסיר את עיניו מגופה המדהים, אשר אט אט חשף פלח אחר פלח מגופה השחום והמוצק שעלה מהמים.

היא נשכבה על החול הלבן ופרשה ידה לצדדים. עצמה את עיניה וקראה לו להצטרף. היא התנהגה בטבעיות מוחלטת והדבר נסך בו ביטחון רב. הוא נשכב לצדה, מבלי להחמיץ אפילו מבט אחד לעבר גופה המושלם ואמר: ”לא ידעתי שאת כל כך מוכשרת, אבל אני מקבל את ההפסד בכבוד.”

”אל תשכח, גיא, שהים הוא המגרש הביתי שלי.”

”להבא אקח זאת בחשבון, מה מחיר ההפסד?”

”אתה המחיר... אני רוצה אותך, גיא.” היא הסתובבה לכיוונו, קרבה את פניה אל פניו והוסיפה: ”למרות הזמן הקצר שאנו יחד, אני חשה שאני מאוהבת בך, גיא. זה מעולם לא קרה לי, אך כל מה שאני מאחלת לעצמי כרגע, זה אותך. אני יודעת, שאולי לא אראה אותך יותר בחיי. אולי בקשתי נשמעת בוטה, אך אני ישירה ואמיתית. אם זו חוצפה בעיניך, אני מבקשת סליחה מראש.”

גיא היה מופתע מבקשתה אך ראה בכך מחמאה גדולה. היא החלה ללטף את פניו ברוך. למרות, שהיו כמעט עירומים ומשגל סוער היה יכול להשלים את התסריט המתבקש, הוא היה נחוש בדעתו לשמור אמונים לדניאל. הוא ליטף את פניה ובעדינות רבה דחה את חיזוריה ואמר:

”סוניטה, את בחורה מדהימה ויפיפייה מושלמת. כל גבר עלי אדמות יחפוץ בך, אך אני מאוהב בחברתי דניאל. אינני רוצה לפגוע בה ובאימון אשר בינינו. גם לי לקח זמן רב למצוא את אשר רציתי, ואני משוכנע שתמצאי עוד טובים ממני.”

הברק שבעיניה כבה. סוניטה השפילה את עיניה וחזרה לעמדתה הקודמת. שקט מעיק השתרר במקום היפיפה. היא התלבשה. גם הוא מיהר לעשות כן. היא הסבה פניה לעבר הים. דמעותיה זלגו מעיניה היפות ובכייה הפר את השקט. גיא הבחין במתרחש. הוא נצמד אל גופה מאחור, חיבק אותה בשתי ידיו ולחש לה בשקט: ”אני אזכור את התמונה הזו כל חיי, סוניטה. ואדאג שגם את תזכרי אותי.”

היא לא ענתה. הם הסתובבו וחזרו לביתה ולא החליפו מילה לאורך כל הדרך. כשהגיעו, שאלה אמה, בשפה הקריאולית: ”מה קרה, ילדתי, מדוע נפלו פניך?”

”אני מאוהבת בגבר מאוהב... זאת סיבה מספיק טובה להיות מאוכזבת,” אמרה ופרשה למטבח להביא את הקדירה ובה מרק דגים מתובל, שהוכן על ידי אמה בהמון אהבה. בני המשפחה ישבו סביב השולחן ואכלו בתיאבון מפורסות דג חרב, שנצוד הלילה והיה טעים להפליא. גיא שאל את אבי המשפחה בדבר מחירי הקרקע הפרטית ואופן הרכישה.

”יקר מאד. בערך כשלושים אלף יורו לאלף מטר רבוע, על שפת הים,” השיב האב.

”במקומות אחרים, בישראל או באירופה, המחיר הוא פי 70 ויותר, עבור מקום פחות יפה מהמקום הזה,” השיב גיא וביקש מסוניטה ללוות אותו לבנק, הנמצא בעיר הבירה, ”פורט לואיס.”

היא השיבה בשלילה, עקב ”התחייבויות קודמות”. הוא לא האמין לה, אך הבין ללבה. אחיה סאן ג'אי התנדב להסיעו. לאחר שנפרד בתודה מבני המשפחה, שאירחו אותו באהבה, הבטיח, שעוד ישוב אליהם במוקדם או במאוחר ויצא עם סאן ג'אי לדרך.

עד למבואותיה של העיר, זרמה התנועה בצד שמאל של הכביש. שרידי השפעותיה של הקולוניאליזם הבריטי, ששלטה באי, עד לקבלת העצמאות, בשנת 1968. בהגיעם לפאתי העיר, בשעת הצהריים, התנהלה התנועה בכבדות, במיוחד במרכז העיר. הם חלפו על פני דוכנים, אותם פקדו התיירים הרבים, שביקרו באי בעונה זו של השנה. כאשר נכנסו למשרדו של פקיד בכיר בבנק, ביקש גיא להעביר מחשבונו בישראל, סכום של שישים אלף יורו. שלושים אלף הוא ייעד לטובת ממשלת מאוריציוס, בעבור רכישת הקרקע. עשרים

וחמישה אלף עבור חברת הבנייה, אשר המליץ עליה הפקיד ואשר חשבונה מתנהל בבנק זה. את היתרה, בסך 5000 יורו, ביקש למשוך במזומן. הפקיד הסביר לו, שיאלץ לשלם עמלה גבוהה מהמקובל, משום שאין לו חשבון בבנק הזה.

גיא הסכים ונטל את שפופרת הטלפון. הוא חייג לסניף שלו, אל יהודה. הוא ביקש ממנו להעביר באופן מידי את הסכום המבוקש. יהודה היה מופתע ושאל: "מה קרה, גיא? חטפו אותך? אתה זקוק לדמי כופר לשחרורך?" גיא צחק בקול והסביר: "אני מתכוון לרכוש מגרש על חוף הים באי, לבנות וילה ולרהט אותה, שישים אלף יורו זו מציאה!" אמר.

יהודה ביצע את הפעולה במחשב שעל שולחנו ומסר לגיא את מספר הסוויפט בלונדון, דרכה התבצעה ההעברה ובמקביל שלח בפקס את טופס ביצוע ההעברה. הפקיד בבנק התקשר ללונדון וביקש אישור לפעולה וגם משם נשלח בפקס האישור לביצוע ההעברה הבנקאית. מנהל חברת הבנייה הובהל לבנק. בנוכחות הפקיד, נחתמה העסקה של בניית וילה, בעלת שני מפלסים, בגודל של מאה מטר בכל קומה וכן חומה המקיפה את המגרש. הכסף הופקד מראש בחשבונה של החברה. משם הלכו סאן ג'אי וגיא אל משרדי הטאבו ורישום המקרקעין הסמוכים, וביצעו את הפעולות הנדרשות, לקבלת האישורים. הפקיד אימת עם פקיד הבנק את העברת הכסף לממשלה ובישר להם, שביום למחרת יגיע מודד מוסמך לסמן את גבולות המגרש שרכשו. את הזכויות על הקרקע, ביקש גיא, לרשום על שמה של סוניטה. מצויד במסמכי הרכישה, עיקרי תוכנית הבנייה והרישומים במשרדי הממשלה, נסעו חזרה אל צריף הפח החלוד.

סאן ג'אי קרא בקול רם ובהתלהבות גדולה לסוניטה. בני המשפחה יצאו ואמרו, שהיא לא נמצאת. על פי התלהבותו של האח, הבינו, שמהו גדול מתרחש, אך לא חשדו לרגע במה מדובר. סאן ג'אי סיפר למשפחתו על מעשיו של גיא. הוא הציג בפניהם את המסמכים, המאשרים את אמיתות דבריו. הם חיבקו ונישקו אותו. הוא רצה כל כך לזכות בחיבוקה של סוניטה, אשר הלכה להתבודד במפרצון היפיפה. הוא הודה להם על האירוח החם ומפניו קרן האושר על המעשה שעשה למענם.

גיא ניגש אל אם המשפחה, הושיט לה מעטפה ובה חמישים שטרות בני מאה

יורו כל אחד ואמר: "זה עבור רכישת הריהוט וההוצאות השונות, שיידרשו במהלך הבנייה."

בני המשפחה לא ידעו את נפשם מרוב אושר, על הנס שהתרחש זה עתה. הם הודו לו שוב ושוב, עד שנאלץ לנתק עצמו בכוח ולהיכנס למונית. סאן ג'אי החזירו לכפר הנופש ונפרד ממנו בחיבוק ובלחיצת יד חמה. בערב החל גיא לארגן את תיק הנסיעה לקראת הבוקר שלמחרת. הוא נשכב על המיטה הרחבה, הרכיב את אוזניות ה MP3 והפעיל את המכשיר. עיניו נעצמו על רקע מילות השיר "שמע ישראל" של הזמרת שרית חדד, עד שנרדם.

בבוקר עוד הספיק לחטוף ארוחת בוקר קלה, לפני שביצע "צ'ק אאוט" בדלפק הקבלה. הנסיעה לשדה נמשכה כארבעים וחמש דקות. גיא ישב ליד החלון וצפה בשדות קנה הסוכר הירוקים, שעל שפת המים הכחולים, ובעצי הקוקוס הירוקים, שעל החול הלבן.

כאשר הגיע למתחם שדה התעופה, נטל את תיקו מתא המטען ופנה לעבר טרמינל הנוסעים היוצאים. לפתע הוא הבחין, בצד המדרכה, בסוניטה היפיפייה. היא עמדה שם לבדה עם זר פרחים קטן בידה האחת וקונכייה צבעונית בידה השנייה. הוא היה מופתע לראותה, אך מאוד שמח וניגש אליה. היא חייכה ובכתה גם יחד. דמעות זלגו מעיניה ללא מעצורים. גיא התרגש. הוא ניגב את דמעותיה בשתי ידיו ונישק את לחיה הרטובות.

סוניטה מסרה לו את הפרחים ואמרה: "אלה, כתודה על מה שעשית עבורי," אמרה ומחתה עוד דמעה. את הקונכייה שליתי מהמפרצון... שלנו... כמזכרת, כדי שלא תשכח אותי," אמרה והניחה אותה בידו, שרעדה מהתרגשות.

גיא לא מצא את המלים להשיב לה, על סערת הרגשות שגרמה לו. הוא חפר במוחו ובלבו ולבסוף אמר: "שמרי לי חדר אחד. אולי... עוד אחזור בבוא היום..."

"שני חדרי לבי שמורים לך, גיא. אחכה לך עד יום מותי..."

הבכי המתפרץ קטע את מילותיה. הם עמדו חבוקים ודומעים, עד אשר נשמעה ברמקול הקריאה לנוסעים לעלות למטוס. הם התנתקו זו מזה. גיא פסע במהירות לעבר דלפקי מחלקת ההגירה, לביקורת דרכונים קצרה ומשם אל שער היציאה, אל המטוס.

27. משיבים מלחמה

המטוס הכבד חג סביב השדה ויצא לכיוון מערב. בדרכו, חצה את כפר הדייגים הקטן והפסטורלי. המפרצון, ששחה בו עם סוניטה היפה, נראה ממעוף הציפור כסט מתוך הסרט "הלגונה הכחולה", עם נופים מדהימים ועוצרי נשימה. כשחיוך קל על פניו, שאל גיא את עצמו: 'האם יצאתי כעת משעריו של גן העדן? האם כאן הייתי רוצה לחיות כל חיי? המקום יפה. ושיהיה יפה ככל שיהיה, הוא לא מביא אושר, אלא מהווה תפאורה בלבד לדבר האמיתי'.

האושר האמיתי, היחידי שחווה באי, היה הענקת תקווה חדשה לאנשים חביבים וחסרי פרוטה. זה היה הרגע המרגש ביותר בביקורו בגן העדן. הוא הצטער מאוד, על שדניאל לא הייתה איתו, לחלוק את הרגשות, הטעמים, הקולות והמראות שזכה לחוות והבטיח, שלהבא, ייקח אותה איתו לכל מקום על פני הגלובוס. הוא חש בחסרונה ועם הגעגועים אליה, אשר חפרו בלבו ועם דמותה שעלתה אל מול עיניו, הוא נרדם במושבו.

כשנחת בשדה התעופה בפריס, צלצל אל דוראל חברו ושאל, כיצד מתפתחים העניינים בארץ. "הכל בסדר. הכנו תוכנית פעולה מקיפה, כשתגיע אספר לך." "נמאס לי לברוח, אני חוזר הערב, בשעה 19:15, בטיסת אל על מספר 733 מפריס."

"אוקי, אחכה לך בשדה," אמר וניתק.

הטיסה לארץ הייתה מתישה. בתום יממה של מעברים בשדות תעופה ומטוסים, כל שרצה הוא, היה לנחות ולמצוא פתרון לבעיה, המאיימת על חייו וחיי משפחתו. דוראל חיכה לו בשדה. עקב תפקידו במשטרה, הוא הורשה להיכנס למתחם הנוסעים הנכנסים וקיבל את פניו בלחיצת יד חזקה. החיבוק שלוה בטפיחות על הגב, כמנהג בוגרי הסיירת, היה הדדי. גיא נטל את חפציו, והמכונית המשטרית המוסווית במספר אזרחי, זינקה לנקודת מפגש, בה נכחו חמישה מחבריהם הקרובים, המשרתים במילואים בפלוגתו של גיא. הוא הופתע לראותם. הם הפגינו יחסי חברות אמיתיים במיוחד בשעת מצוקה. דוראל, ניתח את האירועים והגיע למסקנה, שניסים אדם חכם

סוניטה עקבה אחריו לכל אורך לכתו, עד שנבלע בתוך המטוס הגדול, אשר יצא בכבוד לעבר מסלול ההמראה. ברגע בו ניתקו גלגלי המטוס מהמסלול, ניתקה דמעה גדולה מריסיה היפים של סוניטה. מבטה ליווה את המטוס המתרחק, עד שהפך לנקודה קטנה, שהתמזגה עם הקו הדקיק של האופק, שם, בקצה העולם.

ושאביו, אלברט, הוא נקודת התורפה שלו. הוא הבהיר, שאם ניסים יגיע למסקנה, שהוא עלול להפסיד את כספו או את חייו, הוא ייסוג מתוכניתו. "אנו ניצור מצב בו הוא יבין, שניתקל ביריב חזק ממנו ויחזור בו מכוונתו." גיא הניד ראשו בהסכמה ושאל: "ניסים סבור שהמשטרה מהווה יריב חלש?" "למשטרה יש כמה נקודות תורפה. אחת מהן היא, שהמשטרה חייבת לפעול על פי החוק, ולכן הוא אינו פוחד. זו גם הסיבה, שאני לא ממליץ לך לפנות למשטרה, אלא לפעול באופן עצמאי ועל פי חוקי העולם התחתון. את החוקים האלה, ניסים כן מכבד!"

כל הנוכחים הסכימו לדבריו של דוראל, אשר המשיך ופרש בפניהם את תוכניתו: "כולנו נגיע מחרתיים בבוקר למחסני החטיבה שבימ"ח. נספר שם, שאנו יוצאים לסיור מכין, לקראת המילואים המתוכננים לחודש הבא, בשטחים. חותמים על רובי "סער" למשך יומיים. כשהרס"ר יראה את כולנו יחדיו והמ"פ בראש החבורה, הוא לא יטיל ספק ויאשר. במקרה הכי גרוע נצלצל למג"ד, שללא ספק, יציין לשבח את הרצינות שאנו מגלים בשרות המילואים. לאחר ההתחמשות, גיא, עמוס וירון ייסעו לביתו של אלברט בבאר שבע. גיא יישאר בתצפית. ירון ועמוס יינסו לדירה וידעו לאלברט, שהוא בן ערובה, עד שבנו, ניסים, יחזור בו מכוונתו לפגוע ולשדוד את כספם של אחרים. רק לאחר שתקבלו אות באמצעות הטלפון הנייד, תתחילו לפעול. לאחר שהאב ישוחח עם בנו, תקבלו מאיתנו אישור להתקפל. והכי חשוב, לא לשכוח לטעון את הפלאפונים! אנו, אלה שלא ניסע לבאר שבע, נמתין לניסים בחניון הרכב. תחילה נפתיע את שומרי ראשו. כי ברגע בו יבחינו, שמכוונת אליהם אש צלפים, אשר תנקב את מעטפת ראשם כנקוב סיכה בבלון והם יחזירו את נשמתם לבורא עוד לפני שיסיקו להגיע לנצרה, הם לא יפתחו באש. כשניסים יצא מדירתו לעבר קנה האקדח שמכוון אליו, הוא ידע לקבל את החלטות הנכונות. את הקלף המנצח, "אלברט", נשלוף בעת צרה."

התוכנית נראתה מושלמת. כמויות הנשק והתחמושת, נועדו יותר להרתעה מאשר לשימוש. הם ביצעו תרגולי "מקרים ותגובות", על מנת להכין פיתרון לכל התפתחות עתידית בלתי צפויה. כמו כן, תרגלו דרכי פעולה וחילוץ. הם היו נחושים לעזור לגיא, מפקדם הכריזמטי, כי ידעו, שהוא היה פועל בדיוק

כמותם ויצאו איש איש לעיסוקיו השוטפים. בבוקר שנקבע, התייצבו כולם בנשקיית מחסני החירום ביחידה. נשק היחידה, אשר שירת איתם, הכירם היטב ולא העלה בדעתו, שהמ"פ, סגנו ושאר החיילים, יוציאו נשק למטרות אחרות. הם בדקו את כלי הנשק והכינו אותם לפעולה. במגרש החנייה הם איפסו שעונים, וידאו שהטלפונים פתוחים וטעונים וכל קבוצה יצאה למשימתה.

לאור המעקב שבוצע בימים האחרונים, הם ידעו במדויק את סדר יומם של ניסים ושל אביו. שעה אחת נותרה, עד להופעתם של שני שומרי ראשו הנוספים, של ניסים, שיצטרפו לשומר הסף, שעמד באופן קבוע, בסמוך לדלת הכניסה לדירתו. ניסים לא למד את הלקח. הוא לא הציב שומר על רכבו, אלא התלונן בפני וועד הבית, על הקלות הבלתי נסבלת, בה ניתן לחדור לכלי הרכב היקרים של דיירי הבניין.

גיל הניח קרטון סגור בפתח החניון. הוא ניגש לאיש האבטחה המבוגר, שעמד בלובי הכניסה וביקש, שיבוא לבדוק את הקרטון החשוד. השומר ניגש והשאיר את דלת הכניסה לבניין פתוחה. בזמן הזה, נכנסו חבריו של גיא אל הבניין, מבלי שיבחין בהם. כלי הנשק הוסתרו בתיק טניס לבן, ממנו בלטו מגבת ומחבט. שון פתח לגיל את דלת יציאת החירום. דוראל לבש בגדי טניס ועל צווארו הייתה תלויה מגבת לבנה. הוא עלה במעלית לקומה השביעית, בה ממוקמת דירתו של ניסים ועשה עצמו אורח, שטעה בקומה. הוא נכנס חזרה למעלית ועלה לקומות גבוהות יותר. שם עמד והמתין לאות מחבריו. הטלפון של גיל רטט. הוא קיבל הודעה, ששני המאבטחים של ניסים נכנסו לבניין. כאשר הופיעו השניים בלובי, שאלו את איש האבטחה, אם הכל כשורה. הם נענו בחיוב ועלו לקומה השביעית. המאבטח הצמוד לדירתו של ניסים, היה דרוך. לשמע עצירת המעלית, שלף את נישקו. הם הזדהו עוד בטרם פתחו את דלת המעלית. היה זה אחד מאמצעי ההגנה שנקטו. כשזיהה אותם, יצאו מהמעלית והוא הקיש על הדלת בקצב מוסכם.

"מי שם?" שאל ניסים והמתין לתשובה מוסכמת.

"פינוקין", ענה המאבטח הבכיר וקול פתיחת המנעול נשמע בחלל פרוזדור הקומה. ניסים פתח את הדלת וגער במאבטחים על איחורם. הוא נעל אחריו את דלת הכניסה וסימן למאבטח להזמין את המעלית. הדלת נפתחה. דוראל

נשען על הדופן האחורית, כשלהגליו מונח התיק. המאבטח סימן לו להמשיך בדרכו, אך ניסים, שהיה קצר רוח, פקד על כולם להיכנס ולהצטרף לספורטאי התמים, שבוודאי אינו נושא נשק. הם עצרו בקומת המרתף. תחילה יצאו שני המאבטחים. הם נתקלו בשני רעולי פנים, חבושים בכובעי גרב צהליים, שכיסו את פניהם ורק זוג עיניים מאיימות נשקפו דרכם. הם עמדו מולם וכיוונו אליהם את רובי הסער הקצרים. דוראל התכופף, הוציא אקדח כבד מהתיק והצמידו לראשו של ניסים ההמום. לפני שהמאבטח השלישי הספיק לזוז, התרוממו שני צלפים נוספים, אשר ממרחק של עשרה מטרים, כיוונו את רובהיהם, הישר אל גולגולתו של ניסים. המאבטחים הבינו, שנפלו למלכודת. הם נצטוו להשליך את כלי נשקם וביצעו את הפקודה בזהירות רבה. הם הקפידו לא לבצע תנועה חדה, העלולה להתפרש כניסיון תקיפה, כדי למנוע פתיחתה של אש תופת לעברם. ניסים התעשת ראשון. הוא הבין, שאין בכוונתם לפגוע בחייו, כי אחרת היו עושים זאת ללא כל קושי. הוא שאל את דוראל: "מי אתם? מה אתם רוצים?"

"לך לכיוון הרכב שלך! כשתבקש לפתוח את הפה, תעשה כן!" השיב דוראל ותקע את קנה האקדח, עמוק בין צלעותיו. ידיהם של שלושת המאבטחים הודקו אל מאחורי גבם באזיקוני פלסטיק והובלו אף הם אל רכבו של ניסים, שחנה באגף מבודד בחניון. המאבטחים הושכבו עם פניהם לכיוון רצפת הבטון הקרה וגם רגליהם הודקו זו לזו באזיקונים.

גיא וחבריו קיבלו דיווח על השלמת ביצועו של שלב א' בתוכנית. שלב ב' החל. שון, דוראל וגיל הכניסו את ניסים אל תוך הרכב המפואר ופקדו עליו לפתוח את פיו. הוא ציית ללא כל התנגדות. ראשו הוטח לאחור וקנה האקדח הקר הוחדר אל תוך פיו. "שים לב", אמר דוראל בשקט, אך בנחישות של מקצוען אמיתי. "טעית בבחירת האובייקט, שאתה מתכוון לשדוד. גיא הוא המ"פ שלנו ביחידת העילית של צה"ל. הוא זכה בלוטו ושילם 25% מס הכנסה כחוק. אין לו שום כוונה לוותר על יתרת כספו. אם תיפול שיערה אחת משיערות ראשו, תזכה להיטמן בחולות אשדוד, בטקס צבאי מלא של כל הפלוגה! ניסים, אני מכיר אותך היטב ואתן לך עצה חכמה בחינם. עזוב את כל הפעילות שאתה עוסק בה ותהנה מההון שצברת, מבלי לשלם בישיבה ממושכת בכלא. כל יום נוסף, מקרב אותך לשבת שנים רבות ולהתחרט, על

שלא שמעת בקולי!"

"אינני פוחד למות", אמר ניסים והוציא את העוקץ מהאיום על חייו.

"אם כך, אביך, אלברט, ישלם את המחיר!" סינן דוראל מבין שיניו.

רעד עבר בגופו של ניסים, כאשר שמע את שם אביו מוזכר. "אבא שלי לא שייך לעניין!"

"הוא חטוף! ומוחזק כרגע כבן ערובה במקום מסתור."

"לא מאמין לכם!"

"קח, דבר אתו..." אמר דוראל וחייג אל ירון, אשר סיפר לאלברט על ניסיונותיו של בנו, לסחוט את חברם, בגלל עושרו. הוא זכה לאהדה מאלברט, שקילל את בנו וביקש לדבר עימו. "ניסים, מה אתה עושה לי, הם יכלו להרוג אותי אילו רצו בכך. חתיכת פושע מטונף שכמוך, אין לך כבוד ואני לא רוצה לשמוע ממך יותר!" אמר והחזיר את המכשיר לגיא ופרץ בבכי.

ניסים חש, כאילו התפוצצה מורסה מוגלתית בפניו. הוא קפא במקומו, לאחר שהספיק עוד לשמוע את בכיו של אביו. עבורו הייתה זו נקודת ההכרעה. הוא נכנע והחליט לסגת בשלב זה. בתוך דקה, התקבצו כל החברים בתוך הרכב המשטרתי המוסווה. בדרך הם הסירו את כובעי הגרב והסתירו את כלי הנשק בתיק הטניס. הם נסעו למקום המפגש, בסמוך לשער הכניסה לבסיסם. גיא ושני חבריו, הגיעו אף הם למקום. הם התחבקו ולחצו ידיים, כמקובל ביחידה, בסיומו של כל מבצע צבאי. אחד מהם נכנס למחנה והזדכה על כלי הנשק. גיא הזמין את חבריו לחגוג את הצלחת המשימה, במסעדת דגים יוקרתית בתל אביב. הוא העדיף להוציא עליהם כסף, מאשר לשלם אותו לפושע נאלח. הוא נפרד מהם בחיבוק עז וכל אחד מלוחמיו, פנה לדרכו.

גיא התקשר אל אמו, ששהתה עדיין עם דניאל בצימר בצפון. "חופשתכן המאולצת הגיעה לסימומה", הכריז וסיפר להן על המבצע המוצלח.

למרות האירוח הנדיב, כיד המלך, שמחו השתיים לשוב אל שיגרת חייהן. גיא שילם עבור שהותן באמצעות כרטיס האשראי שלו והן עשו את דרכן חזרה לתל אביב. הוא הגיע לדירתו ושיחרר את המאבטח ממשמרתו. פרק את תיק הנסיעה ונכנס לאמבט. אחרי מקלחת מרעננת וגילוח למשעי, ריסס על פניו ועל צווארו בושם גברי, בעל ריח משכר. הוא נשכב על הספה בסלון והמתין לדניאל אהובתו, שבכל רגע תגיע הישר אל זרועותיו.

28. אִירוּחַ חוֹפְשִׁי

הגשם לא פסק לרדת כל הלילה. הוא גבר בעיקר בשעות הבוקר המוקדמות, או נכון יותר, בשעות הלילה המאוחרות. רוח חזקה נשבה בעוצמה ופיזרה עלים צהובים מענפי העצים בשדרה. על ספסל תחנת האוטובוס שכב חסר בית, מכורבל בקרטון, בו השתמש כשמיכה לכיסוי מפני הקור העז. הוא פקח עין אחת לשמע הקריאות והטפחות על שכמו: "קום, אדוני, בוא איתי... יש לי להציע לך מיטה חמה..."

"לך מכאן, שיכור, תן לישון בשקט", אמר ולפתע פקח שתי עיניים, הרים את ראשו מִפְּר העיתונים, שהניח למראשותיו ובחן שוב את הזר הנאה ואת רכבו המפואר. "מה אתה רוצה? לאן אתה רוצה לקחת אותי מפה?"

"לבית מלון."

"אין לי כסף למלון, לא הבחנת בזה עד עכשיו?"

"אתה לא צריך לשלם אגורה, תקבל חדר משלך ויש גם שתייה חמה חינם."

"אתה צוחק עלי? חביבי, תן לישון, זה לא יפה להתעלל באנשים מבוגרים," אמר והניח את ראשו שוב על ערימת העיתונים.

"אדוני, אני לא צוחק, בוא תיכנס לרכב. בתוך חמש דקות נגיע למלון..."

חסר הבית התיישב על הספסל, הסיר מעליו את הקרטון והסתכל אל תוך עיניו של גיא, שנראו טובות ובעלות כוונות טובות.

"טוב, מה כבר יש לי להפסיד?" אמר ולקח את סל הסמרטוטים שלו. כשנכנס לרכב, הביט סביבו ונראה כמי שהוזה ומדמיין דמיונות ליליים. הוא שפשף את עיניו. שלל האורות הצבעוניים ומערכת בקרת האקלים ברכב, שהזרימה סילון אוויר מחומם, גרמו לו לוודא, שלא נאסף על ידי חוצנים אל תוך איזו חללית.

גיא מזג לו תה חם. גופו החל להפשיר ולבו הלם מהתרגשות. הוא הביט שוב במלאך שנשלח אליו ושאל: "למה אתה עושה את זה?"

"הבטחת... וההבטחות צריך לקיים."

"למי הבטחת?"

"לעצמי."

חסר הבית התרשם מהבחור הצעיר והמצליח ופניו שלחו אליו אותות של הערכה. גיא עצר ליד מבנה משופץ ומטופח. בכל אחת משתי קומותיו של הבניין, היו חמישה חדרים. בחזיתו היה תלוי שלט מואר: "בית סנדר", על שמו של אביו, ז"ל, שנפטר לפני שלוש שנים ממחלה קשה.

גיא החליט להנציח את זכרו בהנצחה של עשייה, אשר תועיל לחברה ובמיוחד לחלשים שבה. הוא נפגש עם עורך הדין איל זלר ומסר לו את טופס הזכייה החדש ואמר: "אדם אחד, בעילום שם, ביקש ממני למסור לך את הטופס הזה, על מנת שתממש את צוואתו. הוא ציווה לתרום את סכום הזכייה לציבור הנזקקים. יש לפדות את הטופס, בשמה של עמותה, שתשא את השם "סנדר". אתה אמור לנהל את העמותה, בשכר כמובן. עליך לרכוש את המבנה ברחוב אידלסון 1 בתל אביב, לשפץ אותו ולהפקיד את ניהולו, בשכר, בידי אחד או שניים מדיירי הרחוב, המסוגלים להפעילו. הבניין אמור לשמש בית חם לחסרי הבית, המתגוררים ברחובות."

עורך הדין קיבל על עצמו לממש את הצוואה האנושית הזו ואחרי כמה חודשים, התגשם מפעל ההנצחה החשוב ועשרה בני אדם זכו לקורת גג וסביבה חברתית תומכת. מידי פעם נכנס גיא לוודא, שהכול מתנהל לשיעור רצונו, ובכל פעם, התמלא לבו בסיפוק גדול.

בעקבותיו של גיא, נכנס חסר הבית אל אולם הקבלה הקטן. את פניהם קיבל גבר מבוגר, שהתעורר לפתע מן התרדמה, ששקע אל תוכה תוך כדי צפייה בטלוויזיה. הוא קם מכיסאו ואמר לגיא: "שלום לך, ידידי הצעיר. אני רואה שהבאת דייר חדש...?"

"כן, בתקווה שיש מקום פנוי."

"בוא, אדוני, שמי גרשון..." הוא לחץ את ידו בחום והוסיף: "הנה, קח לך סדינים ומגבת. כנס לחדר מספר ארבע, בהמשך... בצד שמאל."

חסר הבית נטל את סל הסמרטוטים שלו, ופלט בדרכו אל החדר: "חשבת, שסיפורים כאלה מתרחשים רק באגדות."

גיא ליווה אותו לחדרו ובדק את המים החמים. הניח על המיטה שני שטרות של מאתיים שקלים כל אחד ואמר: "תקנה לך זוג נעליים ובגדים חדשים."

עצם הידיעה, שמקצת הכסף, אשר "נגזל" מן האזרחים על ידי חברת הלוטו, חוזר אל החלשים והנזקקים, הציפה אותו בתחושת סיפוק אדירה והתמקמה

בלבו, לצד תחושותיו וגעגועיו אל דניאל אהובתו. לעתים, הגעגועים האלה, הסיחו את דעתו וגרמו לו לנהוג בחיפזון, על מנת להגיע אל זרועותיה האהובות.

ערב אחד, בסיומו של עוד יום עבודה משעמם, נסע גיא בשדרה הרחבה ופילס לו מעברים מהירים בין כלי הרכב הרבים, אשר נעו באותה שעה על הכביש. מתוך שאון הצפירות, נשמעה לפתע, ממערכת כריזה, הוראה בקול חזק ובלתי מתפשר: "האמר צהוב, עמוד בצד!"

ניידת משטרת התנועה דלקה אחריו. אורות כחולים ואדומים ריצדו על גגה ומפנסיה הבהבו אורות הדרך, אשר סימנו לגיא, שאליו כוונתם. מופתע מהקריאה, האט את נסיעתו ובאופן המודע ביותר, הביט במד המהירות הדיגיטאלי. 'הפעם הגזמתי!' כעס על עצמו וסינן קללה מבין שפתיו. הוא עצר במפרץ המיועד לרכב ציבורי, כיבה את המנוע והמתין במתח רב לבאות.

מבעד למראת הצד הגדולה, נתגלה לעיניו איש מבוגר, לבוש במדי שוטר, המתקרב לעברו בצעדים נחושים. התדהמה הכתה בו, כאשר זיהה את השוטר, כחסר הבית, האיש שאותו אסף אך לפני ימים אחדים מספסל תחנת האוטובוס אל "בית סנדר". לעומת הדמות שנחרתה בזיכרונו, הפעם ראה מולו אדם מסודר. מסופר ומגולח, לבוש במדים, אשר הקנו לו מראה סמכותי.

את גיא לא עניין הקנס הגבוה הצפוי לו, אלא הנקודות השחורות, אשר נצברים לרעתו ובמקום להתענג בזרועותיה של אהובתו, דניאל היפיפיה, יאלץ לעבור קורס נהיגה מונעת, שמשמעותו בעיניו - בזבוז זמן יקר של שעות הערב ו"בילוי" בישיבה ארוכה ומשעממת בכיתות לימוד, בחברת עברייני תנועה כמוהו. גיא חש הקלה שאכן זה חסר הבית, הוא פתח את החלון וניסה את מזלו: "שלום לך, ידידי, זוכר אותי? לפני שבוע... בית סנדר..."

"שלום, גיא", ענה השוטר והוסיף ביובש: "תן לי, בבקשה, את רישיון הנהיגה שלך ומסמכי הרכב."

גיא הבין, שניסיונו להינצל מן העונש, נכשל והחליט לעבור לעמדה של היתממות: "מה עשיתי? על מה עצרת אותי?"

"נהגת במהירות 80 קמ"ש בשטח עירוני, בו המהירות המותרת היא 50 קמ"ש בלבד. כלומר, 30 קמ"ש מעל המהירות המותרת."

"כן... אני מאוד ממהר לחזור הביתה, לראות את חברתי, דניאל, שמחכה לי." "תמתין ברכב ותן לי לעשות את עבודתי", אמר השוטר וחזר לניידת.

הוא סגר את החלון והביט במראה. השוטר בחן את הנתונים במחשב שברכב. הזמן הממושך, בו עסק במילוי הדר"ח, הדאיג את גיא. 'אני לא מאמין שהוא יעשה לי דר"ח תנועה. איך הוא יוכל להסתכל לי בעיניים, כשאבוא לבקר בבית סנדר?' חשב לעצמו.

נקישה קלה על שמשות החלון, קטעה את הרהוריו. השוטר אחז במסמכים ובהבעת פנים חתומה, סימן לו לפתוח את החלון. גיא לחץ על המתג, שבדופן הדלת והשמשה החליקה באיטיות כלפי מטה. רצינותו של השוטר לא בישרה טובות. הוא הניח את המסמכים בידיו של גיא, אליהם צרף דף מקופל ומבלי לומר מילה, פסע חזרה אל הניידת.

הקור, אשר חדר אל הרכב, בשילוב קרירותו של חסר הבית, שנדמה ככפוי טובה, הקפיא את גיא במושבו. הוא המשיך לעקוב במבטיו אחר צעדיו הקשוחים וכאשר נכנס הוא לניידת, סגר גיא את החלון ופתח את הדף המקופל וקרא את הכתוב בו:

"גיא, ידידי הצעיר,

חלפה שנה, מאותו אירוע טראגי, בעקבותיו איבדתי את כל רכושי ואיתו גם את החשק לחיות. מאז, אספתי כוחות מחודשים ואני מתנדב במשטרת התנועה. סוג של עשייה למען הציבור, כפי שאתה עשית.

היום, בדיוק לפני שנה, איזה נהג צעיר מיהר מאוד לראות את חברתו. המחשבות עליה הסיתו אותו מכללי הבטיחות, הזהירות ומן החוק. רגלו הונחה על דוושת הגז והוא לא הצליח לבלום בזמן, בטרם דרס למוות את בתי. עונשו היה קנס קטן ושלושה חודשים מאסר בכלא. כעת הוא חופשי לחבק את חברתו. לי הייתה בת אחת ואני צריך לחכות, עד שאגיע לשמים, כדי שאוכל לחבקה שוב. מאות פעמים ניסיתי לסלוח לנהג ההוא. מאות פעמים אני מנסה לסלוח לנהגים כאלה ואפילו עכשיו, איתך. אז סלח לי, גיא, סע לאט. יש לי עוד בן אחד בלבד ואני פוחד עליו מאד מאד."

צמרמורת אחזה בגופו של גיא. הוא נשא את עיניו מן הדף והביט נבוכ ומבויש מבעד למראה. הוא רצה לסמן לשוטר, שהבין את המסר ושברצונו לסייע לו, אך הספיק לראותו נוסע במורד הרחוב. הוא הביט בו עד שנעלם.

29. מבצע "סוף הדרך"

"דום פריניון", זו השמפניה החביבה עלי, תשלחי בבקשה לסוויטה שלי, "קינג דיויד" ותוסיפי משהו לנשנש, "ביקש ניסים ממוקד ה"רום סרוויס" בקומה העשרים וחמש, שבמלון "שרתון" בתל אביב.

ניסים, שהשתעשע בסוויטה המלכותית עם שתי יפיפות צעירות, בנות תשע עשרה בערך, שהוברחו מאוקראינה לעבודה במכון שרותי הליווי שבבעלותו, החליט לפנק את הבנות ובעיקר את עצמו, לכבוד "תשעה באב", שחל היום. מניסיונו למד, שביום זה, מאמיני הקדוש ברוך הוא, גוזרים עליהם תענית, ומתנזרים מכל שמחה, או סיפוק מיני.

השלושה הגיעו למלון בשעות הבוקר המאוחרות והשתעשעו בג'קוזי, במיטה, באמבטיה החמה ועל השטיח הרך. הוא חש כנסיך סעודי, המבקש לדלל מעט את כיסיו התפוחים בשטרות אדומים וירוקים. בעיקר ביקש לפצות עצמו, על ילדותו בשכונת המצוקה בה גדל.

הוא שכב בג'קוזי ולגם מהשמפניה היקרה, שמקורה בחבל "שמפיין", שבצרפת. הנערות פנקו אותו ממבחר המזטים ודברי המאפה הטריים, מעשה ידיו של קונדיטור מקצועי. הוא השיב להן פינוק. מדי פעם, שפך מעט שמפניה אל מי הג'קוזי, לקול צחוקן המתגלגל של הנערות העירומות. בשעה שתיים נשמעו דפיקות על הדלת. אחת הנערות יצאה מהג'קוזי, התעטפה במגבת ושאלה: "מי שם?"

"רום סרוויס", המנהל שלח שוקולדים וסלסלת פירות לאורחי ה-V.I.P., נשמעה התשובה מעבר לדלת.

היא פתחה את הדלת, ולפתע פרצו פנימה שישה שוטרים חלקם לבושים בבגדים אזרחיים, כשאקדחים שלופים בידיהם.

"הצילו!" צווחה הנערה והושתקה מיד, בסטירה מצלצלת, שהונחית "קרמבו" על פניה. היא החלה לבכות ולרעוד, המומה מהמתרחש. הם רצו אל עבר האמבטיה. ניסים ישב עירום בתוך המים החמים, כשלצדו הנערה השנייה. היא הייתה מבוהלת לחלוטין, ורעדה, כעלה נידף ברוח. ניסים קפא במקומו, לנוכח קנה האקדח, שכיוון אחד השוטרים אל בין עיניו.

הוא נותר קפוא במקומו עוד דקות ארוכות ולא חדל להרהר בדברים שקרא. לאחר שהתעשת, התניע את רכבו ונסע באיטיות ובזהירות אל ביתו, למרות שראה בדמיונו את דניאל, מחייכת וצוהלת לקראתו. דניאל לא הבינה, מדוע היה גיא נסער ונרגש, כאשר אסף אותה אל זרועותיו וחשה על כתפה את הלחלוחית, שהציפה את עיניו.

"קום, ניסים, תתלבש, נגמרו החגיגות, הגעת לסוף הדרך!" אמר חיים וייס, מפקד היחידה המרכזית של מחוז תל אביב, אשר תכנן את הרגע, מזה זמן רב. הוא לא יכול היה לקבל את מבוקשו בצורה טובה מזו, ללא התנגדות, ללא הפעלת כוח ואליומות, שהיו יכולות להסתיים בנפגעי רכוש ונפש.

"הקנאה מטריפה את דעתכם! ממילא עורך הדין שלי ישחרר אותי עוד היום. אין לך שום ראיות נגדי ולכן, השופט התורן יורה לך לשחרר אותי מיד!" אמר ניסים, שיצא מהמים והתנגב מול עיניהם הפקוחות של השוטרים.

חלקם ערכו חיפוש מדוקדק בבגדיו, במגירות ובארונות הריקים. על השידה שליד המיטה, נמצאו שלוש מנות סם "קוק קריסטל" מזוקק ואיכותי. אחד השוטרים צילם את הראייה ובידיים עטויות כפפות גומי, הכניס אותה לשקית ניילון שעל גבה נרשם המקום והמועד בו נמצא החומר המפליל. שתי הבנות נדרשו אף הן להתלבש, למורת רוחם של השוטרים, אשר נהנו לצפות בגופן המושלם, אך כוונתם הייתה טובה. הם חששו, שמא יסליקו חומר, או ממצאים מפלילים במקומות מוצנעים בגופן. ניסים החל להבין את חומרת המצב והזהיר את הבנות: "אל תדברו מילה, הבנות?"

"הרגע עברת עבירה נוספת, ניסים, ניסיון לשבש הליכי משפט", שדינה שנת מאסר בפועל, אמר ניצב משנה וייס.

"לא אמרתי דבר כזה", הפטיר ניסים וניסה לחזור בו מדבריו.

"מאוחר מדי, ניסים. אתה רק מעמיק את הקבר, שחפרת לעצמך. כל מילה וכל תנועה מצולמת ומתועדת", אמר והורה לכבול את ידיו ורגליו באזיקים. שני שוטרים חסונים הובילו אותו אל המעלית. במסדרון צפו בנעשה שתי חדרניות סקרניות וקציני הביטחון של המלון. ניסים העיף מבט לאחור וסרק את המסדרון. "אל תחפש, ניסים. שומרי ראשך נמצאים עתה בחדר החקירות של המרחב. על פי מה שדווח לי, הם "מזמרים", מבלי שמופעל עליהם לחץ, רק כדי להיחלץ ממאסר ממושך. הם לא ישבו עבורך בכלא המצחין, אפילו לא יום אחד. אתה לא שווה את זה!"

מחוץ למלון עטו על ניסים עשרות צלמים וכתבים פלילים, ביניהם בלט מוקי גאה, הכתב הפלילי של העיתון הנפוץ במדינה. הוא ועמיתיו המטירו עליו שאלות, אך הוא בחר שלא להשיב להם. הבזקי האור תיעדו אותו ברגעים המשפילים ביותר בחייו. הוא ידע היטב, שאפילו עורך דינו היוקרתי, לא יוכל

למנוע את שידור המעצר המצולם הזה, אשר וודאי ישודר בכל ערוצי הטלוויזיה. גם את פרסום התמונות המביכות, אשר יתנוססו למחרת בכל העיתונים, לא יצליח למנוע וחשב לעצמו: 'אכן הגעתי לסוף הדרך'. ההבזקים לא חדלו, גם כאשר הוכנס אל המושב האחורי של הניידת, בליווי שני השוטרים החסונים, אשר השיגו עליו, לבל יעשה איזה מעשה שטות. הצלמים דלקו אחרי הרכב המשטרתי והצליחו לצלם אותו גם תוך כדי נסיעה. אל הזימוניות של הכתבים ועורכי העיתונים, הועברה הודעה בדבר מסיבת העיתונאים, שתתקיים בשעה 18:00, ב"בית סוקולוב" בתל אביב. הנושא היה: "מעצרו של ראש ארגון פשיעה ומאבק המשטרה בפשע המאורגן".

כל צוותי החקירות של היחידה הארצית לחקירת פשעים וחוקרים מהיחידה המיוחדת למניעת הלבנת הון, גויסו למבצע, שכונה, "סוף הדרך". המבצע החל לפני כחצי שנה, במספר מוקדים בו זמנית, שעסקו באיסוף מידע ונתונים, עדויות וראיות מפלילות והגיע לשיאו ברגע המעצר הגדול. על כל שלבי המבצע, שבוצע בחלקו הגדול על ידי "קרמבו", עליו פיקח ניצב משנה חיים וייס, שכאמור, אף ביצע את המעצר ובמקביל, פשטו חוקרי היחידה למניעת הלבנת הון, על ביתו ומשרדיו, בדקו את הכספת הגדולה בבנק ובמשרד החלפנות ובלדרות כספים לחו"ל. מכוניתו הוחרמה. מחסניו, בתי הקזינו הלא חוקיים, בתי הבושת ומכוני הליווי שהפעיל, נסגרו בתום הליך החרמת כל הציוד, הרכוש, המחשבים, המסמכים, הכספים הרבים, אשר ישמשו כראיות במשפט העתיד להתקיים. כל רכושו עוקל והוגשה בקשה משפטית לחילוט והחרמה לטובת המדינה.

במשרד החלפנות נתפס סכום של מיליון וחצי דולר במזומן. בבתי הקזינו ובתי הבושת נתפסו, כשלושים אלף שקלים בלבד, עקב תשעה באב. אך גולת הכותרת הייתה הכספת בבנק. המראה שהתגלה לחוקרים הפתיע גם אותם. חבילות על גבי חבילות של שטרי כסף מסוגים שונים, בעיקר דולרים ושקלים. שם נתפסו שלושה מיליון ומאתים אלף דולר ושש מאות אלף שקלים. כל הסכומים יועדו לעבור לאוצר המדינה, לאחר שתוכח אשמתו של ניסים בבית המשפט.

כאשר הוכנס ניסים לחדר החקירות, הביט לפינות העליונות של החדר

בניסיון לגלות מצלמות ומיקרופונים סמויים. חוקר בכיר וראש מחלקת חקירות במטה הארצי, תפסו את מקומם מעבר לשולחן משרדי גדול ופתחו בשיחה ישירה ללא גינוני נימוס מיותרים: "הפעם ניסים, עבדנו בצורה יסודית וסדורה, בתאום עם הפרקליטות. אנחנו עוקבים אחר כך מזה ששה חודשים, כל צעד שלך צולם ותועד, כל מילה שלך מוקלטת ורשומה. יש לנו ראיות מוצקות ניסים, אתה הולך לשבת עשרים שנה בפנים."

ניסים שתק ולא הוציא מילה מפיו.

"אנחנו יכולים להקל עליך ולחסוך מאיתנו זמן יקר, באם תחתום על הודעה ונתקדם הלאה."

"אני שומר על זכות השתיקה," אמר ולא הוסיף מילה מעבר לכך.

"אנו נוריד סעיפי אישום, כגון אחזקת סם, שמצאנו במלון וניסיון לשבש הליכי משפט, באם תשתף פעולה," ניסה החוקר ה"טוב".

"אינני ילד קטן, ואל תנסו לעבוד עלי, אם יש לכם ראיות נגדי, תגישו כתב אישום ונדבר בבית המשפט."

"החוקר ה"רע" ניסה את מזלו ואמר: "אנחנו נמנע ממשך ביקורים ונכאיב לך, ניסים, בדיוק כפי שהכאבת לקורבנותיך."

ניסים סימן בידו שאינו מעוניין להמשיך בשיחה והניח את ראשו על השולחן.

"טוב," אמר החוקר הצעיר, "יש לנו מספיק ראיות מוצקות ללא צורך בהודעה, בוא נלך, אין עם מי לדבר," אמר ולחץ על הזמזם.

שני שוטרים חסונים נכנסו, אחזו בידיו הכבולות ונשאו אותו משם לבית המעצר, "אבו כביר", המשמש כתחנת מעבר, לעצירים לפני ובמהלך המשפט המתנהל נגדם. המקום ידוע לשמצה, הן מבחינת התנאים הירודים והיחס הגרוע והן מבחינת והמצוקה הנפשית, של העצירים השוהים בין כתליו. לא אחת קרה, שאסירים לא עמדו בסבל, בבושה ובהשפלה וניסו לשים קץ לחייהם.

הידיעה על מעצרו, פשטה כאש בשדה קוצים. העבריינים אשר קראו על מעלליו בעמודי העיתונים וצפו בחדשות, התרגשו לקראתו. הוא זכה לכבוד ויראה בקרב העבריינים הצעירים, אשר ראו בו מודל לחיקוי והערצה, על הדרך הקצרה והמהירה, בה גרף מיליונים, מבלי לשלם מחיר על כך. עוד לפני שפתח את פיו, או עשה מעשה, הוכתר למלך הבלתי מעורער של בית המעצר.

כולם חיפשו את קירבתו. עם הימים גם סגל הסוהרים החל לחשוש מפניו, כשבני משפחותיהם קיבלו מסר: "לתת כבוד" למנהיג, שמא יבולע להם. למחרת הובא ניסים אל בית המשפט בתל אביב. המשטרה ביקשה משופט המעצרים, להעריך את מעצרו עד תום ההליכים. הוצגו בפניו הראיות הרבות, הקושרות אותו למעשים בהם נחשד, בנוסף להודעות ולעדויות בכתב של עובדיו במשרדי החלפנות ובתי הקזינו והצהרתם של שומרי ראשו, אשר חששו לאבד את רישיון נשיאת הנשק המהווה את מקור פרנסתם. אל הראיות צורפו הצהרתן של הזונות, אשר הגיעו להסכם עם הפרקליטות, שאחרי הודעותיהן ישוחררו לעיסוקן, עד למועד מתן עדותן בבית המשפט. החוקרים המנוסים לא נזקקו לתרגילי חקירה מסובכים על מנת להוציא הודעות ועדויות הקושרות את ניסים כמעסיק, בעת ביצוע מעשי הפשע שביצע. לפעמים הציגו בפני הנחקרים הודעה מפוברקת של אחד העובדים, אשר כביכול חתם על הודעה ובעקבות זאת, התרצו חבריו ומסרו את עדותם. עורך דינו של ניסים הסכים למעצר, אך ביקש להמירו במעצר בית. השופט לא נענה לבקשתו, מחשש לשיבוש החקירה, איומים והטלת מורא על העדים ובעיקר חשש מן הביקורת הציבורית, אשר תזעק בכל אמצעי התקשורת על אי שיתוף הפעולה, מצד מערכת המשפט, באלימות הגואה ובפשע המשתולל ברחובות והורה למשטרה לעצרו עד תום ההליכים. למורת רוחו, הוחזר ניסים לבית המעצר באבו כביר. גם בקשותיו להעבירו לבית כלא אחר, בו תנאי המעצר נוחים יותר, נתקלו בסירוב המשטרה.

ג'ו, שהיה אחד מאוהדיו השרופים של ניסים בבית המעצר, עוד מהיכרותם ושהייתם המשותפת בכלא "איילון", עמד להשתחרר ממעצר על חשד ברצח עברייני, שחצה את הקווים והפך עד מדינה. וזאת למרות מאמצי המשטרה להסתירו ולהגן עליו במסגרת התוכנית להגנת עדים, עד למתן עדותו בבית המשפט.

ג'ו היה נבל ורע במיוחד. בניגוד לפושעים, שפגעו באחרים בכוונה או שלא בכוונה ובתוכם היו מתחרטים על כך, היה הוא מפיק הנאה רבה מגרימת כאב לאחרים, זהו הרשע בהתגלמותו. כשהוא רצה לראות את משחקי המונדיאל בנוחיות בביתו, הוא פשוט ניגש למסדרון המחלקה ה"אונקולוגית ילדים" בבית החולים "תל השומר", נוטל את מסך הפלזמה 42 אינץ' מהקיר ומניח

30. שיחות סלון

עיסוקיו של גיא בתיקון העולם, על פי תפיסתו, אשר הצריכו היעדרויות רבות מהבית וההתעסקות האובססיבית בעצמו ובצעצועיו, שוב עלו לראש מחשבותיה של דניאל, אשר חשה, שהוא כל עולמה, אבל היא, רק חלק מעולמו.

הוא היה שקוע בתוך כורסה מלכותית, שמתכוונת באופן חשמלי ובו בזמן, מעניקה חימום ועיסוי לאורך הגוף. בתנוחה הזו, שכב וצפה בסרטי הווידיאו, שהוקרנו ממקרן חדיש שהותקן בתקרת החדר על מסך ענק שירד בגלילה באמצעות שלט רחוק וחובר למערכת הקולנוע הביתית. גם בעמדת המחשב, אשר נדמתה כחללית לפני שיגור, הוא בילה שעות ארוכות.

בעזרת רגלית חשמלית, הוא כיוונן את הכורסה, בעלת העור הרך ושכב, כשפניו מופנות אל תקרת החדר, אל מסך ה-LCD הדק, 46 אינץ'.

במקור, יועדה הכורסה לרופאי שיניים, אך גיא עשה בה שימוש לנוחיותו. את משטח כלי העבודה, החליפה מקלדת אלחוטית, כשהקלידים כווננו כלפי מטה. על משטח אלכסוני, לצד המקלדת, הונח עכבר אופטי, אלחוטית, שחיבר אותו למחשב, אשר הוסתר בתוך ארון זכוכית, שבו נעשו עיבודי התזת חול. האיש, אשר עיצב את סביבת העבודה הזו, ניחן בכישרון רב ולכן, גם חשבון הבנק שלו תפח בהתאם.

דניאל ישבה וחשבה, איך לגרום לו לשלב אותה בעיסוקיו והתייעצה בנושא עם חברתה מירי, אשר שיתפה אותה בתחושותיהם של החברים: "כולנו מרגישים, שהוא בכלל לא נמצא איתנו. ראשו מטייל במקומות אחרים והתחושה לגמרי לא נעימה".

"מירי, אני חושבת שמכאן צריך להתחיל! ערב חברתי, זה הדבר, שיפיג את החידלון המחשבתי והשעמום הנוראי, שנפלו עלינו מאז הזכייה שלו בלוטו. עזרי לי, בבקשה, לארגן ערבים כאלה, אפילו עם מרצה אורח, כך שהוא יהיה חייב להיות חלק מהקבוצה", ביקשה דניאל.

"דניאל, אעשה הכול למענך! ערב שישי הקרוב, פגישה ראשונה?" שאלה מירי בעידוד.

הן חשבו על כל הפרטים, מזון, משקאות, מוסיקה והזמנות וארגנו את הערב הראשון. גיא הביע את שמחתו על קיום המפגש, במיוחד, שחבריו ליחידה ישתתפו בו. האורחים הגיעו ומבלי להתכוון, או לחלופין, באופן הכי טבעי, נוצרו שתי קבוצות. אחת של נשים ואחת של גברים.

מן הסתם, שיחתם של הגברים התנהלה סביב פוליטיקה, דת ומדינה. גידי, החילוני הכשר, תומך מר"צ, הציג את טיעונו וטענותיו על חלק מן החרדים באוכלוסייה, "הם משתמטים מחובת שרות המדינה, במסגרת צה"ל ובמקום לעבוד ולייצר תפוקה, אשר תגביר את התוצר הלאומי של המדינה, הם שקועים בתורה ובגמרא ועושים רק למען עצמם וביתם. לא רק שאינם תורמים לחברה ואינם משלמים מיסים, הם חיים על חשבון מעמד הביניים, העובד מבוקר עד ערב במפעלים, במשרדים, בחברות הי טק ועוד, ועל כתפיו הקורסות, חל כל נטל המס. מה שמקומם אותי, זה התירוץ בו הם משתמשים להגנתם, שהם עובדים עבודת קודש! עוסקים בעבודת האל! מה גם, שעד כה הם לא הציגו כל הוכחה, על קיומו של אל".

יהושע הדתי, המכונה שוקי, כעס, התרגש וביקש להגיב: "אם השמש תרחק מאיתנו, נקפא מקור. אם תתקרב אלינו, נשרף מחום. אם כן, מי הניח את השמש במקומה המדויק? אם אחוז החמצן באוויר יהיה פחות מ-20%, לא נוכל לנשום. אם הוא יהיה גבוה, כל גפרור שנדליק יגרום לדליקות ענק. אם כן, מי דאג לפזר באוויר 20% חמצן, 78% חנקן, 1% גז ארגון, ו-0.0033% דו תחמוצת הפחמן, המהווים את התרכובת המדויקת ההכרחית לקיום החיים? כדור הארץ מסתובב סביב צירו במהירות של 1,700 קמ"ש. מהירות זו יצרה יממה בת 12 שעות יום ו 12 שעות לילה. אם כן, מי המנוע העצום שמסובב את כדור הארץ במהירות אדירה?"

יהושע עצר, לקח נשימה ארוכה והמשיך, בטרם יופסק ע"י מי מחבריו: "החוקר פיליפ ראיס, גילה את המיקרופון בשנת 1861.

המיקרופון המפותח בעולם, הוא חיקוי עלוב של האוזן.

המצלמה הדיגיטאלית, הכי משוכללת בעולם, היא חיקוי עלוב של העין.

מחשב העל לא מתקרב אפילו למורכבות מוח האדם.

האדם תכנן את המיקרופון, המצלמה והמחשב, אם כן, מי תכנן את האוזן, העין והמוח?

המכונית המשוכללת ביותר בעולם, בה מורכב מנוע "רולס רוייס" מעולה, תיסע 20-30 שנה ותשבוק חיים. לבו של האדם פועם, ללא הפסקה, 80 שנה ואף למעלה מזה.

מי מאכיל, משקה ומקיים את האפרוח בתוך הביצה? פלא פלאים! המים, כידוע, הם הבסיס לכל החיים.

החיטה ממנה נוצר הלחם.

העץ ממנו נוצר הנייר והריהוט.

האדמה ממנה צומחים פירות וירקות.

מי פותח את הברז העולמי ומוריד גשמים?

הגאון, האדיר, החכם העצום, המתכנן, המבצע, הבורא הכל יכול והבלתי מוגבל, הוא מלך מלכי המלכים, הוא האלוהים!

כל הגברים מחאו כפיים, חלקם בהערכה, חלקם בגיחוך וזלזול. גיל התנדב להשיב לו ואמר: "כל שתיארת יפה, אך נוצר מהטבע. וודאי שמעת על מחזור המים בטבע. השמש מחממת את הימים והאוקיינוסים, מהם עולים אדים ונוצרים עננים, הממטירים גשם וכך הלאה. האדם הינו אחד התוצרים היותר מאוחרים, של תהליכי התפתחות הטבע, מזה מיליארדי שנים. חבל, שוקי, שהרבים לא סיפרו לך, שגוף האדם בנוי על התחדשות מתמדת. הגוף יוצר תאים חדשים ובו בזמן, משמיד ומפנה תאים מתים. על כן, העצמות, הרקמות, הדם והלב, יכולים לפעול מאה שנים ללא הפסקה."

דוראל נכנס לדבריו ואמר בהתלהבות: "האמונה באלוהים, ההתפלגות והמלחמות בין הדתות השונות, גרמו ליותר מוות, סבל ושכול, מאשר כל גורם אחר בהיסטוריה. הוא עדיין ממשיך לגבות מחיר דמים בין יהודים למוסלמים, בין מוסלמים לנוצרים, והלאה. אילו היה אלוהים בשמים, הוא לא היה מאפשר לבני האדם, להשמיד זה את זה. הרי הם יצירי כפיו, על פי אמונתך, אז איפה הוא היה, כשהוצאו מבתיהם שישה מיליון יהודים חפים מפשע והובלו למשרפות המוות בשואה בגרמניה?"

אסף קפץ ממקומו והוסיף: "אנשי דת חכמים, אשר חפצו לחזק ולהעצים את כוחם והשפעתם על פשוטי העם, המציאו סיפורים דמיוניים, כמו הים, שנחצה לשניים עבור בני ישראל וטיבע את המצרים, אשר דלקו אחריהם. ועוד כהנה וכהנה סיפורים, שנועדו לגרום פחד ומורא מגורם כלשהו, שקראו

לו "אלוהים". הם פשוט נטלו את הזכות לייצג אותו על פני האדמה!"

"אז אתה טוען, שאין אלוהים בשמיים?" קטע אותו יהושע.

"בשמיים אין! אבל אצל כל אחד מאיתנו יש אלוהים," אמר אסף והניח את ידו על לבו: "מאחר והוא נמצא בתוכי, אינני נזקק ללכת לבית כנסת. הוא אשר מנחה אותי בדרכי, עוזר לי לשמור על עצמי, נותן לי ביטחון עצמי להיות אדם עצמאי, חושב ויוצר. עוד לא הוכח, ולו פעם אחת, שתפילות עזרו לקדם דבר כלשהו. לדוגמא, השבוע נפטר ממחלת הסרטן, ילד בן שלוש, בן להורים שומרי מצוות, למרות כל הקמעות, התחנונים והתפילות, שכל בני עדתו נשאו לאלוהים."

"כל הוויכוח מיותר," קבע אחד הנוכחים והסביר: "על אמונה, אין להתווכח. כל אדם חי על פי אמונתו ויש לכבד אותו, גם אם אינו חושב ומאמין כמוך. בקיצור: חיה ותן לחיות!"

היופי והדיאטה תפסו חלק נכבד משיחתן של הנשים. שרון פתחה בהרצאה על ישבנה של האישה: "הישבן, הוא האיבר הבעייתי ביותר אצל האישה. כל הקלוריות מתרכזות, דווקא בתחת שלי," התלוננה והציגה את ישבנה הדשן. "תגידו, בנות, כשמערבבים קמח ומים, נוצר דבק. אם מוסיפים להם ביצה ומרגרינה, מקבלים עוגה, אז לאן נעלם הדבק? הרי זו תעלומה של ממש, לא? ובכן, הדבק, הוא שמדביק לכן את העוגה לישבן!" אמרה בחיך רחב וזכתה לתשואותיהן של חברותיה.

"מה את מדברת?" התפרצה יעל, הרזה והדקיקה. "הלוואי עלי התחת שלך. הבעיה שלי גדולה משלך, לי אין בכלל תחת, כלום, קרש. בעלי צוחק עלי וחולם על התחת שלך. יש מה לתפוס, אפשר להתחמם לצידו, אבל אצלי, כלום! נדה!"

"אולי תתקזזו זו עם זו," צחקה דניאל.

טולי, אשתו של שוקי הציעה לנהוג על פי הלכות הרמב"ם: "תאכלי ארוחת בוקר כמו מלך. ארוחת צהרים כמו נסיך, וארוחת ערב כמו אביון." שולה הייתה בוטה יותר ואמרה: "בתקופה האחרונה איבדתי כל רסן. התחלתי לאכול, מכל הבא ליד. התנפחתי כבלון, מאז רווח לנו מעט כלכלית. אנו מרבים לצאת לבתי מלון, המגישים מבחר מעדנים, שפשוט קשה לעמוד

בפניהם. לא מזמן, כאשר התארחנו בצימר, במצפה בגליל, פתחתי את החלון ואמרתי לבעלי, שהיה באמבטיה: "גיל, אני רואה בחלון איילה". אתן יודעות מה הוא ענה לי? "יש לך שתי טעויות, יקירתי, זו לא איילה אלא, פרה. וזה לא חלון אלא, מראה !!!" נו... מה אתן חושבות?"

הבנות פרצו בצחוק גדול וסיפרו את הבדיחה לגברים, שהיו בשיאו של ויכוח פוליטי בין "ימין" ו"שמאל". אחד הגברים, מהשוביניסטים שבהם, ביקש להתבלט ושאל חידה על בלונדיניות: "מה ההבדל בין בלונדינית לנורה?" הוא חייך אל כולם, כאילו המציא את החוכמה ופתר את החידה: נורה יותר חכמה, אבל בלונדינית, יותר קל להדליק."

חניטה הבלונדה נעלבה קשות. היא נעמדה והיסתה את כולם. "ברצוני לספר על חידון הבלונדיניות, בתוכנית מי רוצה להיות מיליונר: "שאלה מס' 1: כמה זמן נמשכה מלחמת מאה השנים?"

- א. 116
- ב. 99
- ג. 100
- ד. 150

הבלונדינית דילגה על השאלה.

"שאלה מס' 2: באיזו מדינה הומצא "הכובע הפנמי?"

- א. ברזיל
- ב. צ'ילה
- ג. פנמה
- ד. אקוודור

הבלונדינית ביקשה חצי חצי.

"שאלה מס' 3: באיזה חודש התרחשה מהפכת אוקטובר?"

- א. ינואר
- ב. ספטמבר
- ג. אוקטובר
- ד. נובמבר.

הבלונדינית פנתה לחבר טלפוני.

שאלה מס' 4: מה שמו של המלך ג'ורג' השישי?"

- א. אלברט
- ב. ג'ורג'
- ג. צ'ארלס
- ד. הנרי

הבלונדינית התייעצה עם הקהל.

שאלה מס' 5: על שם איזה חיה נקראים ה"איים הקנאריים?"

- א. ציפור קנרית
- ב. קנגורו
- ג. כלב
- ד. עכבר

הבלונדינית נטשה את המשחק.

ואילו אתם, ידידי החכמים, הידעתם ש:

1. מלחמת מאה השנים (1337-1453) נמשכה 116 שנים!
2. כובעי פנמה הומצאו באקוודור!
3. מהפכת אוקטובר התרחשה בנובמבר!
4. שמו של המלך ג'ורג' השישי היה אלברט. (על שם בעלה של המלכה ויקטוריה).

הוא שינה את שמו בשנת 1936!

5. האיים הקנאריים נקראים על שם כלב. שם האיים, בלטינית, הוא CANARIA, שפירושו "אי הכלבים". הסיבה היא, מספרם הרב של כלבי הפרא המאכלסים את האיים.

אז תפסיקו לצחוק על בלונדיניות, כי אתם לא יותר חכמים מהן, רק פחות יפים!"

הנשים מחאו כפיים ואילו הגברים ביקשו לספר בדיחות, הסותרות את דבריה של חניטה.

גיא לא יכול היה להשתלט על הוויכוח. המוצא היחיד היה, להשמיע מוסיקה. צלילי הנעימות הקלות, מילאו את חלל הבית, להנאתם של האורחים. חלקם

החלו לרקוד והשאר נהנו מן המשקאות המשובחים. בסיום המפגש, שוחח גיא עם חבריו הקרובים. דניאל נפרדה מחברותיה ושירי לחשה לה: "נראה לי, שאנחנו בדרך הנכונה".

"אני לא חושבת... הוא כבר קבע עם חבריו, להיפגש בבוקר בחוף הים. ליום של שעשועים. סקי מים, אופנועי ים וסירות מרוץ. למורת רוחי הגלויה, כמובן. אדבר איתך מחר," השיבה דניאל בפנים עצובות.

"עזבי הכול ובואי למיטה," קרא גיא לעברה בהתלהבות, כשהסירה מהשולחנות את שאריות המזון והמשקאות.

"אתה דואג רק לעצמך. עכשיו שעשועי מיטה, שינה ערבה, מחר שעשועי מים וכך הלאה. מי ינקה כאן?"

"נזמין עוזרת," רטן וניסה להציל את הלילה.

"לא רוצה עוד נשים בסביבה, בנוסף לצעצועים המתוחכמים, שלקחו אותך ממני."

הוא גרר אותה ברוך אל חדר השינה, השכיבה על המיטה ובמבט עמוק אל תוך עיניה, אמר: "רוב בני האדם מעבירים את חייהם בייאוש שקט וממשיכים לקוות עד הסוף. מבזבזים את זמנם היקר ומתים עם התחושה, שהחמיצו את החלומות שלהם."

דניאל הייתה מופתעת מתשובתו. היא הבינה, שאינו מוכן לוותר על הכוח והממון, שצבר בפרק זמן כה קצר. היא השיבה לו מבט נחרץ ולפני שהפנתה אליו את גבה, הטיחה בפניו: "המרדף הכפייתי שלך אחר הכסף והעושר, ההצלחה והתהילה, המין והכוח, יהרוס אותך. אם תבחין באמת הזו בזמן תזנח את האובססיה שלך, תוכל לגאול את עצמך."

הוא לא העז לשלוח את ידיו אל גופה ונרדם. היא התהפכה על משכבה בחוסר מנוחה, עד שהעייפות תקפה גם אותה. עם הנץ החמה, חמק גיא מהמיטה בשקט, על מנת לא להעיר אותה. התלבש ונסע לחוף הים, לפגוש את חבריו. דניאל התעוררה ומשלא ראתה אותו במיטה, הייתה בטוחה, שהוא חשב על דבריה והחליט להקדיש את הבוקר רק לה. 'הוא בוודאי מכין לי משהו במטבח', חשבה, אך ככל שחלף הזמן ולא נשמע כל רחש ברחבי הבית, הבינה, שהוא בכל זאת יצא עם חבריו. חמתה בערה בה ודמעוניה זלגו בכאב.

לקראת אחר הצהריים, מסופק מיום ספורט המים, חזר גיא הביתה והחליט להזמינה לארוחת צהרים מפנקת. הוא הניח את מפתחות רכבו על השידה ולפתע הבחין בדף ניר, שהונח על שולחן האוכל. לבו החל לרעוד ובידיים כמעט כושלות, פתח את המכתב: "גיא, ארזתי ועזבתי. אל תנסה ליצור איתי קשר, עד שתהיה מוכן לכך. דניאל."

הוא קרא שוב ושוב. צנח על הכורסה וניסה למצוא הסבר הגיוני למעשה שעשתה, או לגורם שהביא אותה לעשות זאת. מחשבותיו נטרפו. ראשו הונח בין כפות ידיו ושפתיו מלמלו את שמה.

31. מחלה קשה

"אלברט אזולאי, לחדר שבע עשרה," נשמעה הקריאה במערכת הכריזה. הוא וג'ולייט, אשתו, המתונו באולם המחלקה הקרדיולוגית, שבבית החולים "סורוקה", בבאר שבע. לשמע הקריאה, הם נכנסו לחדר.

"שלום, גברת ומר אזולאי, שבו בבקשה... שמי ד"ר מיכאל שרמן. הזמנתי אותך, כדי לדבר על תוצאות בדיקת ההדמיה, אשר עברת בשבוע שעבר. אני מבין שאתה במתח ולכן אגש ישירות לעניין. ובכן, אתמול קיבלנו את תוצאות הבדיקות, המאשרות, שלקית ב"יתר לחץ דם ריאתי". זה אומר, שהלב והריאות שלך אינם מתפקדים כראוי."

צינה טיפסה בגבו של אזולאי. הוא החסיר פעימה והרגיש, כיצד פיו מאבד את רוקו. הוא ניסה לסחוט עידוד מהרופא: "הרפואה התפתחה בשנים האחרונות. ניתוחים רבים מתבצעים היום בארץ," אמר וחיכה לתגובת הרופא.

ד"ר שרמן, שהיה מומחה בעל שם לניתוחי חזה ולב, הבחין בחרדתו של אלברט ולא רצה לנטוע בו תקוות שווא: "אתה צודק, מר אזולאי, אך המקרה שלך מורכב יותר. תפקוד הריאות והלב ירודים ויש התדרדרות מהירה, המחייבת פתרון מידי ומהיר, אך מאוד מסובך. אומר לך את האמת, מר אזולאי, מצבך... חמור ביותר. תכולת חייך, אינה עולה על שישים יום, אך, אם תפעל במהירות, יש תקווה. גם המחיר הכספי לא יהיה זול."

"כסף לא מהווה בעיה. בני, ניסים, יממן כל הוצאה שתידרש," אמר אלברט בקול חנוק כשג'ולייט אשתו ממררת בבכי חרישי. ד"ר שרמן הגיש לה מגבוני נייר ואמר: "הפתרון היחיד עבורך הוא השתלת לב-ריאה משולבת. קיימים מקומות בודדים בעולם בו מבצעים טיפולים כאלה. אני ממליץ לך לפנות לבית חולים "הר סיני" בניו-יורק, בו מושגות תוצאות חיוביות ובאחוזי הצלחה גבוהים למדי. אבל, כמו שאמרתי, עלות הניתוח המורכב והמסובך הזה, היא כחצי מיליון דולר."

"אסע מחר בבוקר לתל אביב, לניסים בני ואגייס את הסכום הדרוש."
"אם כך, ארשום לך הפנייה לפרופסור אלן גרובמן, מנהל מחלקת השתלות

בבית חולים "הר סיני". אצרך את סיכום המחלה ואת תוצאות הבדיקות".
ד"ר שרמן הקליד את מספר תעודת הזהות של אלברט ופלט נתונים החל לזרום מהמדפסת. הוא הכניס את החומר למעטפה אטומה ומסר אותה לידי. הוא סייע לרעייתו, שלא חדלה למרר על ה"מכה", שניחתה עליהם, כרעם ביום בהיר. הם נפרדו מהרופא, אשר עודד אותם. הוא ביקש להתעדכן על מועד הניתוח והבטיח לסייע ככל שיידרש.

במעלית, חיבקה ג'ולייט את בעלה ושניהם פרצו בבכי. באוטובוס, בדרך חזרה לביתם, הסתכל אלברט בשעונו ואמר לה: "הספירה לאחור החלה... אם לא אזדרז, זה עלול להיות מאוחר מדי."

"בסדר, כשנגיע הביתה תצלצל לניסים. הוא יביא את הכסף עוד היום או מחר, וגם יארגן לנו כרטיסי טיסה לניו יורק. אני בטוחה, שהוא יבוא איתנו, כי אתה האישה החשוב והיקר לו בעולם. הוא יהפוך עולמות לסייע לך," אמרה ושקעה במחשבות. הוא הניח את תיק המסמכים הרפואיים על השולחן ומיד חייג אל ניסים. "הלקוח אינו זמין, אנא התקשר במועד מאוחר יותר... איפה הוא בשעה כזו? למה הוא לא עונה לי?"

"תנסה שוב, אולי טעית במספר," הפצירה ג'ולייט.

"הוא לא עונה. אולי הוא בסרט או בהצגה ומכשיר הטלפון כבוי."

"אתה רואה שצדקתי, כשאמרתי לך לקחת את הכסף, שניסים הפציר בך לקחת?"

"זה כסף מזוהם, לא רוצה כסף, שנגזל, ללא מצפון, מאנשים תמימים על ידי בני הפושע."

"ועכשיו הכסף לא מזוהם?"

עכשיו אין לי ברירה, זה לחיות או למות."

"טוב, בוא לאכול, תנסה שוב מאוחר יותר."

גם בערב הם לא הצליחו להשיג אותו. הם היו חסרי אונים והדאגה החלה לקנן בלבם. אלברט הדליק את הטלוויזיה. חדשות השעה שמונה עמדו להתחיל. בראש המהדורה דיווחו על מעצרו של מי שנחשב לראש ארגון הפשע, ניסים אזולאי. הוא נחשד בהפעלת בתי הימורים, מכוני עיסוי ובתי בושת לא חוקיים, העלמת מיסים, הלבנת הון, אחזקת סמים ושיבוש הליכי משפט. הם קפאו על מקומם. הכתבה לוותה בתצלומי תקריב של פניו,

32. ריקוד מושחת

מנגינת הטנגו שבקעה מן המרתף, הדהדה באוזניו של גיא, כאשר נכנס לאולם. ברחבת הריקודים חולל רק זוג אחד. זוג מיוחד. הוא היה דק גוף וזקוף, לבוש בחולצה לבנה ומכנסיים כהים, צמודים. היה לו מבט חודר ונחוש. בת זוגו לבשה שמלה בצבע הארגמן. כצבע היין. ישבנה וחזה בלטו והתערסלו עם כל תנועה, כאילו מפלים ונהרות נסתרים, שצפו תחת בגדיה. היא הייתה מודעת לעוצמה שברכותה. התיאום בתנועותיהם היה כה מושלם והם זרמו כגוף אחד.

גיא לגם מכוס היין והטעם הביא אותו להתרעננות ועורר בו את המוכנות לדברים חדשים. הוא חש שהוא יכול להסיר את כל המחסומים. בעיניים משתהות, עקב אחר הזוג ומבלי משים, החל להניע ראשו לקצב הפשוט, הבסיסי כל כך. אחד אחורה, שניים קדימה. 'זה בדיוק הקצב שעלי לאמץ בניגוד לאירועים, המתרחשים סביבי לאחרונה... אחד קדימה ושניים אחורה', אמר לעצמו. כך הם רקדו - אחד אחורה, שניים קדימה. וסיבוב. סחרור מהיר. היא הטילה את גופה לאחור. שיערה נשק לרצפה והוא רכן מעליה. שפתיו היו כה קרובות. צמודות לשלה. הוא נשם אותה. ואז סב הוא על ציר נעלו השמאלית והופ, הוא גרם לה להתיישר יחד איתו. והמוסיקה הלמה, הלמה והלמה. 'הלוואי עלי קצב כזה', אמר שוב גיא לעצמו והביט סביבו. הזוג נע קדימה. לחי אל לחי. ידו האחת הקיפה בקלות את מותניה, בעוד ידה שלה חבקה את צווארו וידיהם הפנויות הושטו קדימה. הן נראו כמתוחות עד כאב, אך הם וודאי לא חשו אותו. הם לא רקדו לצלילי המוסיקה. הם הלחינו לעצמם את הקצב עבור כל תנועה. אחד אחורה, שניים קדימה. גיא היה מהופנט מהמראה החושני. קנאה הציפה אותו בראותו את הזוג המושלם. רק מחיאות הכפיים וקריאות ה"בראבר", עוררו אותו ממחשבותיו. הוא הניף את בת זוגו באוויר. ישבנה היה מונח על ידו המורמת, ידו השנייה כפופה הייתה בחינניות מאחורי גבו, כמטדור המכניע את הפר. והיא, ידיה על עורפה, עיניה עצומות, רגליה פשוקות, והיא סבה על ציר כף ידו, כג'ירוסקופ משוכלל. הוא רקע ברגלו, כאילו רמז לריקוד אחר. לקצב אחר ומיד הוריד אותה וחיבק

שמילאו את כל המסך ואת ידיו ורגליו, הכבולות באזיקים, כשלצדו שני שוטרים חסונים. המראה שראו, היה קשה מנשוא. ניסים, בנם הבכור, בו תלו את כל תקוותיהם, נראה עלוב ועייף. הבושה הייתה גדולה והטלפון החל לצלצל ללא הרף. הם העדיפו לא לענות, מחמת הבושה והחרפה, שגרם להם. "יום שחור למשפחה. אני לא מסוגל לספוג שתי מכות ביום אחד, אמר אלברט וכיבה את המכשיר. "ניסע מחר לאבו כביר, הם חייבים להתחשב במצבי ולאפשר לי לפגוש את בני," הוסיף ספק לעצמו ספק לאשתו, שדמעויותה זלגו ללא שליטה.

שנתם נדדה. המחשבות הרעות סחפו אותם אל עולמם החצוי, שחלקו קיים במציאות האכזרית שלהם וחלקם בעולם הבא, אליו עשוי אלברט להצטרף בקרוב.

בבוקר המחרת, הם התייצבו במשרדו של ע"ד קלוג, פרקליטו של ניסים. אלברט הניח על שולחנו את תיק המסמכים הרפואיים והפציר בו, לדחוק בשופט התורן, להיענות לבקשתם לראות את בנם לפני מותו של האב. בקשה הומניטארית כבדת משקל, לנוכח שעון החול האוזל והולך.

בבית המשפט התייצבו נציגי המשטרה, אשר הביעו התנגדות נחרצת לקיום המפגש, בטענה, שהדבר עלול לשבש את חקירתם, על ידי העברת מידע מניסים להוריו, שיפעלו בחוץ לטובתו. הבלש דוראל נתבקש לבדוק את אמיתות המסמכים עם ד"ר שרמן. לפני שהגיע לבית המשפט, לתת את תוצאות בדיקתו למפקדו, צלצל אל גיא, כדי לקבוע פגישה להערכת מצב מחודשת. השופט התורן נאלץ שוב לעמוד בפני דילמה קשה. מצד אחד לא לחבל במאמצי המשטרה לחקור ולהעמיד לדין את מי שנחשד כראש ארגון פשע ומאידך עומד אדם, חף מפשע, שגורלו נחרץ וימיו ספורים, אשר כל רצונו הוא, להיפרד מבנו לפני מותו. הדמעות שזלגו מעיניהם של אלברט ואשתו, לא נעלמו מעיניו של השופט ובצירוף הודעתו של ד"ר שרמן, בדבר מחלתו הסופנית של אלברט, הכריע השופט את הכף לטובתו ופסק, שאלברט יוכנס לביקור עוד היום, אך בתנאים מגבילים ובנוכחות הסוהרים והפרקליט, למשך שלושים דקות בלבד. דמעות הכאב, בעיניו של אלברט, התחלפו לדמעות של אושר. סדק צר של תקווה נפתח, אולי דרכו ימצא הפתרון למצוקתו.

אותה לרגע ממושך. עיניה נעצמו בעונג, נחירה שאפו את הבל נשימתו ושוב שניהם יחד, צמודים בקצב הטנגו. "טה-טה-טה". איזו שלימות. איזה ביצוע. "כמה קל לנוע יחד, אבל את זה משיגים רק עם בת זוג קבועה," שמע הוא פתאום קול נשי מאחוריו. "נעים מאוד, טלי," אמרה והושיטה את ידה. "נעים מאוד, גיא." השיב וראה לפניו אישה מיוחדת כבת ארבעים. כלל לא יפה, אך היה גלום בדמותה, משהו מן הגלגול המודרני של קלאופטרה. היא הייתה פשוט... מלכותית. נוצצת כאבן חן. שמלה קצרצרה הוצמדה אל גופה החטוב והדגישה בו כל פרט ופרט. עיני השקד שלה בלטו היטב על גון עורה השחום. בקולה הרך, הייתה שזורה מידה של עוצמה. עמידתה הגאה הוסיפה חן וזוהר למבנה גופה.

"השלמות וההרמוניה של הזוג שלפנינו, לא הייתה מושגת אלמלא חיו יחד. אם לא היו מכירים כל שריר, קפל, ווריד ונים, זה בגופה של זו, לא היו יכולים לרקוד בתאום שכזה," אמרה טלי. היא הושיטה את ידה לעברו ושאלה: "רוצה לנסות?"

"אינני יודע לרקוד, באתי להתרשם."

"נולדת לרקוד." אמרה. וגררה אותו לכיוון הרחבה.

גיא צעד בעקבותיה בהיסוס רב. הוא חש ככבש המובל לשחיטה. כדי לנסות בו ביטחון, אמרה: "בטנגו ישנו תמיד האחד שמוביל, הפעם אהיה זו אני."

גיא התעודד מעט, כאשר ראה ברחבה זוגות נוספים. הם נעו סהרוריים, לפותים זו בזה. שבויים באווירת הארוטיקה המוחצת של ריקוד הטנגו. ארוטיקה, שהייתה מעבר לחושים ולרוויה. פקעות רוחשות של געגועים ותנועה, מגע ויופי, שלעולם לא יושג. בסמוך אליו, הוביל גבר את בת זוגו, שהניחה לגופה לצנוח לאחור, בדיוק ברגע שזרועו החסונה תמכה במותניה. היא השמיעה קול חרישי, שרק בעל אוזן רגישה כשלו, יכול היה לשמוע את גניחתה מבין צלילי המוסיקה הקטיפתית. הוא חש כמה ערגה מקופלת יש בצליל היחיד והמיוחד הזה. הושיט את ידו אל ראשה ואשד שיערה הכהה והשופע, זרם בין אצבעותיו. הוא הוביל אותה אל מרכז הרחבה, בה נעו הרוקדים בטרנס של להט ותשוקה. אט אט, השתחרר גיא מהחרדה שאחזה בו והחל ליהנות מהריקוד. הוא התמזג ברחבה בין שאר הזוגות בזכות הכישרון, המקצועיות והניסיון של טלי, שהדיפה מערבולת ריח בושם וזיעה,

אשר שוב הכה בנחיריו ביתר שאת. בשלב זה היה גיא מרוגש לחלוטין. הוא חש איך שיכרון הרגע מאיץ בעורקיו את זרימת הדם.

"נעבור לריקוד "סלואר" קטן ומרגיע," הגדירה טלי את השלב הבא, והניחה לו להיצמד אל גופה. לבו הלם בחוזקה נוכח היצמדותה. הבליטה במכנסיו הכריזה על איבר זקור, שאיננו ניתן להכחשה. עיניה חדלו לנדוד באולם והתרכזו בעיניו. היא חייכה חיוך קטן ומגרה. חיוך שובה של מנצחים. בסיום הריקוד הוא קד ברשמיות ואמר: "תודה, זה היה גדול."

"העונג כולו שלי."

גיא חזר למושבו והזמין לימונדה קרה. הוא שאף לצנן במעט את גופו המיוזע כתוצאה מהמאמץ שהשקיע והביט אל רחבת הריקודים.

"אפשר להצטרף?" שאלה טלי ומבלי להמתין לתשובתו, התיישבה בכיסא שלידו ולגמה בחיוך של תודה מכוס המשקה הצונן.

"נדבקתי בחיידק, וזה מוצא חן בעיני," אמר גיא. מבטו היה מופנה עדיין לעבר רחבת הריקודים. המוסיקה זרמה ממערכת ההגברה. שלחה גיצים אל האולם והלהיטה את קהל הרוקדים, שנידמו כמפלים של תשוקה. רגליים הונפו, ראשים הסתחררו ומבטים מיוחמים שטו מגוף אל גוף.

מידי כמה שניות בחן זוג אחר, ששידר לו בתנועותיו קצב שונה ואצבעותיו תופפו על השולחן בהתאם.

"הטנגו הוא החושני שבריקודים מעביר בך להט, אנרגיה ורגש טהור, על כן אני סבורה שהוא נועד לך, גיא... ליתר דיוק, הוא נועד לשנינו. מזה זמן אני מחפשת בן זוג מתאים, לקראת התחרות השנתית, שתיערך בעוד חודשיים בהיכל הספורט בתל אביב."

"אינני יודע לרקוד, לא הבחנת בזה? או שמא את שואפת להגיע למקום האחרון..."

"היופי והגוף שלך עם הניסיון שלי, יביסו כל יריב שיתמודד נגדנו. אם תשקיע את כולך ערב ערב, נגיע לפסגה, גיא. זך יצטרך להיפרד מעשרת אלפים שקלים עבור שכר הלימוד, שאני גובה בעבודתי. אתה פטור. מה דעתך?"

"אפשר להתחיל מיד," אמר וקם ממקומו כשהוא נוטל את ידה ומוביל אותה לרחבה.

33. אור בקצה המנהרה

"קום, ניסים," פנה אליו הסוהר ופתח את דלת התא.
"לך תזדיין אתה וכל חבריך ותגיד לחוקרים, שלא יבלבלו לי במוח ולא יפריעו את מנוחתי."
"זה עורך הדין שלך, הוא רוצה לבשר לך משהו," השיב הסוהר הנוסף, שבא גם הוא ללוותו אל חדר הפגישות.
הוא קפץ ממיטתו, כמי שהכישו נחש. הם הובילו אותו לחדר. עורך דינו התקרב ולחץ את ידו. ניסים קלט בזווית עינו את אביו, שלאורך שנים החרים אותו באדיקות וסרב לסלוח לו על פשעיו. הוא רץ לקראתו. אלברט פרש את זרועותיו לקראתו והם התחבקו והתנשקו.
"אני שמח, אבא, שחזרתי להיות הבן שלך. אני יודע שחטאתי ואני עומד לקבל עונש כבד על כך. גרמתי לך ולאימא סבל רב, בושות ועוגמת נפש, אך אבא, אני אפצה אותך על כך כשאשתחרר."
הם התנתקו זה מזה והתיישבו פנים אל פנים. עורך הדין ונציג המשטרה צפו בהם בשתיקה.
"כיצד הצלחת להיכנס לכאן, אבא?" תמה ניסים, שהכיר את ההנחיות הנוקשות, האוסרות ביקורים, פרט לאלה של עורכי הדין.
"נסיבות מיוחדות, ניסים. ביקשתי מבית המשפט אישור לביקור הזה, והנה, אביך כאן..." הסביר עורך דינו.
"תראה, בני, אלה הממצאים של בדיקות, שעברתי בבית חולים. אני חולה מאוד. מצאו שאני סובל מ"יתר לחץ דם ריאתי", כלומר, הלב והריאות אינם מתפקדים כראוי. נותרו לי חודשיים לחיות. יש פתרון אחד למצבי. השתלת משולבת של לב-ריאה, שאם אעבור אותו, אוכל להמשיך לחיות."
ניסים הקשיב המום ודמעות זלגו מעיניו.
"הבעיה היא, שאת הניתוח הזה אפשר לעשות רק בניו יורק והמחיר יקר מאוד. חצי מיליון דולר!" אמר והביט בפניו של בנו.
אלברט ציפה לשמוע הבטחה וודאית, שתציל את חייו, אך לניסים, שעד אתמול היה כל יכול, לא הייתה בשורה לאביו. הוא השפיל את עיניו

טלי הניחה לו להוביל את הריקוד הראשון, כדי לבחון את יכולתו. נדמה היה, שהוא הולך ונבלע בתוך המעגל של קיסמי התשוקה, ולא במוסיקה עצמה. היא הרגישה, שהוא לא מקשיב למוסיקה כמוה, מתוך מרבדים עמוקים. מאוכזבת מעט מן הבוסר, נטלה היא לידיה את ההובלה ושמחה, שלפחות מסוגל הוא לשמור על קצב נכון ואנרגיה אין סופית.
המוסיקה גברה וסחפה את טלי אל צלילה הקסומים. ההתמדה והנחישות שהפגינה, תוך האצת קצב הריקוד, כאילו התריעו בפני הרוקדים האחרים, על הסערה המתחוללת בקרבה מאחורי הקלעים ומעבר לתחושות, שהיו נסתרות מעיניהם. רק התקליטן, שרגשי קנאה החלו גואשים בלבו, הבין את פשר פלרטוטה של המדריכה הוותיקה, ששוב צדה לה בובת מין בשר ודם. ברחבה היא לא חדלה לנסות ולמשוך תשומת לב. חשפה כתף או רגל חטובה וגם לשון וורודה. פתחה כפתור נוסף בשמלתה, חייכה שוב ושוב אל גיא, כאילו רק שניהם ברחבת הריקודים. גיא רקד וריחף. שניים קדימה אחד אחורה, סיבוב, כפיפה. המוסיקה התוותה את דרכם של השניים מעלה והביאה אותם אל השיאים בעדינות ובזהירות. הם רקדו ריקוד, שכולו חושניות ואנרגיה טהורה, אשר ללא ספק, ניתן היה לכנותו "ריקוד מושחת".
לקראת סיום הערב סימנה היא בראשה לתקליטן, להניח את הסלואו הקטן, המרגיע, כדי להסדיר את הנשימה ולהתחבר עם הנשמה.
"גיא, הפתעת אותי ביכולת שלך... יחסית לרקדן, שזו לו הפעם הראשונה בסטודיו," אמרה והניחה את ראשה על כתפו. "אנחנו מתאימים זה לזו, אך על מנת להגיע לשלמות, אנו חייבים להכיר האחד את השנייה היטב. להכיר את הגוף, את הקצב, את התשוקה." היא החלה ללטף את צווארו ושערוותיו והוסיפה בלחש: "בוא ניסע לדירתך. נתקלח ונתחיל להכיר זה את זה..."
"יש לי חברה מדהימה, שמה דניאל, אני אוהב אותה ולא אוכל לבוא אליך."
"כשתיה מוכן לך, תחזור אלי!" סיננה מבין שיניה. מתוך תחושה של כישלון החיזור, הדפה אותו בגסות ופסעה למשרדה מבלי להפנות את ראשה לאחור.
גיא ההמום, לא הסתיר את אכזבתו ותמיהתו מהתנהגותה הגסה והדמות מן ה"גלגול המודרני של קלאופטרה" דעכה לנגד עיניו.

והשתיקה אליה שקע, הכבידה על האווירה. האב קם וסימן לעו"ד, שהפגישה הסתיימה. ניסים קם גם הוא ואמר: "שב, אבא... בבקשה, שב, אני רוצה להסביר לך. אתה יודע, שאתה האיש היקר לי בעולם. אני מוכן לתרום לך את לבי, ריאותי וכל חלק מגופי, שיציל את חיך. אתמול קרה משהו. תהפוכות הגורל. עשרות שוטרים וחוקרים פשטו על ביתי ועל עסקי והחרימו את כל רכושי. היה לי בכספת, מספיק כסף, כדי להציל את חיך. יותר משלושה מיליון דולר! לא פעם התחננתי בפניך, שתסכים לקבל ממני כסף, אבל אתה סירבת. אילו באת אתמול, היית מקבל את כל רכושי, אבא. מה לעשות, אבא?"

"דיני נגזר, אין מה לעשות", השיב בקול נשבר וברעדה והוסיף: "הפגישה הבאה שלנו, ניסים, תהיה רק בעולם הבא!"

ניסים נשבר, נפל על צווארו ובכה כילד קטן. אלברט ליטף אותו וניסה להרגיעו, אך לשווא. שני סוהרים נכנסו לחדר ונאלצו להפרידם בכוח, על מנת להחזיר את ניסים לתאו. עורך דינו, שהתרגש מהמחזה שראה זה עתה, ליווה את אלברט בדרכו אל מחוץ לכותלי בית המעצר, שם ציפתה אשתו המודאגת. "בואי ניסע הביתה, אני רוצה להיפרד מכולם ולקפוץ ממגדלי עזריאלי. אני לא רוצה לסבול את הכאבים והייסורים, המצפים לי ולא רוצה שאתם תסבלו בגללי."

ג'ולייט התייפחה. אחזה בידו וגררה אותו מהמקום. ניסים חזר לתאו הריק. הוא שקע במחשבות על אביו ומצפונו הציק לו. לא היו לו חברים ולא לה שכן הכיר, לא היה את הסכום הנדרש להצלתו של אביו. גם הלוואה לא היה יכול לבקש מאיש, שהרי בשנים הקרובות, לא תהיינה לו הכנסות. 'איך... איך עוד רק אתמול הייתי בג'קווי, עם שתי פרגיות בסוויטה מלכותית ורכושי נאמד בכ-7 מיליון דולר ואילו עתה, עשרים וארבע שעות אחרי, אינני שווה אגורה שחוקה... פעם למעלה, אבל לא חשבתי שאהיה גם פעם למטה...' אמר לעצמו.

גיא ודוראל נפגשו להערכת מצב מחודשת, כפי שנדברו ביניהם. מאז שנודע לו, לגיא, על מחלתו האנושה של אלברט, הוא הגיע להחלטה נחרצת, לשנות אסטרטגיה במלחמה עם ניסים. דוראל הסכים איתו, שיש "להכות" במקום

הכי כואב שלו, במצפונו, על שאיננו יכול להציל את חיי אביו. "מי שם?" שאלה ג'ולייט בקול רפוי, לשמע הנקישה על הדלת. "גיא גולן."

הדלת נפתחה. גיא ראה לפניו אישה שבורה, לבושה בפשטות וסביב עיניה האדומות, נכרו שרידי הבכי וכאב שיברון הלב, בו הייתה נתונה. "כן, אדוני, מה רצית?"

"לדבר עם בעלך."

"הוא לא יכול ולא רוצה לדבר עם אף אחד."

"אני חבר של ניסים, באתי לעזור."

"בוא תיכנס", אמרה והזמינה אותו לשבת על הכורסא הדהויה בסלון. "תשתה משהו?" שאלה בנימוס.

"לא, תודה."

אלברט, לבוש פיג'מת פסים חומה, נכנס לחדר. הוא הניח את כוס התה על השולחן ולחץ את ידו של גיא. "אני לא זוכר שראיתי אותך בחברתו של ניסים, בני."

"אנו מכירים זמן קצר בלבד. שמעתי ממנו, שאתה חולה וזקוק להשתלה דחופה בניו יורק. אני רוצה לגמול לו, על טובה שעשה לי לאחרונה."

"תודה רבה לך, אך אינני חושב... אני לא בטוח, שיש לך את הסכום הנדרש לניתוח."

"כמה זה עולה?"

"חצי מיליון דולר."

גיא שלף מכיסו טופס לוטו, מסר אותו לאלברט ואמר: "תראה, מר אזולאי, יש בידך טופס לוטו שיטתי, ששלחתי ביום שלישי שעבר. הטופס עלה בגורל וזכה בפרס הראשון, בסך חמישה מיליון שקלים. סע לחברת הלוטו בתל אביב, שם תקבל צ'ק על סך שלושה מיליון, שבע מאות חמישים אלף שקלים, לאחר ניכוי המס. הכסף יספיק לך לניתוח, לטיסות, לשהות של אשתך במחיצתך, שללא ספק תסייע להחלמתך, להוצאות הרבות הנוספות, שבוודאי תצטרך להוציא בהמשך."

אלברט וג'ולייט עמדו המומים. הם לא קלטו, איך רק לפני כמה שעות נחרץ גורלו למות ופתאום, מגיח משומקום, איש זר ומעניק לו את החיים במתנה.

34. החבל מתהדק

חושיו החדים של מוקי גאה, הכתב הפלילי של העיתון היומי הנפוץ, אותנו לו ללא הרף על התרחשות גדולה ונעלמת, המתרחשת מתחת לפני השטח. למרות מאמציו, לא זיהה קצה חוט, שיוביל אותו למקרה הנסתר. כל ניסיונותיו לדלות פרטים מהאזנה לרשתות הקשר האלחוטי, באמצעות סורק התדרים הדיגיטאלי הנייד, שרכש בניו-יורק, הביאו אותו למידע שוטף על פריצות, מעשי מרמה ואלימות ומדי פעם על שוד של קשישה וסתם אירועים שגרתיים, שלא בדיוק מעניינים את קוראיו הנאמנים. כל הפצרותיו בקצינים בכירים, לספק לו פיסת מידע, נענו בשלילה, מחוסר ידיעה.

כשפגש את קרמבו, שיצא בחיפזון מבניין המטה לרכבו, ליווה אותו ושאל: "מה קורה, קרמבו? מה מתרחש, שלפתע כולם עסוקים וממלאים פיהם מים?"

"אתה לא קורא עיתונים, מוקי? לא שמעת על גל הפשיעה, שמתגבר מיום ליום?"

"אתה מתייחס אלי כאל אשת אדם"ור מבני ברק, שראתה רק מצוות ומעשים טובים. ברור לי, שאתם עובדים על משהו כבד... פשע, מסוג שמתגלה אחת לכמה שנים... שהפתיע גם את המשטרה. אני מבטיח לא להדליף מידע, עד שתאשר לי לעשות כן."

"מוקי, אתה בעל דמיון מאוד פורה. "פרוזק" ירגיע אותך קצת!" השיב לו ונכנס לרכבו.

"תראה, קרמבו," חסם הכתב בגופו את דלת המכונית והוסיף: "אני אנבור ואחטט עד שאמצא! ואז, אחשוף את הסיפור בעמוד הראשון, מבלי לקבל את אישורך, כך שלא תוכל להוציא צו איסור פרסום ולא תבקש ממני, לעכב את הפרסום עד להשלמת החקירה. שלא לדבר על הצילומים ועל כתבות התדמית, בהם לא תוצג כגיבור בעמודי החדשות." הוא טרק את הדלת בזעם והתרחק מהרכב. קרמבו לא הגיב לדבריו ויצא בשעטה לדרכו. 'אולי באמת יש משהו גדול, שאינני יודע עליו', חשב לעצמו. 'הרי לא יתכן, שליוויתני הפשע יצאו להפסקה, או חזרו בתשובה. הם לא יחמיצו הזדמנות לעשות

"מה מספר הטלפון הנייד שלו?"

הוא מסר להם את מספרו. הם הצליחו להשיגו ובשובו, אחז ניסים בדש המעיל של חליפתו והתחנן: "אתה חייב למנוע את הרצח הזה!"

"על מה אתה מדבר, ניסים?"

"מתנקשים בדרכם ל"הוריד" את גיא גולן. צלצל לבנג'ו ותאמר לו, שיודיע לג'ו, שמשמתו בוטלה!"

"אעשה כל שאוכל. אסע מכאן ישירות אל בנג'ו ואמסור את הודעתך כלשונה."

'אם יהרוג את גיא, כאילו הרג אותי... לא אוכל להביט עוד בפניו של אבי, בידיעה שאני הוריתי לחסל את האדם, אשר הציל את חיי והציל את כבודי בעיני אבי.

"מכה". הם חכמים, אמיצים, יוזמים, בעלי דמיון מפותח וכושר המצאה'. הוא הרהר וניתח לעצמו את המצב הקיים: 'שיטת הפעולה של המשטרה לוקה בקיבעון מחשבתית. לעתים קרובות, החוק עומד לבלשים לרועץ והדבר מקשה עלינו את עבודתנו. יוצא מכך, שברוב המקרים, המשטרה פועלת כתגובה למעשה פשע זה או אחר, אך איננה מסוגלת למנוע מראש את הפשע. העבריינים מנצלים עובדה זו, שבה תמיד "מוענק" להם הזמן, לפתח איזה רעיון בתול, שאיש לא חשב עליו לפנייהם, לתכנן את ה"מכה" ולהפתיע אף אותנו. בזמן הזה, הם מצליחים לצבור הון בסכומי עתק, גם אם זה במחיר חייהם של יריביהם. חייבים לצאת ביוזמה ובהתקפה על ארגוני הפשיעה. לשבש מראש את תוכניתם. כל עוד לא נוכל לפעול כך, תמיד נישאר צעד או שניים מאחורי גורמי הפשיעה. שוטר טוב, מפענח פשע, אך שוטר מעולה, מונע אותו. אני חייב לזיום בדיקה מקיפה של המרחב, בו אני מתעסק'.

הוא החליט לקחת יוזמה ולצאת למסע צייד אישי, נסתר מעיני כל, בעיקר מפני מפקדיו ושולחיו. 'אולי שם נשתל משתף פעולה, או "סוס טרויאני", המונע חשיפת הפשע'.

הוא צלצל למודיע המשטרתי, העוסק כמנהל ב"קפה אינטרנט", אשר משמש מסווה לקינו בלתי חוקי. שם ניתן היה להשיג מידע על מהמרים, ש"עשו מכה" ובאו לפרוק את המתח מול מכוונות המזל. שם גם התגלגלו הכספים הגדולים מיד ליד, מבלי שהמשטרה תחשוד בכך. "שלום, בנג'ו, משהו גדול קורה ואתה לא מדווח לי?"

"לא שמעתי על דבר חדש. באיזה עניין, במי מדובר?"

"אתה צריך לספק לי מידע, לא אני לך. אם לא אקבל חומר עד מחרתיים, אני סוגר לך את העסק, מה שאומר, שתיאלץ להשתמש בחלחולת שלך על מנת להתפרנס. מאחר ומחירי הוולטין עלו בתקופה האחרונה...רווח גדול לא יישאר לך מלבד הרווח בין הרגליים."

"אחזור אליך מחר", אמר בנג'ו וניתק.

בין כל משחקי ההימורים, בלט משחק ה"פירמידות" הפופולארי, שמשך אל המקום הרבה מהמרים "כבדים", בעקבות סכומי הכסף האדירים, אשר התגלגלו במקום. בנג'ו, שהיה מוערך ואמין מאוד על כל באי הקפה, החל לרחרח בין המהמרים. הוא חילק להם בונוסים, שבאו לידי ביטוי בכסף

ונקודות משחק. תוך דקות ספורות, הוא קיבל את המידע, דווקא ממקור בלתי צפוי.

בני, נהגו של ניסים, אשר הגיע מדי יום לגרוף את הרווחים, סיפר לו, לבנג'ו, שכנראה יעבור בקרוב לנהוג על "האמר" צהוב וגדול, שיעבור לרשותו של ניסים. הוא סרב לנדב מידע נוסף, בטענה, שגם במידע שמסר, הוא הרחיק לכת ואם ייודע הדבר לניסים, סופו יהיה מר.

"הלו, קרמבו..."

"מה גילית, בנג'ו?"

"תבדוק למי שייך רכב מסוג "האמר" H2 צהוב. זה קצה החוט שלך. משם תמשיך הלאה. הוא יוביל אותך לדבר הגדול שאתה מחפש."

35. "פיק אפ בר"

רגשות מעורבים של געגועים וכעס על דניאל שנטשה, דחפו את גיא לחפש חברה על מנת להפיג את תחושת חסרונה והבדידות שתקפה אותו. הוא שם פעמיו אל "מקום מפגש בו נכנסים אליו כפרד ויוצאים ממנו כזוג." כך המליץ לו חבר שלא יכול היה להצטרף.

"את מאמינה באהבה ממבט ראשון, או שאני אעשה עוד סיבוב ואחזור?" צעק גיא באוזנה של היפיפייה, שישיבה ליד דלפק ה"קמלוט". מוסיקה רועשת החרישה את אוזניו וחייבה אותו לצעוק כל משפט פעמיים ב"פיק אפ בר" החדש, שנפתח בלב מתחם ה- היי טק והבילויים של הרצליה פיתוח.

הקמלוט נכנס כבר מזמן לרשימת המועדפים הפרטית שלו. לפיכך הוא ידע, כי חובבי הרומנטיקה ומחפשיה באשר הם, שמים לכאן את פעמיהם ולעת לילה, הגיע הוא למקום נואש וצמא למעט רומנטיקה. בר מרשים נפרש לפניו. החלל הפנימי לקח מיד את האורח למימד אחר. אליפטי וארוך. כיסאותיו האדומים ניצבו מול שפע של בקבוקי אלכוהול מסוגים שונים ומגוונים. האווירה בפיק אפ נוצרה בזכות התאורה העמומה ובשל האופן בו תוכנן המקום לישיבה, שסיפק קשר עין תדיר בין יושבי הבר. צבעו האדום הלוהט של הקיר הסמוך וגווניו, הקרינו על כל חלל המועדון. האורחים צפו בקליפים, שהוקרנו חליפות על מסך פלזמה גדול. כרומנטיקן, ולו רק לערב אחד התיישב גיא עם גבו למסך, כדי לתת סיכוי לשיחה שתזרום, במקום להתמגנט בניכור לשידור המרצד על המסך.

הוא היה מחזר מושלם. בנוסף להיותו יפה תואר, גבוה, חטוב ושזוף, היה מנומס ומשעשע, אדיב ומפתה ותמיד הקפיד, שהכוס של היפיפייה תהיה מלאה תמיד. הוא השיק את כוסו בחיוך. ידו החמה יצרה מגע אקראי עם ידה שלה. מאוחר יותר גם עם פניה היפות ורגליה. קל היה לה להבין לאן מועדות פניו, והיא התמזגה באותו כיוון. הם נהנו מהחיזורים והנגיעות. צחקו מכל שורת מחץ, שנאמרה גם אם נשמעה כבליל של מלים בלתי ברורות. שפע האלכוהול, שנמזג בקצב לכוסות הבליינים, נתן את אותותיו. אין ספק, שאם הייתה מבקשת נטלי לעסוק בדוגמנות, הייתה בקלות יכולה להיות דוגמנית

על. הקדוש ברוך הוא ברך אותה בפנים יפות ובגוף חטוב. ברגליים ארוכות, בטן שטוחה וחזה מלבב, הקורץ לכל גבר מבעד למחשוף נדיב. על פי שיתוף פעולתה, הבין, שהערב זה יהיה "בפנים" ועל כן הזמין עבורם ארוחת ערב איכותית, כדי לרפד את מצע התשוקה הגובר והולך. הם פתחו עם חניקאלי בכיסוני בצק מאודים, ממולאים פטה ובמדליוני חציל קלויים בפורטבלו על הגריל, עם גבינות מותכות ולגמו מדי פעם מהמשקה הצונן. האווירה הרומנטית הדיפה ניחוחות של תשוקה עזה.

הדקות הבאות עברו בשתיקה. מדי פעם נשמעו גניחות הנאה. לאו דווקא כתוצאה מההכנה לשלבים המתקדמים יותר של הערב, אלא מפני שהאווירה הכתיבה.

מדליוני החציל הנוטפים גבינה, שחייכו אליו מהצלחת, נעלמו ממנה בקצב מפחיד. טעימות גנובות איש מרעותו אישרו סופית את איכותן של המנות הראשונות. בת זוגו נהנתה ואכלה, כאילו יצאה זה עתה מצומו של יום הכיפורים. הם קינחו במשקה אלכוהולי, אך העיקר עוד היה לפניהם. הם התלבטו בשאלה, מה להזמין למנה העיקרית. המלצר החביב והנאה נזעק לעזרתם. הוא הפגין שליטה מרשימה בנבכי התפריט והסבריו זרמו כבירה הצוננת, שהוגשה להם. המלצותיו אמנם הוסיפו כמה קלוריות אל טור החובה, אך בתמורה זכו לארוחת סי פוד, מהטובות והמסביעות בהן נתקלו אי פעם.

"פירות ים, הם התשוקה האמיתית שלי מזה שנים. ואני לא מגזים", אמר גיא והביט מתפעל בספישל פירות הים, שהוגש להם. מנה גדושה ומורכבת משלל הטעמים המשובחים ביותר: שיפודי קוקי סן ז'ק, פרפרי קלמארי רעננים, הידועים כעסיסיים יותר מהטבעות הרגילות. שרימפס, הלא הוא מלך חיות הים ולחלוטין לא אכזב בטעמו וסלמון מעודן. כולם היו עשויים על גריל, מתובלים בסוגי רוטב שונים: נענע, פלפלת, שום בשמן סויה וג'ינג'ר. מי ששר "הייתי בגן עדן", לא ידע, מן הסתם, על מה הוא מדבר.

למנה האחרונה, הזמינו פילה דניס, על מצע רטטוי, ברוטב חמאה, שום, יין לבן ועשבי תיבול. בסיום הארוחה, השתמשו לרענון במגבונים הלחים. הנאתם הייתה מושלמת. אחרי מנוחה קלה, הזמינו קוקטייל "אפל ג'ק", שהיה מורכב משנאפס, תפוח, ג'ק דניאלס וטריפל מרטיני, שנבחר מתוך תפריט

אדיר של משקאות וקוקטיילים. הם קינחו בשלוש שכבות של תותים בשמנת ושוקולד, שהעניקו סיום מתוק לערב איבי שכה.

הקוקטייל ובעיקר שדיה המושלמים, שקרצו לו שוב ושוב, גרמו לו לגיא, להפשיט אותה בדמיונו. ליטופיה גרמו לאיבר מינו לגלות סימני חיים. הוא החליט, שזה הזמן לקום וללכת, ולקבל את התמורה להשקעה הרגשית, הנפשית והכספית ולחש לה בחיך מיוחס: "בואי אלי לדירה, נשמע מוסיקה. לא ימצא חן בעיניך, תתלבשי ותלכי!"

נטלי קלטה את המסר ולמרות היותה רווית אלכוהול, אחזה בידו וגילתה רצון עז להצטרף אליו למאורתו הקטנה. בנסיעה, התבונן בה מן הצד וחש במיניות הקורנת ממנה אשר סנוורה את המביט בה. היא הייתה בעלת תיאבון מיני גדול ונטפה חרמנות. בדירה, עוד בדרכם אל חדר השינה, החלה להסיר את בגדיה. שדיה המרשימים נתגלו לעיניו. הם היו עגולים וחלקים, ופטמותיה הזדקרו לתפארת התשוקה. הוא חפן אותם בידיו. כמגנט קרב את פיו ואסף אותן לסירוגין אל לשונו המתגלגלת, אשר גררה אותה אל מערבולות התאוה. שפתיו, שספק נשכו ספק ינקו אותה אליהן, גרמו לאלפי הפרפרים שבערו בו, לרצות לפרוח ממנו אליה. אל חום גופה. כאשר ניסה גיא להוריד את מכנסיה, היא עצרה בעדו והניחה אצבע על שפתיו, כמשקיטה את פליאתו. היא ניגשה למגירה הקרובה, הוציאה צעיף שחור וכרכה אותו סביב עיניו. קרבה את שפתיה אל אוזניו ולחשה ברטט: "מכאן, אתה שלי... תן לי לענג אותך, כפי שלא חווית מעודך", אמרה ונגסה קלות בתנוך אוזנו. הוא דווקא רצה לראות את חמוקיה וגופה החטוב, אך שיתף איתה פעולה. המחשבה על המצפה לו, הביאה אותו לסף גירוי אדיר ובהיסוס קל, הניח לה לאחוז בידו ולהובילו אל המיטה הרחבה. הוא נשכב לבוש על גבו וציפה לעונג. ידיה מצאו את דרכן אל מתחת לחולצתו. שלפו אותה מתוך מכנסיו והרימו אותה כלפי מעלה, לכיוון ראשו. אצבעותיה רחשו בגופו. שפתיה טעמו את מליחות זיעתו העדינה ונישקו בתשוקה כל שריר ושריר. הוא ביקש להשיב לה ליטופים מענגים, אך בכל פעם שניסה, חש הוא את הסטירה הקלה, שנחתה על גב כף ידו ובדרישתה, שישתוק ויהיה פסיבי לחלוטין.

אט אט, מצא עצמו גיא, כשרק תחתוניו לגופו. קצות אצבעותיה אחזו בגומי הרחב וחשפו את איבר מינו, שעדיין לא הגיע לשיא מימדיו. שפתיה

החושניות נשקו לכיפתו. לשונה פעלה במקביל ואותות ראשוניים של טירוף חושים חרשו בגופו. הוא הרים מעט את אגנו, על מנת לסייע לה להסיר עד קרסוליו את הכסות האחרונה, שנותרה על גופו. הוא חש את קרירות הסדין הנוגע באחוריו. המגע הקריר הזה, העלה את חום תשוקתו הבוערת. ידה אחזה באיברו. איבר מין גברי, עבה ויפה. ארוך באופן מסעיר וזקור במלוא הדרו.

"הו, נטלי... נהדר, נטלי" מלמל הוא בשיכרון חושיו, שגבר מפאת אי הידיעה, לאן היא מתכננת להוביל אותו. הוא עצם את עיניו ושקע אל הסמטאות הכי אפלות של הזיותיו. אל ניצוצות הפנטזיה, אשר התחוללה בראשו. הוא קיווה, שהיא תחולל בו מהפיכה של שנות אור. מסדום ועמורה, לעבר העונג הבלתי נלאה.

גניחתו המתובלת בייחוס, שאיננו ניתן לריסון, הביאה אותה להגביר את הלחץ ואת המהירות. ביד אחת אחזה באיברו המרשים ובידה השנייה, שזה עתה כוסתה ברוק מלשונה, הרטיבה את הזין שלו ולשה אותו בסבלנות אין קץ. כבצק היה בידה של קונדיטורית מיומנת. היא עשתה בו כרצונה והוא לא חשב להפריע לה במלאכתה המקצועית. כפה חפנה את אשכיו ומשכה אותם כלפי מטה. הוא גנח מעונג והיא לחשה לו ברכות: "חכה לי, גיא, אנחנו רק בהתחלה."

שפתיה החמות והרטובות חלשו על כל מילימטר לאורך הזין שלו. הוא הגיב בפעילות עדינות, אותן חשה נטלי על לשונה, אשר הצטרפה למסע של ליקוק ארוך ומענג. היא טיילה בין מפשעותיו ובתנועות איטיות ומכוונות, טיפסה במעלה חרמנותו אל אשכיו העמוסים בתנובה לא מבוטלת. פיה בלע אותם ומצץ אותם בערגה בלתי מתפשרת. לשונה המיומנת שבה להטריפו. היא עמלה על בסיס הזין שלו, כשמדי גניחה, שנשמעה מגרונו, טיפסה עד לכיפה המשורטטת וליקקה אותה בערגה לעינוגו המושלם. גיא אפשר לה להמשיך ולקחת שליטה על גופו המיוחס, שיצא במין מחול ארוטי, איטי ומוטרף. נטלי ידעה בדיוק לקרוא את תנועותיו וידעה, שזה הרגע, בו היא מאפשרת לו לחדור עמוק אל פיה. היא ינקה אותו במיומנות ולשונה פעלה על הווריד, שהשתרג לאורכו. תחושת הריחוף השתלטה על נשמתו של גיא. הוא התפתל

מתחת לגופה המיוחס. גניחותיו הגבירו את תעוזתה. אצבעותיה גלשו אל מתחת לעכוזיו ותרזו אחר הפתח הצר של ישבנו.

היא הייתה מוצצת טבעית עם כשרון נדיר, שטופח עם הזמן לדרגת אומנות. היו לה יכולות של ריכוז והתמדה וגם נהנתה מכל רגע. בעבור היצירתיות שגילתה, מתי ואיך לעבור מנקודה לנקודה. הגיוון המהמם והיכולת שלה לנשום, כשצינור תקוע לה בגרון, העניק לה גיא את התואר: "הפיקאסו של עולם המציאות".

יכולת ההבנה שלה את שפת איברו ולהתמזג עמו. להקשיב לנטיותיו וללכת יחד איתו, הקנו לה מעמד של אלת האהבה. ללא ספק, גיא היה מעניק לה את פרס נובל על תרומתה לאנושות בכלל ולאהבת האדם בפרט. הוא הגביר את הקצב. גניחותיו המהירות, הפילו את חושיו אל תוך ערפל, ובסחרור מתוזמן החדיר את מלוא איברו עמוק בפיה ובגרונה. "אאאאאוווההההו", נפלטה שאגה מפיו. אשכיו נתרקנו באחת. זרימתו המתמשכת חלחלה אל עומק גרונה. הוא השקה אותה בדבש תנובתו והיא לגמה בחמדה כל טיפה של תשוקתו.

העונג שחש, לקח אותו אל מחוזות הלומי אור. הוא רצה לגמול לה שבעתיים והשיב עצמו מתוך הריחוף. ידו האחת ליטפה את שדיה והשנייה נשלחה לתור אחר מעיינה.

לפתע אחזה בו התדהמה. הוא קפא על מקומו באחת. נידמה היה, כי שיתוק תקף את גופו, ברגע שידו אחזה בזין גברי איתן וזקור להפליא. "לאאאאא" נפלטה צרחה מגרונו. הוא הסיר את ידו מנטלי, שהייתה קוקסינל לפני ניתוח לשינוי מין.

בחילה תקפה אותו. הוא חסם את פיו בכף ידו וזינק לעבר כיור המקלחת, שם הקיא כמעט את נשמתו. הוא חש בגועל הגואה ועולה ונכנס מיד למקלחת, שם נתן למים החמים להצליף על גופו בקילוחי זרם עזים, בניסיון לטהר את גופו ואת נפשו מן החטא שדבק בו. הוא שפשף כל חלק בגופו בעזרת ספוג רחצה קשה, טבול בסבון ושמפו, אך לשווא. ההשפלה והניכור העצמי שחש כך לפתע מבלי להתכוון להם נפשית, סימנו בתודעתו צלקת, שכנראה לא תגליד לעולם ותישאר חרותה לעד עמוק עמוק בזיכרונו.

כאשר יצא מן המקלחת ידע שיבוא חשבון עם נטלי, אך מפאת אנושיותו, חשב קודם להתנצל על תגובתו. הוא שקל היטב את מילותיו וידע בדיוק מה הוא עומד לומר לה. בחדר השינה היא לא הייתה. גם לא בסלון. חולצתה לא הייתה זרוקה במעבר שבין הכניסה לדירה לבין חדר השינה. פניו לבשו ארשת של כעס, שהוא עצמו לא הכיר. לא די היה לו בתחושותיו, שהיא גזלה את גבריותו, ברגע שאחז בזין שלה, היא גם לא העניקה לו את הזכות להוציא עליה את כעסו.

עם התחושות האלה, שעט גיא אל סיוטי הלילה, אשר בזזו באחת את כל רגעי העונג האחרונים וטרפו את שנתו, שלא חדלה לנדוד אל הרגע הנוראי ביותר בחייו.

36. האהבה מנצחת

מאז מעצרו של ניסים, תמו חששותיו של גיא. הוא החליט להתמיד בתוכניתו, לגרוף מדי שלושה ימים את הפרס הראשון. 'עדיין ממתנינים לי שני מיליארד וארבע מאות וחמישים מיליון שקלים בקופת הלוטו', אמר לעצמו ושלף מכיסו את דף רצפי המספרים, אותם תכנת במחשב חברת הלוטו ואשר עד כה לא הכזיבו.

הוא צעד בביטחון אל דוכן הלוטו, שבפינת רחוב רבי עקיבא בבני ברק. לפניו עמדו שני אברכים, שלא נראו, כמי שנמנים עם עשירי העיר. הם שלחו טופס שיטתי בארבעים שקלים כל אחד. "אולי הקדוש ברוך הוא יחלוף השבוע בבני ברק, יזכה אותנו בברכה ויסיר מעלינו את העול הכלכלי, הרובץ על גבנו, העומד להכריענו", אמר אחד מהם, בשעה שכתב בס"ד בצידו הימני של הטופס.

הזכיון החזיר לו את הטופס מהמחשב והאברך ברך: "אנא, אדוני, הושיעה נא. אנא, אדוני, הצליחה נא..." הוא נישק את הטופס והכניסו לכיסו.

"אמן, כן יהי רצון", ענה לו חברו.

גיא המתין בסבלנות לתורו. הוא הביט בשני האברכים והרגיש, שהוא בדילמה. מצד אחד, שמח על שאנשים ממלאים ושולחים טפסים, כך קופת הלוטו תתמלא והוא ירוקן אותה בשמחה לחשבונו הפרטי. מצד שני, חש צער עמוק על שני המסכנים האלה, אשר תרמו לו את המעט שחסכו ממשפחתם, בתקווה שאלוהים ייטיב עימם. הוא רצה לברר להם, שאלוהים, אכן יחלוף השבוע בבני ברק, אך הוא יגיע לזכות אותו עצמו, את גיא ה"צדיק", שכנראה בגלגולו הקודם היה ראש ישיבה ואת התמורה הוא מקבל בעולם הזה. האברכים פינו את מקומם וגיא מילא את הטופס השיטתי, בשניים עשר המספרים, שליטקט מדף הנתונים. "טופס שיטתי חזק של שניים עשר מספרים, בבקשה", אמר לזכיון ושילם לו, אלפיים וחמש מאות שקלים. הוא השתדל לא להביט בעיניו ובוודאי לא לבלוט בשטח, למרות שהיה חבוש בכובע מצחייה והרכיב משקפי שמש.

בעקבות קצה החוט, שקיבל קרמבו מבנג'ז, הוא פתח במעקב אחרי צעדיו של

גיא. המידע הזה הוביל אותו לשרשרת אירועים מוזרים, שאת טיבם עדין לא גילה. 'יש פה משהו חזק. אנשים מתוחכמים, שמסווים היטב את מעשיהם', אמר והבטיח לעצמו לפתור את התעלומה. הוא זיהה את האובייקט שלו בכינוי "הזוכה הסדרתי" ולא היה לו קשה להגיע למידע, לפחות על שלוש זכיות וודאיות שלו. הגרלת 50 המיליון, אודותיה קיבל מידע בחברת הלוטו. הזכייה המתוקשרת, בעלת הסיפור האנושי של אלברט אזולאי, אודותיה קיבל את המידע מציתות לטלפון הציבורי, שבתא המעצר. "בית סנדר", שהוקם בזכות טופס זוכה, אליו הגיע קרמבו בעקבות עיון בפירוט שיחות הטלפון של גיא, אשר בתוקף תפקידו, קיבל לידיו ללא כל קושי.

בשלב זה של ניתוח המידע, מסקנתו הייתה, שניסים, גיא וגורם בחברת הלוטו, הם המרכיבים העיקריים ב"משולש הכסף". 'הם כנראה מחלקים לעצמם את הפרס מדי שלושה ימים', חשב לעצמו והתפעל מן התוכנית היומרבית, לחלק את כספי הציבור בין שלושתם. ברגע שגיא עזב את הדוכן, הציג קרמבו בפני הזכיון את תעודת השוטר שלו ודרש לקבל העתק מהטופס שגיא שלח. הזכיון שלף עותק כנדרש ושאל: "מה קרה?"

"אנו חוקרים אם הזכיינים והמפיצים האזוריים, משלמים מס אמת", פברק קרמבו, כדי לא לחשוף את חשדותיו ועזב את המקום.

רוכב הקטנוע עצר בחריקה ליד הדוכן, ניגש במהירות אל הזכיון ושאל:

"מה חיפש הבחור שהיה אצלך כעת וקיבל ממך טופס מודפס?"

"מי אתה?" שאל הזכיון.

"מוקי גאה. אני כתב בעיתון גדול ואני עושה כתבת תחקיר על הלוטו."

"אינני יכול לדבר."

"אלף שקלים יעזרו לך ולי באותה מידה."

"איפה הכסף?"

מוקי הוציא מכיסו אלף שקלים במזומן ומסר אותם לזכיון, שהביט לעבר השמים ואמר: "יש אלוהים! הנה, הוא זיכה אותי סוף סוף ביכולת לרכוש לבני טלית ותפילין. אולי גם מזוזה חדשה ומהודרת אצליח לקנות."

אני שמח שעשיתי מצווה. כעת, מי זה היה?"

"זה היה שוטר, שחוקר העלמות מס של זכיינים ומפיצים אזוריים."

"תודה", אמר מוקי ורץ לקטנועו.

"מוקי, אם תמשיך לעקוב אחרי, איאלץ לעצור אותך באשמת שיבוש הליכי משפט", הזהיר קרמבו את מוקי בחיך מזלזל.

"חופש הביטוי הוא חוק יסודי. חשיבותו עולה על השטריות, שאתה מנסה לטפול עלי", ענה מוקי בביטחון והוסיף: "לא מבין מה אתה עושה עניין מהעלמות מס של מפיצים אזוריים?"

על פי שאלתו של הכתב, הבין קרמבו, שהוא לא עלה על כיוון החקירה האמיתי, הוא נרגע והשיב לו: "המפיצים עלו על שיטה, כיצד להעלים הכנסות מאוצר המדינה. הסכומים כלל לא נמוכים."

"מה השיטה?"

"החקירה עדיין בעיצומה. אין לי כוונה לשחרר מידע, שמחר יתפרסם בעיתון שלך. קיים חשש להעלמת ראיות וזה יקשה עלינו להכין כתבי אישום."

"נותן לך את דיברתי, שדבר לא יפורסם לפני אשורך."

"רכישת טפסים שזכו בסכומים גדולים, זה הרעיון המרכזי בשיטה. עדיין יש עוד מה לגלות ואני עובד על זה חזק."

"אני לא כל כך מאמין, אך אניח לך בינתיים... וזכור את הבטחתך."

קרמבו שתק לרגע ובנימה פייסנית, משהו, אמר: "אני מחפש מידע אצלך ואתה מחפש אצלי, שמע סיפור: באיזו שמורה אינדיאנית מרוחקת, שאלו התושבים את הצ'יף שלהם, האם החורף המתקרב, יהיה קר, או מתון. מכיוון שהוא חי בחברה מודרנית ומעולם לא חונך על בירכי הסודות העתיקים, אמר להם, שיהיה חורף קר והציע להם לאסוף עצים להסקה. במקביל, צלצל הוא לשרות המטאורולוגי ושאל את שאלתם. הוא קיבל את אותה התשובה, שנתן לתושביו. לפיכך, אמר להם לאסוף עוד יותר עצים. שבוע אחרי כן, צלצל שוב הצ'יף ונאמר לו, שעלול להיות חורף קר מאוד. הוא הציע לתושביו לאסוף כל פיסת עץ שמצאו. עוד שבוע חלף ושוב צלצל ושאל את החזאי, האם הוא בטוח, שהולך להיות חורף קר מאוד. החזאי השיב בחיוב ואישר, שזה עומד להיות אחד החורפים הקרים מאז ומעולם. הצ'יף התעניין, הכיצד יכולים החזאים להיות בטוחים כל כך והחזאי השיב לו, מכיוון שהאינדיאנים אוספים עצים כמו משוגעים..."

"סיים קרמבו את הספור והלך אל מכונתו. הוא הסתובב וזרק אל מוקי בחיך: "יום טוב שיהיה לך!"

קרמבו נסע במהירות אל משרדי חברת "סטאר גיימס", מקום עבודתו של גיא.

הוא זיהה ללא קושי את הרכב הבולט וחיג אליו: "מכונת ה"האמר" שייכת לך?"

"כן, מי אתה?"

"מישהו פגע במכונתך, כדאי שתבוא."

גיא יצא בריצה אל הרכב וסרק אותו. הוא לא ראה כל פגיעה וחשב לעצמו: 'מישהו מנסה לעבוד עלי'.

"שלום, גיא, אני סגן ניצב אפרים נבו, ממשטרת מחוז תל אביב. חברי קוראים לי "קרמבו", נעים מאוד", אמר והציג בפניו תעודת קצין משטרה.

גיא קפא במקומו ושאל: "מה קרה?"

"אני רוצה לשוחח איתך ביחידות, בוא ניכנס לרכב."

המחשבות החלו להתרוצץ במוחו של גיא. קרמבו לא הסתיר את התלהבותו מן הרכב. "טוב, לענייננו... התקדמת בקצב מטאורי, גיא. הסטטיסטיקה קובעת, כי לאדם יש סיכוי גדול יותר למות בדרכו למלא לוטו, מאשר לזכות בלוטו, אך אתה, בניגוד לכל הסטטיסטיקות, זכית לפחות שלוש פעמים בפרס הראשון והערב, אקבל כנראה את ההוכחה לזכייתך בפעם הרביעית", אמר והציג לו את העתק הטופס.

"אם אינני טועה, אין חוק, האוסר לזכות יותר מפעם אחת."

"נכון, אך במידה ויש לך הסבר מניח את הדעת, כיצד אתה עושה זאת."

גיא הוציא מתא הכפפות את דף הרצפים שלו, כשבראשו היה כתוב: "נתונים סטטיסטיים" ואמר: "זה ההסבר. פיתחתי נוסחה סטטיסטית סודית, לצפות מראש את שנים עשר המספרים, ששישה מתוכם יעלו בגורל ועד עכשיו לא טעית."

קרמבו לקח את הדף לידי, בחן את שורות המספרים והשווה עם הטופס שבידו. "על פי הדף שלפני, אתה יודע מראש את התוצאות לארבע מאות תשעים ושלוש ההגרלות הקרובות. כמה זה בכסף...? יותר משני מיליארד שקלים... סכום נאה, ללא ספק... אבל אתה לא כל כך חכם, אלא נוכל מתוחכם. אגב, גם זה משהו, שלא רואים כל יום."

שקט השתרר בחלל הרכב. שניהם הבינו, שכל אחד מהם, בנפרד, מתכנן את צעדיו הבאים וניסו לקרוא, האחד את מחשבותיו של השני. קרמבו הבין, שלגיא יש הסבר הגיוני למעשיו וזאת, עד שלא יוכח אחרת. הוא ידע, שחובת

ההוכחה חלה עליו וניסה להבין את השיטה. "אם כך, לפי הרשימה הזו והטופס ששלחת, המספרים הזוכים הערב יהיו מבין שנים עשר המספרים הבאים: 7, 9, 11, 15, 19, 20, 23, 24, 27, 30, 31, 34."

"נכון."

"אני אפתיע אותך, גיא. עוד הערב אוכיח לך, שהסטטיסטיקה שלך לא נכונה," אמר ויצא במפתיע מהרכב. הוא נכנס למכוניתו ונסע אל משרדי חברת הלוטו. "את המנכ"ל, בבקשה," פנה למזכירה בלשכתו.

"מי אדוני?"

"סגן ניצב אפרים נבו," אמר והציג לה תעודה.

"בוא איתי, בבקשה," אמרה וליוותה אותו אל לשכת המנכ"ל, אשר ישב באותה שעה עם מנשה, אותו הציג בפניו כמנהל מחלקת הגרלות וזכיות. "שלום לך, אדוני המנכ"ל, אתה יכול לקרוא לי קרמבו." ופנה לעבר מנשה, אשר האדים כסלק: "התואיל להשאיר אותנו לבד?"

"בבקשה," אמר מנשה והסתלק מיד למשרדו.

"האם ידוע לך, אדוני, שכל כספי הזכיות מגיעים לאחרונה לאדם אחד בלבד?"

"על מה אתה מדבר?" ענה המנכ"ל המופתע, כשאגלי זיעה בצבצו על מצחו. "אני יודע את תוצאות ההגרלה, שתיערך הערב מראש!" אמר והציג בפניו את

סידרת המספרים, שכתב על דף נייר.

"אדוני השוטר, אתה טועה. אין אפשרות לדעת מראש את המספרים שיעלו בגורל הערב."

"אני יכול להוכיח לך מיד. בוא ניגש לאולם ההגרלות"

המנכ"ל פתח את דלת משרדו של מנשה הורה לו: "תביא את מפתחות אולם ההגרלות ובוא איתי."

מנשה קטע את שיחת הטלפון הבהולה לגיא והצטרף אליהם. שפת גופו, הסומק שדבק בפניו של מנשה וקטיעת השיחה, לא נעלמו מעיניו של קרמבו. מנשה הדליק את האור באולם וקרמבו בחן את המכונה, אותה הכיר אך ורק מצפייה בטלוויזיה.

"את המכונה שבה תשתמשו בהגרלה של הערב?" שאל קרמבו והציב את מסרטת וידאו על שולחן סמוך, על מנת לתעד את תהליך ההגרלה.

"אכן," ענה מנשה.

האם אתם מפעילים מיד את המכונה, או בודקים ומפעילים אותה לפני השידור הישיר?"

"מתבצעת חזרה כללית עם המנחה, המצלמות והבמאי לפני ביצוע ההגרלה האמיתית."

"אם כך, בוא נראה את החזרה הכללית," הורה קרמבו למנשה להפעיל את המכונה.

הוא הרים את מתג החשמל ולחץ על הכפתור, שבצד המכונה. הכדורים החלו להסתחרר במכל ויצאו זה אחר זה, עד לקבלת הרצף שהופיע בדף המספרים של גיא.

"הנה המספרים שעלו בגורל," אמר קרמבו לבני שיחו והציג בפניהם את ששת המספרים מתוך השניים עשר שבסדרה. "כעת, רשמו לפניכם את סדרת המספרים, שמתוכם יעלו ששת המספרים הזוכים: 7, 9, 11, 15, 19, 20, 23, 24, 27, 30, 31, 34."

המנכ"ל רשם זאת על דף ומנשה נדרש להפעיל את המכונה מחדש.

הכדורים החלו להסתחרר במכל. הכדור הראשון שנשאב החוצה ועלה בגורל היה 27. "בינגו!" צעק קרמבו והרים את ידיו בניצחון. הוא הביט לעבר פניהם ההמומים של שני המנהלים.

הכדור השני שעלה בגורל היה 11. המנכ"ל תפס את ראשו בשתי ידיו המום ומסרב להאמין. מנשה הביט כמהופנט במראה שלפניו. ארבעת המספרים הנוספים היו, כמצופה: 20, 31, 7, 24.

"יש לכם הסבר, רבותיי?"

"לא יודע מה לומר לך. "מה עושים? יש לנו הגרלה בעוד כמה שעות, מיליוני אזרחים שלחו טפסים..."

"יש לכם מכונה חלופית?" שאל הקצין.

"כן," ענה מנשה.

תביא אותה כעת!" הורה קרמבו ובמקביל פתח את ארגז המכונה ושלף את המחשב הפנימי, המפעיל את מכונת ההגרלה, כדי למנוע הישנות התרמית. המכונה החלופית שהוכנסה, הייתה זהה לחלוטין למכונה שנותקה. "תפעיל אותה, בבקשה."

מנשה לחץ על מתג ההפעלה. הכדורים החלו להסתחרר במכל ונשאבו זה

”אנחנו יכולים להתחלק בכסף, קרמבו. ניסה גיא את מזלו: ”תרוויח בשבוע אחד, את כל מה שתעבוד כל חייך”.

”ניסיון לשוחד”, כך קוראים לעבירה החמורה, שעברת זה עתה”. השיב לו והרהורים על פספוס של הזדמנות חד פעמית להיות מיליונר, עלו בראשו. הוא ”ניקה” את המחשבות האלה והמשיך: ”אתה רוצה להודיע להורייך או לפרקליטך, כדי שלא יחשבו, שנעלמת לפתע מעל פני האדמה”.

”כן”.

”אוקי, למי?”

”לחברה שלי לשעבר, דניאל”.

”מה המספר?” שאל וחייג את הספרות, כפי שגיא מסר לו.

”תן לי לדבר איתה”.

”שלום, דניאל, גיא מבקש לדבר איתך”. הוא הצמיד אל אוזנו את המכשיר.

”שלום, דניאל, אני נמצא בדרכי לבית המעצר באבו כביר. תודיעי על כך בבקשה לפרקליטי... ותדעי, שאני אוהב אותך מאוד. אני מוכן לוותר על כל הכסף באם תשובי אלי”.

”חיכיתי למשפט הזה זמן רב, גיא, בדיוק הבוקר עניתי בחיוב להצעה מפתה מחברה גדולה לשמש כדוגמנית הבית ואני אמורה לצאת כבר מחר לפריס ולרומא. כמובן שגם אני אוותר עבורך על הרעיון שירחיק אותי ממך אל מעבר לים. האהבה מנצחת גיא, מכיוון שהנאהבים מקריבים את הצרכים שלהם, זה למען זה!”

אחר זה. מספרי הכדורים, שנשאבו החוצה, לא היו רשומים ברצף המספרים של גיא. קרמבו ווידא זאת שוב ושוב ונתן את אישורו לקיום ההגדלה הערב. ”אני חייב לצאת בדחיפות, אבוא מחר להמשך החקירה. אני מבקש ליידע אתכם, שאתם נתונים תחת מעקב וחל עליכם איסור מוחלט, לדבר על כך עם כל גורם”. הבהיר קרמבו ולקח איתו את המחשב ואת המסרטה.

מכשיר הטלפון הנייד של גיא, לא היה זמין. קרמבו נכנס למשרדי החברה וביקש להיפגש איתו.

”הוא יצא לפני כמה דקות וישב רק מחר בבוקר”, אמרה הפקידה.

קרמבו רץ למכוניתו ודהר לעבר ביתו של גיא.

בסמוך לבניין האופרה, הבחין בגיא, שנשא תיק צד גדול ונכנס למונית, אשר המתינה לו. הוא עקב אחרי המונית. הנהג נסע במהירות גבוהה מהרגיל ולא תמיד ציית לתמרורי ”תן זכות קדימה” ו”עצור”. קרמבו, שהיה קצין נחוש ושאפתן, לא נתן לאי הציות לחוקים להסיח את דעתו מן היעד. הוא דלק אחריו ודבק במשימה עד תום.

הנסיעה לנמל התעופה בן גוריון הייתה קצרה. כאשר הגיעו לפתח אולם הנוסעים היוצאים, חסם קרמבו את המונית. הוא הורה לגיא להיכנס למכוניתו, הודיע לו שהוא עצור וכבל את ידיו באזיקים. ”תן לי את רישיון הנהיגה שלך”, אמר לנהג המונית והציג בפניו תעודת קצין משטרה.

”מה אני אשם?” שאל הנהג ההמום מהאירועים המהירים שהתרחשו זה עתה לנגד עיניו.

”אתה נוסע בפראות ומסכן את שלום הציבור! שמי קרמבו, תגיע מחר למשרדי ביפו”. ענה קרמבו בארשת פנים רצינית, אך למעשה ביקש לתעד הוכחות לניסיון הבריחה של גיא.

גיא ההמום ישב במכונית והסתיר את פניו, כדי להימלט ממבטיהם החודרים, של הנוסעים הסקרנים, שהתגודדו סביב הרכב.

”אז מה, גיא? נוסעים לחופשה בג’מייקה מבלי להיפרד?”

גיא לא ענה וישב בשקט.

”אני לוקח אותך לבית המעצר באבו כביר, גיא. אתה חשוד בגניבה של כשמונים מיליון שקלים מחברת הלוטו ואתה תשב בכלא עשרים שנה, בדיוק כמו אתי אלון, שגנבה מכספי הבנק בו עבדה. החיים הטובים הסתיימו”.

37. סליחה ומחילה

"תפשיל את התחתונים ופתח את הרגליים," פקד הסוהר על גיא, שזו לו הפעם הראשונה בבית מעצר. הוא נשמע להוראות והסוהר, אשר בדק, אם איננו מסתיר סמים בישבנו. "אוקי, תתלבש," אמר הסוהר וזרק לידי זוג שמיכות צמר מסריחות משתן, מעורב בזרע, שדבק בהם, כתוצאה מ"מעשה ידיהם" של העצורים.

"תחליף לי, בבקשה את השמיכות, הן מסריחות," התלונן גיא.

"וחדרנית שתסדר את מיטתך, אינך רוצה? תגיד תודה, שיש בכלל שמיכות, אתה עוד תראה, עד כמה הן נחוצות..." גיחך הסוהר הקשוח. בחן את גופו החטוב והוסיף: "נראה לי, שמצפה לך כאן פעילות מינית ענפה." גיא היה המום. עדיין לא קלט את טיב המקום ואת המציאות החדשה, שלמעשה, כפה על עצמו. הוא הבין, שהוא נמצא כעת בגוב האריות ושיהיה עליו להילחם על ה'תחת שלו', תרתי משמע.

הוא הוכנס לתא, בו שהו נרקומנים וסוחרי סמים. יהודים וערבים. המחנק הנפשי והפיזי, גם יחד, תקפו אותו, גרמו לו להקיא על השמיכה והמזרון המזוהמים. הוא התיישב על הרצפה אשר הדיפה ריח חריף של ליזול והרכין את ראשו בין ידיו. הייאוש אחז בו ולפתע נזכר בסיפור, ששמע פעם מבודוי זקן: "הניצול היחיד, מאוניה שנטרפה בים, נסחף עם הזרם והושלך על חופו של אי קטן, לא מיושב. הוא התפלל בלהט לאלוהים, שיציל אותו וכל יום נהג לסרוק את האופק מקצה ועד קצה, אך שום סימן לא נקלט בטווח ראייתו. תשוש, רעב ופצוע, הצליח לבנות לעצמו צריף קטן מעצים, שנסחפו אל החוף. היה לו מחסה מפני החיות הטורפות. הוא הכניס לצריף את מעט חפציו, שנסחפו איתו אל החוף. זה היה כל רכושו בעולם. באחד הימים, כאשר יצא מצריפו והלך אל היער לחפש מזון, פרצה דלקה וכלתה את הצריף ואת חפציו. להבות האש התפשטו ואיימו לשרוף את כל היער. עשן שחור היתמר אל על. הוא גנח מצער וכאב ואמר בכעס לאלוהים: "איך, איך יכולת לעשות לי את זה? איך אתה מביא עלי אסון אחר אסון?" את הלילה הוא העביר במערה סמוכה. למחרת בבוקר, הוא קם משנתו, לשמע רעש מנועים

של ספינה מתקרבת. היא באה כדי להציל אותו. "איך ידעתם שאני כאן?"

שאל את מושיעיו. "ראינו את סימני האש והעשן ששיגרת אלינו..."

'אולי המעצר שלי, הוא סימן עשן, שנשלח למקום, שאליו היה צריך להישלח, כדי להוציא אותי מכאן למקום חדש וטוב יותר...' ניחם גיא את עצמו ושב אל מציאות התא.

שותפיו החלו לתחקר אותו. הם חשדו, שהוכנס לתאם, כמדובב מטעם המשטרה. שמו ותיאורו עבר בין כל האסירים, אולי משהו מזהה אותו כמדובב משטרתי.

'גיא גולן באבו כביר?' שאל עצמו ניסים ולא האמין למשמע אוזניו. 'אני חייב לדבר עם מפקד בית המעצר.'

כמנהיג הבלתי מעורער של העצירים, התחשב המפקד בדעותיו ובבקשותיו. למען השקט בבית המעצר, הסכים המפקד, ללכת לקראת אסיר זה או אחר, שניסים ביקש עבורו. הוא ידע, שמהומה רבת, או שביתה כללית בבית המעצר, יגררו אחריהן וועדת חקירה ואת אלה, ביקש הוא למנוע.

"כן, ניסים, במה אוכל לעזור לך?"

"תעביר את העציר גיא גולן לתא שלי."

"אסור לי לערב בין עציר חדש שזה לו המעצר הראשון, לבין עצירים סדרתיים."

"הוא נמצא כרגע בתא כזה."

"זה בהוראתו של קצין משטרה בכוונה מסוימת, עליה אינני יכול להרחיב את הדיבור."

"אז תשמע היטב, יש פרס כספי על ראשו של גיא גולן. הוא בסכנת חיים! בנוסף, הגבר הזה הציל את אבי ממות בטוח. הוא העניק לו את כרטיס חייו! אני חייב להציל אותו ולשמור עליו!"

"תן לי לקרוא דוח מודיעין ואחזור אליך, אולי אתה עצמך מעוניין בחיסולו?"

"הוא עלול להירצח בכל דקה! זכור, שהתראתי על כך!" אמר ניסים וקם ממקומו ולפני שיצא מהמשרד, הסתובב לכיוון המפקד והביט בעיניו כשאצבעו מאיימת: "אם תיפול שיערה משיערות ראשו של גיא, אני אישית, אדאג לחסל את בתך, מיטל, בדרכה לגן חובה "נעמת", שברחוב בן גוריון בגבעתיים."

זיעה קרה כיסתה את גבו של המפקד. כל הפרטים מדויקים, כמו שעון שוויצרי. הוא נכנס למשרדו של קצין המודיעין, רב כלאי עוזרי. "מה ידוע לך על גיא גולן?"

"יש חשדות של מרמה וגניבה. קרמבו רוצה להפעיל עליו לחץ ולכן הוכנס לתא עם נרקומנים."

"שמע היטב, יש מידע מהימן ביותר, שעל ראשו של גיא יש פרס כספי. תעביר אותו עכשיו, אבל עכשיו, לתא של ניסים! הוא היחיד שמסוגל לשמור עליו ויש לו גם סיבה טובה לכך. הוא הציל את אביו ממוות."

"היישר המפקד", אמר עוזרי וקם לבצע את הפקודה.

הוא צרף אליו סוהר נוסף, כך על פי ההוראות. גיא נשען על הקיר וניסה לחטוף תנומה קלה. קול חריקת הדלת הקפיץ אותו ממקומו. העצירים צחקו על הבחור ה"צפוני", שלא היה מורגל לתנאים שכאלה. "גיא גולן, קום ובוא איתנו... קח אתך את חפצין האישיים."

"גם את השמיכות?" שאל גיא.

"לא, אין צורך."

הוא זינק ממקומו והצטרף אליהם. במעבר הצפוף, תוך כדי הליכה במסדרון לעיניהם הבחונות של מגוון העצירים, שאל אותם: "מישהו דאג לשחורר?"

"כשתודה באשמה, תשחרר", ניסה עוזרי לשדל אותו ל"זמר".

"אני חף מפשע."

"כן, כמו כל העצירים... עמוד כאן, גיא. אתה רואה את הדלת הזו? דרכה אתה עובר אל ביתך החדש! כשיהיה לך משהו לספר לי, תן קריאה", קרץ עוזרי לעברו וגיחך בקול.

דלת הפלדה המסורגת נפתחה והוא נדחף פנימה. הוא שמע את הבריחים הננעלים וחש, שעולמו הגיע אל קצו. מבעד לקרן השמש, שחדרה לתא דרך חלון מסורג, הבחין גיא, שחל שיפור של ממש בתנאי כליאתו. התא היה מרווח יותר. את מיטות הקומתיים החליפו שתי מיטות בודדות בלבד. שרותים ומקלחת צמודים ומכשיר טלוויזיה ורדיו. 'הטבה בתנאים', הרהר לעצמו. לפתע קלטה עינו גבר לבוש בג'ינס ובחולצה משובצת. הוא שכב על אחת המיטות ופניו היו מוסתרים בכובע בוקרים שחור. המזרון והשמיכות היו נקיים והדיפו ריח טוב, מצעים לבנים העניקו תחושה שונה מהמקום

ממנו הגיע זה עתה. הוא פרק את חפציו האישיים והתיישב על המיטה, אל מול מיטתו של שותפו לתא ומחשבות הציפו את ראשו.

לפתע התיישב הגבר על שפת המיטה. הוא הסיר מפניו את הכובע והביט בפניו של גיא. הפתעה מוחלטת ופחד גדול גם יחד, נפלו על גיא, שלא ציפה למצוא עצמו מול יריבו ואויבו, ניסים, בתוך תא סגור ומבודד. אינסטינקטיבית, הוא נעמד על שתי רגליו והיה מוכן לקדם כל התקפה ואמר לו: "תצטרך להזיע המון, על מנת להרוג אותי, ניסים."

ניסים ירד על בירכיו, הצמיד את כפות ידיו זו לזו, הניחן ליד חזהו והתחנן: "גיא, אני מבקש את סליחתך על כל מה שגרמתי לך. עשית מעשה אצילי והצלת את אלברט אבי, האיש היקר לי בעולם. בכך קנית אותי לעולמים. אני חייב לך את חיי, גיא. אנא, סלח לי."

גיא עמד המום ולא ידע כיצד להגיב. כשהתעשת והשתחרר מדריכותו, הושיט לו את ידו וסייע לו לקום על רגליו. ניסים חיבק אותו ונשק על לחיו. הם ישבו זה מול זה על שפת המיטה והביטו זה בעינו של זה. "מה אתה עושה פה? על מה אתה עצור?" שאל ניסים בסקרנות.

"אני חשוד במעשי מרמה וגניבה. קרמבו לא יכול לישון בלילה, כשהוא מגלה מישהו שמרוויח יותר מקציני משטרה."

"כלל ראשון, אל תודה בשום דבר. להבטחת הכלל החשוב הזה, עדיף לשתוק. כידוע לך, הדג לא היה על הצלחת, אילולא פתח את הפה! תקפיד לשמור על זכות השתיקה. כלל שני, המעצר נועד לשבור אותך ולגרום לך להודות באשמה ולפעמים בדברים שלא עשית. העיקר להוריד מעליך סבל ולחץ גופני ונפשי. אגב, הסיבה, שאתה כאן איתי בתא המרווח, היא לא מטעמי נוחות, אלא למטרות הגנה בלבד. דרשתי להעבירך אלי על מנת למנוע את חיסולך. יש הוראת חיסול, העומדת על ראשך."

"מי רוצה בחיסולי?"

"אני... אני הזמנתי את מותך ושילמתי עשרת אלפים דולר במזומן, אבל היה זה עוד לפני שהצללת את אבי. עכשיו אני מנסה לעצור את הביצוע ואין לי תקשורת עם חוליית הרצח, שאינני יודע מי היא. על כן זה יכול להיות כל אחד. כולל אסיר או סוהר."

גיא נשכב על המיטה כשבגדיו לגופו. שילב את רגליו זו על זו. את שתי כפות

ידיו, הניח תחת ראשו. עצם את עיניו וחשב לעצמו: 'איפה טעיתי? כיצד הפכתי מאדם חופשי ומאושר, שממתינים לו שניים וחצי מיליארד שקלים, לעציר בתא מעצר, בתא אחד עם ראש ארגון פשע, כשפרס כספי הוצע על ראשי?'

"גיא, אל תשקע כעת בתוך רחמים עצמיים. קום, הרי אתה לא נקבה רכרוכית. הוכחת זאת במבצע שעשית עם חבריך נגד", חיך ניסים וסיכם איתו על כללי זהירות ובטיחות, בזמן שהותו במעצר.

ניסים אסר עליו לצאת לחצר הטילים, על מנת לחלץ את עצמותיו ולשטוף עיניו באור השמש וכמובן לשאוף אוויר צח. הוא גם מנע ממנו לצאת לחדר האוכל, בו כל מזלג עלול לשמש ככלי רצח. ניסים נשאר איתו בשעות האלה והם ניסו "להרוג את הזמן" בתא. הם תכננו כיצד לצאת מהסבך, אליו הכניסו את עצמם במו ידיהם.

בצהרים נשמעו צעדים ליד דלת התא. קול פתיחת המנעולים והבריחים בישר על התפתחות חדשה. הדלת נפתחה וחבילה הושלכה אל מרכז התא. "מישהו דואג לך, גיא. שלחו לך חבילה מהקנטינה של בית המעצר", פלט הסוהר וטרק אחריו את דלת הברזל הכבדה.

גיא דילג בקפיצה ונטל את החבילה בידי.

"עצור! צעק ניסים לעברו. "אל תפתח... כנראה טמנו לך מלכודת."

גיא הסיר באחת את ידיו מהחבילה, כאילו נגע בברזל מלובן.

"אתה מצפה לחבילה ממישהו?"

"לא, אין לי מושג..."

"כנס לשרותים. במידה ויהיה פיצוץ, עדיף שאחד מאיתנו יחיה", הורה ניסים וניגש לחבילה. הוא בחן אותה כחבלן מיומן, הסיר אט אט את סרטי ההדבקה וגילה סרט נייר של קופה רושמת, בו פורטו הרכיבים, שנרכשו בקנטינה, מחירים וכן שמו של הרוכש, דניאל רגב-גולן. הוא נרגע ופשפש בין שקיות הבמבה, הביסלי, הקפה והתה, החומוס והחמוצים, הוופלים והעוגיות. "זה בסדר, גיא, דניאל עדיין אוהבת אותך", אמר והגיש לגיא את החבילה.

'היא כתבה דניאל רגב-גולן... אם כך, נראה, שכוונתה רצינית', לחש גיא לעצמו ותחושה נעימה של געגועים הציפו אותו לפתע.

"תפרוס את העוגה, ניסים. אני אכין קפה", אמר גיא וניגש לברז. מזג מים

בקנקן קטן והניחו על הפלטה החשמלית.

הם "ניגבו" את החומוס מאותה צלחת בתיאבון רב. שימורי הטונה והתירס בתוספת החמוצים, הזכירו לגיא את שרותו הצבאי. "אני אוהב אותה, אבל היא נתנה לי אולטימטום: "או אני או הכסף". מה היית עושה במקומי?"

אילולא הכסף, לא היית מגיע לכאן ולא הייתה נשקפת סכנה לחייך. גם אני מוכן לוותר על הכסף ולחזור את כל הדרך חזרה, גיא. מחצית מחיי ביליתי בבתי כלא. הפסדתי את כל הכסף והרכוש שצברתי. והגרוע מכל, הפסדתי את הוריי, חבריי ואת הכבוד. הגעתי לכלום."

גיא הביט בו במבטים מעוררי הערצה וחמלה גם יחד.

"אני נכנס לחרבן בשרותים. אל תברח לי לשומקום", צחק ניסים.

לפתע נשמע שוב קול פתיחת המנעולים. דלת הברזל נפתחה וגבר בעל פנים זעופות הושלך לתא. "תהיה כאן, עד שהתא שלך יתפנה!" אמר הסוהר ונעל את הדלת.

"אתה גיא?" שאל הוא.

"כן, ומי אתה?"

"אני מלאך המוות שלך!" סינן וזינק כפנתר לעבר גיא. הוא אחז בידו מזלג, אשר הוסב לסכין חד.

מהקפיצה וההתגוששות, נוצרה מהומה רבה. גיא ניסה לעצור את היד שאחזה במזלג והייתה קרובה מאוד לצווארו. הוא נלחם כארי על חייו. ניסים יצא מהשרותים ומכנסיו המופשלים לא הפריעו לו לזנק לעבר ג'ו.

"ג'ו, לא!! תעצור, זה מבוטל, תעצור! איי..." קול זעקה נפלט מגרונו. קילוח דם עז פרץ מידו.

ג'ו היה מופתע מנוכחותו של עציר נוסף בתא. במיוחד שהיה זה ניסים בכבודו ובעצמו. "אתה מפגר?" שאל ג'ו את ניסים וקם מעל גופו של גיא, אשר פניו עוטרו בדמו של ניסים.

"הכל מבוטל, ג'ו, אני טעיתי." אמר ולחץ בידו השנייה על החתך העמוק שבכף ידו. הוא ניגש לברז ושטף את הדם.

גיא עדיין היה המום. הוא ניסה לסדר את המחשבות אחרי האירוע שפקד אותו ובו כמעט איבד את חייו. הוא עמד דרוך ללא כל תנודה. כאילו הפך לנציב אבן. הוא רק הביט בג'ו ולא פצה את פיו.

38. העסקה הגדולה

"מרמה במיליארדי שקלים" ... "הגניבה הגדולה בתולדות המדינה" ... "אלה הכותרות שיופיעו מחר בעיתונים ובמהדורות החדשות ברדיו ובטלוויזיה" אמר קרמבו לאשתו, בזמן שלגם את קפה הבוקר ועיין בעיתונים, שהונחו על מפתן דלתו. אשתו שהתאפרה ועסקה בהכנות ליציאה, לעוד יום שיגרתי במשרד הפרסום בו עבדה, "פרסום צור", בתל אביב, הפסיקה באחת את עיסוקה ונעצה בו עיניים תמהות.

"מדוע הסתרת ממני דבר כזה גדול?"

"משהו חדש. מלפני יומיים בלבד, אך הצליח להפתיע גם אותי, בתעוזה ובביצוע המושלם. ממש הגיע לדרגת אומנות, זוהי אומנות הפשע... חומר הגלם בכל סוג של אומנות הוא די ברור. למלחין יש את כלי הנגינה והתווים. הרקדנית רואה בגופה כלי לביטוי עצמי. הפסל חוצב באבן והצייר בצבעים. לעומתם, באומנות הפשע, חומר הגלם הוא המקוריות, היצירתיות והדמיון. משהו, שלא חשבו עליו קודם. משהו שיהיה כפריצת דרך. לבצע פשע נקי ללא נפגעים בנפש, שהסיכון בו נמוך, יחסית לתמורה העצומה שתתקבל."

"מה זה? אני מלאת סקרנות."

"משהו שקשור לחברת הלוטו, אפילו אותי ניסו לשחד במיליארד שקלים וסירבתי."

"מיליארד? אתה לא טועה?"

"מיליארד ואפילו למעלה מזה."

"בשביל עשרת אלפים שקל לא כדאי להתלכלך, אבל בשביל מיליארד שקלים הייתי הולכת על זה ואפילו מוכנה לשלם את המחיר. מיליארד... אתה יכול עוד להתחרט? אולי סוף סוף נקנה מכונת כביסה חדשה, במקום לתקן כל פעם מחדש. שלא לדבר על הריהוט, שכבר עשה את שלו. מזרן, שיהיה אפשר לקום בבוקר ללא כאבי גב. ומכונת... ובגדים... ויהלומים... וחופשה בקריביים... הוי, קרמבו, מה הייתי יכולה לעשות במיליארד שקל..." אמרה גברת נבו והפליגה עם דמיונה למחוזות רחוקים.

קרמבו העיר אותה מהחלום ואמר: "אילו רציתי, יכולתי לקחת שוחד כבר

המהומה הקפיצה גם את הסוהרים. שלושה מהם, פרצו לתא והרחיקו את ג'ו לפינה. אחד מהם בדק את ידו של ניסים. "צריך לתפור אותך."

"אני בסדר גמור, פשוט נפלתי על מזלג", ענה ניסים לקול גיחוכם של הסוהרים. משנוכחו לדעת, שאין בכוונתו להתפנות לטיפול, הניחו לו והוציאו את ג'ו מהתא.

"דווקא כשהייתי בשרותים הכניסו אותי?" התלונן ניסים ונאנק מכאב.

"תודה, חבר. הגעת בזמן והצלת את חיי! חברים טובים, הם כמו כוכבים: אתה לא תמיד רואה אותם, אבל אתה תמיד יודע, שהם נמצאים אי שם..."

מזמן מהסרסורים, מהזונות, מבעלי הקזינו ושאר העבריינים. ועם האוכל כידוע, בא התיאבון. גם ניסים יכול היה להפסיק לפני שנה כשבאמתחתו שישה מיליון דולר ולחיות בהרמון כמו שישן סעודי. פקידים בכירים ופוליטיקאים, שרוצים עוד ועוד עד שנתפסים. תאוות הכסף משחיתה את המידות, גוברת על ההיגיון וגורמת להרס עצמי.

"אתה צודק", אמרה באי הסכמה.

"להתראות חמודה, אני יצאתי", אמר ויצא אל יום החקירות החדש שלו. בנסיעתו למשרדי חברת הלוטו, דאג לוודא, שסרט הווידאו מוכן להפעלה, על מנת להנציח ולתעד את מעילת המילניום. מאחר ולא שיתף אף אחד בחקירה, היה עליו לספק הוכחות חותכות, שיהוו ראיות מוצקות, לצורך הגשת כתבי אישום. בלעדיהם, כל עבודתו תרד לטמיון.

הוא הפעיל את המסרטה והסתיר אותה בפאופ' קטן, התלוי על חגורתו ונכנס למשרדו של מנשה. "בוקר טוב, מנשה, בוא תצטרף אלי למנכ"ל."

"בוקר טוב, קרמבו", השיב בקול רועד. הוא ציפה לבואו וידע, שהפגישה לא מבשרת טובות. הוא אף הביא מביתו את ערכת הרחצה האישית שלו, למקרה שייעצר עד תום ההליכים. במקביל, התכונן היטב ובתיאום עם שמחה, המנכ"ל.

שמחה, שבדיקו הכתיב למזכירתו מסמך המיועד לראש עיריית נתיבות, בדבר הקמת אולם ספורט לתושבי העיר ובמימון חברת הלוטו, לחץ את ידו של קרמבו והזמין להיכנס למשרדו. קרמבו תפס את מקומו ליד השולחן הגדול לצידו של מנשה. הוא הניח את הפאופ' על השולחן, ביחד עם צרור מפתחותיו ופנה אל שמחה: "ציפיתי לראותך במשטרה, לצורך הגשת תלונה על גניבה ומרמה, מהארגון אותו אתה מנהל, בהיקף של מיליארדי שקלים. וזה מאוד מפתיע שלא עשית כלום בנדון. דבר, שדי קושר אותך למעשה."

"ראשית, הזהרת אותנו אתמול, שלא נדבר על כך עם אף גורם. שנית, איך הגעת לסכום הדמיוני הזה?"

"ציפיתי לתשובה הזו ואני שמח, שאכן לא סיפרתם לאיש על החקירה. לגבי הסכום, כל שבוע עשרה מיליון, כפול חמישים וארבעה שבועות בשנה... ומדי שנה הגרלת היובל של חמישים מיליון, כפול עשר שנים, זה סכום יפה לכל הדעות. אילו לא חשפתי את התרמית, הייתם מרוויחים עוד חמישה מיליארדי

שקלים בשנים הבאות. אין ספק, שהגיתם רעיון מדהים, אך הכסף עלה לכם לראש והתחלתם לעשות שטויות. כמו רכישת צעצועים מאירי עיניים, שגרמו לעבריינים לחמוד אותם לעצמם וזה מה שהוביל אותי לכאן."

המנכ"ל נראה רגוע לחלוטין, יחסית למי שהואשם כרגע בגניבה של מיליארדים. הוא שינה את תנוחת ישיבתו ואמר: "רק לפני שלושה חודשים רכשנו את המכונות הללו מהחברה האמריקאית, הנתונה לביקורת רשות ההימורים הפדראלית של ארה"ב. כך שפרק הזמן המקסימאלי, לא עבר את תשעים הימים. שנית, בדקתי את העניין עם מנשה, שהודה במעשה, עקב אימונים על חייו וחיי רעייתו, שנטלה הלוואות בשוק האפור ולא עמדה בהתחייבויותיה. גם מנשה הופתע לדעת, שגיא המשיך לגבות לעצמו את הפרס הראשון הדו שבועי, בניגוד להסכם ביניהם, שזה יהיה מקרה חד פעמי, בהגרלת היובל. היינו עולים על התרמית, ברגע שגיא היה מגיע מדי שבוע, כדי לגבות את הפרס הראשון."

קרמבו שמח על הודעתו של בעל התפקיד הבכיר בחברה, מנשה, בדבר מעורבותו בתרמית ואמר: מר מנשה, מעורבותך בתרמית ובגניבה, מעידה על ריקבון ממאיר בחברה, המחייב טיפול שורש ועקירה כואבת, על מנת למנוע הישנות מיקרים כאלה בעתיד."

מנשה השפיל את מבטו. קרמבו הבחין במצוקתו של האיש. הוא פנה אל המנכ"ל ואמר: "מר שמחה היקר, מי כמוך יודע, שזוכה סידרתי, יכול למכור את טופס הזכייה למעלימי מיסים ולגורמים פליליים, שישמחו להוסיף לו עשרה אחוז לסכום הזכייה, ובלבד שיוכלו להלבין כספים, אשר הושגו מפשע. ונניח שזה נמשך רק שלושה חודשים, אז מאה מיליון שקלים הם סכום פעוט בעיניך? כמנהל כללי בחברת הלוטו, אתה נושא באחריות אישית, מנהלית וחוקית, לכל הנעשה בחברה ואל תנסה להמעיט בכך."

"תראה, אדוני השוטר, נעשתה כאן עבירה, שלא הייתי מעורב בה. אינני מסיר את אחריותי מכך, אך אני, כמנכ"ל, הסתכלתי על התמונה הכוללת והגעתי למסקנה שאם אגיש תלונה, אסון נורא יתרחש במדינה ויגרום לנזק בלתי הפיך, שאתה ואני נצטער עליו כל חיינו."

קרמבו נעץ בו עיניים תמהות. הוא לא ציפה לתגובה כזו וביקש הסבר.

"אם אגיש תלונה במשטרה, הדבר יגרום לפיטוריו ולהפסד פיזיוני פיטורין."

עניין, שמבחינתך אולי חסר משמעות, אך זה לא העניין. הנזק הגדול שיגרם יהיה, אובדן אמון מוחלט של הציבור בחברת הלוטו. כלומר, סגירת החברה. משמעותו של אקט כזה, הוא פיטוריהם של מאות העובדים בחברה ועוד אלפי משפחות של נכי צה"ל, שרובם הם זכיינים המפעילים את דוכני המכירה של כרטיסי ההגרלה. בנוסף לכך, הפרסום יביא לאובדן הכנסות של מיליארדי שקלים. מה שיפגע בבניית מתנ"סים לשכבות החלשות, מעונות יום לקשישים, אולמות ספורט ועוד. אך הנורא מכל יהיה, כאשר יגיעו תביעות האזרחים להשבת כספיהם, שנגזלו במרמה, שסכומם מתבטא במיליארדים! סכום כספי, שאיננו נמצא בקופת המדינה המדולדלת. עובדה זו, תגרום לקריסת הבורסה ולתגובת שרשרת, אשר עלולה למוטט את הכלכלה הישראלית לחמש שנים לפחות."

קרמבו נע בכיסאו בחוסר שקט והתלבט...

'העניין הוא, שהוא צודק, קיבינימט', חשב קרמבו בלבו. 'כל הכלכלה הישראלית על הגב שלי?'

"קרמבו, אין אדם, החף מטעויות! כולל אותך!" אמר מנשה, ש"החזיק" את הג'וקר בידיו. קצין המשטרה הופתע מן ההתקפה האישית עליו ונדרך...

"בגלל שאפתנות יתר, קרמבו, טעית בעברך ואתה עלול לאבד את כל עתידך המזהיר אשר מצפה לך בהמשך. השקענו קצת כסף בהשגת מידע עליך. וכידוע לך, יש ברשותנו כסף ללא הגבלה. מצאנו שאת התואר הראשון בקרימינולוגיה באוניברסיטת "לטבייה", רכשת בחמשת אלפים שקלים, כפי שהוצע לך על ידי נשיא האוניברסיטה, תת אלוף במילואים משה דקל, אשר היה חברך ללימודים, בקורס לפיקוד ומטה בצה"ל, לפני שנים. יש לנו ראיות מוצקות לבסס את טענתנו. הדבר יגרום לסילוקך בבושת פנים מהמשטרה. הפסד כספי הפיצויים, שלא לדבר על פתיחת תיק פלילי, שימנע ממך בעתיד לקבל רישיון של חוקר פרטי!"

ראשו של קרמבו הסתחרר מן הממצאים שהוטחו בפניו. על פי ביטחונם של בני שיחו, הבין שההכרעה הושגה. אך כאיש משטרה ותיק, לא התנדב להסגיר עצמו ושתק. מנשה הבין, על פי שפת גופו, שהצלחתו מובטחת והמשיך בטון דיבור מרוכך וידידותי יותר: "בידיך לגרום להתאבדות קולקטיבית שלך ושלנו, שזה פחות חשוב. אבל להשמדת כלכלת ישראל בוודאי לא תיתן יד, על כן בא

נשכח מהדברים ונפתח דף חדש".

הוא הוריד את מבטו אל השולחן, שקל את הדברים ואמר: "אוקי, אך בתנאים הבאים: מנשה יעביר את הכסף, שעדיין נמצא ברשותו, לארגון "יד שרה", התומך בציוד רפואי לנזקקים ולארגון "ווראייטי ישראל", הפועל למען ילדים מוגבלים. גיא יעביר את כל הכספים וטופסי הזכיה שברשותו, ל"אגודה למלחמה בסרטן" ולעמותת "אור ירוק", הפועלת למלחמה בתאונות הדרכים.

אתם שניכם, מתפטרים מעבודתכם ופורשים לגמלאות."

"אוקי", אמר שמחה המנכ"ל והביט בכעס במנשה, על שהביא עליהם את ההתפטרות המאולצת.

"אני אתפטר, אך אני אזדקק לכסף לשארית חיי, התחנן מנשה.

"יש לך פנסיה מהצבא ומהלוטו, כך שתוכל לחיות בכבוד ואפילו מעבר לך, התעקש קרמבו.

"טוב, אם אין ברירה... רק אל תשכח לשחרר את גיא עוד היום, כדי למנוע את המשך הפרשה."

"אעשה זאת מיד כשנצא מכאן. ניסע לביתך ונאסוף את הכסף שנטלת לעצמך."

"בדרכך החוצה, תעבור דרך מחלקת משאבי אנוש. תמלא את טופסי ההתפטרות", אמר שמחה למנשה.

קרמבו ומנשה יצאו במהירות לכיוון מגרש החנייה. כשהגיעו למכונית, ראה לפתע אורח בלתי קרוא, נשען על הדלת המכונית שלו. הוא החוויר, אך אמר

בביטחון האופייני לו: "שוב אתה עוקב אחרי, מוקי?"

"על פי תדירות ביקוריך בבניין חברת הלוטו, נראה שזכית בפרס הגדול", גיחך מוקי.

"בנוסף למה שדיברנו, גיליתי הימורים בלתי חוקיים בהיקף נרחב, שמאוד מפריעים לחברת הלוטו והם שהביאו אותי לבניין. זה לא משהו, שהעורך שלך

יכניס לעמוד הראשון. ענה ונכנס עם מנשה לרכבו.

"חוישי אומרים אחרת, אך אסתפק בכך לעת עתה", אמר ופינה את הדרך.

קרמבו צלצל לשמחה והזהירו מפני הכתב הנמרץ והחטטן, שמנסה לברר את סיבת ביקורו של ראש מחלק מוסר בחברת הלוטו.

שמחה, שהניח זה עתה את השפופרת למקומה, מסר לכתב את אותה גרסה

שקיבל מקרמבו. הוא נאלץ להסתפק במה ששמע, אך חושיו הפנימיים אותנו לך, שזו לא כל האמת.

קרמבו התייצב בשער בית המעצר באבו כביר. הוא הזדהה בפני הסוהר, אשר פתח לו את הדלת. הוא החנה את רכבו במקום המיועד לפרקליטי העצורים והורה למנשה להמתין ברכב. הוא נכנס למשרדו של קצין המודיעין ואמר: "שחרר את גיא גולן, אין לי ראיות נגדו. שחרורו יהיה פיתיון להשיגן, באמצעות מעקב כבד אחריו."

"תחתום על הטפסים... בתוך חמש דקות הוא יהיה בחוץ."

הוא חתם על המסמכים ויצא אל רכבו. לאחר כעשר דקות, הופיע גיא בפתח שער היציאה. הופעתו הייתה מרושלת. הוא היה עייף, לא מגולח וכיסה את עיניו מפני אור השמש. קרמבו קרא לו. הוא ניגש לעבר המכונית והופתע לראות את מנשה יושב במושב שליד הנהג. "בוא תיכנס. אתה מכיר את האדון הנכבד שיושב לידי?" שאל 'קרמבו'.

"לא."

"גיא, הסיפור שלנו התגלה. שמנו הכל על השולחן. אין יותר מה להסתיר," אמר מנשה.

"אין לי מה לומר," התעקש גיא ולא התנדב ל"פטפט."

"עשינו עסקה עם קרמבו. סיכמנו, שכל הכספים שלקחנו במרמה ושנמצאים עדיין אצלי ואצלך, יועברו לאגודות צדקה. שמחה המנכ"ל ואני נתפטר מתפקידינו. עם ישראל ימשיך לספק את הריגושים שלו בהימורים, בתקווה להגשים את החלום ואגב כך, יממן הקמת מעונות יום לקשישים ומרכזי ספורט וקהילה לרווחת הציבור."

שלושת הגברים בחנו זה את זה.

"החלופה שלך היא לחזור דרך השער שזה עתה יצאת דרכו," עזר לו 'קרמבו' לקבל החלטה נכונה.

"דניאל תשמח שנפטרת מכול הכסף. היא תעריך אותי על הנדיבות הרבה שגיליתי לפתע," אמר גיא בחיך והרים את הבהן לאשר את הסכמתו לעסקה.

קרמבו התניע ויצא בנסיעה לכוון ביתו של מנשה.

"זו העסקה הגדולה והיקרה ביותר שנעשתה בישראל מאז ומעולם," אמר

מנשה לגיא ופרט בפניו את פרטי העסקה, שנרקמה במשרדי חברת הלוטו. כשהגיעו לדירתו של מנשה, הוא נדרש לפתוח בפניהם את הכספת שהוסתרה בקיר. באי רצון בולט, העביר הוא לשק חפצים צבאי, את חבילות הכסף, אשר נספרו שוב ושוב... שמונה מיליון ותשע מאות אלף שקלים. את השק הכבד העבירו ברכבו של קרמבו, שנסע במהירות, תוך ביצוע תרגילי התחמקות, למקרה של מעקב. הם הגיעו למשרדי הנהלת "יד שרה", בבני ברק.

"שלום בנות, יש לנו תרומה צנועה של ארבעה מיליון שקלים," אמר קרמבו והשלושה החלו לפרוק את חבילות הכסף. הם הפקידו אותו בידיהן הנאמנות של שלוש מתנדבות, שהופתעו מהאוצר הגדול שנפל בחלקן. הן הפליגו בדברי שבח על נדיבותם היוצאת דופן.

לאחר שקיבלו קבלה בכתב, על גובה התרומה ובשם בדוי, יצאו אל משרדי ה"אגודה למלחמה בסרטן", בגבעתיים. "ארבעה מיליון ותשע מאות אלף שקלים", זה הסכום, שנרשם בקבלה ובדף התודה וההערכה, העשוי קלף, אשר קיבלו השלושה על תרומתם הנדיבה. במקום המיועד לרישום שם התורם נכתב: "בעילום שם".

הדרך לבנק לאומי שברמת גן, בו מתנהל חשבונו של גיא הייתה קצרה.

"יתרה: 15,485,679 שקלים" נרשם בתחתית דף החשבון, שהונפק לגיא. יהודה

שאל את גיא, מדוע הופעתו מרושלת כל כך ומי האדונים שאיתו.

"אלה חבריי ואני אחרי מסע לימודים קצר, בו למדתי פרק חשוב על מהות החיים. בעקבותי החלטתי לתרום את כל הכסף שלי למטרות צדקה."

"את כל הכסף?" שאל יהודה, שהיה אדם דתי וירא שמים והוסיף: "כמי שנתן מעשר כפול, מובטח מקומך בגן עדן ואפילו במקום טוב, אך אתה צריך גם לדאוג לחייך בעולם הזה, הלא כן?"

"כסף מביא רק צרות והתרומה הזו תביא אותי ל"גן של דניאל", שהוא מקום לא פחות יפה מגן העדן."

יהודה הרים את כתפיו בחוסר אונים ושאל: "למי אתה רוצה להעביר את הכסף?"

"לארגון 'ווראיטי', חמישה מיליון שקלים. לעמותת 'אור ירוק', חמישה מיליון שקלים. ל'ועד למען החייל', 5,485,679 שקלים."

"אתה בטוח, גיא? אולי תחשוב יום יומיים, שמא תתחרט ואז זה יהיה כבר

הקרב אל זרועותיה של אהובתו ואמר: "אתה רואה, גיא, אלוהים משלם מיד ובמזומן למי שעושה מעשים טובים..."

גיא התעורר מהחלום בו היה נתון בדקות האחרונות וחייך לעברו בהסכמה. הם נכנסו למכוניתה ונסעו הישר לביתם. בדרך הוא סיפר לה על חשדות לכאורה של המשטרה בדבר זכייתו בלוטו והכחיש שנעשו עבירות על החוק, ועל כן שוחרר ממעצרו.

"אני מת מרעב, לא אכלתי מאומה ביומיים האחרונים ובבית אין כלום מאז עזבת. בואי נעצור במסעדה ונחטוף משהו, הציע."

למרות אכזבתה, על העיכוב בתוכניתה לרחוץ אותו, לגלח אותו, לחוש אותו, להתאחד איתו... הסכימה להתעכב ולאפשר לו לאכול דבר מה, כפיצוי על ימי הסבל שעבר לאחרונה.

"סטייק אנטריקוט, צ'יפס וסלט," הזמין גיא.

"ושתי כוסות לימונדה, בבקשה," הוסיפה דניאל.

בהמתנים למנה שהזמינו, סיפר לה את סדר האירועים הסוערים שעברו עליו במעצר והציג בפניה את דפי ההעברה הבנקאית, שתרם למען גורמי צדקה שונים. הוא לא שכח להראות לה את דף חשבון הבנק, בו מצוינת היתרה 0.

דניאל סיפרה לו על חתימתה בסוכנות הדוגמנות "עלית". ההצעות שקיבלה לשמש כדוגמנית הבית של חברת "גוטקס", הכרוכה בנסיעות תכופות לחו"ל.

"כפי שאתה רואה, ויתרתי על הכול למענך, כמו שאתה וויתרת על הכול למעני. האהבה מנצחת מכיוון שהנאהבים מקריבים את הצרכים שלהם זה למען זה."

הם עמדו ונישקו זה את זה דקה ארוכה, עד להופעת המלצרית עם המנה אותה טרף גיא בתאבון רב. כששילמה דניאל את החשבון עבור הארוחה, נטל גיא חמישים שקלים מהעודף שהתקבל על ידי המלצרית והמתין לקבצן זקן שהתקרב אליהם בצעדים כבדים.

"לוטו, אדוני, תשלח לוטו, אדוני, אולי זה היום שלך ותזכה בהרבה כסף." הוא הושיט לגיא טופס שיטתי בארבעים שקלים. גיא נטל את הטופס, שילם עבורו בשטר שהיה בידו וקיבל מהקבצן ברכת הצלחה. דניאל עמדה המומה. הביטה אל תוך עיניו של גיא ולא האמינה למראה עיניה. "פרנסה לאדם קשה יום," השיב כמתנצל וקרע את טופס הלוטו לפיסות נייר קטנות והניחם

מאוחר, ניסה יהודה לשנות את דעתו של גיא. ומשנענה בשלילה, ביצע את ההעברות לחשבון אגודות הצדקה, כששלושתם מסייעים לו לאתר את כתובת ומספר הטלפון שלהן על מנת לקבל את מספר חשבון הבנק בו יופקדו התרומות הנדיבות.

כשהתהליך הסתיים קיבל גיא דף חשבון חדש ובו צוין בתחתית העמוד:

"יתרה: 0 שקלים."

כולם קיבלו העתקים מהתרומות על מנת לשמש כהוכחות במידת הצורך. הם יצאו מהבנק בתחושה טובה. הם היו שלמים עם עצמם, על הפיתרון, שהגיעו אליו וחשו סיפוק רב, על תרומתם למען החברה והחוסים בצילה.

השלושה לחצו ידיים בחום, על שהביאו את הפרשה לסיימה לשביעות רצונם ונפרדו לדרכם.

בכיסו של גיא לא הייתה פרוטה על מנת לעלות לאוטובוס, שייקח אותו למכוניתו החונה בסמוך למקום עבודתו. על כן צלצל לדניאל אהובתו: "איפה את, דניאל?"

"בקנטינה, שבכניסה לבית המעצר באבו כביר."

"שוחררתי. אני נמצא ליד הבנק ברמת גן. בואי לאסוף אותי."

"חכה לי שם, אני מיד מגיעה."

גיא התיישב על הספסל בתחנת האוטובוס והמתין לה. נהג האוטובוס בקו 60 שנוסע לתל אביב, עצר בתחנה ודחק בו לעלות. גיא הרים את כתפיו בהתנצלות ואמר לנהג: "מצטער, אין לי חמישה שקלים לנסיעה." הנהג סגר את הדלת והמשיך בנסיעתו.

לפתע עצרה בחריקת בלמים, מכוניתה של דניאל, אשר יצאה ממנה בריצה ועטה על גיא בחיבוקים ונשיקות. כל המתח והציפייה נפרק על פניו מעוטרת הזיפים שלא הפריעו לה במאומה. כל שביקשה הוא, לא להתנתק ממנו עוד לעולם.

"אני אוהבת אותך, גיא, כפי שלא אהבתי מעולם. לא אפרד ממך, אף לא לדקה אחת נוספת," אמרה ושוב המטירה עליו סדרת נשיקות, כאילו היו הם לבדם בתא אטום.

יהודה, פקיד הבנק, שיצא זה עתה להפסקת צהרים, עמד יחד עם כל עוברי האורח והביט במחזה, כאילו נלקח מסרט מלחמה, בו חוזר החייל משדה

במאפרה.

הקבצן הביט כלא מאמין במעשיו של הגבר ואמר: "עוד תימהוני בעיר הלא מובנת הזאת."

דניאל נרגעה וצחקה בקול. היא נישקה את גיא על פניו וגררה אותו לקן אהבתם, לממש את תשוקותיהם הסוערות.